

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Prepare to fall in love."

JULIA QUINN



AVON
BOOKS

USA TODAY BESTSELLER

Tessa Dare

A Week to Be Wicked



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kötü Olmak İçin Bir Hafta

Tessa Dare



These unforgettable stories only take a second
to buy and give you hours of reading pleasure!

Go to www.AvonImpulse.com and see what we
have to offer.

Available wherever e-books are sold.



Adanmışlık

Aynı anda hem yürüyüp hem okuyan tüm kızlar için.

İçindekiler

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci

Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

[Yirmi Dört Bölüm](#)
[Yirmi Beş Bölüm](#)
[Yirmi Altı Bölüm](#)
[Yirmi Yedi Bölüm](#)
[Yirmi Sekiz Bölüm](#)
[Yirmi Dokuz Bölüm](#)
[Otuz Bölüm Otuz Bir](#)
[Bölüm Otuz İki](#)
[Bölüm Otuz Üç](#)
[Bölüm](#)

[Yazarın Notu](#)
[Teşekkür](#)
[Gece Yarısı Bir Kadın kitabından bir](#)
[alıntı Yazar Hakkında](#)
[Yazan Tessa Dare](#)
[Telif Hakkı](#)
[Yayıncı Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Bir kız gece yarısı yağmur altında Şeytan'ın kapısını çaldığında, Şeytan en azından cevap verme nezaketini değilse bile ahlaksızlığını göstermeliydi.

Minerva bir eliyle pelerinin kenarlarını toplayarak bir başka soğuk ve yakıcı rüzgâra daha göğüs gerdi. Çaresizlik içinde kapalı kapıya baktı, sonra yumruğunun ucuyla kapıya vurdu.

"Lord Payne," diye bağırdı, sesinin kalın meşe tahtaların arasından geçmesini umarak. "Kapıya gelin! Bu Bayan Highwood." Bir anlık duraksamadan sonra, "Bayan Minerva Highwood," diye açıkladı.

Hangi Bayan Highwood olduğunu belirtme ihtiyacı duyması oldukça anlamsızdı. Minerva'nın bakış açısına göre bu çok açık olmalıydı. Küçük kız kardeşi Charlotte on beş yaşında, coşkulu ama hassas bir kızdı. Ailenin en büyüğü Diana ise sadece melek gibi bir güzelliğe değil, aynı zamanda ona uygun bir mizaca da sahipti. İkisi de geceleri yataktan kaçıp pansiyonun arka merdivenlerinden inecek ve rezil bir çapkınla randevulaşacak türden değillerdi.

Ama Minerva farklıydı. O her zaman farklıydı. Highwood'lu üç kız kardeş arasında tek esmer olan, tek gözlüklü olan, sağlam bağcıklı botları ipek terliklere tercih eden ve tortul ve metamorfik kayalar arasındaki farkı zerre kadar önemseyen tek kişi oydu.

Beklentisi olmayan, koruyacak bir itibarı olmayan tek kişi.

Diana ve Charlotte kendileri için iyi olacaklar, ama Minerva? Sade, kitapsever, dikkati dağınık, beyefendilere karşı beceriksiz. Tek kelimeyle, umutsuz.

Kendi annesinin kuzenine yazdığı son mektuptaki sözleri. Daha da kötüsü, Minerva bu açıklamayı özel yazışmaları karıştırarak keşfetmemişti. Oh, hayır. Kelimeleri annesinin diktesiyle kaleme alarak kendisi kopyalamıştı.

Gerçekten. Kendi *annesini*.

Rüzgâr kapüşonunu yakaladı ve geri fırlattı. Soğuk yağmur boynuna yağarak hakarete hakaret kattı.

Minerva yanağına yapışmış saçlarını bir kenara iterek, Rycliff Kalesi'nin kalesini oluşturan dört kuleden biri olan eski taş kuleye baktı. En tepedeki havalandırmadan dumanlar yükseliyordu.

Yumruğunu tekrar kaldırdı ve kapıya yeni bir güçle vurdu. "Lord Payne, içeride olduğunuzu biliyorum."

Alçak, alaycı adam.

Minerva, bu soğuk bahar yağmuru onu iliklerine kadar ıslatsa bile, onu içeri alana kadar bu noktaya kök salacaktı. Köyden şatoya kadar onca yolu yosunlu çıkıntıların üzerinden kayarak ve karanlıkta çamurlu derelerin izini sürerek, sırf aynı yolu mağlup bir şekilde eve dönmek için tırmanmamıştı.

Ancak, bir dakika boyunca kapıyı boş yere çaldıktan sonra, yolculuğun yorgunluğu baldır kaslarını düğümledi ve omurgasını yumuşattı. Minerva öne doğru yığıldı. Alnı donuk bir *gümbürtüyle* tahtaya *çarptı*. Yumruğunu havaya kaldırmış, inatçı bir ritimle kapıya vuruyordu. Pekâlâ sade, kitap kurdu, dalgın ve beceriksiz olabilirdi ama kararlıydı. Kabul edilmeye kararlıydı, sesini duyurmaya kararlıydı.

Ne pahasına olursa olsun kız kardeşini korumaya kararlı.

Aç, diye vasiyet etti. Aç. Açık. Op-

Kapı açıldı. Hızlı, acımasız bir *vınlamayla*. "Memeler aşkına, Thorne. Bekleyemez mi-"

"Ack." Dengesini kaybeden Minerva öne doğru tökezledi. Yumruğu akıllıca kapıya değil, bir göğse *çarptı*.

Lord Payne'in göğsü. Erkeksi, kaslı, gömleksiz göğsü, bir meşe tahtasından sadece biraz daha az sağlam olduğunu kanıtladı. Darbesi, sanki Şeytan'ın kendi kapı tokmağıymış gibi, düz, erkek meme ucuna indi.

En azından bu sefer, Şeytan cevap verdi.

"Pekâlâ." Karanlık sözcük kolunda yankılandı. "Sen Thorne değilsin."

"Giyinik değilsin." *Ve ben senin çıplak göğsüne dokunuyorum. Oh . . . Tanrım.*

Aklına adamın da pantolon giymemiş olabileceği gibi utanç verici bir düşünce geldi. Kendini düzeltti. Soğuktan titreyen parmaklarıyla gözlüklerini çıkarırken, adamın gövdesinin ten rengi bulanıklığının altında güven verici bir koyu yün lekesi yakaladı. Pirinçle birbirine bağlanmış iki cam diskin her birine bir nefes üfledi, pelerininin astarının kuru bir kıvrımıyla üzerlerindeki buğuyu sildi ve sonra gözlükleri yüzüne yerleştirdi.

Hâlâ yarı çıplaktı. Ve şimdi, mükemmel bir şekilde odaklanmıştı. Ateş ışığının sinsi dilleri yakışıklı yüzünün her özelliğini yalayarak onu tanımlıyordu.

"İstiyorsan içeri gel." Buz tutmuş bir rüzgârla irkildi. "Her halükarda kapıyı kapatıyorum."

İleri doğru adım attı. Kapı arkasından ağır, sonlu bir sesle kapandı. Minerva sertçe yutkundu.

"Söylemeliyim ki Melinda. Bu oldukça sürpriz oldu." "Benim adım Minerva."

"Evet, tabii ki." Başını eğdi. "Önünde kitap olmadan yüzünü tanıyamadım."

Nefes verdi, sabrının esnemesine izin verdi. Ve esnemesine. Ta ki elek gibi bir hafızaya sahip alaycı bir tırmığı barındıracak kadar genişleyene kadar. Ve şaşırtıcı derecede iyi tanımlanmış omuzlar.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi, "gecenin bir yarısı kapıyı ilk kez açıyorum ve diğer tarafta beni bekleyen bir kadınla karşılaşıyorum. Ama sen kesinlikle şimdiye kadar en az beklediğim kişisin." Kadının alt yarısına değerlendirici bir bakış gönderdi. "Ve en çamurlusu."

Çamura bulanmış botlarını ve yırtık pırtık eteklerini hayıflanarak inceledi. Bir gece yarısı baştan çıkarıcısı değildi. "Bu o tür bir ziyaret değil."

"Hayal kırıklığını sindirmem için bana bir dakika verin."

"Giyinmen için sana biraz zaman vermeyi tercih ederim." Minerva penceresiz taştan yuvarlak odayı geçti ve doğruca ocağa gitti. Pelerininin kadife bağlarını gevşetmek için acele etmedi, sonra onu odanın tek koltuğunun üzerine örttü.

Görünüşe bakılırsa Payne burada, Spindle Koyu'nda geçirdiği ayların tamamını boşa harcamamıştı. Birileri bu taş siloyu sıcak, neredeyse konforlu bir eve dönüştürmek için epey uğraşmıştı. Orijinal taş ocak temizlenmiş ve çalışır hale getirilmişti. İçinde bir Norman savaşçısını gururlandıracak kadar büyük ve şiddetli bir ateş yanıyordu. Döşemelere ek olarak

Koltuk, dairesel odada ahşap bir masa ve tabureler vardı. Basit ama iyi yapılmış.

Yatak yok.

Garip. Bakışlarını çevirdi. Kötü şöhretli bir tırmığın yatağa ihtiyacı yok muydu?

Sonunda yukarı baktı. Cevap tepesinde asılı duruyordu. Bir merdivenle ulaşılabilen bir tür uyku çatı katı yapmıştı. Zengin perdeler, yatağı olduğunu tahmin ettiği şeyi gizliyordu. Bunun üzerinde, taş duvarlar siyah, kavernöz bir hiçliğe dönüşüyordu.

Minerva ona bir gömlek bulması ve kendine çeki düzen vermesi için yeterince zaman verdiğine karar verdi. Boğazını temizledi ve yavaşça döndü. "Bir şey sormaya geldim-"

Hâlâ yarı çıplaktı.

Kendine çeki düzen vermek için zaman kullanmamıştı. İçki doldurma fırsatını değerlendirmişti. Profilden durmuş, temizliğini değerlendirmek için yüzünü buruşturarak şarap kadehine bakıyordu.

"Şarap?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. Onun uygunsuz görüntüsü sayesinde, vahşi bir kızarıklık tenini yakmaya başlamıştı bile. Boğazına, yanaklarına, saç çizgisine kadar. Alevlerin üzerine şarap dökmesine bile gerek yoktu.

Kendisi için bir bardak doldururken, ateş ışığının çok yardımcı olduğu zayıf kaslı gövdesine bakmaktan kendini alamadı. Onun bir şeytan olduğunu düşünmeye alışmıştı ama bir tanrının vücuduna sahipti. Daha düşük bir tanrının. Onunki iri yarı, aşırı kaslı bir Zeus ya da Poseidon'un değil, zayıf, atletik bir Apollo ya da Merkür'ün fiziğiydi. Sopayla dövmek için değil, avlanmak için yapılmış bir vücut. Hantal değil, yarışçı. Yıkandıkları yerde masum naiadları alt etmek için değil, ...

Baştan çıkar.

Yukarı baktı. Kadın başka tarafa

baktı. "Uyandırdığım için özür

dilerim," dedi. "Beni uyandırmadın."

"Gerçekten mi?" Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "O zaman ... kapıyı açman için geçen süre boyunca, üzerine bir şeyler giymiş olabilirsin."

Şeytani bir sırıtışla pantolonunu gösterdi. "Ben yaptım."

Evet. Şimdi yanakları alev alev yanıyordu. Koltuğa çöktü ve koltuğun dikişlerinde kaybolmayı diledi.

Tanrı aşkına Minerva, kendine gel. Diana'nın geleceği tehlikede.

Şarabı masaya koyduktan sonra gardırobu gibi görünen ahşap raflara yöneldi. Yan tarafta, bir sıra kanca dış giysilerini destekliyordu. Rycliff Kontu'nun yokluğunda yönettiği yerel milisler için kırmızı bir subay ceketi. Kasabadan birkaç tane ince dikilmiş, son derece pahalı görünümlü pardösü. Kömür grisi yünden bir büyük palto.

Tüm bunları geçip basit bir çim gömleği aldı ve başının üzerine çekti. Kollarını gömleğin kollarından geçirdikten sonra, kadının değerlendirmesi için iki yana doğru uzattı. "Daha mı iyi?"

Pek sayılmazdı. Açık yaka hâlâ göğsünün geniş bir görüntüsünü sergiliyordu, ama açık bir bakış yerine şehvetle göz kırpyordu. Hatta daha da edepsiz görünüyordu. Dokunulmaz, yontulmuş bir tanrıdan çok, serseri bir korsan kralına benziyordu.

"İşte." Paltoyu kancasından çıkardı ve ona getirdi. "En azından kuru."

Paltoyu kadının kucağına yerleştirdikten sonra şarap bardağını kadının eline tutuşturdu. Küçük parmağındaki mühür yüzük parladı ve kadehin sapından altın rengi bir ışık saçtı.

"Tartışma yok. O kadar titriyorsun ki dişlerinin gıcirtısını duyabiliyorum. Ateş ve palto yardımcı olur ama içinizi ısıtamazlar."

Minerva bardağı aldı ve dikkatli bir yudum aldı. Parmakları titriyordu ama tamamen soğuktan değil.

Bir tabure çekti, üzerine oturdu ve ona beklenti dolu bir bakış attı.

"Yani." "Yani," diye yineledi aptalca.

Annesi bu konuda haklıydı. Minerva kendini oldukça zeki biri olarak görüyordu ama Tanrı aşkına, yakışıklı erkekler onu aptallaştırıyordu. Onların yanında öyle telaşlanıyordu ki, nereye bakacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyordu. Esprili ve zekice olması gereken bir cevap, kulağa acı ya da ezik geliyordu. Bazen Lord Payne'in mahallesinden gelen alaycı bir söz onu tamamen dilsiz bir sessizliğe gömüyordu. Ancak günler sonra, bir uçurumun yüzüne kaya çekiciyle vururken aklına mükemmel bir karşılık gelirdi.

Dikkate değer. Şimdi ona ne kadar uzun süre bakarsa, zekâsının o kadar azaldığını hissediyordu. Bir günde uzamış bıyıkları çenesinin güçlü kesimini vurguluyordu. Karmakarışık kahverengi saçlarında biraz çapkınca bir dalga vardı. Ve gözleri... Bristol elmasları gibi gözleri vardı. Küçük yuvarlak jeotlar, ikiye bölünmüş ve parıl parıl parlatılmış. Dış halkası çakmaktaşı ela

Kuvarsın serin parıltılarını içine aldı. Kehribar ve grinin yüzlerce kristal tonu.

Gözlerini sıkıca kapattı. *Bu kadar tereddüt yeter.* "Kız kardeşimle evlenmek mi istiyorsun?"

Saniyeler geçti. "Hangisi?"

"Diana," diye haykırdı. "Diana, tabii ki. Charlotte on beş yaşında."

Omuz silkti. "Bazı erkekler genç gelinlerden hoşlanır."

"Bazı erkekler evliliğe tamamen tövbe etmişlerdir. Bana onlardan biri olduğunu söylemiştin."

"Bunu *sana* ben mi söyledim? Ne zaman?"

"Eminim hatırlıyorsundur. O geceyi."

Adam ona baktı, belli ki şaşırmişti. "Bir 'gece' mi geçirdik?"

"Düşündüğün gibi değil." Aylar önce Summerfield bahçelerinde, skandal yaratan patavatsızlıkları ve kız kardeşine karşı niyetleri hakkında onunla yüzleşmişti. Çatışmışlardı. Sonra da birkaç ağır hakaret düğümü çözene kadar bir şekilde birbirlerine *dolanmışlardı*.

Bilimsel doğasına lanet olsun, çok acımasız bir gözlemciydi. Minerva o anlarda topladığı ayrıntılara içerlemişti. Adamın yeleşinin alt düşmesinin tam olarak beşinci omuru hizasında olduğunu ya da adamın hafif deri ve karanfil koktuğunu bilmesine gerek yoktu. Ama şimdi, aylar sonra bile, bu bilgileri bir kenara atamıyor gibiydi.

Özellikle de onun paltosuna sokulmuş, ödünç alınmış sıcaklık ve aynı baharatlı, erkeksi kokuyla kucaklanmış halde otururken.

Doğal olarak, karşılaşmayı tamamen unutmuştu. Hiç şaşırmadım. Çoğu gün Minerva'nın adını bile hatırlayamıyordu. Onunla konuştuysa bile bu sadece dalga geçmek içindi.

"Geçen yaz," diye hatırlattı ona, "bana Diana'ya evlenme teklif etmek gibi bir niyetin olmadığını söylemiştin. Ya da herhangi birine. Ama bugün köydeki dedikodular farklı şeyler söylüyor."

"Öyle mi?" Mühür yüzüğünü çevirdi. "Kız kardeşin çok güzel ve zarif. Annen de bu evliliğe sıcak baktığını gizlemedi."

Minerva ayak parmaklarını botlarının içinde kıvırdı. "Bu hafif kalır."

Highwood'lar geçen yıl yaz tatili için bu sahil kasabasına gelmişlerdi. Deniz havasının Diana'nın sağlığını iyileştirmesi gerekiyordu. Diana'nın sağlığı çoktan düzelmişti ve yaz da çoktan geçmişti.

Highwoods'un kalmasının tek nedeni, annesinin Diana ile bu büyüleyici Vikont arasında bir evlilik olmasını ummasıydı. Lord Payne Spindle Cove'da olduğu sürece, annem eve dönmeyi aklından bile geçirmiyordu. Hatta alışılmadık bir iyimserlik bile geliştirmişti; her sabah çikolatasını karıştırırken şöyle diyordu: "Hissediyorum kızlar. Bugün onun evlenme teklif edeceği gün."

Minerva, Lord Payne'in çok kötü bir adam olduğunu bilse de, buna karşı çıkma cesaretini kendinde hiç bulamamıştı. Çünkü burayı seviyordu. Gitmek istemiyordu. Spindle Cove'da nihayet buraya aitti.

Burada, kendi kişisel cennetinde, kayalık, fosillerle dolu sahili dikkat ve kınamadan uzak bir şekilde keşfediyor, İngiltere'nin bilim camiasını ayağa kaldırabilecek bulguları katalogluyordu. Onu tamamen mutlu olmaktan alıkoyan tek şey Lord Payne'in varlığıydı ve hayatın garip ironilerinden biriyle, onun varlığı kalabilmesinin tek sebebiydi.

Annemin, Lord Hazretleri'nin mahallesinden bir teklif geleceği umudunu beslemesine izin vermenin bir zararı yokmuş gibi görünüyordu. Minerva bir teklifin gelmeyeceğinden emindi.

Ta ki bu sabaha kadar, eminliği yıkılana kadar.

"Bu sabah All Things mağazasındaydım," diye başladı. "Genelde Sally Bright'ın dedikodularını görmezden gelirim ama bugün ..." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Mektuplarınızın gelecek haftadan sonra Londra'ya gönderilmesi için talimat verdiğinizizi söyledi. Spindle Cove'dan ayrılacağınızı düşünüyor."

"Ve sen de bunun kız kardeşinle evleneceğim anlamına geldiği sonucuna vardın."

"Durumunuzu herkes biliyor. Bir araya getirecek iki şilininiz olsaydı, aylar önce ayrılırdınız. Servetiniz doğum gününüzde emanetten çıkana kadar burada mahsur kaldınız, tabii ..." Sertçe yutkundu. "Tabii önce evlenmezsen."

"Hepsi doğru."

Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Eğer bana geçen yaz söylediğin sözleri tekrarlarsan bir çırpıda giderim. Diana'ya karşı hiçbir niyetin olmadığını."

"Ama o geçen yazdı. Şimdi Nisan ayındayız. Fikrimi değiştirmiş olabileceğim düşünülemez mi?"

"Evet."

"Neden?" Parmaklarını şıklattı. "Biliyorum. Değişecek bir zihne sahip olmadığımı düşünüyorsun. Takıldığın nokta bu mu?"

Sandalyesinde öne doğru oturdu. "Fikrini değiştiremezsin, çünkü sen *değişmedin*. a aldatıcı, samimiyetsiz tırmıkkim flörtler Gündüzleri masum kadınlarla, geceleri de başka erkeklerin karılarıyla birlikte oluyor." İç çekti. "Dinle, Miranda. Fiona Lange köyden ayrıldığından beri

."

Minerva elini kaldırdı. Onun Bayan Lange'le olan ilişkisini duymak istemiyordu. Kendini şair sanan kadının kendisinden yeterince şey duymuştu. Minerva zihnini o şiirlerden temizleyebilmeyi diledi. "Titreme" ve "mutluluk" için mümkün olan her kafiye tüketen kaba, rapsodik kasideler.

"Kız kardeşimle evlenemezsin," dedi ona, sesine istekli bir sertlik katarak. "Buna izin vermeyeceğim."

Annelerinin dinleyen herkese söylemekten çok hoşlandığı gibi, Diana Highwood tam da yakışıklı bir lord için şapkasını çıkarabilecek türden bir genç kızdı. Ancak Diana'nın dış güzelliği, tatlı, cömert doğası ve hayatı boyunca hastalıklara göğüs gerdiği sessiz cesaretinin yanında sönük kalıyordu.

Elbette, Diana bir vikont yakalayabilir. Ama bununla evlenmemeliydi.

"Onu hak etmiyorsun," dedi Lord Payne'e.

"Yeterince doğru. Ama hiçbirimiz bu hayatta gerçekten hak ettiğimizi alamıyoruz. Tanrı'nın sporu bunun neresinde?" Kadehi onun elinden aldı ve şaraptan yavaşça bir yudum aldı.

"O seni sevmiyor."

"Benden hoşlanmıyor değil. Sevgi pek gerekli değil." Öne doğru eğilerek bir kolunu dizinin üzerine koydu. "Diana reddetmek için çok kibar olurdu. Annen çok sevinir. Kuzenim özel ruhsatı hemen gönderir. Bu hafta evlenebiliriz. Pazar gününe kadar bana 'kardeşim' diyebilirsiniz."

Hayır. Tüm vücudu reddedildiğini haykırdı. Her hücresi.

Ödünç aldığı pardösüyü üzerinden atarak ayağa fırladı ve halının üzerinde volta atmaya başladı. Yürürken eteğinin ıslak kıvrımları birbirine karıştı. "Bu olamaz. Olamaz. *Olmayacak.*" Sıkıdığı dişlerinin arasından küçük bir hırıltı çıktı.

Ellerini yumruk yaptı. "İğne paramdan biriktirdiğim yirmi iki poundum var. Bu ve biraz bozukluk. Diana'yı rahat bırakacağına söz verersen hepsi senin."

"Yirmi iki pound mu?" Başını iki yana salladı. "Kardeşçe fedakârlığın çok dokunaklı. Ama bu miktar beni Londra'da bir hafta bile tutmaz. Yaşadığım şekilde değil."

Dudağını ısırdı. O da bunu bekliyordu ama önce rüşvet vermeyi denemekten zarar gelmeyeceğini düşünmüştü. Bu çok daha kolay olurdu.

Derin bir nefes aldı ve çenesini kaldırdı. İşte bu, onu vazgeçirmek için son şansıydı. "O zaman onun yerine benimle kaç."

Bir anlık sersemlemiş duraksamadan sonra içten bir kahkaha attı.

Alaycı seslerin üzerine çökmesine izin verdi ve kollarını kavuşturarak öylece bekledi. Ta ki adamın kahkahaları azalana ve boğuk bir öksürükle son bulana kadar.

"Aman Tanrım," dedi. "Ciddi misin sen?"

"Çok ciddiym. Diana'yı rahat bırak ve benimle kaç."

Şarap kadehini boşalttı ve bir kenara koydu. Sonra boğazını temizledi ve başladı, "Çok cesursun, tatlım. Kız kardeşinin yerine benimle evlenmeyi teklif ediyorsun. Ama gerçekten, ben-"

"Benim adım Minerva. Senin evcil hayvanın değilim. Ve seninle evleneceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın."

"Ama az önce-" dediğini sanıyordum.

"Seninle kaçmak, evet. Seninle evlenmek mi?" Boğazından kuşkulu bir ses çıktı. "Lütfen."

Ona göz kırptı.

"Şaşkın olduğunuzu görebiliyorum."

"Oh, güzel. Ben de kabul ederdim ama entelektüel eksikliklerime işaret etmekten ne kadar zevk aldığınızı biliyorum."

Pelerininin iç ceplerini karıştırarak bilimsel derginin kopyasını buldu. Dergiyi duyuru sayfasına kadar açtı ve incelemesi için ona uzattı. "Bu ayın sonunda Kraliyet Jeoloji Derneği'nin bir toplantısı olacak. Bir sempozyum. Eğer benimle gelmeyi kabul edersen, birikimlerim yolculuğumuzu finanse etmeye yetecektir."

"Bir jeoloji sempozyumu." Günlüğe bir göz attı. "Bu senin skandal gece yarısı teklifin. Yapmak için soğuk ve ıslak karanlığın içinden geçtiğin teklif. Kız kardeşini rahat bırakırsam beni jeoloji sempozyumuna davet ediyorsun."

"Ne teklif etmemi bekliyordun? Yatağında yedi gece kötü, cinsel zevk mi?"

Bunu bir şaka olarak söylemişti ama adam gülmedi. Onun yerine, ıslak elbisesine baktı.

Minerva onun altında ıstakoz kırmızısı oldu. Lanet olsun. Sürekli yanlış şeyler söylüyordu.

"O teklifi daha cazip bulurdum," dedi.

Gerçekten mi? Bunu yüksek sesle söylememek için dilini ısırıldı. Bu hazırlıksız yorumun onu ne kadar heyecanlandığını itiraf etmek ne kadar alçaltıcıydı. *Senin cinsel zevklerini, pislik hakkında bir derse tercih ederim.* Gerçekten de büyük bir iltifat.

"Bir jeoloji sempozyumu," diye tekrarladı kendi kendine. "Bunun altında kayalar olduğunu bilmeliydim."

"Her şeyin altında kayalar vardır. Bu yüzden biz jeologlar onları bu kadar ilginç buluyoruz. Her neyse, sizi sempozyumun kendisiyle ayartmıyorum. Sizi beş yüz gine vaadiyle cezbediyorum."

Şimdi onun dikkatini çekmişti. Bakışları keskinleşti. "Beş yüz gine mi?"

"Evet. En iyi sunumun ödülü bu. Eğer beni oraya götürürsen ve Bulgularımı Cemiyet'e sunmama yardım ederseniz, hepsi sizde kalabilir. Beş yüz gine sizi doğum gününüze kadar Londra'da sarhoş ve sefahat içinde tutmaya yeter diye umuyorum."

Başını salladı. "Biraz mantıklı bir bütçeleme ile. Yeni botlar almayı ertelemem gerekebilir ama insan bazı fedakârlıklar yapmalı." Ayağa kalktı ve onunla yüz yüze geldi. "Ancak şöyle bir sorun var. Ödülü kazanacağınızdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Ben kazanacağım. Bulgularımı size ayrıntılı olarak açıklayabilirim, ancak çok sayıda çok heceli kelime işin içine girecektir. Şu anda buna hazır olduğunuzdan emin değilim. Emin olduğumu söylemem yeterli."

Ona araştıran bir bakış attı ve Minerva onu tutacak gücü topladı. Düzgün, kendinden emin, gözlerini kırpmadan.

Bir an sonra gözleri alışılmadık bir parıltıyla ısındı. Onda daha önce hiç görmediği bir duygu vardı.

Bunun saygı olabileceğini düşündü.

"Şey," dedi. "Kesinlik sana yaklaşıyor."

Kalbi tuhaf bir şekilde çarptı. Bu ona şimdiye kadar söylediği en güzel şeydi. *Birinin* ona söylediği en güzel şey olabileceğini düşündü.

Kesinlik size dönüşür.

Ve birden her şey değişti. Yuttuğu bir ons şarap karnında açılmış, onu ısıtmış ve rahatlatmıştı. Garipliğini eritti. Çevresinde kendini rahat ve biraz da dünyevi hissediyordu. Sanki yarı giyinik bir tırmıkçıyla bir kulede gece yarısı sohbeti yapmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

Ağır ağır koltuğa yerleşti ve ellerini saçlarına götürerek kalan birkaç tokasını bulup kopardı. Yavaş, hülyalı hareketlerle ıslak bukleleri parmaklarıyla taradı ve eşit bir şekilde kurumaları için omuzlarının etrafına dizdi.

Durdu ve bir süre onu izledi. Sonra biraz daha şarap doldurmaya gitti.

Bardağın içine duyulu bir bordo şarap şeridi doldu. "Bu planı kabul etmiyorum. Hayal gücümün hiçbir sınırı yok. Ama sadece tartışmak için soruyorum, bu işin tam olarak nasıl ilerlediğini gördünüz? Bir sabah kalkıp birlikte Londra'ya mı gideceğiz?"

"Hayır, Londra değil. Sempozyum Edinburgh'da."

"Edinburgh." şişe bir *tıkırtıyla* masaya *çarptı*. "İskoçya'daki Edinburgh." Başını salladı.

"Buranın Kraliyet Jeoloji Derneği olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyle." Kadın dergiyi ona doğru salladı. "İskoçya Kraliyet Jeoloji Derneği. Bilmiyor muydunuz? Edinburgh en ilginç bilimsel çalışmaların yapıldığı yer."

Kadının yanına dönerek günlüğe baktı. "Tanrı aşkına, bu olay iki haftadan daha kısa bir süre sonra gerçekteşecek. Marietta, İskoçya'ya yapılacak bir yolculuğun ne anlama geldiğinin farkında değil misin? En az iki haftalık bir yolculuktan bahsediyorsun."

"Londra'dan posta arabasıyla dört gün uzaklıkta. Kontrol ettim."

"*Posta* arabası mı? Pet, bir Vikont posta arabasında seyahat etmez." Başını iki yana sallayarak onun karşısına oturdu. "Peki sevgili annen bu haberi nasıl karşılayacak, skandal bir lordla İskoçya'ya kaçığını öğrendiğinde?"

"Oh, çok heyecanlanacak. Kızlarından biri seninle evlendiği sürece özel bir şey yapmayacaktır." Minerva ayaklarını ıslak, çamurlu çizmelerinden kurtardı ve bacaklarını eteklerinin altından yukarı çekerek üşümüş topuklarını poposunun altına sıkıştırdı. "Mükemmel, görmüyor musun? Bunu bir kaçış olarak sahneleyeceğiz. Benim

Annem itiraz etmeyecek, Lord Rycliff de etmeyecek. Sonunda evlendiğinizi düşününce çok mutlu olacak. İskoçya'ya gidip bulgularımı sunacağız ve ödülü alacağız. Sonra da herkese bu işin yürümediğini söyleyeceğiz."

Fikirlerini açıkladıkça kelimeler dudaklarından daha kolay dökülüyor ve daha da heyecanlanıyordu. Bu işe yarayabilirdi. Gerçekten, gerçekten işe yarayabilirdi.

"Yani benimle haftalar süren bir yolculuktan sonra Spindle Cove'a evlenmeden mi döneceksin? Farkında değil misin?"

"İyi bir toplumda mahvolmak mı? Biliyorum." Kükreyen ateşe baktı. "Bu kaderi kabul etmeye hazırım. Zaten sosyete evliliği yapmak gibi bir arzum yoktu." Kibarca söylemek gerekirse, öyle bir *umudu* yoktu. Skandal ve dedikodu düşüncesi hoşuna gitmiyordu. Ama sosyetedan kopmak, sonsuza dek onun sınırlarına sıkışmış hissetmekten çok daha kötü olabilir miydi?

"Peki ya kız kardeşlerin? Birliktelik yüzünden lekelencekler."

Adamın sözleri onu duraksattı. Bu olasılığı hiç düşünmemiş değildi. Aksine, bunu çok dikkatli bir şekilde düşünmüştü.

"Charlotte'un ilk çıkışına daha yıllar var," dedi. "Biraz skandalı atlatılabilir. Diana'ya gelince . . . bazen kız kardeşim için yapabileceğim en nazik şeyin onun 'iyi' bir evlilik yapma şansını mahvetmek olduğunu düşünüyorum. O zaman sevgi dolu bir evlilik yapabilir."

Şarabını düşünceli bir şekilde yudumladı. "Tüm bunları seni tatmin edecek şekilde çözmüş olmana sevindim. Ne kendi ne de kız kardeşlerinin itibarını zedelemekten çekinmiyorsun. Ama benimkini bir an olsun düşündün mü?" "Neyini? İtibarını mı?" Güldü. "Ama senin itibarın korkunç."

Yanakları hafifçe renklendi. "*Korkunç* olduğunu sanmıyorum."

Sol işaret parmağını sağ başparmağının üzerine koydu. "İlkini göster. Sen utanmaz bir kazıkçısın."

"Evet." Kelimeyi uzattı.

İşaret parmağını dokundurdu. "İkinciye göster. Adınız yıkımla eşanlamlı. Bar kavgaları, skandallar ... gerçek patlamalar. Nereye gidersen git, kargaşa peşinden gelir."

"O konuda gerçekten çaba göstermiyorum. Sadece ... oluyor." Bir elini yüzünde gezdirdi.

"Yine de bu planın itibarınızı zedeleyeceğinden mi endişe ediyorsunuz?"

"Elbette." Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Şarap kadehini tutan eliyle bir işaret yaptı. "Ben bir kadın aşığıyım, evet." Sonra boş elini kaldırdı. "Ve evet, dokunduğum her şeyi kırıyor gibiyim. Ama şimdiye kadar bu iki eğilimi birbirinden ayrı tutmayı başardım. Kadınlarla yatıyorum ve her şeyi mahvediyorum ama henüz masum bir kadını mahvetmedim."

"Sizin açınızdan sadece bir dikkatsizlik gibi görünüyor."

Kıkırdadı. "Belki de. Ama düzeltmek istediğim bir şey değil."

Gözleri onunkilerle buluştu, korunaksız ve ciddi. Ve garip bir şey oldu. Minerva ona inandı. Bu hiç düşünmediği bir engeldi. *Prensip* olarak itiraz edebileceğini. Onun kırılacak bir vicdanı olduğunu hayal bile etmemişti.

Ama belli ki biliyordu. Ve bunu *ona* güven dolu bir tavırla açıklıyordu. Sanki arkadaşmışlar ve onu anlayacağına güveniyormuş gibi.

Kapısını yumruklamasından bu yana geçen on dakika içinde aralarında bir şeyler değişmişti.

Sandalyede arkasına yaslandı ve ona baktı. "Geceleri farklı bir insan oluyorsun."

"Öyleyim," diye basitçe kabul etti. "Ama o zaman sen de öylesin."

Başını iki yana salladı. "Ben içimde hep böyle biriyim. Sadece ..." *Her nasılsa, seninle asla bu kişi olmayı başaramıyorum. Ne kadar uğraşırsam, o kadar kendi yoluma çıkıyorum.*

"Dinleyin, davetiniz beni onurlandırdı ama önerdiğiniz bu gezi gerçekleşemez. En kötü baştan çıkarıcı ve ahlaksız gibi görünerek geri dönerim. Ve haklı olarak öyle. Masum bir genç bayanı kaçırıp, sonra da duygusuzca bir kenara atarak mı?"

"Neden seni bir kenara atan ben olamadım?"

Küçük bir kıkırdama duyuldu. "Ama kim inanır ki-" Cevabını yarıda kesti. Bir an için çok geçti.

"Buna kim inanır ki?" diye onun yerine sözünü tamamladı. "Gerçekten de kim." Küfrederek şarap kadehini bir kenara bıraktı. "Hadi ama.

Alınmayın."

On dakika önce, onun gülmesini beklerdi. Alay etmesine hazırlıklı olurdu ve canının nasıl yandığını görmesine izin vermezdi. Ama işler değişmişti. Paltosunu ve şarabını kabul etmişti. Daha da ötesi, dürüstlüğünü. Gardını indirmişti. Ve şimdi de bu.

Bu onu derinden yaraladı.

Gözleri yanıyordu. "Bu düşünülemez. Bunu söylediğini biliyorum. Herkesin söyleyeceği şey. Senin gibi bir adamın-" Yutkundu. "Benim gibi bir kıza tutulabilir."

"Öyle demek istemedim."

"Elbette yaptınız. Bu çok saçma. Gülünç. Senin beni isteyebileceğin ve benim seni reddedebileceğim fikri mi? Ben basit biriyim. Kitapsever, dalgın, beceriksiz. Umutsuzum." Sesi kırıldı. "Jeolojik bir çağda, kimse buna inanmazdı."

Ayaklarını botlarının içine soktu. Sonra ayağa kalktı ve pelerinine uzandı.

Ayağa kalktı ve onun eline uzandı. Kadın elini çekti ama yeterince hızlı değildi.

Parmakları kızın bileğine dolandı.

"Buna inanırlardı," dedi. "Onları buna inandırabilirim."

"Seni iğrenç, alaycı adam. Adımı bile hatırlayamıyorsun." Kadın adamın elini sıktı.

Onu sıktı. "*Minerva*."

Vücudu hareketsiz kaldı. Nefesi ciğerlerini yakıyordu, sanki beline kadar gelen karda mücadele ediyormuş gibiydi.

"Şimdi beni dinle," dedi yumuşak ve alçak sesle. "Onları buna inandırabilirim. Bunu yapmayacağım, çünkü bu planınızın olağanüstü kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ama yapabilirim. Eğer istersem, tüm Spindle Cove'u

-Tüm *İngiltere* sana sırılsıklam aşık olduğuma ikna *oldu*."

Burnunu çekti. "Lütfen."

Gülümsedi. "Hayır, gerçekten. Çok kolay olurdu. Farkında olmadığın zamanlarda seni inceleyerek başlayabilirim. Düşüncelere daldığında ya da başını bir kitabın üzerine eğdiğinde bakışlarını çalmakla. O koyu, vahşi saçların her zaman tokalarından kurtulup boynundan aşağıya dökülüşüne hayranlıkla bakardım." Serbest eliyle, parmak uçlarıyla kızın nemli saç tellerinden birini yakaladı ve kulağının arkasına doğru düzeltti. Sonra yanağına hafif bir dokunuş yaptı. "Güneşin öptüğü teninin sıcak ışıltısını fark ediyorum. Ve bu dudaklar. Vay be. Sanırım dudaklarına karşı büyük bir hayranlık geliştirmem gerekecek."

Başparmağı kızın ağzının üzerinde geziniyor, ona olasılıklarla alay ediyordu. Onun dokunuşu için acı çekiyordu, ta ki bundan mutsuz olana kadar. Bu ... istenmeyen *istek*.

"Uzun sürmez. Yakında etrafımızdaki herkes ilgimi fark edecek," dedi.

"Sana olan ilgime inanacaklardı."

"Aylardır benimle acımasızca alay ediyorsun. Bunu kimse unutmaz."

"Hepsi karasevdanın bir parçası. Bilmiyor musunuz? Bir erkek ilgisizlikle, hatta küçümsemeyle flört edebilir. Ama sevgi olmadan asla alay etmez."

"Sana inanmıyorum."

"Yapmalısın. Başkaları yapardı." Ellerini kadının omuzlarına koydu. Bakışları botlarından çözülmüş saçlarına kadar vücudunu taradı. "Hepsinin, kuzgun kanadı saçlı ve boğucu dudaklı bu büyücü kadına karşı vahşi, içgüdüsel bir tutkuyla yanıp tutuştuğuma inanmasını sağlayabilirim. Onun kız kardeşlerine olan şiddetli sadakatine ve cesur, becerikli ruhuna hayran olduğuma. Bazen kabuğundan çıkmaya cesaret ettiğinde ondan kaçan derin, gizli bir tutkunun ipuçlarının beni çılgına çevirdiğini." Güçlü elleri kızın yüzünü çerçevelemek için hareket etti. Bristol elması gözleri onunkileri tuttu. "Onda diğer erkekler tarafından bir şekilde göz ardı edilmiş nadir, vahşi bir güzellik görüyorum. Ve bunu istiyorum. Umutsuzca. Tamamen kendim için. Oh, hepsinin buna inanmasını sağlayabilirim."

Kelimelerin zengin ve derin akışı onu bir tür büyüye kaptırmıştı. Kıpırdayamadan ve konuşmadan öylece kalakaldı.

Bu gerçek değil, diye hatırlattı kendine. Bu kelimelerin hiçbirisi bir şey ifade etmiyor.

Ama okşaması gerçektir. Gerçek, sıcak ve şefkatliydi. İzin verirse çok fazla şey ifade edebilirdi. İhtiyatlı davranarak geri çekilmesini söyledi.

Onun yerine omzuna hafif, titrek bir dokunuş yaptı. Aptal el. Aptal parmaklar.

"İsteseydim," diye mırıldandı, onu kendine yaklaştırıp yüzünü kendi yüzüne doğru eğerek, "Herkesi Spindle Cove'da kalmamın gerçek nedeninin -kırılma noktamı aylar geçtikten sonra- kuzenimle ya da mali durumumla hiçbir ilgisi olmadığına ikna edebilirdim." Sesi boğuklaştı. "Tek sebebi sensin, Minerva." Yanağını okşadı, öyle tatlı okşadı ki kalbi sızladı. "Her zaman sendin."

Gözleri içten ve saklamadan bakıyordu. Sesinde ironiden eser yoktu. Neredeyse kendini ikna etmiş gibiydi.

Kalbi göğsünde şiddetli bir şekilde çarpıyordu. Duyabildiği tek şey bu çılgın, çekiç gibi vuruştı.

Ta ki başka bir ses araya girene kadar.

Kahkaha. Bir kadın kahkahası. Buz gibi bir su çağlayanı gibi yukarıdan aşağıya süzülüyor. Hızlı, ısılatan bir şok.

Aman Tanrım.

"Lanet olsun." Yukarıya, uyuduğu çatı katına baktı.

Minerva onun bakışlarını takip etti. Örtülü yatak perdelerinin arkasından, görünmeyen kadın yine güldü. *Ona* güldü.

Oh Tanrım. Aman Tanrım.

Nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? Doğal olarak yalnız değildi. Ona her şeyi anlatmıştı. Kapıyı açması uzun sürmüştü ama uyumuyordu. Önce duraklamıştı.

Pantolon giymek için.

Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım.

Tüm zaman boyunca. Oradaki her kimse, başından beri dinliyordu.

Minerva uyuşmuş bir halde el yordamıyla pelerinini aradı ve titreyen parmaklarıyla sallayarak giydi. Ateşin dumanlı sıcaklığı aniden tiksindirici ve yoğun bir hal almıştı. Boğucu. Buradan ayrılmak zorundaydı. Hasta olacaktı.

"Bekle," dedi, onu kapıya kadar takip ederek. "Göründüğü gibi değil." Kadın ona buz gibi bir bakış fırlattı.

"Pekala, çoğunlukla göründüğü gibi. Ama yemin ederim, onun burada olduğunu bile unutmuştum."

Kapının mandalıyla boğuşmayı bıraktı. "Ve bunun senin hakkında daha iyi düşünmemi mi sağlaması gerekiyor?"

"Hayır." İçini çekti. "Bunun *senin* hakkında daha iyi düşünmeni sağlaması gerekiyordu. Tüm kastettiğim buydu. Kendini daha iyi hissetmeni sağlamak için."

Tek bir sözle, utanç verici bir durumu on üç kat daha kötü hale getirmesi inanılmazdı.

"Anlıyorum. Normalde samimiyetsiz iltifatları sevgililerinize saklarsınız. Ama bir hayır işini üstlenmeyi düşünmüştünüz." Adam cevap vermeye başladı ama kadın onun sözünü kesti. Çatı katına baktı. "Kim bu kız?"

"Fark eder mi?"

"*Fark eder mi?*" Kapıyı iterek açtı. "Yüce Tanrım. Kadınlar senin için bu kadar değiştirilebilir ve yüz­süz mü? Onları bozuk para gibi yatak yastıklarının altında mı kaybediyorsun? İnanamıyorum-"

Yanağından aşağı sıcak bir gözyaşı döküldü. Bu gözyaşından nefret ediyordu. Onun görmesinden nefret ediyordu. Böyle bir adam için ağlamaya değmezdi. Sadece ... ateşin yanındaki o an için, yıllarca görmezden gelindikten sonra, nihayet *fark* edildiğini hissetmişti. Takdir edilmişti.

Aranıyor.

Ve hepsi bir yalandı. Saçma, gülünç bir şaka.

Paltosunu çekti. "En azından seni eve bırakayım."

"Geri çekilin. Bana ya da kız kardeşime yaklaşma." Kapıdan geri geri çıkarken bir eliyle onu durdurdu. "Tanıdığım en hilekâr, en iğrenç, en utanmaz, en aşağılık adamsın. Geceleri nasıl uyuyorsun?"

Kadın kapıyı çarparak kapatırken cevabı geldi.

"Bilmiyorum."

İkinci Bölüm

O gece hiç uyumadı.

Minerva Highwood yağmura doğru fırlayıp gittikten sonra, Colin gibi ahlaksız, ruhsuz bir tırmıkçı bile kaldığı yerden devam edemezdi. Dul kadını yatağından kaldırdı, giysilerini giydirdi ve onu köye geri götürdü. Minerva'nın eve sağ salim vardığından emin olduktan sonra

-Pansiyonun arka kapısında çamurlu botlarını görünce şatodaki odasına döndü ve yeni bir şişe şarabın tıpasını açtı.

Ama gözünü bile kırpmadı.

Hiç yapmadı. Ne geceleri, ne de yalnızken.

Tanrım, taşradan nefret ediyordu. Sussex'teki tüm güneş ışığı ve deniz havası karanlık ve sessiz geceleri telafi edemezdi. Son zamanlarda Colin, iyi bir gece uykusu için sol meme ucunu (taşaklar asla pazarlığa açık değildi) verebileceğini düşünüyordu. Fiona Lange köyden ayrıldığından beri, en iyi ihtimalle şafak sökerken birkaç saat uyuyabiliyordu. Kışın büyük bölümünde, geceleri içerek uyuklamayı tercih etmişti. Ama zaten dinlenememekten yorgun düşmüş olan vücudu, bir de içki yüzünden yıpranmaya başlamıştı. Eğer dikkatli olmazsa, alışkanlık haline gelmiş bir sarhoş olacaktı. Bunun için çok gençti, lanet olsun.

Sonunda pes etmiş ve Bayan Ginny Watson'ın bir süredir gülümseyerek ve kalçalarını eğerek yaptığı açık daveti kabul etmişti. Genç dula aylardır direnmiş, köy sakinlerinden biriyle birlikte olmak istememişti. Ama birkaç gün içinde buradan ayrılacaktı. Neden son birkaç gecesini katlanılabilir kılmasındı? Bu kimi incitebilirdi ki?

Kim, gerçekten.

Aklının gözünde Minerva Highwood'u gördü. Yüzünden aşağı süzülen tek bir damla gözyaşı.

Kötü iş çıkardın, Payne. Çok kötü.

Onu hemen göndermeliydi. Diana Highwood'la evlenmeye hiç niyeti yoktu, hiç olmamıştı. Ama Minerva soğuk ve ıslaktı, ateşin önünde biraz zamana ihtiyacı vardı. Ve onun küçük sonuç zincirini çılgınca, mantıksız sonuna kadar kurcalamasını sapkınca eğlenceli bulmuştu.

Jeoloji ödülü kazanmak için sahte bir kaçamak mı? Zarafet konusunda asla puan kazanamazdı. Ama Colin kabul etmeliydi ki, böyle bir kız her gece kapısını çalmazdı.

En kötüsü de, ona söylediği o baştan çıkarıcı palavraların *hepsi* yalan değildi. Kendine özgü bir cazibesi vardı. Koyu renk saçları çözülüp ağır dalgalar halinde beline döküldüğünde baştan çıkarıcılığın ta kendisiydi. Ve ağzı onu gerçekten büyülüyordu. Sivri dilli bir mavi çoraplıya göre, o güne kadar gördüğü en dolgun, olgun, boğucu dudaklara sahipti. Bir Rönesans ustasının Afrodite'nden kopyalanmış dudaklar. Kenarları koyu kırmızı, merkeze doğru daha soluk bir renk alıyordu; tıpkı olgun bir eriğin iki dilimi gibi. Bazen alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve sanki gizli bir tatlılığın tadını çıkarıyormuş gibi endişeleniyordu.

Birkaç dakika boyunca Ginny Watson'ı yukarıda gerçekten unutmuş *olması* şaşırtıcı mıydı?

Minerva onun düşüncesizliğinin bedelini ödemişti.

İşte bu yüzden Londra'ya dönmesi *gerekiyordu*. Orada, alışkanlık haline getirdiği sefahat onu bu tür belalardan uzak tutuyordu. O ve arkadaşları bir gece canavarı sürüsü gibi kulüpten kulübe dolaşıyordu. Ve eğlenceden yorulduğunda, yatağını paylaşacak dünyevi, istekli kadınlar bulmakta sorun yaşamıyordu. Onlara enfes fiziksel zevkler yaşattı, onlar da ona çok ihtiyaç duyduğu teselliye verdiler... Herkes memnun bir şekilde yollarını ayırdı.

Bu gece, iki kadını derin bir tatminsizlik içinde bırakmıştı. Ve o eski, tanıdık kaltak pişmanlıkla nöbet tuttu.

En azından buradaki günleri sayılıydı. Bram yarın kaleye varacaktı. Görünüşte, birkaç aylık aradan sonra milislerini teftiş etmek için bu yolculuğu yapıyordu. Ancak Colin kuzeninin söylediklerinden onun aklında başka işler olduğunu anlamıştı. Uzun aylardan sonra Colin rahat bir nefes alacaktı.

Elveda, taş gibi soğuk odalar.
Elveda, eziyetli taşra geceleri.
Birkaç gün içinde gitmiş olacaktı.

"Ne demek burada kalıyorum?" Colin karnına bir yumruk yemiş gibi hissederek kuzenine baktı. "Anlamıyorum."

"Açıklayacağım." Bram hafifçe eliyle işaret etti. "Doğum günleri normalde böyle olur, anlıyor musun? Şaşırtıcı bir şekilde, her yıl aynı güne denk gelirler. Ve seninkine daha iki ay var. O zamana kadar, servetinin güvencesi benim. Her kuruşunu ben kontrol edeceğim ve sen burada kalacaksın."

Colin başını salladı. "Bunun hiçbir anlamı yok. O teslim oldu. Bunu az önce tüm köye duyurdun. Savaş sona erdi."

Spindle Cove'un tek tavernası olan Bull and Blossom'ın önünde duruyorlardı. Öğleden sonraki milis tatbikatını denetledikten sonra Bram tüm gönüllüleri bira içmek için bir araya gelmeye davet etmişti. Orada, Fransa'dan gelen ve yarın sabah İngiltere'deki tüm gazetelerde yer alacak olan son haberi duyurmuştu. Napolyon Bonapart tahttan feragat etmişti ve artık bu sadece bir evrak işiydi.

Zafer onlarını.

Sevinç, meyhaneyi ahşap iskeletine kadar sarstı. Çocuklar kilise çanını çalmak için Aziz Ursula'ya koştu. İlk biralar hızla ikiye, sonra üçe çıktı. Öğleden sonra yerini alacakaranlığa bırakırken, eşler ve sevgililer yanlarında yemek tabaklarıyla köy yollarından içeri süzıldüler. Birisi bir keman çıkardı. Çok geçmeden dans başlardı. Tüm Spindle Cove'un, tüm *İngiltere'nin* kutlama yapmak için bir nedeni *vardı*.

Haklı olarak Colin'in de sevinmesi gerekirdi.

Onun yerine, içinde bir ölü hissetti. Bu çok tanıdık bir histi.

"Bram, senin yokluğunda milisleri denetlememi istedin ve ben de bu görevi yerine getirdim." *Akıl sağlığım için küçük bir maliyet olmadan.* "Lanet olası evcil koyunlarına bile göz kulak oldum. Ama savaş bittiyse, artık buna gerek yok."

"İhtiyaç olsun ya da olmasın, Kraliyet aksi yönde bir karar verene kadar milisler vücut bulmuş olarak kalır. Bir heves geldiğinde onu öylece dağıtamam."

"O zaman Thorne bunu denetleyebilir."

"Thorne nerede bu arada?" Bram onbaşısını bulmak için çevreyi taradı.

Colin belli belirsiz bir işaret yaptı. "Her ne yapıyorsa onu yapmaya gitti."

Paslanmış bir tarla tırpanıyla tıraş oluyor. Belki de çıplak elleriyle

yılanbalığı derisi yüzüyordur. Aslında

burayı seviyor."

"Ah," dedi Bram. "Ama buraya *ihtiyacın var*."

Colin iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Bram'ın iyi *niyetli* olduğunu biliyordu. Kuzeni Colin'i Sussex kırsalında yerel bir milisi denetlemesi için beş parasız bırakmanın, ahlaksız varlığını kurtarmak için en iyi şansı olduğuna gerçekten inanıyordu. Bram'ın anlamadığı şey, ikisinin farklı türden adamlar olduğuydu. Askeri disiplin ve kırsal yaşam Bram'in şeytanlarını evcilleştirmiş olabilir ama Colin'inkileri besliyordu.

Bunu Bram'in anlayabileceği şekilde açıklamanın hiçbir yolu yoktu. Colin'in ne demesi gerekiyordu ki? *Umursadığın için çok teşekkür ederim ama umursamamamı tercih ederim mi diyecekti?* Bram artık onun tek ailesiydi. Geçen yıl boyunca aralarında zayıf bir kardeşlik bağı oluşmuştu ve Colin bunu bozmak istemiyordu.

"Colin, eğer Spindle Cove'dan ayrılmak istiyorsan, seçeneklerin var. Evlenirsen güvenin sona ereceğini biliyorsun. Doğru eş senin için iyi olabilir."

Sessizce inledi. Bu olguya arkadaşlarında tekrar tekrar tanık olmuştu. Evlendiler. Artık istikrarlı bir cinsel birleşme kaynağına sahip, nadiren tatmin olan erkeklerin o doygun, minnettar haliyle mutluydular. Sonra da sanki evlilik kurumunu icat etmişler ve evlendirebildikleri her bekâr için kâr elde edeceklermiş gibi böbürlenmeye başladılar.

"Bram, Susanna ve doğacak bebeğinle mutlu olmana sevindim. Ama bu evliliğin benim için iyi bir şey olduğu anlamına gelmiyor. Hatta evleneceğim kadın için çok kötü bir şey olacağını düşünüyorum." Yumruğunu binaya vurdu. "Dinle, Kasabaya gitmem gerekiyor. Finn'e bir söz verdim."

"Finn'e tam olarak ne sözü verdin?" Bram pencereden baktı ve toplanan milisleri tarayarak on beş yaşındaki davulcu çocuğu aradı.

"Onunla girdiğim bir bahsi kaybettim. Söz konusu olan bir çift bottu. Kendi Hoby'lerimi verirdim ama henüz birkaç numara büyükler. Ben de onu Londra'ya götürüp yeni bir çift özel bot alacağımı söyledim. Sonra da okullara birkaç gezi yaparız, böylece sonbahar dönemi başlamadan bu işi halletmiş oluruz diye düşündüm."

Bram başını salladı. "Finn'e burada, Sussex'te bir okul buldum bile. Flintridge Erkek Okulu."

"Flintridge? Peki ya Eton? Annesine ona en iyisini vereceğimizi söyledik."

"Finn için en iyisi. Flintridge mükemmel bir eğitim sunuyor, eve de yakın. Ayrıca Bright'ların bir manifatura dükkânı var ve sen onu Eton'a mı göndermek istiyorsun? Kendini yerinde hissetmeyeceğini biliyorsun."

Colin Eton'u ve kendini yerinde hissetmemeyi iyi bilirdi. Oraya sekiz yaşında genç bir trajedi olarak gelmişti. Yeni öksüz kalmıştı, ailesini kaybetmenin acısını hala yaşıyordu. O zamanlar yaşına göre küçüktü. Kabuslar görmese bile favori bir hedef olurdu. Kabuslar zorbaların cephaneliğine sadece sözlü sataşmalar ekledi. Alaycı falsettolarını hâlâ duyabiliyordu.

"Anne!" diye ciyak ciyak bağırırlardı koridorlarda. "Anne, uyan!" İlk yıl tam bir işkenceydi. Ama sonunda iyi iş çıkarmıştı.

"Alışmanın kolay olmayacağını biliyorum," dedi Colin. "Ama Finn'e kendi ayakları üzerinde durmayı öğretebilirim. Dünyayı biraz daha fazla görmeli, gözleri fal taşı gibi açılmalı. Derslerinde geri kalmaması için bir öğretmeni olmalı. Ve eğer ona güzel bir çift Hobys giydirir ve boks kulübüne götürürsem, duyarlı çocukların gözlerini kamaştırabilir ve inatçıların kıcına tekmeyi basabilir."

Colin, Bull and Blossom'ın penceresinden Finn Bright'ın duvara yaslanmış, ikiz kardeşi Rufus'la dirsek dirseğe olduğu yere baktı. Beyaz-sarı saçlarından, toplu kollarına ve muzip gülümsemelerine kadar Bright ikizleri birbirlerinin aynısıydı. Ya da en azından geçen yaz bir topçu ateşi Finn'in sol ayağını koparana kadar öyleydiler.

"Bu bir kazaydı," dedi Bram, onun düşüncelerini okuyarak. "Önleyebileceğim bir kazaydı."

"Ben de bunu önleyebilirdim."

Colin parmağıyla cama vurdu. "Ona bir bakın. İyileşti ama huzursuz. Hava giderek ısınıyor. Kendi yaşındaki diğer gençlerin kriket oynamaya, tarlalarda çalışmaya, kızların peşinden koşmaya gittiğini görüyor. Bunun ne anlama geldiğini ilk kez kavlıyor. Hayatının geri kalanında ne anlama geleceğini. Anlamak zorunda olduğunuzu biliyorum."

Bram bir yıldan uzun bir süre önce İspanya'da dizinden vurulmuştu. Bacağını kaybetmemişti ama hâlâ topallayarak yürüyordu ve bu sakatlık onun saha komutanlığı kariyerini sona erdirmişti. Bu fikre karşı direncinin yumuşayacağı düşünülebilirdi.

Biri yanılabilirdi. Bram'ın ifadesi granit kadar yumuşak görünüyordu.

"Colin, çocuğa böyle sözler vermemeliydin. Bunu hep yapıyorsun. İyi niyetli olduğundan şüphem yok ama iyi niyetin havan mermisi gibi yere düşüyor. Tekrar ve tekrar, o ağzını ateşliyorsun ve etrafındaki masumlar zarar görüyor."

Colin dün gece Minerva Highwood'u düşünerek irkildi. Yüzünden aşağı süzülen o tek damla gözyaşını.

Bram, "İşte tam da bu yüzden sana herhangi bir fon veremem," diye devam etti. "Finn'e akıl hocalığı yaparak geçirdiğin sağlıklı günlerle ilgili güzel bir hikâye uyduracaksın ama geceleri kulüplere ve cehennemlere geri döneceğini biliyorum."

"Lanet olsun, gecelerimi nasıl geçirdiğim beni ilgilendirir. Bu yerde kalamam, Bram. Hiçbir fikrin yok."

"Oh, ama benim var. Çok iyi bir fikrim var." Bram yaklaştı ve sesini alçalttı. "Savaşta alaylara komuta ettim. Ölüme ve kan dökülmesine tanık olmanın bir insana ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Kabuslar, huzursuzluk. İçki içmek. Yıllar, hatta on yıllar sonra bile devam eden gölge. Savaş şoku geçirmiş pek çok asker tanıdım."

Kuzeninin ne demek istediğini anladığında Colin'in nabızı hızla atmaya başladı. Doğal olarak Bram kazayı biliyordu. Sosyal çevresindeki neredeyse herkes kazayı biliyordu. Ama geri kalanlar kazayı anlayacak kadar terbiyeliydiler.

-Colin bunu tartışmadı. Asla.

"Ben sizin savaş şoku geçirmiş askerlerinizden biri değilim." dedi.

"Hayır. Siz benim ailemsiniz. Anlayamıyor musun? Bunu geride bıraktığını görmek istiyorum."

"Geçip gitmek mi?" Colin acı acı güldü. "Bunu neden hiç düşünmedim ki?" Alnını tokatladı. "Basitçe geçip gideceğim. Ne kadar parlak bir fikir. Al sana bir tane, Bram. Dik dur ve topallamayı bırak. Ve Finn. Finn'in yeni bir ayağı olabilir."

Bram içini çekti. "Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyormuş gibi davranmayacağım," dedi, "ama bunu oyun cehennemlerinde ve opera binalarında bulamayacağını biliyorum. Önümüzdeki aylar seni yola getirmek için son şansım. Doğum gününden sonra hesaplar, mülkler, Riverchase ... hepsi senin olacak. Ya da kaybetmek için."

Colin anında ayıldı. "Riverchase'i asla riske atmam. Asla."

"Yıllardır oraya gitmedin bile."

"Gitmek istemiyorum." Omuz silkti. "Çok sessiz. Çok uzak."

Çok fazla anı var.

Bram, "Burayı idare etmeniz gerekecek," dedi.

Colin karşı çıktı: "Arazi sahipleri yıllardır burayı yeterince iyi idare ettiler. Bana orada ihtiyaçları yok. Ve ben Kasaba'da yaşamaktan mutluyum."

"Kasabada yaşadığın o hovarda, amaçsız varoluş. Sen buna 'mutlu' mu diyorsun?" Bram kaşlarını çatı. "Tanrım, dostum. Kendine karşı bile dürüst olamıyorsun."

Colin bir yumruk yaptı ve onu kullanma dürtüsünü kontrol etti.

Finn meyhaneden çıkarken sesini alçalttı. "Çocuk eşyalarını topladı, Bram. Onu hayal kırıklığına uğratamazsın."

"Oh, onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bunu sana bırakıyorum."

Ouch.

Finn onlara katılmak için koltuk değnekleriyle ilerledi. "Evet, lordlarım?"

Colin gencin çok umutlu görünmemek için çabaladığını anlayabiliyordu. Bu Finn'di. İster bir dart oyununu, ister sol ayağının tamamını kaybetmiş olsun, hayal kırıklığını her zaman cesur bir yüz ifadesiyle karşılardı. Görüldüğünden daha güçlüydü, herkesin tahmin ettiğinden daha hırslıydı. Bu çocuk bir gün gerçekten önemli biri olacaktı. Ve lanet olası Flintridge Erkek Okulu'ndan daha iyisini hak ediyordu.

"Finn, planlarda bir değişiklik oldu. Bu hafta Londra'ya gitmeyeceğiz."

"Yapmayacak mıyız?"

"Hayır," dedi Colin. "Onun yerine Lord Rycliff'le birlikte kasabaya gideceksin." Bram şaşkınlıkla ona döndü. "Ne?"

"Anlaştığımız gibi en iyisi bu olacak." Colin kuzenine sert bir bakış fırlattı.

Karşılığında Bram ona cevizleri kabukları içinde un ufak edecek bir bakış fırlattı.

"Ama . . . Sizinle kalacağımı sanıyordum Lord Payne." Finn kafası karışmış bir halde Colin'e baktı. "Covent Garden'da bekârlar için bir pansiyon ayarlayacaktık."

"Evet, öyle. Kuzenim ve ben senin sağlıklı bir aile ortamına ihtiyacın olduğu konusunda hemfikiriz. En azından bir süreliğine. Öyle değil mi, Bram?"

Hadi ama dostum. Reddedemezsin. Götlük yapma.

Kuzeni sonunda yumuşadı. "Yeni bir kasaba evine taşındık Finn. Susanna ilk misafirini ağırlamaktan mutluluk duyacaktır."

Colin Finn'i kenara çekti. "Bu yaz ben de geleceğim, merak etme. Thames Nehri'nde kayıkla gezmek için tam zamanında." Mırıldanmak için eğildi, "Ve boks,

asla korkma. Eğer hocalarından iyi raporlar alırsam, geleceğinde ödüllü bir ma için biletler var."

Genç adam gülümsedi. "Tamam o zaman."

Bram, "Eşyalarını topla Finn. Benimle mews'da buluş ve onları arabaya yerleştirelim. Şafakta yola çıkıyoruz." İkiisi birlikte yürüdüler ve Colin'i içermeyen planlar yaptılar.

Kendi kendine her şeyin en iyisi olduğunu söylemeye çalıştı. Finn'i Londra'ya kendisi götürmüş olsaydı, Colin her şeyi berbat etmenin bir yolunu bulurdu. Bram haklıydı. Ne zaman iyi bir şey yapmaya çalışsa, her şey bir şekilde kötüye gidiyordu.

Meyhaneden uzaklaşıp yeşil alana doğru ilerleyen Colin göğüs cebinden matarasını çıkardı. Kapağını açtı ve hızlıca bir yudum içti. Yanıyordu, tıpkı bunun birçok içkinin ilki olacağı bilgisi gibi. Gece şimdiden mor renkli örtüsünü koyun üzerine çekmeye başlamıştı. Önümüzdeki birkaç ay boyunca beynini kurutmadan nasıl hayatta kalacağını bilmiyordu.

Kraliçe'nin Ruby'sinden tavernaya giden patikada, yeşillikler arasında yürüyen bir grup kadın yaklaştı. Oda-ev sakinlerinin dans müziğinin tınılarıyla baştan çıkmaları şaşırtıcı değildi. Colin kestane ağacının gölgesinde kayboldu, şu anda kibar bir konuşma yapamayacağını hissediyordu.

Bayanlar yaklaştıkça onları tanıdı.

Highwood'lar. Dul başhemşire öne geçti ve üç kızı onu takip etti. Önce Charlotte, sonra Diana. . son olarak, tahmin edilebileceği gibi yüzü bir kitaba gömülmüş olan Minerva. Akşam esintisi etekleri ve şallarıyla flört ediyordu.

Spindle Koyu'ndan ayrılmak istiyorsa, seçenekleri vardı. İşte şimdi iki tanesi geldi.

Diana ile evlenebilir.

Ya da Minerva ile İskoçya'ya kaçabilirdi.

Güzel seçenekler bunlar. Kız kardeşlerden birinin itibarını yok etmeyi mi yoksa diğlerinin gelecekteki mutluluğunu mahvetmeyi mi tercih ederdi? Emin olmak için, buradan ayrılmak istiyordu. Ama bunu bir parça dürüstlikle yapmayı tercih ederdi.

Colin bir yudum daha likör içti.

Diana Highwood bir erkeğe çok güzel bir gelin *olurdu*. Güzel, zarif, kibar ve iyi kalpliydi. *Bir tonda* kendi başına kalabilirdi,

Colin'in aşırılıklarına herkesten daha iyi tahammül ederdi. Bu da sivri dilli, gözlüklü kız kardeşinin kesinlikle haklı olduğu anlamına geliyordu.

Diana daha iyisini hak ediyordu.

Söz konusu gözlüklü kız kardeşe gelince... Colin yeşil alandan geçen gruba bakarken onu dün gece kendisini ziyaret eden kız olarak tanımakta güçlük çekti. Ocağının yanında saçlarını savuran ve büyüleyici bir özgüvenle konuşan cesur, esprili genç kadın. O kız bunca aydır neredeydi?

Daha da önemlisi, o kız şimdi neredeydi? Giydiği dallı muslin elbise ne gurur vericiydi ne de iğrençti. En iyi tanımıyla tamamen dikkat çekiciydi. Yürürken omuzları kamburlaşıyordu, sanki kendi içine doğru kıvrılabilirmiş gibi. Yüzünü kapatan kitapla birlikte düşünüldüğünde, gözden kaybolmak için elinden geleni yapmıştı.

Bayan Highwood havladı, "Minerva! Duruşunu al."

Colin başını salladı. Annesinden gördüğü sürekli taciz düşünüldüğünde, saklanmak istemesi şaşırtıcı mıydı?

Dün gece o kabuğundan çıkmaya cesaret etti. Yağmur altında şatoya kadar yürümüş, onu içeri alana kadar kapısını yumruklamış ve sonra da kız kardeşini korumak için kendini mahvetmeyi teklif etmişti. Peki çektiği acılar için ne ödül almıştı? Aşağılanma. Alay. Ve annesinden daha fazla azar.

Son birkaç ayını keskin bakışları ve iğneleyici sözleriyle onu iğneleyerek geçiren mavi çoraplı hakkında bunu söyleyeceğini hiç hayal etmemişti. Ama doğrudu.

Minerva daha iyisini hak ediyordu.

Colin matarasının kapağını kapattı ve cebine soktu. Finn Bright'tan özür dilemek için birkaç ay beklemesi gerekebilirdi. Ve o zaman bile, gencin ayağının yerini asla dolduramayacaktı.

Ama Highwood'larla bu işi halledecekti. Bu gece.

Üçüncü Bölüm

Rahmetli babası bir keresinde, Minerva bir kitapta kendini kaybettiğinde, bir adamın onu geri çıkarmak için tazılara ve bir arama ekibine ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Alternatif olarak, alçak bir ağaç dalı da işe yarayabilir.

Thwack.

"Ah." Kısa kesen Minerva, acıyan şakağını ovuşturdu ve bir eliyle gözlüğünü düzeltti. Diğer eliyle de sayfasını işaretlemeye devam etti.

Charlotte ona acıyarak başını eğdi. "Oh, Min. Gerçekten."

"Yaralandın mı?" Diana endişeyle sordu.

Önlerinde anneleri döndü ve umutsuzca iç çekti. "Minerva Rose Highwood. Tüm o doğal olmayan eğitim aşkına rağmen, oldukça aptal olabiliyorsun." Yürüdü ve Minerva'yı dirseğinden kavrayarak köyün yeşilliklerine doğru çekiştirdi. "Senin nasıl ortaya çıktığını asla anlayamayacağım."

Hayır, anne, diye düşündü Minerva, patika boyunca ilerlerken. Bunu yapacağından şüpheliyim.

Çoğu insan onu anlamıyordu. Dün geceki aşağılanmadan önce bile bu gerçeği kabullenmişti. Son zamanlarda Minerva'yı en iyi anlayan kişi bir insan değil, bir yer gibi görünüyordu. Spindle Cove, kibar ve *ilginç* karakterli genç hanımlar için bu sahil beldesi. İster hastalıklı, ister bilgili ya da skandalcı olsun, buradaki genç kadınların hepsi şu ya da bu türden uyumsuzlardı. Köylüler Minerva'nın toprakta kazı yapmasını ya da kır yollarında saçlarında esen rüzgâr ve önünde açık bir kitapla dolaşmasını umursamıyordu.

Burada kendini evinde, çok rahat hissetmişti. Bu geceye kadar.

Meyhaneye ve içerideki eğlenceye yaklaştıkça korku hissi daha da artıyordu. "Anne, pansiyona geri dönemeyiz miyiz? Hava çok kötü."

"Geçen haftaki yağmura kıyasla hava ılıman."

"Diana'nın sağlığını düşünün. Soğuk algınlığından yeni kurtuldu." "Pish. O haftalar önceydi."

"Ama anne ..." Çaresiz kalan Minerva başka bir bahane aramaya koyuldu. "Edep ne olacak?"

"Edep mi?" Annem Minerva'nın eldivensiz elini kaldırdı ve tırnaklarının altındaki toprağı gösterdi. "Benimle edep hakkında mı konuşuyorsun?"

"Evet, öyle. Öğleden sonra Bull and Blossom'a gitmek başka bir şey, orası bir kadın çay dükkânı. Ama hava karardıktan sonra orası bir meyhanedir." Minerva dün gece nerede *olduğundan* bahsetmedi.

"Afyon yuvası olması umurumda değil. On mil içinde dans etmek için tek umut orası," diye yanıtladı annesi. "Ve Payne'in orada olacağı kesin. Bu gece bir evlenme teklifi alacağız. Bunu iliklerime kadar hissediyorum."

Belki de annem bunu iliklerine kadar hissetmişti ama Minerva'nın tepkisi daha içgüdüsel. Kalbi ve midesi yer değiştirmiş, içinde itişip kakışıyordu.

Tavernanın kapısına yaklaştıklarında Minerva yüzünü kitabına gömdü. Romanlar, tarihler ya da bilimsel incelemeler olsun, kitaplar çoğu zaman onun sığınağıydı. Bu gece kitap onun gerçek anlamda kalkanı, dünyaya karşı tek engeliydi. Diana'yı bu gece yalnız bırakmaya cesaret edemiyordu ama Lord Payne'le tekrar yüzleşmeye nasıl dayanabileceğini de bilmiyordu. Minerva'nın aptalca umutlarına gülen gizli aşıktan bahsetmeye bile gerek yoktu. "Arkadaşı" bu kalabalık odadaki herhangi bir kadın olabilirdi. Ve her kim olursa olsun, hikâyeyi çoktan diğer herkese anlatmış olabilirdi.

Mekâna girip kalabalığın arasından ilerlerken Minerva birinin güldüğünü duyduğundan emindi.

Ona gülüyorum.

Bu, o felaket gece yarısı ziyaretinin en kötü sonucuydu. Spindle Cove aylardır Minerva'nın güvenli sığınağıydı. Artık burada kendini asla rahat hissedemeyecekti. O zalim kahkahanın yankısı onu her patıkada ve taş döşeli sokakta takip edecekti. Burayı onun için mahvetmişti.

Şimdi de hayatlarının geri kalanını mahvetmekle tehdit ediyordu.

Pazar gününe kadar bana "kardeşim" diyebilirsiniz.

Hayır. Bunun olmasına izin veremezdi. Vermeyecekti. Kitabını adamın kafasına fırlatmak zorunda kalsa bile bunu *bir şekilde* durduracaktı.

"Oh, o burada değil."

Charlotte'un ağlamaklı yorumu ona umut verdi. Minerva kitabını indirdi ve kalabalığı taradı. Milis gönüllüleri mekânı doldurmuş, kireç badanalı duvarlara parlak kırmızı ve altın rengi sıçratıyordu. Çenesini eğip merceklerin üzerinden baktı ve kadınlarla erkeklerin barda toplandığı odanın uzak tarafına odaklandı.

Lord Payne yok.

Nefesi daha kolay geliyordu. Gözlüklerini burnuna geri itti ve ağzının köşelerinin gevşeyerek bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. Belki de bir vicdan krizi geçirmişti. Daha büyük olasılıkla, kolayca eğlenebilen bayan arkadaşını eğlendirmek için kulesinde kalmıştı. Burada olmadığı sürece nerede olduğunun pek önemi yoktu.

"Ah, işte," dedi annem, dönerek. "İşte orada. Az önce arka kapıdan girdi."

Drat.

Minerva onu ilk gördüğünde yüreği ağzına geldi. Vicdan azabı çekmiş bir adama benzemiyordu. Karanlık ve her zamankinden daha tehlikeli görünüyordu. Kapıdan henüz girmiş olmasına rağmen, odanın atmosferini anında değiştirmişti. Mahallesinden elle tutulur, huzursuz bir enerji yayılıyordu ve herkes bunu hissedebiliyordu. Tüm taverna alarma geçti. Söylenmemiş bir mesaj bedenden bedene aktarıldı.

Bir şeyler olmak üzere.

Müzisyenler bir country dansının başlangıcını çaldı. Odanın etrafında çiftler eşleşmeye başladı.

Ancak Lord Payne'in acelesi yoktu. Elindeki şişeyi ağzına götürdü ve eğdi. Minerva içgüdüsel olarak yutkundu, sanki likörün kendi boğazını yakıtığını hissediyordu.

Şişeyi indirdi. Kapağını kapattı. Cebine koydu. Ve sonra bakışları sıcak ve tereddütsüz bir şekilde Highwoods'a yerleşti.

Ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu.

"Sana bakıyor Diana," diye mırıldandı anneleri heyecanla. "Seni dansa kaldıracığından emin."

"Diana dans etmemeli," dedi Minerva gözlerini ondan alamayarak. "Böyle bir makarayla olmaz. Onun astımı var."

"Pish. Deniz havası işe yaradı. Aylardır kriz geçirmiyor."

"Hayır. Ama sonuncusu dans yüzünden oldu." Başını iki yana salladı.

"Neden her zaman Diana'nın iyiliğini düşünen ben olmak zorundayım?"

"Çünkü ben seninkine göz kulak oluyorum. Nankör şey."

Annesinin bakışları onu delip geçti. Minerva küçük bir kızken annesinin mavi gözlerine imrenirdi. Tropik okyanusların ve bulutsuz gökyüzünün rengi gibi görünürlerdi. Ama babasının ölümünden bu yana geçen yıllar içinde renkleri solmuştu. Şimdi mavileri, üç mevsim giyilen boyalı kumaşların rengindeydi. Ya da kırılğan orta sınıf porselenlerinin.

Sabrın rengi neredeyse aşınmış.

"Biz dört kişiyiz, Minerva. Hepimiz kadınız. Portrede ne koca, ne baba, ne de erkek kardeş var. Yoksul olmayabiliriz ama gerçek bir güvencemiz yok. Diana'nın zengin ve yakışıklı bir Vikont'u yakalama şansı var ve senin onun yoluna çıkmama izin vermeyeceğim. Bu aileyi başka kim kurtaracak? *Sen mi?*" Acı acı güldü.

Minerva bir yanıt bile veremedi.

"Oh, geliyor," diye ciyakladı Charlotte. "Bu taraftan geliyor."

Minerva'nın göğsünde panik çırpınıyordu. Payne gerçekten de bu gece evlenme teklif edecek miydi? Akıllı olan her erkek bunu yapardı. Diana her zaman güzeldi ama bu gece fildişi dantel süslemeli zümrüt rengi ipek bir elbise giymiş, ıslıl ıslıl görünüyordu. Keten saçları mum ışığında akkor gibi parlıyordu ve ruhani soğukkanlılığı ona bir leydi havası veriyordu.

Bir vikontes gibi görünüyordu.

Ve Lord Payne her açıdan güçlü bir lord gibi görünüyordu. Adam odanın öbür ucundan onlara doğru ilerledi, kalabalığın arasından dümdüz, şaşmaz bir yol çizerek ilerledi. İnsanlar ürkmüş cırcır böcekleri gibi yolundan sıçradı. Bakışları niyetli, kararlı ve odaklanmıştı.

Onun üzerine. Minerva'ya.

Aptal olma.

Olamazdı. Elbette bu sadece gözlüğünün bir numarasıydı. Diana için geliyordu, doğal olarak. Belli ki. Ve bu yüzden ondan nefret ediyordu. O korkunç, korkunç bir adamdı.

Ama kalbi durmak bilmiyordu. Göğüslerinin arasında sıcaklık toplandı. Bir balo salonunun bir ucunda durup yakışıklı, güçlü bir adamın kendisine doğru ilerlemesini izlemenin nasıl bir his olduğunu hep merak etmişti. Sanırım bu, ona en çok yaklaştığı andı. Diana'nın yanında durmak. Hayal ediyordu.

Aniden endişelenerek yere baktı. Sonra tavana. Sonra korkaklığı için kendini azarladı ve kendini ona bakmaya zorladı.

Durdu ve eğildi, sonra elini uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Minerva'nın kalbi durdu. Kitap elinden kaydı ve yere düştü.

"Diana, retikülünü uzat bana," diye fısıldadı annem. "Çabuk ol. Sen dans ederken ben tutacağım."

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi Diana.

"Tabii ki gerekli. Bileğinizden sarkan o hantal retikülle dans edemezsiniz."

"Ben hiç dans etmeyeceğim. Lord Payne Minerva'yı davet etti."

"Minerva'yı davet ettim. Onca fikir arasından." Annem inanmayan, kaba bir homurtu çıkardı. Kadın başını kaldırıp Lord Payne'in elinin gerçekten de Minerva'ya uzanmış olduğunu fark edince bu homurtu boğuk bir nefese dönüştü. "Ama ... neden?"

Basitçe, "Çünkü onu ben seçtim." dedi.

"Gerçekten mi?"

Aman Tanrım. Gerçekten mi? Minerva bunu *gerçekten* yüksek sesle mi söylemişti?

En azından bağımlı beyninden geçen diğer düşünceleri dile getirmekten kendini alıkoyabilmişti, ki bu düşünceler şöyle bir şeydi: *Gerçekten mi? Bütün o kararlı, tehlikeli yürüyüş benim için miydi? Bu durumda, geri dönüp her şeyi baştan yapmanın bir sakıncası var mı? Bu sefer yavaşça ve hissederek.*

"Bayan Minerva," dedi yumuşak ve obsidyen kadar karanlık bir sesle, "bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Adamın eldivensiz elinin onunkini kavrayışını sessiz ve büyülenmiş bir halde izledi. Adamın tutuşu sıcak ve güçlüydü.

Tüm köyün gözlerinin üzerlerinde olduğunu hissederek nefesini tuttu.

Lütfen, lütfen. Lütfen, kimsenin gülmesine izin verme.

"Teşekkür ederim," demek için kendini zorladı. "Çok rahatlamış olurdum."

Onu piste götürdü ve orada country dansı için sıraya girdiler.

"Rahatladın mı?" diye mırıldandı eğlenerek. "Bayanlar genellikle benimle dans etmekten 'memnun' ya da 'onur' duyarlar. Hatta 'heyecanlandım'."

Çaresizce omuz silkti. "Aklıma gelen ilk kelime buydu."

Ve o an için dürüst bir davranıştı. Yine de onun karşısındaki yerini aldığı ve müziğin ilk çubukları başladığında, rahatlaması buharlaştı. Yerini korku aldı.

"Dans edemiyorum," diye itiraf etti, bir adım öne çıkarak.

Ellerini tuttu ve onu döndürdü. "Ama sen zaten dans ediyorsun." "Pek iyi değil."

Kaşları çatıldı. "Bu doğru."

Minerva yanlış köşeye doğru reverans yaparak solundaki hanımefendiye çarptı. Kadına soluk soluğa bir özür dileyerek kendini düzeltti ve Lord Payne'in ayağına bastı.

"Aman Tanrım," dedi dişlerini sıkarak, ileri ve geri hareket ederken onu yanında tutuyordu. "Abartmıyormuşsun."

"Ben asla abartmam. Umutsuzum."

"Umutsuz değilsin. Bu kadar çabalamayı bırak. Eğer bunu başaracaksak, liderlik etmeme izin vermelisin."

Dans onları ayırdı ve Minerva şaşkınlık içinde kaldı. Kendini bunun onun planını kabul ettiği anlamına geldiğine ikna etmeye çalıştı. Onu İskoçya'ya götürecekti, çünkü onu seçmişti. *Onu* Diana'ya tercih etmişti. Aralarında bir çekim olduğu izlenimini yaratmak dışında neden onunla dans etmeyi teklif etsin ki? Ama düşünceleri gürültülü ayak sesleri ve vahşi keman sesleriyle çabucak yerle bir oldu.

Bir dizi adımda daha beceriksizce ilerledi. Ardından, hareketsiz durup alkışlamaktan başka bir şey yapmasına gerek kalmayan hoş birkaç ölçü geldi.

Sonra tekrar ileri gitti. Ona doğru.

Onu kendine çekti. Uygunsuz bir şekilde. "Ah de," diye mırıldandı.

Ona göz kırptı. *Ne oldu?*

Kolunun hassas alt tarafını sertçe çimdikledi. "Ah!" diye haykırdı. "Neden sen-"

Bir kolunu onun beline doladı. Sonra esneterek tökezlemesine neden oldu. Gözlükleri yamuldu.

"O da ne Bayan Highwood?" dedi yüksek sesle, tiyatral bir şekilde. "Bileğinizi mi burktunuz? Ne yazık."

Birkaç dakika sonra onu Bull and Blossom'ın kırmızı boyalı ön kapısından tökezleyerek geçirdi. Girişten birkaç adım öteye kadar gittiler. Onu o kadar acele ettirdi ki, terliği bir taşa takıldı ve ciddi bir şekilde tökezledi.

Dizini çime çarpmadan hemen önce onu yakaladı. "Yaralandın mı?"

Başını iki yana salladı. "Gururumdan başka bir şeyim incinmedi."

Kendini dengelemesine yardım etti. Ama onu bırakmadı. "Planladığım gibi gitmedi. Dans etmekte zorlandığınızı fark etmemiştim. Bilseydim, yapardım-"

"Hayır, böyle iyi. Bu iyi bir şey. Dans, ondan ayrılmamız. Sen . . . beni herkesin gözü önünde kucaklanan." Sertçe yutkundu. "Her şey yolunda."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Evet."

Beline dolanan kolları gerçekten de iyi hissettiriyordu. Ve ela gözlerindeki karmaşık, ateşli sıcaklık zekâsını hızla eritip cüruf haline getiriyordu. Bir dakika daha böyle devam ederse aptal olduğu kesinleşecekti.

Kapıya bir bakış attı. Mutlaka birileri onları takip etmiştir. Ya da en azından pencereden dışarı bakmışlardır. Onun itibarı için hiç mi endişelenmiyorlardı? Ya da hiç değilse bileği için? İkna edici bir kaçış yapacaklarsa, birinin onları birlikte görmesi gerekiyordu. Aksi takdirde, bu tehlikeli ve kafa karıştırıcı kucaklaşma bir hiç uğruna olacaktı.

"Neden?" diye sordu, kendini tutamayarak. "Diana'ya sahip olabilirdin."

"Sanırım yapabilirim. Ve eğer onunla evlenmeye karar verirsem, beni durduramazsın." Kalbi göğsünde öyle şiddetli çarpıyordu ki, onun da bunu hissettiğinden emindi.

"Ama bu gece beni seçtin. Neden?"

Ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Açıklamamı mı istiyorsun?" "Evet. Ve bunu dürüstçe yap, değil ..." *Dün geceki gibi değil.*

"Dürüstçe." Bu kelime üzerinde düşündü. "Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşin çok güzel, zarif, ağırbaşlı ve nazik. Bir erkeğin ona bakıp önünde uzanan koca bir yaşamı hayal etmesi çok kolay. Düğün, ev, porselenler, çocuklar. Çekici olmayan bir ihtimal değil. Ama her şey çok yerleşik ve sabit görünüyor."

"Peki ya bana baktığında? O zaman ne görüyorsun?"

"Gerçekten mi? Sana baktığımda . . ." Başparmağı kadının belini okşadı. "Kendi kendime bunun gibi bir şey düşünüyorum: Bu yolun sonunda ne tür sınavlar olduğunu ancak Tanrı bilir."

Adamın kucağında iki büklüm oldu ve kolunu itti. "Bırak beni gideyim." "Neden?"

"Böylece sana vurabilirim."

"Dürüstlük istedin." Kıkırdadı ama onu yakınında tuttu. "Bu ... bu mücadele tam olarak benim amacım. Hayır, güzel, zarif, tahmin edilebilir kalıplara uymuyorsun. Ama yürekli ol, Marissa. Bazı erkekler şaşırmayı sever."

Marissa mı?

Ona baktı, dehşete düşmüştü. Ve heyecanlanmış. Heyecanlandığı için de dehşete düşmüştü. "Sen. Sen. En-"

Bir çan şingirdadı. Bull and Blossom'ın kapısı açıldı ve bir avuç kıkırdayan köylü kız, müzik ve sıcaklık dalgasına binerek dışarı fırladı. Minerva'nın nefesi kesildi. Kızlar bu tarafa dönerse, Payne'le birlikte görüneceklerdi. Birlikte.

"Sürpriz," diye fısıldadı. Sonra dudaklarını onunkilere bastırdı.

Dördüncü Bölüm

Sürpriz, dedi.

Gerçekten sürpriz.

Tatlılık. İlk sürpriz buydu. Bu dudaklardan o kadar çok acı söz duymuştu ki... ama onun öpücüğü tatlıydı. Serin ve tatlıydı, altında gerçek bir çöküş yatıyordu. Yazın zirvesinde güneşte olgunlaşmış bir erik gibi. En ufak bir teşvikle avucuna düşmeye hazırdı.

Düşüş. Bu ikinci sürprizdi. Öpücüğe doğru eğildiğinde, *onun* içine düştü. Adam kollarını kadının beline dolayarak onu kendine çekti.

Vücutları buluştu.

Ama bu doğru kelime değildi. Bedenleri birkaç ay önce, Summerfield bahçelerindeki o gece "tanışmıştı". Şimdi bedenleri bu tanışıklığı yenilemişti. Yakınlık hissi anında, şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıkmıştı. Kadının saçlarındaki yasemin kokusu adamın içinde bir tetikleyiciyi harekete geçirdi. Aklında değil ama kanında saklı bir anı.

Bu da onu üçüncü sürprize getirdi.

Zevk. Zafer. Kahretsin, bunu *istiyordu*. Bunu bilmiyordu. Bunu itiraf etmeden önce mezara giderdi. Ama bir parçası bunu istiyordu. Kötü bir şekilde ve uzunca bir süredir. Bu öpücükle onu öğrenmiyordu, uzun zamandır şüphelenilen gerçekleri doğruluyordu. Tüm kadınsı olmayan ilgilerine ve eğitimine rağmen, özünde saf bir kadın olduğunu. Kollarında dikenli ve inatçı değil, sıcak ve uysal hissediyordu, kıvrımları onun gücüne göre şekilleniyordu.

Onu eritebileceğini. İç çektirebileceğini.

Titretebileceğini. Onun tek bir tadının yeterli olmayacağını.

Dilini kızın kapalı dudaklarında gezdirerek daha fazlasını aradı. Bir kızı sırf öpmek için öpmeyeli uzun zaman olmuştu ve bunun ne kadar saf, baş döndürücü bir zevk olabileceğini unutmuştu. O serin tatlılığın içine gömülmek istiyordu. Sarhoş olmak, içinde yıkanmak. Dipsiz bir öpücüğün içinde kendini tamamen kaybetmek.

Aç. Benim için aç.

Küçük bir ses kaçtı. Gıcırta gibi bir şey. Dudakları onunkilerin altında mühürlü kaldı.

Tekrar denedi, dilini hafifçe ağzının köşesine doğru sürükledi. Yavaşça, saygıyla -bir kadının herhangi bir yerinin yalanmasından hoşlandığını bildiği şekilde.

Sonunda dudakları ayrıldı. Dilini dudaklarının arasında gezdirerek onu tattı. Tanrım, çok tatlı ve tazeydi. Ama tamamen hareketsizdi. Hareket etmiyordu. Nefes almıyordu. Tekrar denemeden önce dolgun alt dudağından bir yudum almak için durakladı. Bu sefer biraz daha derine bastırdı, geri çekilmeden önce dilini döndürdü.

Nefesinin tatlı iç çekişi adamın yanağına fısıldadı. Bu iç çekiş bir itiraftı. Ona iki şey söylüyordu.

Birincisi, onu nasıl öpeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Ama ikinci olarak? O da istiyordu. O da bunu bekliyordu.

Ayrıldıklarında, havada karşılıklı bir güvensizlik duygusu dalgalanıyordu.

"Neden-?" Ellerini karnına bastırdı. Bir an için onun *dışında* her yere baktı. Sonra sesini alçalttı ve "Bunu neden *yaptın*?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kıkırdayarak. "*Beni* öptün."

"Evet, ama neden ..." Yüzü buruştu. "Geri kalanını."

Colin durakladı. "Çünkü ... yetişkin bir erkek bir kadını böyle mi öper?"

Ona baktı.

Tanrı aşkına, bu kadar saf olamaz.

"Çok fazla deneyiminiz olmadığını biliyorum ama eminim birileri cinsiyetler arasındaki doğal ilişkiyi açıklamıştır?" Ellerini bir örnekleme tavrıyla uzattı ve boğazını temizledi. "Şöyle, görüyorsunuz. Bir erkek bir kadına çok ama çok değer verdiğinde ..."

Yumruğuyla adamın omzuna bir kez vurdu. Sonra ikinci bir darbe vurmamak için kendini zor tuttu. "Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun." Sesini alçalttı ve şimdi pansiyonun içinde kaybolmakta olan ve hâlâ kendi işlerine dalmış olan kız grubuna doğru bir bakış attı

konuşma. "Bunu *benimle* neden yapasın ki? Basit bir öpücük yeterliydi. Ne düşünüyor olabilirsin?"

"Gerçekten mi?" Bir elini saçlarının arasından geçirdi, kadının suçlayıcı ses tonundan biraz daha fazla rahatsız olmuştu. "Ben erkeğim. Sen kadınlığını üzerime srdn. Düşünmedim. Tepki gösterdim."

"*Tepki* verdin."

"Evet."

"İçin ..." Ağırlığını bir ayağından diğere kaydırdı. "Bana."

"Bu doğal bir tepki. Siz bilim adamı değil misiniz? O zaman anlamalısınız. Kırmızı kanlı her insan böyle bir uyarıcıya tepki verir."

Geri adım attı. Çenesini eğdi ve gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Demek beni tahrik edici buluyorsun."

"Ben yle demedim-" Cümlenin geri kalanını ısıarak bitirdi. Saçma sapan bir konuşmayı bitirmenin tek yolu konuşmayı kesmekti.

Colin derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Gözlerini kısa süreliğine kapattı. Sonra gözlerini açtı ve ona baktı. Sanki ilk kez bakıyormuş gibi gerçekten *baktı*. Bir erkeğin avuç avuç toplayabileceği kalın, siyah saçları gördü. Hafifçe eğimli bir burnun üzerine tünemiş ilkel gözlükler. Camların ardında, geniş gözler; karanlık ve zeki. Ve o ağız. O olgun, somurtkan, şehvetli ağız.

Bakışlarının onun bedeninde gezinmesine izin verdi. O mütevazı, dallı budaklı muslin elbisenin altında bereketin için için yandığını bilmek hınzırca bir heyecan veriyordu. Onun şeklini *hissetmek*, kendi sinir uçlarıyla vücudunu keşfetmek ve haritasını çıkarmak.

Vücutları *buluşmuştu*. Bundan daha fazlası. Tanışmışlardı.

Elbette bundan başka bir şey çıkmayacaktı. Colin'in kendine göre kuralları vardı ve ona gelince... ondan hoşlanmıyordu bile, hoşlanıyormuş gibi de yapmıyordu. Ama gecenin bir yarısı ortaya çıkıyor, akademik mantık ile pervasız macera arasındaki çizgiyi aşan planlar yapıyordu. Nasıl devam edeceğini bilmediği öpücüklere başladı.

Hepsi bir arada ele alındığında, o sadece ...

Bir sürpriz. İyi ya da kötü, beklenmedik, taze ve canlandırıcı bir rüzgâr. "Belki *de*," dedi temkinli bir şekilde, "sizi tahrik edici buluyorum."

şüphe bakışlarını daralttı. "Bunu bir iltifat olarak kabul etmem gerektiğini sanmıyorum."

"Nasıl istersen öyle kabul et."

Kraliçe'nin Yakutu'na doğru baktı. Kız grubu ortadan kaybolmuştu. "Kahretsin. Kimsenin öpücüğü fark ettiğinden bile emin değilim."

"Fark ettim." Elinin yanıyla ağzını ovuşturdu. Olgun eriklerin tadı hâlâ dudaklarındaydı. Kendini anlaşılmaz bir şekilde susamış buldu.

"Peki ne zaman gidiyoruz?" diye sordu. "Nereye gidiyoruz?"

"İskoçya, tabii ki."

"İskoçya mı?" Şaşırarak güldü. "Seni İskoçya'ya götürmüyorum." "Ama ..." Gözlerini öfkeyle kırıştırdı. "Ama şimdi, içeride. Sen dedin ki beni seçti."

"Dans etmek için. Dans partnerim olarak seni seçtim."

"Evet. Kesinlikle. Tüm o insanların önünde benimle dans etmeyi seçtin. Beni dışarı çekmeyi ve uygunsuz bir şekilde yakın tutmayı. Yolun ortasında beni öpmeyi. Eğer kaçmak istemeseydin tüm bunları neden yapasın ki?"

"Son kez *beni* öptün. Gerisine gelince... Dün gece kamaramdaki o sahneden pişmanlık duydum. Sana bir özür borçlu olduğumu hissettim."

"Oh. Oh hayır." Bir elini göğsüne bastırdı. "Bana bunun bir acıma dansı olduğunu mu söylüyorsun? Acıma öpücüğü mü?"

"Hayır, hayır." İç çekti. "Tam olarak değil. Sadece takdir edilmeyi ve beğenilmeyi hak ettiğini düşündüm. Herkesin önünde."

"Ve şimdi, birçok gece içinde ikinci kez, her şeyin bir aldatmaca olduğunu ortaya koyuyorsun. Böylece kendimi reddedilmiş ve aşağılanmış hissedebiliyorum. Herkesin önünde." Gözleri kızarmıştı. "Bunu bana tekrar yapamazsın."

Oh, memeler aşkına. Bu onun başına nasıl geldi? Çok iyi niyetliydi ve sonra bir şekilde ...

İyi niyetleriniz havan mermisi etkisi yaratıyor.

"İşte bu," dedi ellerini yumruk yaparak. "Bu sefer kurtulmana izin vermeyeceğim. Beni İskoçya'ya götürmen konusunda ısrar ediyorum. Beni mahvetmeni talep ediyorum. Onur meselesi olarak."

Tavernanın kapısındaki çan şingirdadı. Birbirlerinden bir adım geriye sıçradılar.

Görünüşe göre parti tavernayı aşmıştı. Neşe dağıtıcıları Bull and Blossom'dan çıkıp yeşilliklere yayıldı.

Minerva burnunu çekerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Dinle," dedi alçak sesle. "Konuşabileceğimiz bir yer ve zaman var mı? Gece yarısı benim odam olmayan bir yer."

Bir süre durakladıktan sonra gözlüklerini düzeltti. "Yarın sabah şafak sökmeden hemen önce benimle sahil yolunun başında buluş."

"Şafaktan önce mi?"

"Senin için çok mu erken?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ben çok erken kalkarım."

"Geç kaldın," dedi ertesi sabah. Şafağın ilk ışıkları gözlüklerinin üzerinde parlıyordu. "Ben de bekliyordum."

"Sana da günaydın Marianna." Colin önce kan çanağına dönmüş gözlerini, sonra da tıraşsız çenesini ovuşturdu. "Kuzenime veda etmem gerekiyordu."

Bakışları elbisesinin üzerinde gezindi; gri kumaştan, boğazına kadar düğmeli, karanlık, şekilsiz bir iğrençlikti bu.

"Ne giyiyorsun böyle? Son konuştuğumuzdan beri bir manastırda emir mi aldın? Sıkıcı ve Sade Küçük Rahibeler mi?"

"Bunu düşündüm," dedi kuru bir sesle. "Muhtemelen akıllıca bir hareket olurdu. Ama hayır. Bu benim mayom." Ona bir bakış fırlattı. "Senin bir tane olduğunu sanmıyorum."

Güldü. "Sanmıyorum."

"Sanırım yarı yolda soyunman gerekecek. Gel o zaman."

Kayalık patikadan aşağıya, koya doğru onu takip etti, şaşkındı ama inkar edilemez bir şekilde meraklanmıştı. "İşin içinde soyunmanın olduğunu bilseydim, daha dakik olurdu."

"Çabuk, şimdi. Acele etmeliyiz, yoksa balıkçılar bizi görecektir."

Sahile ulaştılar. Denizden gelen hava canlandırıcı ve ayıltıcı bir etki yaratmış, beynindeki örümcek ağlarının bir kısmını temizlemişti. Dünya daha keskin kenarlar almaya başladı.

Suyun kenarında durdu. Deniz botlarına vuruyordu. Derin bir nefes almak için uzun bir an durdu, sonra sisli şafakta kayalarla kaplı koyu inceledi. Sabahın bu saatinde bu manzarayı daha önce hiç takdir etmemişti.

Zamansız görünüyordu. Neredeyse mistik. Deniz suyu yüzüne sıçradı.

"Uyan," dedi, gözlüklerini çıkarıp bileğindeki küçük muşamba keseye yerleştirerek. Adamın yanından geçip yumuşak dalgalara doğru yürüdü. "Zaman tükeniyor."

Çılgına dönmüş kızın suya batışını inanamayarak izledi.
Diz boyu. Sonra beline kadar. Sonra boynuna kadar.

"Çık oradan," dedi, sesi kendi kulaklarına bile rahatsız edici bir şekilde bakıcı gibi geliyordu. "Derhal."

"Neden?"

"Çünkü Nisan ayındayız. Ve dondurucu." *Ve çünkü seni çamur olmadan ıslak görmeyi merak ediyorum. Geçen gece manzarayı takdir etme şansım olmadı.*

Omuzlarını silkti. "Alıştıktan sonra o kadar da kötü değil."

Tanrı aşkına, şu kıza bak. Dişler takırdıyor, dudaklar maviye dönüyor. O iğrenç giysinin altında, meme uçları muhtemelen donarak küçük buz sarkıtlarına dönüşüyordu. Ve cidden onun da kendisine katılmasını mı bekliyordu? O ve onun aşırı sıcaklara karşı son derece hassas olan tüm değerli parçaları?

"Dinle, Madeline. Bir yanlış anlaşılma oldu. Buraya yüzmeye gelmedim. Konuşmamız gerek."

"Ve size şu kayaların etrafındaki bir girişi göstermem gerekiyor. Oraya gitmek için yüzmekten başka yol yok. Vardığımızda konuşuruz." Başını eğdi. "Korkmuyorsun, değil mi?"

Korkmuş. Ha. Suyu sıçradığını duyduğu şey neydi? Bir eldiven olmalı.

"Hayır."

Colin botlarını çıkardı. Paltosunu bir kenara bıraktı. Sonra pantolonunun paçalarını kıvrarak dizlerinden kelepçeledi ve aynı şekilde kollarını dirseklerine kadar kıvrıdı.

Belini kuşandı.

"Pekâlâ. İşte geliyorum." Yüzünü buruşturarak soğuk derinliklere daldı. Su çizgisi göbeğine ulaştığında, yüksek sesle yemin etti. "Gerçek yiğitlik budur, umarım biliyordundur. Efsaneler daha azından doğmuştur. Lancelot'un tek yaptığı ılık bir gölde kürek çekmektir."

Gülümsedi. "Lancelot bir şövalyeydi. Sen bir vikontsun. Çıta daha yüksek."

Adam soğuktan nefesi kesilmiş bir halde kıkırdadı. "Neden," diye sordu ona yaklaşarak, "sadece üşüdüğünde ve sırılsıklam olduğunda o nefis hınzır espri anlayışını sergiliyorsun?"

"I . . ." Kirpikleri o kadar hızlı ve sert kırışıyordu ki, onlarla uçmaya çalışıyor olabilirdi. "Bilmiyorum."

Buz gibi suya batmış olmasına rağmen kıpkırmızı kızardı. Tüm görünmez bariyerleri anında geri çekildi. Çok garipti. Tanıdığı çoğu kadın, daha az hoş olan özelliklerini maskeleyerek için fiziksel güzellik ve çekiciliğe güvenirdi. Bu kız ise tam tersini yapıyor, kendisiyle ilgili ilginç olan her şeyi ilkel, sade bir cephenin ardına saklıyordu.

Başka hangi sürprizleri saklıyordu? "Devam edelim," dedi. "Beni takip edin."

Kolay, telaşsız kulaçlarla yüzerek, onu kayalardan oluşan bir takımadanın etrafından dolaştırdı ve sarp kayalıklarla sınırlanmış küçük bir girintiye götürdü.

Colin boynunu bükerek kayalıklara baktı. Ve o anda anladı ki, yaşadığı sürece bir erkeği erkek yapan şeyin ne olduğunu asla anlayamayacaktı. -Ya da bir kadın, taş bir duvara bakar ve şöyle düşünür: *Sanırım bunlarla ilgili bir sempozyuma katılmak hoşuma giderdi.*

"Peki, neye bakıyoruz?"

"Yukarıda değil," dedi. "Aşağıda."

"Nereye?" Etrafına bakındı. Sudan başka bir şey göremedi. "Bir mağara var. Girişi gelgitte gizlidir. Sana göstereceğim. Tut Kolum."

Kadın kolunu uzattı ve adam kolunu dirseğinin üstünden kavradı. Kadın da onun kolunu benzer şekilde sıktı.

"Şimdi derin bir nefes al." dedi.

"Bekle. Biz neyiz-"

Önerdiği o derin nefesi hiç almadı. Colin'in hiç şansı olmadan kadın aşağı indi. Colin kendini kolundan sürüklenirken buldu, suyun yüzeyinin tamamen altındaydı. Ayaklarını küçük yüzgeçler gibi tekmeleyerek onları ileriye doğru itti.

Görünüşe göre bir tür tünele girmişlerdi.

Taşın sırtına süründüğünü hissetti. Tekmeledi ve ayağıyla kayaya vurdu. Suyun yüzeyinin olması gereken yere uzandı.

Rock orada da. Kapana kısılmıştı.

Suyun altında gözlerini açtı. Her şey karanlıktı. Görececek bir şey yoktu. Zift gibi bulanıktı. Taşlarla çevriliydi. Hava yoktu. Hava yok, sadece su.

Geri yüzmeye çalıştı. Kadın onu ileri doğru çekti. Sonra hep birlikte durdular, o dar kaya geçidinde sıkışıp kaldılar. Ciğerleri yandı. Onun

Uzuvları karıncalandı. Kulakları suyun uğultusuyla ve sıkışıp kaburgalarına çarpan kalbinin çılginca çarpışıyla doldu.

Burada ölebilir.

Tersine, en büyük korkusu bunu yapamamaktı. Ciğerlerinin bir şekilde havasız kalmayı öğrenmesi ve burada sonsuz, karanlık, sulu bir sessizliğe hapsolmasıydı. O cehennem gecesini sonsuza dek yeniden yaşamak.

Bu ölüm. Ben yalnızım.

Ama yalnız değildi. Kadın kolunu bir kelepçe gibi kavradı. Diğer eli bileğine dolandı ve sertçe çekti. Adam kaya tünelinin kalan kısmından fırladı ve nefes nefese diğer tarafa geçti.

Onu daha fazla karanlık karşıladı. Nefes alacak hava vardı ama bunun için çalışması gerekiyordu.

"Her şey yolunda," dedi. "İşin bitti."

"İsa," diye başardı sonunda, yüzündeki suyu iterek. "İsa Mesih ve Vaftizci Yahya. Matta, Markos, Luka, Yuhanna." Hâlâ yeterli değildi. Bunun için Eski Ahit'e kadar uzanması gerekiyordu. "Obadiah. Nebuchadnezzar. Methuselah ve Eyüp."

"Sakin ol," dedi onu omuzlarından tutarak. "Sakin ol. Ve orada İncil'de kadınlar var, biliyorsun."

"Evet. Hatırladığımı kadarıyla, her biri birer belaydı. Burası neresi? Hiçbir şey göremiyorum."

"Işık var. Biraz zaman verin, göreceksiniz."

Başını eğdi. Işık, tepesindeki kayada bulunan birkaç dantelli açıklıktan parlıyordu. Jet örtüsüne karşı cılız beyaz iğne izleri.

Adamın çenesini kavradı ve yüzünü ışıktan uzaklaştırarak kendi yüzüyle buluşması için çevirdi. "Doğrudan ona bakma, yoksa gözlerin asla alışmaz. Sadece bana odaklan ve yavaşça nefes al. İşte böyle. Al ve ver."

Sakin, yatıştırıcı bir sesle konuştu. Muhtemelen kız kardeşini bir nefes alma krizi sırasında yatıştırmak için kullandığı ses tonuyla. Colin'in gururu kırıldı. Onun şımartılmaya ihtiyacı yoktu. Ama onun sesinin dumanlı, büyüleyici niteliğinden ve yanağına dokunan şefkatli dokunuşundan oldukça hoşlanmıştı. Çarpan kalbi yavaşlamaya başladı.

Sonunda tepesindeki beyaz lekeler, yüz hatlarını aydınlatan soluk, sütlü bir ışıltıya dönüştü. Mürekkep rengi kirpiklere sahip yumuşak, koyu buzağı gözleri. Yuvarlak

yanakları ve soluk teni. Deniz suyuyla ıslanmış dudaklar. "Beni şimdi görüyor musun?" diye fısıldadı.

Başıyla onayladı. Algısını renklendiren şey kesinlikle ölümle karşılaşmasıydı ya da belki de loş ışıktı ama onu çok güzel bulmuştu.

"Seni görüyorum." Kollarını kızın beline dolayarak onu kendine çekti.

"Ne oldu? Suyun altında yönünüzü mü kaybettiniz?" Onu itti nemli saç telini alnından çekti. "Senin için endişelenmeli miyim?"

Ne soru ama, öyle tatlı, boğuk bir sesle sorulmuştu ki. Bir şey cevap vermesini geciktirdi.

"Hayır." Kızın alnına sert bir öpücük kondurdu. "Hayır, tatlım. Benim için bir an bile endişelenme."

Sonra onu serbest bıraktı ve kadın uzaklaştı.

"Bu taraftan o zaman." Kadın onu bir kaya parçasına götürdü ve kadın kayanın üzerinde debelenirken adam ona destek verdi. Güçlü, erkeksi rolü yeniden üstlenmek iyi hissettirdi. Kalçasını avuçlamak da iyi hissettirdi.

Her ikisi de kendilerini çıkıntıya çektikten sonra, mağaranın duvarı boyunca ilerledi ve bir çeşit kutu çıkarmak için yüksek bir nişe uzandı. İçinden bir mum ve çıra kutusu çıkardı. Sıcak, mumsu ışığın parıltısı mağarayı ortaya çıkardı ve ona şüphelendiği kadar küçük ve boğucu olduğunu bildirdi. Ama mumun parıltısı aynı zamanda mağaranın altın çevresi içinde küçük, samimi bir alan yaratmıştı. Colin öngörülebilir gelecekte bu mağaranın sınırları içinde kalmaktan memnun olacağını düşündü.

Gözlüklerini alıp takarken yüzünde gölgeler oynaştı. Mumu arkasındaki kayalık duvara doğru tuttu.

"Peki burası neresi?"

"Harikalarla dolu bir mağara. Baksanıza. Açıkta kalan yüzeyin tamamı fosilleşmiş deniz yaşamının sıkıştırılmış bir tabakası." Parmak uçlarını engebeli yüzeyde gezdirdi. "Saatlerce kalıplar çıkardım, raspalar yaptım ve eskizler çizdim. Elimden geldiğince örnekleri yontuyorum. İşte bir ekinoid, görüyor musun? Yanında da bir trilobit. Ve sadece birkaç santim ötede, bu fosilleşmiş bir deniz süngerisi. Bak."

Colin baktı. Kayalar, tümsekler ve engebeli kayalar gördü. "Büyüleyici. Demek sempozyumdaki bildirinizin konusu bu? Echy-things ve troglodytes. Nasıl beş yüz gine edeceklerini anlamak zor."

"Kendi başlarına değiller. Ama *bu* gerçekten paha biçilemez."

Yarım düzine metre kadar mağaranın içine doğru yanlamasına süründü. Kadın bunu bekliyor gibi görüldüğü için, adam da onu takip etti. Ne kadar geriye giderlerse mağara o kadar küçülüyor, ciğerlerini daraltıyordu. Deniz suyuyla ıslanmış olmasına rağmen alnında ince bir ter tabakası oluşmuştu.

"Burayı görüyor musun?" diye sordu mumu kaldırarak. "Taştaki bu çukuru?" Dikkatini dağıttığı için memnun bir şekilde ona odaklandı. "Sanırım."

"Bu bir ayak izi," dedi sessiz ve saygılı bir ses tonuyla. "Çok uzun zaman önce, bir yaratık buradaki çamurda yürümüş. Ve bu iz taşa sıkıştırılarak korunmuş."

"Anlıyorum. Ve bu sizi heyecanlandırıyor çünkü ... ayak izleri nadir mi?"

"Fosilleşmiş ayak izleri nadirdir. Ve daha önce hiç kimse bunun gibi bir ayak izi kaydetmedi. Üç ayak parmağı genişçe açılmış, görüyor musun?"

Colin gördü. Botunun tamamı tek tek "ayak parmağı" izlerinden herhangi birine sığabilirdi.

"Kertenkele ayağı gibi," dedi.

"O büyüklükte, o derinlikte bir ayak izi mi? Bu çok büyük bir kertenkele olmalı."

"Kesinlikle." Karanlıkta bile gözleri heyecanla parlıyordu. "Görmüyor musunuz? Bay James Parkinson sebzelerden omurgalılara kadar üç ciltlik fosil tabakları yayınladı. Eski bir timsah ve ilkel bir fil de dahil olmak üzere düzinelerce büyük hayvanı belgeledi. Ancak bu ayak izi onun ciltlerinde bulunan hiçbir tanıma uymuyor. Bu, modern bilim tarafından şimdiye kadar bilinmeyen tamamen yeni bir yaratığın kanıtı. Tarih öncesi dev bir kertenkele."

Colin gözlerini kırptırdı. "Şey. Bu çok ... dikkat çekici."

Tarih öncesi dev bir kertenkele. *Bu*, beş yüz gine kazanmayı garantileyen büyük bir bilimsel keşifti. Ejderhaların varlığını tartışmak için Edinburgh'a kadar gitmek istiyordu. Akli başında hiçbir bilim insanı bunun için ödül vermezdi.

"Bu ayak izi," dedi heyecanla, "her şeyi değiştiriyor. *Her şeyi*." Adam sadece ona bakabildi.

"Anlamıyor musun?" diye sordu. "Pek sayılmaz."

Bu yakınlığa daha fazla dayanamayarak mağaranın daha geniş olan ağzına doğru ilerledi. Rafin kenarına yakın bir yere oturdu. Siyah su parmak uçlarına vuruyordu.

Yukarı baktı. "Buradan çıkmanın başka bir yolu var mı?"

Onun karşısına oturarak nefes verdi. "Bunun işe yaramayacağını bilmeliydim. Haklısın, bütün bu kaçma işi aptalca bir fikirdi. Belki görme şansın olursa sonuçlarını anlarsın diye düşünmüştüm. Ve eve beş yüz gine götüreceğinden ne kadar emin olduğunu görürsün. Ama görünüşe göre, bilimsel önemini kavramaktan acizsin."

Hakareti görmezden gelmek için bilinçli bir karar verdi. "Görünüşe göre öyleyim." "Yolculuğa bir katkıda bulunmanı beklediğimden bahsetmiyorum bile.

küçümseyici yorumlar dışında. Ama görüyorum ki bu konuda da yanılmışım." "Nasıl yani?"

"Bilirsin işte. Beyin olmasa da kas gücü. Koruma. Güç. Ama tünelle ilgili o durumdan sonra ... Seni İskoçya'ya kadar tekmeleyerek ve çırpınarak sürükleyemem."

"Şimdi bir dakika bekleyin," diye araya girdi. Boğazını temizledi ve sesini yarım oktav alçalttı. "Her türlü güce bolca sahibim. Boks yaparım. Çit yaparım. Ata binerim. Atış yaparım. Küçük ama cesur bir milisin üsteğmeniym. Senin bu dev kertenkeleni kaldırıp en yakın balkondan aşağı atabileceğimden eminim. Sadece su altı tünelleri için hiç sabrım yok."

"Ya da mağaralar." Onun kırılgan sessizliğine karşılık, "İnkâr etme. Ne kadar zor nefes aldığını anlayabiliyorum."

"Ben-"

"Tanrı aşkına. Buradan gözlüklerimi buğulandırırıyorsun. Küçük alan korkun mu var?"

"Onlardan *korkmuyorum*," dedi.

Sessizliği şüpheciliğini gösteriyordu.

Mırıldandı, "Sevmediğim bir şey. Küçük, karanlık alanlardan hoşlanmam."

"Bundan mağaraya girmeden önce bahsetmeliydin." "Bana pek fırsat vermediniz."

"Geldiğimiz yoldan geri dönelim mi?"

"Hayır." Bu büyük odada, mumların da yardımıyla, mağara o kadar da kötü değildi. Ama yine de o mezar gibi tünelden yüzerek geçmeyecekti. "Gelgitte girişin suyun üstünde olduğunu mu söylüyorsun? O zaman gelgiti bekleyeceğim."

"Bu saatler sürebilir. İnsanlar bize ne olduğunu merak edecek."

Bu cümledeki "biz" kelimesine hayret etti; geri yüzüp onu orada yalnız bırakabileceği aklına bile gelmemiştir. Aylar boyunca onun bu özelliğini fark etmişti. Sadakatsizlik fikrini aklına bile getiremiyordu. *Onu* bu kadar küçümsemesinin nedeni de buydu, diye düşündü.

Burnunun kenarını çimdikledi. "Ah canım. Şimdi İskoçya'ya gitmemiz gerekecek. Eğer biri bu sabah birlikte ortadan kaybolduğumuzu fark ederse . . . eğer dün gece öpüştüğümüzü gören olursa . . . eğer sevgilin dedikodu yapmaya karar verirse . . ." Elini indirdi. "Bunlar ayrı ayrı gözlerden kaçabilir, ama üçü birden? Büyük olasılıkla çoktan mahvoldum."

"Bu aşırı bir sonuç," dedi, her bir olayın ayrı ayrı oldukça lanetleyici görüldüğünü görmezden gelerek. "Bu krizi teker teker ele alalım. Kaç tane mumun var?"

"Bu ve bir tane daha."

Colin hızlı bir zihinsel hesaplama yaptı. Belki üç, dört saatlik ışık. Fazlasıyla yeterli. Vücudunu şiddetli bir ürperti sardı. "Üşüdün mü?" Birkaç saat geçirmek için, ısınmak amacıyla bir kadına sokulmaktan daha kötü yollar düşünebilirdi.

Kayalık bir oyuğa uzandı. "Burada bir battaniye saklıyorum." Onun yanına çömelerek battaniyeyi çıkardı ve ikisinin de üzerine örttü. Vücutları arasında birkaç santimlik bir tampon bıraktı.

Sıcaklık ıslak giysilerinin arasından sızıyordu. "Sanırım burada hiç viski bulundurmuyorsunuz?"

"Hayır."

"Yazık. Ama yine de mumlar, battaniye. Bu ... yerde çok zaman geçiriyor olmalısınız," dedi, "cehennem çukuru"ndan daha diplomatik bir kelime bulmak için birkaç dakika uğraştıktan sonra.

Kadının omuzlarını silktiğini hissetti. "Jeoloji benim hayatımın işi. Bazı bilim insanlarının laboratuvarı vardır. Benimse bir mağaram var."

Colin'in zihninde bir düzine alaycı cevap öne çıkmak için yarıştı, ama bu noktada onunla alay etmenin kendisini çok savunmasız bırakacağını hissetti. O bir bilim adamıydı. Onun bir mağarası vardı. Ve o da amaçsız bir aristokrattı.

. . . hiçbir şey.

"Her şeyi ayarlamıştım. Eastbourne ve Rye arasında çalışan bir posta arabası var. Salı ve Cuma günleri saat altı civarında geçiyor. Ana yola kadar yürürsek, arabayı durdurabiliriz. Bir sonraki kasabaya götürür, oradan da kuzeye gideriz. Yarın gece Londra'ya ulaşırız."

Yarın gece Londra'da olmak. Koşuşturma. Ticaret. Toplum. Kulüpler. Işıltılı balolar ve yaldızlı opera binaları. Kömür tozuyla boğulmuş gökyüzü. Karanlık sokaklarda parlayan lambalar.

"Oradan," dedi, "posta arabasını yakalayacaktık."

"Hayır, hayır, hayır. Geçen gece de söyledim, bir Vikont posta arabasında seyahat etmez. Ve bu vikont hiçbir posta arabasında seyahat etmez."

"Bir dakika bekleyin." Mum sallandı. "Edinburgh'a halk otobüsüyle gitmeyeceksek nasıl gideceğimizi düşünüyordun?"

Omuz silkti. "Edinburgh'a seyahat etmiyoruz. Ama öyle olsaydı, başka bir ulaşım aracı bulmamız gerekirdi."

"Ne gibi? Sihirli bir halı mı?"

"Özel bir posta arabası gibi, kiralık postilyonlarla. Siz binerdiniz, ben de at sırtında giderdim."

"Bu bir servete mal olur."

Omuz silkti. "Seyahat söz konusu olduğunda bazı koşullarım var. Faytona binmem ve gece yolculuğu yapmam."

"Gece yolculuğu da mı yok? Ama en hızlı otobüslerin hepsi gece yolculuğu yapıyor. Yolculuk iki kat daha uzun sürer."

"O zaman gitmememiz iyi bir şey, değil mi?"

Mumu kaldırdı ve adamın yüzüne baktı. "Sadece bahane u y d u r u y o r s u n . Anlaşmamızdan çıkmak istiyorsun-"

"Ne anlaşması? Hiçbir zaman bir anlaşma olmadı."

"-yani bu saçma 'koşulları' havadan topluyorsunuz." Bir eliyle maddeleri işaretledi. "Kapalı vagon yok. Gece yolculuğu yok. Ne tür bir yetişkin adamın böyle kuralları olur?"

"Bir araba kazasından kıl payı kurtulan biri," dedi sınırcasına. "Geceleyin. İşte bu türden."

Yüzü yumuşadı. Sesi de öyle. "Oh."

Colin parmaklarını taşa vurdu. Kızın bunu bilmeyeceğini unutmuştu. Londra'da herkes biliyordu. Hikâye her mevsim balo salonlarında ve oyun cehennemlerinde dolaşırdı. Matmazelden sosyeteye, kumarbazdan opera şarkıcısına, hep kederli fısıltılarla anlatılırdı. *Zavallı Lord Payne'i duyduunuz mu? . . .*

"Bu yeni mi oldu?" diye sordu. "Hayır, uzun zaman önce."

"Ne oldu?"

Kabaca iç çekerek başını düzensiz, nemli taşa yasladı. "Çocuktum, ailemle seyahat ediyordum. Bir dingil kırıldı ve araba devrildi. Kazadan büyük ölçüde yara almadan kurtuldum. Ama annem ve babam o kadar şanslı değildi."

"Yaralandılar mı?"

"Öldüler. Orada, arabada, tam önümde. Babam neredeyse anında öldü. Annem ise yavaşça ve büyük bir acı içinde." Durakladı. "Dışarı çıkamadım, görüyorsunuz. Araba yan yattığı için kapısı kilitliydi. Yardım için koşamadım, kaçamadım. Bütün gece boyunca orada kapana kısılmış bir şekilde yattım. Tek başıma. Ertesi sabah yoldan geçen bir çiftçi beni buldu."

İşte. Bu ona dürüst olması için baskı yapmayı öğretecekti.

"Oh." Onun kolunu kavradı. "Oh *Tanrım*. Çok özür dilerim. Neden korktuğunu, karanlık ve kapalı alanlardan neden hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Ne kadar korkunç."

"Öyleydi. Fazlasıyla." Şakağını ovuşturdu. "Böyle bir durumu tekrar yaşamak istemediğimi söylemem yeterli. Bu yüzden birkaç basit kuralım var. Geceleri seyahat etmem. Kapalı arabalara binmem. Oh, ve yalnız uyumam." Yüzünü buruşturarak ağzını yanlara doğru çekti. "Bu sonuncusu bir kuraldan çok bir gerçeğin ifadesi."

"Nasıl yani?"

Colin kısa bir süre tereddüt etti. Bu kadarını açıklamıştı. Gerisini inkâr etmenin bir anlamı yok gibiydi. "Ben yalnız uyumam. Eğer bir yatak arkadaşım yoksa, bütün gece uyanık kalırım."

Vücudunun yumuşak sıcaklığına doğru itti ve battaniyeyi etraflarına topladı. "Bu yüzden planlarını yeniden düşünmek isteyebilirsin, tatlım. Eğer bu yolculuğa çıkarsak Sana yatağında ihtiyacım olacak."

Beşinci Bölüm

Mağaranın arka taraflarında bir yerde, bir damla Minerva'nın şaşkın sessizliğini saydı.

Bir, iki, üç . . .

. . . on, on bir, on iki . . .

Ona ihtiyacı mı vardı? *Yatağında* mı? Bu inanılmayacak kadar fazlaydı. Kendine ihtiyacı olanın *o* olmadığını hatırlattı. Görünüşe göre, herhangi bir kadın iş görürdü.

"Yani bana bu kazanın. . . gençliğinizdeki bu trajik gece . . . çapkınlıklarınızın nedeni bu mu?"

"Evet. Bu benim lanetim." Derin, yankılanan bir iç çekti. Bu iç çekiş açıkça onun kalp tellerini koparmak içindi.

Ve işe yaradı. Gerçekten *işe yaradı*.

"Tatlı cennet." Boğazındaki yumruyu geri yuttu. "Bunu her zaman yapıyor olmalısın. Her gece kadınlara kederli hikayelerini anlatıyorsun..."

"Pek sayılmaz. Kederli hikayem benden önce geliyor."

"... ve sonra kollarını açıyorlar ve eteklerini sizin için kaldırıyorlar. 'Gel, seni zavallı, tatlı adam, sana sarılmama izin ver' ve bunun gibi şeyler. Öyle değil mi?"

İhtiyatlı davrandı. "Bazen."

Minerva bildiklerini biliyordu. Öyle olmalılar. Bunun *kendisine* de olduğunu hissetmişti. Hikâyesini anlatırken göğsünde gerçek bir duygu seli kabarmıştı. Üzüntü, sempati. Rahmi bir şekilde olaya dahil olmuş, damarlarında besleyici dürtüler dolaşmaya başlamıştı. İçindeki kadınısı olan her şey bu çağrıya cevap verdi.

Sonra yalanlar geldi. Kalbi ona *yalanlar* söyledi. Her atışta yankılanan kötü, sinsi yalanlar.

O kırık bir adam.

Sana ihtiyacı var.

Onu iyileştirebilirsin.

Mantıklı olarak, daha iyisini biliyordu. Sayısız kadın ellerini -diğer vücut parçalarının yanı sıra- onun "kırık ruhunu iyileştirmek" için çoktan denemiş, ama başarılı olamamıştı.

Yine de... akli bunun aptallık olduğunu bilse de, vücudu ona sarılma arzusuyla ağrıyordu. Onu yatıştırmak.

"Buna inanamıyorum," diye nefes aldı, çoğunlukla kendi kendine. "Bu büyüyü *benim üzerimde* uyguladığına inanamıyorum."

"Ben büyü falan yapmıyorum. Size gerçekleri söylüyorum. Onlardan hoşlanmıyor musun? Beni bu yolculuğa çıkmaya zorlamak gibi bir düşünceniz varsa, koşullarımı bilmelisiniz. Faytona binmem, yani bütün gün at sırtında olacağım. Geceleri iyi uyuyamazsam bütün gün at sırtında kalamam. Ve ben yalnız uyumam. Dolayısıyla yatağımı paylaşmak zorunda kalırsınız. Tabii her handa rastgele hizmetçi kızlar bulmamı tercih etmezseniz."

Bir mide bulantısı dalgası onu sarstı. "Ugh."

"Açıkkçası ben de bu düşünceden pek hoşlanmıyorum. Büyük Kuzey Yolu boyunca yatmak beş yıl önce harika bir zaman gibi gelebilirdi. Artık o kadar da değil." Boğazını temizledi. "Bugünlerde daha çok dinlenmenin peşindeyim. Yattığım kadınların yarısıyla bile yatmıyorum. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Bu *mantıklı* mı? Bu konuda hiçbir şey mantıklı değil."

"Anlamak zorunda değilsin. Tanrı biliyor ya, ben anlamıyorum."

Kadın onun yanına oturdu, duvara yaslandı. Battaniyenin altında kolları birbirine değiyordu. Bu hafif temastan bile onun vücudundaki huzursuzluğu hissedebiliyordu. Rahatsızlığını gizlemeye çalışıyordu ama astımlı kız kardeşiyle geçirdiği yıllardan sonra Minerva küçük sıkıntı belirtilerine karşı son derece duyarlıydı. Adamın nefes alış verişindeki hırıltıyı ya da kaslarının çaresizce oradan çıkma isteğiyle uğuldamasını görmezden gelemezdi.

Ve bir karmaşıklıkla karşılaştığında, onu anlamaktan vazgeçecek türden biri değildi. Ne de olsa o bir bilim insanıydı.

"Sadece mağarada mı?" diye sordu. "Yoksa her gece böyle mi?" Adam cevap vermedi.

"Çocukluğunuzdan beri devam ettiğini söylüyorsunuz. Zamanla iyileşiyor mu yoksa kötüleşiyor mu?"

"Bunu tartışmamayı tercih ederim." "Oh. Pekala."

Bu kadar acı çekmesi ne kadar üzücü. Acısını dindirmek için sonsuz bir kadın zincirine başvurması ne kadar acınası. Bu fikir midelerini bulandırdı. Mantıksızca kıskandı. Ve mayosunun altında biraz kızardı.

İçinde bir soru yandı. Sormadan edemedi. "Kimdi o, geçen gece? Fark etmezdi, ama ..." *Her kimse, hayatımı tam bir sefaletle çevirecek güce sahip olması dışında.*

Bir süre sonra isteksizce cevap verdi. "Ginny Watson."

"Ah." Minerva neşeli genç dudu tanıyordu. Pansiyon sakinlerinden çamaşır alırdı. Anlaşılan şato sakinlerinden de çamaşır ve başka şeyler alıyormuş. Ama masal anlatacak birine benzemiyordu.

"Bunun hiçbir anlamı yoktu," dedi.

"Ama görmüyor musun? En kötü kısmı da bu." Duvardan uzaklaştı ve ona doğru döndü. Mayosunun ıslak kumaşı kaba taşla sürtünüyordu. "Uykusuzluk nadir görülen bir durum değil, biliyorsun. Mutlaka bir çözümü vardır. Eğer geceleri uyuyamıyorsan, neden birkaç lamba yakmıyorsun? Biraz kitap oku. Biraz süt ısıt. Uyku tozu için bir doktora görünün."

"Bunlar yeni fikirler değil. Hepsini ve daha fazlasını denedim."

"Ve hiçbiri işe yaramadı mı?"

O damlalar yine sessizliği saydı. *Bir, iki, üç.*

Koluna hafifçe dokundu. Sonra yavaşça öne eğildi. Ve kulağına fısıldadı, "Bir şey işe yarar."

Dudakları onun yanağına değdi.

Minerva kaskatı kesildi. Bütün sinir uçları harekete geçti. Dehşete mi kapılsın, yoksa adamın kendisini aşk zincirine bir halka daha ekleyecek olmasından heyecan mı duysun bilemiyordu.

Dehşete kapılmış, dedi kendi kendine. Dehşete düşmesi gerekiyordu.

"Sen utanmazsın," diye fısıldadı. "Buna inanamıyorum."

"Bu benim için de bir şok oldu." Dudakları kızın çenesini sıyırdı. "Ama sen çok şaşırtıcı bir kızsın."

"Fırsatçılık yapıyorsun."

"Bunu inkar etmeyeceğim. Neden sen de bu fırsatı değerlendirmiyorsun? Seni öpmek istiyorum. Ve senin de öpülmeye ihtiyacın var, umutsuzca."

Elini adamın omzuna koydu ve onu itti. Mağara onun hakaret dolu sessizliğiyle doldu. "Neden böyle bir şey öneriyorsun?"

"Çünkü dün gece sen de beni öpmek istedin. Ama nasıl yapacağını bilmiyordun."

Kalbi boğazına kaçtı. Çok utanç vericiydi. Nasıl söyleyebilirdi?

Sözünü sakınmadan gözlüğünü yüzünden çıkardı, katladı ve bir kenara koydu.

"Buna inanamıyorum," diye nefes aldı.

"Öyle deyip duruyorsun." Aralarındaki mesafeyi ortadan kaldırarak yaklaştı. "Ama ne söylemediğini biliyor musun Matilda?"

"O da ne?"

"Hayır demedin."

Karanlıkta ona uzandı, yanağına bir dokunuş yaptı, aşağı kayarak çenesini kavradı. Elini oraya sabitleyerek, alt dudağını sıyrana kadar başparmağını giderek genişleyen daireler çizerek okşadı.

"Öpüşmek için yaratılmış bir ağzın var," diye mırıldandı, onu yüzüne doğru eğerek. "Bunu biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı.

"Çok yumuşak ve cömert." Eğilerek elinin topuğuyla kızın çenesine vurdu. "Çok tatlı."

"Hiçbir erkek bana tatlı demedi."

"Başka bir erkek seni öptü mü?"

Yine başını hafifçe salladı.

"Peki o zaman. İşte bu yüzden." Dudaklarını hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirdi ve kadının damarlarında saf bir his uyandırdı. Adam memnuniyetle mırıldandı. "Tadın olgun erik gibi."

Kendini tutamadı. Güldü. "İşte bu çok saçma." "Neden?"

"Çünkü olgun erikler için henüz çok erken."

Boğuk kıkırdaması ikisini de sarstı. "Kendi iyiliğin için fazla mantıklısın. İyice öpüşmek bunu düzeltebilir."

"Tamir istemiyorum."

"Belki de değil. Ama sanırım öpüşmek istiyorsun." Yanağının kıvrımlarını okşadı ve sesi şehvetli bir fısıltıya dönüştü. "Sen istemiyor musun?"

O yaptı. Oh, o yaptı.

Bunu inkar edemezdi. Ona böyle dokunduğunda değil. Öpülmek ve karşılığında onu öpmek istiyordu. Ona dokunmak, okşamak, sıkıca sarılmak istiyordu. Tüm bu şefkatli, besleyici dürtüler, onları uzaklaştırmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen hâlâ içinde titreşiyordu. Kalbi bu yalanları vücuduna pompalamaya devam etti.

Sana ihtiyacı var.

Onu iyileştirebilirsin.

Kadında bolca kadınsı sıcaklık vardı ve adamın şu anda rahatlamaya ihtiyacı vardı. Karşılığında, kendisine ihtiyaç duyulmasının nasıl bir his olduğunu bir an için anlayabilirdi. Öpülmenin. Tatlı olarak adlandırılmak ve olgunlaşmış bir eriğe benzetilmek.

Arzulanan bir adam tarafından
arzulanmak. "Sadece bu seferlik
mi?" diye nefes aldı. "Sadece bu
seferlik."

İkisi de bunun sadece bir oyalanma olduğunu bildiği sürece... zaman geçirmek için zararsız bir yol... Rol yapmaktan zarar gelmezdi, değil mi? Gizlice, karanlıkta değil.

Burada gülecek kimse yoktu.

Adam alnına iffetli bir öpücük kondurduğunda nefesi kesildi. Sonra yanağına. Sonra çenesine.

Sonra dudakları.

Dilinin ucunu kızın ağzının köşesindeki hassas menteşeye bastırarak dudaklarını ayırmaya ikna etti. Kadın hafifçe soludu ve adam bu andan yararlanarak dilini kadının ağzının içinde gezdirdi.

Anında dondu ve elini adamın göğsüne bastırdı. Sonra onu itti. "Anlamıyorum." Islak gömleğinin önünü tutarak elini yumruk yaptı. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Karşılığında ne yapmam gerektiğini de anlamıyorum."

"Sus." Saçlarını okşadı ve parmaklarını ağır, nemli tellerin arasında gezdirerek onları çözdü. "Öpüşmek her beceri gibidir. Biraz pratik gerektirir. Bunu dans etmek gibi düşün." Boynunu, kulak memesini öpmek için durakladı. "Sadece ritmine teslim ol. Beni takip et."

Tekrar denediler. Bu sefer üst dudağını kendi dudağının arasına aldı ve biraz endişelendirdi. Sonra da alt dudağıyla aynı ilgiyi tekrarladı.

Sonra dilini ikisinin arasında gezdirdi.

Dili onunkinin üzerinde gezindi. O da temkinli bir şekilde kendi diliyle karşılık verdi ve küçük bir onay hırıltısı kazandı. Tenini bir heyecan kapladı. Vücutları arasında oluşan ısı, endişesinin bir kısmını eritti.

Başını eğerek kızın ağzını yeni bir açıdan keşfetti.

Adamın öpüşmeyi neden dansa benzettiğini şimdi anlıyordu. *Hareketleri* vardı. Hem de çok sayıda. Sadece dilini sokup çıkarmakla kalmıyor, döndürüyor, oynuyor ve inceden inceye kandırıyordu. Ve tıpkı dans pistinde her zaman yaptığı gibi, Minerva hızla bayıldı, başı döndü. Kendini bunalmış ve boyunu aşmış hissediyordu. Her zaman bir adım gerideydi.

Bir kez daha koptu.

"Bu işe yaramayacak," dedi içi burkularak. "Dans konusunda umutsuzum. İşe yaramayacak."

"Hayır, öyle söyleme." Zorlu nefesleri onunkilerle yarıştı. "Bu benim açımdan kötü bir örnekti. Bunu dans etmek gibi düşünme. Öpüşmek dansa hiç benzemez. Nasıl düşünüyorsan öyle düşün ..." Fosillerle süslü mağara duvarına bir bakış fırlattı. "Bir kazı."

"Bir kazı mı?"

"Evet. Düzgün bir öpücük bir kazı gibidir. Küçük trogloditlerinizi kazarken, küreğinizi öylece toprağa daldırmazsınız, değil mi?"

"Hayır." Temkinliliği kelimeyi uzattı.

"Tabii ki hayır. Düzgün bir kazı zaman ve özen gerektirir. Ve detaylara çok dikkat etmek. Katmanları yavaşça elemek. İlerledikçe sürprizleri ortaya çıkarırsınız."

Bu kulağa çok daha umut verici geliyordu. Uzun bir süre düşündükten sonra, "Peki kim kimi kazıyor?" diye sordu.

"İdeal olarak, ikisinden de biraz var. Sırayla yaparız."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Etraflarındaki havada bir şeyler değişmişti. Isındı.

Sertçe yutkundu. "Önce ben gidebilir miyim?"

Colin muzaffer sırtışını bastırmak için mücadele etti. Bu her şeyi mahvedebilirdi. Sesini ciddileştirdi. "Ama tabii ki."

Ayağa kalkarak dizlerinin üzerine oturdu ve yüzünü ona dönecek şekilde konumlandı. Loş ışık onu siluet halinde görmesini sağlıyordu. Kıvrılan saçlarından bir hale ile baştan çıkarıcı bir kum saati gölgesi. Ona ulaşmak, onu kendine çekmek istedi.

tekrar kapat. Nabzının atması için daha iyi bir sebep ver. Arzuladığı sıcak, insani temasla ruhunu rahatlatın. Böyle zamanlarda sabır çok önemliydi.

Ama ödülü büyüktü. Eli ona doğru uzandı, karanlıkta yüzerek yüzünü okşadı.

Tanrım, çok sürpriz oldu.

Merakı onu diğer kızlardan ayırıyordu. Kaşları, elmacık kemikleri, dudakları, burnunun çizgisi gibi tahmin edilebilecek özelliklere odaklanmıyordu. Bir kız öğrencinin çiziminde "yüzü" oluşturan tüm özellikler. Hayır, dokunuşu eksiksizdi, gelişigüzel, her ayrıntıyı araştırıyordu. Avucunun düz kısmı tıraşsız çenesini sıyırdı. Kaşlarının arasındaki dar bir çatlağı düzeltti ve uykusuz gecelerin ağırlığını taşıyan gözlerinin altını hafifçe okşadı. Adam kendini bu dokunuşa sokulurken buldu. Ciğerleri boşalana kadar nefes verdi.

Tek parmağının ucuyla adamın kirpiklerinin kenarını okşadı ve adamın içinde narin bir zevk dalgası dalgalandı. Bu ne büyük bir keşifti. Kendi repertuarına kirpik okşamalarını da eklemek zorunda kalacaktı.

Parmakları saçlarını ittiğinde inledi. Kadınlar onun dalgalı saçlarını her zaman sevmişlerdi ve o da saçlarına gösterdikleri ilgiyi her zaman sevmişti. Kadın ıslak bukleleri eleyip alnından geriye doğru savururken kafa derisinde hoş hisler dolaştı. Parmak ucu yara izini buldu ve izi takip etti - şakağından başlayıp kulağının üzerinden geriye doğru kıvrılan ince, soluk bir çıkıntı. Araba kazasının tek fiziksel hatırası olan bu yara, sıradan bir gözlemci için fark edilemezdi.

Ama onu kolayca buldu. Çünkü gömülü şeyleri bulmak onun en iyi yaptığı şeydi. Düzgün bir kazı hiçbir sırrı gizli bırakmazdı.

Bu alıştırmaların bilgeliğini merak etmeye başladı.

"Öpüşüyor olmamız gerekiyordu," dedi.

"Ona ulaşıyorum." Sesinde bir miktar gerginlik vardı. Daha da yaklaştı ve dizlerini onun yayvan kalçalarının arasına çekti. Öne doğru eğilerek dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi.

Bunun mutluluk verici şoku iliklerine kadar sarsılmıştı. Ama kadın geri çekilirken ses tonunu değiştirmede. "Daha iyisini yapabilirsin."

Meydan okumayı kabul etti ve onu tekrar öptü, bu sefer daha sert bir şekilde. Dili dışarı fırladı, çevik ve meraklı. Ve hepsi çok kısa sürdü. "Daha iyi mi?"

"Daha iyi." Neredeyse *çok* iyi.

"Hmm. Burada içki tadı alıyorsun." Dili adamın dudağının kenarında gezindi. "Ama burada"-başını eğip çenesinin altını okşadı-"baharat kokuyorsun. Karanfil."

Lanet olsun. Kadın adamın tenini yudumlarken Colin'in gözleri karanlıkta irileşti, tekrar tekrar boğazının kıvrımlarını izledi. Ortasına ulaştığında dudaklarını adem elmasının üzerinde gezdirdi. Nefesi boğazında acı veren bir törpüye dönüştü. Buna daha fazla dayanamadı.

"Beni hâlâ doğru dürüst öpmedin," dedi. "Korkuyor musun?"

Kadın başını kaldırdı. "Hayır."

"Bence öylesin." *Sanırım ben de öyle olabilirim, birazcık.*

Ve bunun iyi bir nedeni vardı. Ağzı onunkini buldu ve ayırık dudakları onunkine bastırdı. Ve orada kaldılar. Yumuşak, tatlı. Birbirlerine karışan nefeslerinin sıcaklığıyla ısındılar. Tüm bunlar olurken, hırıltılı, vahşi bir ihtiyaç onu içten dışa pençeliyor, centilmence kısıtlama tasmasıyla savaşıyordu. Kadın hemen harekete geçmezse savaşı kaybedecekti.

Bu bir kazıdan daha fazlasıydı. Onun içini dışına çıkarıyordu. Varlığının en derin katmanına saplanmış temel, umutsuz ihtiyaçları açığa çıkarıyordu. Ta ki kendini onun karşısında sadece çıplak değil, çırılçıplak hissedene kadar. Üşüyor, titriyor ve karanlıkta savunmasız kalıyordu.

Öp beni, diye buyurdu ve dizini kızın kalçasına doğru bükerek mesajın altını çizdi. *Ya şimdi öp beni ya da sonuçlarına katlan.*

En sonunda. Parmakları saçlarında dolaşarak onu kendine çekti. Dişleri alt dudağının kenarını sıyırdı. Ve sonra dilini onun ağzına kaydırды. İlk seferinde sadece yüzeysel, alaycı bir geçiş. Sonra ikinci denemede biraz daha derine. Sonra daha da derine, tekrar ve tekrar, yavaş, kışkırtıcı derecelerle.

Öpücüğün içine doğru iç çekti, sadece birazcık. Bu hafif ses onun içinde parladı ve tüm sinir uçlarını bir fitil gibi tutuşturdu.

Parmakları saçlarını terk etti ve bir an için her şeyin durabileceğinden endişelendi.

Sakın durma. Tanrım, durma.

Ama sonra ellerini mağara duvarına dayadı, adamın omuzlarını kavradı ve onu kayalık yüzeye doğru bastırdı. *Göğüsleriyle.* Göğsünde yumuşacık ve yuvarlaklı, uçlarında soğuk meme uçlarının lezzetli sert okları vardı. Onu duvara sabitledi, öpücüğü daha da derinleştirmek için kaldırıcı kullandı, diliyle derinlemesine okşadı.

Ve bir anda kontrolü elinden gitti.

Ona doğru uzandı, onu kalçalarından kavradı. Cesur ve masum bir vazgeçişle ağzını yağmalarken onu yakın ve sıkı tutuyordu. Onun öpücüğüyle tüm vücudu canlandı. Sadece vücudu değil. Kalbinin olduğu bölgede de bir şeyler kıpırdadı.

İsa. İsa Mesih ve Mecdelli Meryem. Delilah, Jezebel, Salome, Judith, Eve. Bela, her biri. Listeye Minerva Highwood'u da ekleyin.

Böyle bir kadın onu mahvedebilirdi. Tabii önce o kadını mahvetmezse.

"Sana ne diyeyim?" Nefesi kulağına sıcak sıcak geliyordu. "Bunu yaparken sana ne diye sesleniyorum?"

Ellerini kadının sırtının alt kısmındaki kumaşın içine soktu. "Bana Hristiyan ismimle hitap etmelisin. Colin."

"Colin," diye fısıldadı, önce çekingen bir sesle. Sonra ağzı açık bir öpücüğü onun şakağına bastırırken hissederek. "Oh, *Colin*."

Oh Tanrım. Onun adını yüzlerce kez inlediğini duyabilirdi ama bu yeterli olmazdı.

Öpüşürken, ellerini onun sırtında aşağı yukarı ovuşturdu. Onu yakınında tutuyordu. İkisini de ısıtıyordu. Ama omurgasını birkaç kez dolaştıktan sonra, daha ileri gitmekten kendini alamadı. Hâlâ ona keşfetme şansı borçluydu.

Ona ulaşmak zorundaydı. Onun yumuşak, gizli kısmına ulaşmalıydı, tıpkı onun kendisine ulaştığı gibi.

Bir avucunu kalçasından aşağı kaydırdı, arka tarafını kavradı ve kısa bir süre sıktı. Sonra aynı elini kızın yan tarafına götürdü, yavaşça kalçasının kıvrımına, belinin girintisine, kaburgalarının sonsuz çıkıntılarına ... otuz dört tane kadar saydığına yemin edebilirdi ... ve *sonunda* göğsünün yumuşak, yuvarlak kabarıklığına dokundu.

"*Colin*." Kızın nefesi ona çok ileri gittiğini söylüyordu.

"Min, ben ..." Alnını onunkine yasladı. Nasıl özür dileyeceğini bilmiyordu. Bunların hiçbirisi için üzgün değildi. En ufak bir şey için bile.

Gözlerini kırıştırtarak geri çekildi. "Colin. Seni *görebiliyorum*."

Kelimeleri böyle şaşkın bir tonda söylemesi, bir an için öpüşmelerinin zayıf gözlerini gerçekten iyileştirip iyileştirmediğini merak etmesine neden oldu. Bu büyük bir mucize olurdu ama yine de buna inanmaya meyilliydi. Kendisi de bu öpücükle oldukça değişmiş hissetti.

"Burası aydınlık," dedi. "Artık seni görebiliyorum." Uzaklaştı ve gözlüklerine uzandı.

Ve onun ne demek istediğini hemen anladı. Kadının silueti görüşünü engellemediğinden, o da gelgitin çekildiğini görebiliyordu. Sualtı girişinin tepe noktası ortaya çıkacak kadar. Bir güneş ışığı huzmesi, Colin'in gözlerine iğnenin deliğinden geçen altın ip gibi saplandı.

"Ah." Elini kaldırarak gözlerini şafağın delici ışığından korudu.

Artık etrafına doğru dürüst bakabildiğine göre, içinde öleceğinden o kadar emin olduğu siyah, "sonsuz" su altı tünelinin aslında ... üç fitten uzun olmadığına karar verebiliyordu.

Aman Tanrım. Kendi gülünçlüğüne gözlerini devirdi. Onun cesaretinden şüphe etmesine şaşmamalıydı.

"Yakında yola çıkabileceğiz," dedi, çoktan kalkmış ve koşuşturmaya başlamıştı. Dudaklarını büzdü ve mumu üfledi. "Yine de beklememiz daha iyi oldu. Artık notlarımı ve kâğıtlarımı kuru tutmak için muşambaya güvenmek zorunda değilim."

Colin onun hazırlıklarını sürdürmesini izlerken çok tuhaf bir duyguya kapıldı. Hayal kırıklığı. Güçlü bir sızı.

Bu hiç mantıklı değildi. Işık mağaranın içine girmişti. Alan artık karanlık değildi. Yeryüzündeki bu sıkışık, sefil delikten sadece birkaç dakika içinde ayrılacaktı. Ve hayal kırıklığına uğramıştı. Burada kalıp onu birkaç saat daha öpemediği için hayal kırıklığına uğramıştı.

"Lanetleneyeceğim," diye mırıldandı.

"Büyük ihtimalle." Battaniyeyi etkili çıtçıtla katladı. "Az önce yaptıklarımızdan sonra ben de size katılabilirim."

"Kendine bu kadar yüklenme. Sadece öpüşüyorduk." Gerçi bunun "sadece" bir şey olmadığını biliyordu.

"Bu bir daha olamaz."

Colin bir elini göğüs kafesine bastırdı. İşte oradaydı. O keskin hayal kırıklığı acısı. Bu mağara sürprizlerle doluydu.

Ayak izine ve notlarına baktı. Sonra başını kaldırıp ona baktı, saçlarını ustalıkla bir düğüm haline getirdi.

"Yarın yola çıkacağız," dedi ağzındaki tokalarla konuşurken. "Edinburgh'a zamanında ulaşma umudumuz varsa gitmeliyiz."

Başını iki yana salladı. "Pet, kendimi ifade edebildiğimi sanmıştım. I-"

"Koşullarınızı kabul ediyorum. Hepsini. Dışarı çıkabilirsin. Gece yolculuk yapmayacağız. Ve yatakla ilgili kısım . . . ?" Yanaklarına belli belirsiz bir pembe dokunmuştu. "O da var. Ama sempozyuma yetişmek istiyorsak yarın yola çıkmamız gerekecek."

Sertçe yutkundu. Yatakla ilgili kısım. ? Bunu söylememiş olmasını diledi.

Colin'in kadınlar söz konusu olduğunda kendisi için koyduğu kurallar vardı. Şimdiye kadar hep bu kurallara uymuştu ve kalan özsaygısı da bu ince kordonda sallanıyordu. Ama bu farklıydı. Henüz tanımlayamadığı bir şekilde farklıydı. Genelde masumiyeti bu kadar çekici bulmazdı ama onun durumunda bu masumiyet cesur ve utanmaz bir merakla tatlandırılmıştı. Fırsat verildiğinde karşı koyabileceğinden emin değildi. Ve haftalar sürecektir seyahat pek çok fırsat sunacaktı.

Şu anda, kadının saçındaki düğümü çözme, vücudundan o sıkıcı keteni sıyırma, altındaki tüm alçakgönüllülük katmanlarını soyma ... ve o gözlükleri takılı bırakma gibi oldukça canlı bir fantezi kuruyordu. Böylece onu görebilecekti. Böylece onu kimin kıvrandırdığını, nefes nefese bıraktığını ve zevkle inlettğini bilecekti. Böylece onun içine girerken yüzünde beliren her bir zevk ifadesini izleyebilecekti.

"Benim için pansiyona gelme," dedi. "Yolunun kesilme ihtimali çok yüksek. Yürüyeceğim ve seninle yolda buluşacağım."

Colin çenesine masaj yaparak hafif bir inilti çıkardı. Adam olağanüstü deneyime sahip bir çapkındı. O ise hâlâ ilk öpücüğünün tadına bakmakta olan saf bir mavi çoraplıydı. Bu son derece kötü bir fikirdi. Adam Spindle Cove'dan ayrılmayı ne kadar isterse istesin, kadın bu yolculuğu ne kadar istediğini iddia ederse etsin...

Bu olamazdı. Çünkü şimdi *onu* istiyordu.

"Colin?"

Kendini salladı. "Evet?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinde parlayan kırılganlık adamın vicdanını sızlattı.

"Lütfen," dedi. "Orada *olacaksın*, değil mi? Bana başka bir zalim oyun oynamayacak ve araba geçerken tek başıma durup beni alay konusu yapmayacaksın, değil mi?" Sertçe yutkundu. "Senin için endişelenmeli miyim?"

Evet, evcil hayvan. Aynen öyle. Gerçekten endişelenmelisin.

Altıncı Bölüm

O gelmiyordu.

Minerva gözlerini şatoya doğru dikti. Sonra saatini birkaç saniye içinde dördüncü kez kontrol etti. İki ... hayır, altıyı *üç* dakika geçiyordu.

O gelmiyordu.

Asla aksini hayal etmemeliydi. Onu hayal kırıklığına uğratacağını bilmeliydi.

Altındaki toprak titredi. Nal seslerinin gürültüsü kulaklarına ulaştı. İşte geliyordu, at arabası. Ve yanından geçip gidecekti. Onu yolun kenarında bırakıp gidecek hiçbir yeri olmayan, giyinip kuşanmış beceriksiz bir aptal kıza dönüşecekti.

Umutsuz.

Gözlerini yola dikmiş, arabanın siyah gölgesinin uzaktaki tepeyi aşmasını bekliyordu. Çok garipti. Nal sesleri gittikçe arttı ama araba görünmedi. Bu noktada, dünyanın alçak gümbürtüsünü kaval kemiklerinde hissedebiliyordu. Hâlâ at arabası yoktu. Kafası karışmış ve çılgına dönmüş bir halde döndü.

Ve işte oradaydı. Lord Payne.

Colin.

Sabahın erken saatlerindeki sisin içinden at sırtında ona doğru koşuyordu. Rüzgâr dalgalı saçlarını dalgalandırıyor. Bu manzara bir peri masalından fırlamış gibiydi. Beyaz bir aygıra değil, işe yarar, sağlam bir doru kırsığa biniyordu. Ve parlak bir zırh giymemişti.

ya da kraliyet kıyafetleriyle değil, sade, iyi dikilmiş mavi bir pardösü ve geyik derisi binicilik pantolonuyla.

Önemli değil. Yine de onun nefesini kesmişti. Atından inerken muhteşemdi. Göz kamaştırıcıydı. Şüphesiz, şimdiye kadar gördüğü en güzel adamdı.

Ve sonra konuştu.

"Bu bir hata."

Ona göz kırptı. "Bir hata mı?"

"Evet, bunu dün de söylemeliydim ama geç olsun güç olmasın. Bu yolculuk felaket boyutlarında bir hata olur. Böyle bir şey olamaz."

"Ama ..." Etrafına bakınırken, yanında hiçbir şey olmadığını fark etti. Hiçbir valiz. Herhangi bir çanta da yoktu. Yüreği ağzına geldi. "Dün, mağarada. Colin, söz vermiştin."

"Altıda burada olacağımı söyledim. Seninle ayrılacağıma söz vermedim."

Minerva yarım çizmelerinin içinde yuvarlandı. Sönmüş ve uyuşmuş bir halde, en büyük sandığının kenarına oturdu.

Kadının bavulunu inceledi. "Yüce Tanrım. Buraya kadar üç bavulu tek başına nasıl getirdin?"

"Üç yolculuk yaptım," dedi zayıf bir sesle. Sis içinde üç soğuk, zorlu yolculuk. Bir hiç uğruna.

"Üç sandık," diye tekrarladı. "Hepsinin içinde ne olabilir ki?" "Neden umursuyorsun ki? Az önce gitmeyeceğini söyledin."

Onun önünde çömeldi ve göz hizasına kadar indi. "Dinle Michaela. Bu senin iyiliğin için. Dün kaybolduğumuzu kimse fark etti mi? Geçen gece öpüştüğümüzü gören oldu mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Kimse bir şeyden şüphelenmiyor gibiydi. Bu durum onu daha iyi hissettirmeliydi ama nedense en aşığlayıcı kısım buydu.

"O halde şu ana kadar güvendesin. Ve bu girişimde senin için çok fazla risk var. Sadece itibarınız değil, güvenliğiniz de. Mutluluğunuz. Ve bunların hepsi boşa gidebilir." Kızın çenesini eğdi.

Onun gözlerinin içine baktı. Gözleri kırmızı çerçeveli ve yorgundu. Kaşlarının arasındaki boşlukta küçük çizgiler vardı. Tıraş olmamıştı. Uzaktan yakışıklı ve atılgan görünüyordu ama yakından "Tanrım. Korkunç görünüyorsun."

Yüzünü ovuşturdu. "Evet, şey. Zor bir gece geçirdim." "Hiç uyumadın mı?"

"Aslında uyumaya çalıştım. Sorun da bu zaten. Bunun asla iyi sonuçlanmayacağını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım."

İşte yine o sempati dalgası göğsünde yuvarlanmaya başladı. Adamın saçlarına dokunmak istedi ama ceketinin kolundaki küçük bir çapağı koparmakla yetindi.

"Benimle gelmek istemen için bir sebep daha." Aslında öyle olmadığını bildiği halde, bunu tek açık ve mantıklı çözüm gibi göstermeye çalıştı. "İki hafta dolmadan Londra'ya dönüp istediğin gibi yaşamak için yeterli paraya sahip olabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Bunu nasıl nazikçe söyleyeceğimi bilemiyorum, o yüzden açıkça söyleyeceğim. Beni unut. Kız kardeşini boş ver. Beş yüz ginenin canı cehenneme. Kendini düşün. İtibarını, aile uyumunu, tüm geleceğini yerdeki tuhaf şekilli bir deliğe yatırıyorsun. Ben bir kumarbazım, tatlım. Kötü bir bahsi gördüğümde anlarım."

"Yani bana inanmıyorsun."

"Hayır, ondan değil. Sadece ejderhalara inanmıyorum."

"Hepsi bu mu? Hayalperest olduğumu mu düşünüyorsun?" Ayağa kalktı ve sandığının bağlanmış kayışlarını çekiştirmeye başladı. "Bu yaratık bir ejderha değildi. Herhangi bir türden efsanevi bir canavar değil, gerçek, yaşayan bir hayvandı. Ve vardığım sonuçları yıllarca süren bilimsel çalışmalara dayandırdım."

Birkaç dakika uğraştıktan sonra nihayet bagajı açtı. "İşte," dedi ve bir yığın dergiyi çıkarıp diğer sandığın üzerine koydu. "Tüm kişisel yazılarım ve bulgularım. Aylarca tuttuğum notlar, çizimler, ölçümler." Kalın deri ciltli bir günlüğü havaya kaldırdı. "Bu günlüğün tamamı mevcut fosil kayıtlarından yaptığım karşılaştırmalarla dolu. Bugüne kadar benzer bir yaratığın kaydedilmediğini doğruluyor. Ve eğer tüm bunlar onları ikna edemezse ..."

Kumaş dolgu tabakasını bir kenara itti. "İşte. Bunu getirdim."

Colin bagajdaki nesneye baktı. "Neden, bu ayak izi." Kadın başıyla onayladı. "Paris alçısından bir döküm yaptım."

Ona biraz daha baktı. Mağarada, karanlıkta, "iz" toprakta rastgele, üç çatallı bir çukur gibi görünüyordu. Zamanın ve şansın eseriymiş, ilkel bir yaratığın değil.

Ama Şimdi güneş ıŐıŐında, alçıdan kabartma olarak dökülmüş halini net bir Şekilde görebiliyordu. Kenarlar belirgin ve pürüzsüzdü. Tıpkı bir insanın ayak izinde olduğu gibi, parmak izleri de tek tek ve tabandan ayırdı. Gerçekten de bir ayağa benziyordu. *Devasa* bir sürüngen ayağı. Bir insanın çığlık çığlığa kaçımasına neden olabilecek bir yaratığın izi.

Colin kabul etmek zorundaydı, oldukça etkileyiciydi. Ama Minerva'nın kendisi kadar etkileyici değildi.

Sonunda, kamarasını ziyaret eden o kendinden emin, zeki kadından bir parıldı vardı. Tekrar görmeyi beklediği kadın.

Sabahın sert havası tenine hoş bir kızarıklık vermiŐ, puslu güneş ıŐıŐı da bunu hoş bir Şekilde ortaya çıkmıştı. Tüm o koyu, ağır saçılarını toplamıŐ ve yolculuk için sıkıca tutturmuŐtu; Şakağından yanağına doğru tembelce uzanan birkaç çekici dal dışında. Deri eldivenler parmaklarını ikinci bir deri gibi sarıyordu. Seyahat elbisesi kadifeydi. Zarif bir Şekilde dikilmiş ve kırmızı ile mor arasındaki çizgide dans eden gr, doygun bir renk tonuyla boyanmıştı. Güneş ıŐıŐının kadifenin kalın tüylerini nasıl yakaladığına bağlı olarak, bu elbise ya alarmanın ya da vahşi, çığlık atan zevkin rengiydi.

Her iki durumda da Colin bakışlarını indirmesi, yavaşça geri çekilmesi ve bu işi bitirmesi gerektiğini biliyordu.

"dl ben kazanacağım," dedi. "EĞer hala bana inanmıyorsanız, size bunu kanıtlayacağım."

"Gerçekten, gerek yok-"

"Buna inanan sadece ben değilim. Deli olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama o deli değil." Bagajın iç yan cebini karıştırdı ve bir zarf çıkardı. "Al, oku."

Mektubu açtı ve kenarlarından dikkatle tuttu. Mesaj keskin, erkeksi bir elle kaleme alınmıŐtı.

"Sevgili dostum ve meslektaşım," diye yüksek sesle okudu. "Sussex'ten gelen son raporlarınızı büyük bir ilgiyle okudum. " Mektubu gözden geçirdi. "Vesaire vesaire. Kayalar hakkında bir Şeyler. Kertenkeleler hakkında daha fazlası."

"Sadece sonuna atla." Parmağıyla son paragrafı işaret etti. "İŞte."

"Bu bulgularınız gerçekten de heyecan verici," diye okudu Colin. "Planlarınızı yeniden gözden geçirmenizi ve sempozyum için Edinburgh'a gitmenizi dilerim. Şüphesiz ki ödül tartıŐmasız sizin olacaktır. Ve beş yüz ginelik bir czdanla karŐılaŐtırıldıĐında önemsiz bir teşvik olsa da, tanıŐıklıĐımızı ilerletmek için çok istekli olduğumu eklemek isterim. Kendimi

...uzun zamandır çalışmalarına hayranlık duyduğum ve dostluğuna sahip olduğum meslektaşımın yüz yüze görüşmek için sabırsızlanıyorum." Sesi kesildi. Boğazını temizledi ve okumaya devam etti. " 'Dostluğuna çok değer verdiğim kişi. Lütfen . . . ' "

Colin durakladı. *Çok sevgili mi?* Bir beyefendi ile bekâr bir genç bayan arasındaki yazışmalarda bu neredeyse bir aşk ilanı sayılırdı.

" 'Lütfen yolculuğa çıkın. Hayranlığınızla, Sir Alisdair Kent," diye bitirdi.

Vay canına. Garip mavi çoraplarının bir hayranı vardı. Belki bir sevgilisi bile. Ne kadar tuhaf. Ne kadar değerli. Ne kadar sinir bozucu.

"İşte," dedi. "Ödülü kazanacağımdan eminim. Görüyor musunuz?"

"Oh, anlıyorum. Küçük planını şimdi anlıyorum." Kendi kendine kıkırdarak amaçsızca birkaç adım attı. "Buna inanamıyorum. Kullanılıyorum."

"Kullanılmış mı? Ne demek istiyorsun? Bu çok saçma."

Umursamaz bir ses çıkardı. "Lütfen. Bu yolculuğa razı olursam seni kötü kullanmış olacağım diye çok endişelendim." Mektubu havaya kaldırdı. "Ama bütün bunlar Sör Alisdair Kent'le ilgili. Onu görme umuduyla benimle kaçıyormuş gibi yapacaktın. *Beni* kullanan sensin."

Mektubu adamın elinden kaptı. "Seni kullanmıyorum. Sen bu işten daha zengin çıkarsın, ben ise tamamen mahvolurum. Sana ödülün tamamını teklif ediyorum. Beş yüz gine."

"Hassas kalbim için iyi bir bedel." Bir elini kırgın organının üzerine bastırdı. "Benim sevgimle acımasızca oynamak istedin. Haftalarca birlikte seyahat etmemizi öneriyordun. Evli olmayan bir adam ve evli olmayan bir kadın, tüm o günler boyunca yakın bir yerde kapana kısılmış." Bir kaşını kaldırdı. "Bütün o *geceler*. O nazlı küçük gözlüklerinin üzerinden bana bakışlar fırlatacak, çok heceli sözleriyle beni çıldırtacaksın. Yatağımı paylaşacaksın. Küstah bir baştan çıkarıcı gibi beni öpeceksin."

Değerli mektubunu yeniden katlarken kirpikleri öfkeyle çalıştı. "Bu kadar yeter."

Hayır, yeterli değildi. Neredeyse hiç. Colin onun kendisine saygı duymadığını biliyordu. Ama şimdi ona karşı şehvetle dolup taşıdığına göre, en azından isteksiz ama çaresiz bir aşkla karşılık vermeliydi. Bu kadarı sadece kibarlık olurdu. Ama hayır, başından beri başka bir adam için yanıp tutuşuyordu. Öpüşüklerinde, bu jeolog kurbağa için mi pratik yapıyordu?

Dedi ki, "Benimle alay etmenize gerek yok. Zalim olmaya gerek yok. Sör Alisdair Kent bir meslektaşım, başka bir şey değil."

"Mektupta seni çok sevdiği yazıyor. Sadece sevgili değil. "*Çok* canım. "

"O bile-" Elini yumruk yaptı ve yavaş bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesini yumuşatmıştı. "O çok zeki bir jeolog. Ve bana duyduğu hayranlık tamamen benim çalışmalarına dayanıyor. Bu ayak izini bırakan yaratığın yeni bir tür olarak kaydedileceğine inanıyor. Adını bile ben koyacağım."

"Adı ne?" Colin alçıya baktı. "Bunun için neden İskoçya'ya gidelim ki? Ona burada isim verebiliriz. Ben 'Frank'i öneriyorum. "

"*Bu* şekilde adlandırmayın. Türe bilimsel bir isim veren ben olacağım. Ayrıca, bu kertenkele dişi idi."

Başını eğdi ve parmak izine baktı. "Bu bir ayak izi. Nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum. Hissediyorum." Parmak uçlarıyla üç parmaklı şekli saygıyla takip etti. "Bu izi bırakan yaratık kesinlikle bir 'Frank' değildi. "

"Francine, o zaman."

Zorla nefes verdi. "Tüm bunların senin için bir şaka olduğunu biliyorum. Ama meslektaşlarım için öyle olmayacak." Kumaş rulolarını alçının etrafına yerleştirerek sıkıca paketledi. "Bu yaratık her neyse, gerçektir. Yaşadı, nefes aldı ve bu izi bıraktı. Ve şimdi, anlatılmamış çağlar sonra ... dünyayı anlama şeklimizi değiştirebilir."

Bagajı kapatıp kilitledi ve deri kayışları sıkamak için bir ayağını bagajın üzerine koydu. Güzel, çoraplı ayak bileği adamın gözleri önüne serildi. Çok solgun ve tatlı bir kıvrımı vardı. Hangisini daha çekici bulduğunu bilmiyordu; ayak bileğinin erotik görüntüsünü mü, yoksa kaşlarının kararlı duruşunu mu?

"Gel. Buraya ver." Colin tokalara yardım etmek için uzandı.

Onun ısrarıyla kayışlarla boğuşmayı bıraktı ve görevi ona teslim etti. Transfer sırasında elinin tersi baldırına değdi. Bir arzu sarsıntısı onu botlarının içinde sarstı. *Tanrım*. İşte tam da bu yüzden bu çılgın planı kabul edemezdi.

Tokaları bağlamayı bitirdi ve eldivenli ellerindeki tozu çırparak dik durdu. "Muhtemelen yaşıldır, bilirsin. Ya da siğilli."

"Kim?"

"Şu Sör Alisdair denen adam." Kızın yanakları kıpkırmızı oldu.

"Sadece Francine'den daha yaşlı olduğunu söylüyorum. Ve daha az çekici."

"Umurumda değil! Yaşlı, siğilli, cüzzamlı ve kambur olması umurumda değil. Yine de bilgili, zeki olurdu. Saygın ve saygılı. Yine de senden daha iyi bir adam olurdu. Bunu biliyorsun ve kıskanıyorsun. Gururunu yatıştırmak için bana karşı acımasız davranıyorsun." Küçümseyen bir bakışla onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ve eğer çeneni kapatmazsan ağzından sinekler çıkacak."

Colin bir kez olsun söyleyecek söz bulamadı. Yapabileceği en iyi şey onun tavsiyesine uymak ve düşen çenesini kaldırmaktı.

Üzerine bir kararlılık havası çöktü. Yüzünün kıvrımları kararlı açılara dönüştü. "İşte bu kadar. Edinburgh'a gidiyorum, seninle ya da sensiz."

"Ne? Neredeyse beş yüz mili tek başına mı gideceksin? Hayır. Bunu yapmana izin veremem. I . . . Sana yasaklıyorum."

Bu Colin'in birini bir şey yapmaktan men etme konusundaki ilk girişimiydi ve beklediği kadar işe yaradı. Yani, hiç de öyle olmadı.

Burnunu çekti. "Gerekliyorsa burada kal ve Diana'yla evlen, ama ben buna ortak olmayacağım. Öylece durup izleyemem."

"Tanrım, seni endişelendiren tek şey bu mu?" Dikkatini verdiğiinden emin olmak için ellerini onun omuzlarına koydu. "Diana'yla evlenmeyeceğim. Diana'yla evlenmek gibi bir planım hiç olmadı. Günlerdir sana bunu anlatmaya çalışıyorum."

Kadın ona baktı. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Nal seslerinin ve araba tekerleklerinin uzaktan gelen gürültüsü yeri salladı.

Birbirlerine baktıkça güç topladı. "Bu koç olacak," dedi.

Colin yola baktı. Evet, işte geliyordu. Karar anı. "Gel b a k a l ı m ," dedi.

"Eşyalarını eve götürmene yardım edeyim. pansiyon."

Başını iki yana salladı.

"Hayır." "Min-"

"Hayır. Geri dönemem. Dönemem işte. Kaçtığımızı söyleyen bir not bıraktım. Şimdiye kadar muhtemelen uyanmış ve okumuşlardır. Ben 'kaçış' diye ağlayan kız olamam. Tüm umutlarını toplayıp üç bavul hazırlayan ve

şafak vakti yola koyulup geri dönen o zavallı şey

eve yenik ve umutsuz döndüm. Annem ..." Derin bir nefes aldı, dik durdu ve çenesini kaldırdı. "Artık o kız olamam. Olmayacağım."

Onu izlerken Colin'in içinde ılık ve tereyağımsı bir his belirdi. Sanki baharın o küçük, gündelik mucizelerinden birine tanık olmuş gibi bir ayrıcalık ve sessiz bir merak duygusuydu bu. Yalayarak temizlenmiş bir tayın titrek bacakları üzerinde ilk adımlarını atması gibi. Ya da yeni bir kelebeğin buruşuk, nemli kanatlarını krizalitten çıkarması gibi.

Onun gözleri önünde yeni bir yaratığa dönüşmüştü. Hâlâ biraz beceriksiz ve kararsızdı ama yılmamıştı. Ve güzel olma yolunda ilerliyordu.

Colin boynunu kaşdı. Keşke yakınlarda dönüp "*Şuna bakar mısın?*" diyebileceği biri olsaydı diye düşündü.

"Bunu gerçekten istiyorsun," dedi. "Bu senin için çok şey ifade ediyor." "Evet." Gözleri berraktı ve kırışmıyordu.

"Eğer bu yolculuğa çıkarsak, geri dönüşü olmaz."

"Biliyorum."

"Ve tüm sonuçlarını anlıyorsunuz. Riske atacağın her şeyi. Benimle birlikte gittiğin anda her şeyi feda edeceğinin farkında mısın?"

Başını salladı. "Sosyeteye kabul edilmemi Kraliyet Jeoloji Derneği'nde yer almakla takas ediyorum. Bunu gayet iyi anlıyorum ve bence bu oldukça iyi bir takas. Bana kendimi düşünmemi söylemiştin Colin. Ben de tam olarak bunu yapıyorum."

Ona doğru dönerek ayak parmaklarının ucuna kalktı ve kollarını sallayarak arabacıya işaret verdi. "Dur! Dur, lütfen!"

Bir kenarda durup onun çaresiz el kol hareketlerini izledi, saçma bir şekilde büyülenmişti. *Aferin sana, tatlım. Aferin sana.*

Araba durduğunda, en küçük sandığına uzandı. Gülümseyerek ona baktı. "Son şansın. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Yedinci Bölüm

Londra'ya giden yol tozlu, engebeli, inişli çıkışlı ve berbattı.

Ve Minerva her geçen kilometrede seviniyordu.

Yani, sessizce ve kılını bile kıpırdatmadan sevindi. Hareket edecek bir alanı bile yoktu.

Otobüsün içinde, bir koltuğa dört kişi sığmışlardı. İki yolcu daha şoförle aynı yeri paylaşıyordu. Minerva vagonun üstünde kaç kişi olduğunu saymaya neredeyse korkuyordu. Vagonun penceresinden bakınca, bacakları sarkıt gibi aşağı sarkıyordu. Onların ötesinde, arabanın yanında at sırtında giden Colin'i ara sıra görebiliyordu. Temiz hava ve hareket özgürlüğü için ona imreniyordu.

Ama sonuçta çok heyecanlıydı. Acı dolu kararlar ve çılgınca hazırlıklar geride kalmıştı ve şimdi sadece bunu yapmış olmanın verdiği coşkunun tadını çıkarabiliyordu. Tüm kızlık dönemini evden kaçabilmeyi dileyerek geçirdikten sonra, bunu gerçekten yapmıştı. Ve bu, aceleyle paketlenmiş bir piknik sepeti ve sadece "Elveda" yazan huysuz bir notla ormana doğru çocukça bir koşu değildi. Bu yolculuğun ciddi, profesyonel bir önemi vardı. Neredeyse bir iş gezisiydi.

Bu sabah, hayatını kendi ellerine almıştı. Ama bu yolculuğu yalnız yapmadığı için mutluydu.

Dinlenmek ya da at değiştirmek için durduklarında, Colin özenli, müstakbel damat rolünü oynamakta çok başarılıydı. Kızın yanından ayrılmıyor ve içeceklerini temin etmek ya da sandıklarını gözlemek gibi küçük yollarla ona göz kulak oluyordu. Ona sık sık dokunmaya özen gösteriyordu. Kurnazca dirseğine elini koyuyor, onu arabaya bindiriyordu.

Dokunuşların kendisinin ya da onun zevki için değil, etrafındakilerin yararı için olduğunu biliyordu. Bu küçük fiziksel işaretler bir anlam ifade ediyordu. Ona her dokunduğunda, söze gerek duymadan, *"Bu kadın benim korumam altında"* diyordu.

Ve o mesajı her gönderdiğinde, küçük bir heyecan hissetti.

Minerva, o öğleden sonra geç saatlerde Londra'ya vardıklarında ve fayton hanına ulaştıklarında koruma için özellikle minnettardı. O kadar yorgundu ki ayakta zor duruyordu. Colin hancıyla ilgilenerek ikisini de gözünü bile kırpmadan sahte bir isimle kaydettirdi. Tüm bavullarının üst kata çıkmasını sağladı, basit bir akşam yemeği sipariş etti ve hatta kendi alışverişini yapıp Minerva'yı yalnız bırakmaktansa, birkaç temiz gömlek, bir tıraş bıçağı gibi seyahat ihtiyaçlarını tedarik etmesi için bir ayakçı çocuk gönderdi.

Aslında Minerva'ya kendini o kadar güvende ve rahat hissettirmişti ki, biftek ve haşlanmış havuçtan oluşan yemeklerinin yarısına gelmişlerdi ki, Minerva aniden gerçekle yüzleştiğini hissetti. Tek yataklı küçük bir yatak odasıındaydı. Ne akrabası ne de kocası olan bir adamla yalnızdı.

Çatalını yere bıraktı. Yemeğinin son lokmasını sağlıklı bir şarap yudumuyla kovaladı. Odaya yavaşça bir göz attı.

İşte buydu. Bu bir yıkımdı. Kızarmış biftek, haşlanmış havuç ve çirkin, soyulmuş duvar kağıdı.

"Çok sessizsin," dedi. "Bütün gün benimle dalga bile geçmedin."

Tabağından başını kaldırdı. "Çünkü seni bekliyorum Morgana."

Dişlerini sıktı. Gerçekten de artık onu düzeltme zahmetine bile katlanamıyordu. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Akılını başına topla." Odayı işaret etti. "Tüm bunları iptal edin. Seni doğruca eve götürmemi talep et."

"Oh. Şey, bu olmayacak."

"Hiç tereddüt etmiyor musun?" Başını salladı. "Yok."

İkisine de biraz daha şarap doldurdu. "Bu gece bu odayı benimle paylaşmak ve bunun yarın senin için ne anlama geleceğini bilmek seni hiç endişelendirmiyor mu?"

"Hayır," diye yalan söyledi.

Spindle Koyu'ndan ayrıldıklarından beri her ne kadar şefkatli ve koruyucu davranmış olsa da, onun varlığında endişelenmekten kendini alamıyordu. Çok yakışıklı, çok açık sözlü, çok ... çok *erkekti*. Kişiliği tüm odayı kaplıyor gibiydi.

Ve Tanrım, onunla aynı yatağı paylaşmayı kabul etmişti. Eğer onun "yatağı paylaşma" fikri yan yana yatmaktan daha fazlasını gerektiriyorsa, ne yapacağını bilmiyordu. Onun mağaradaki ustaca, tahrik edici öpücüklerini hatırladıkça korku ve merak içinde savaşıyordu.

"Eğer sizi caydıramazsam . ." dedi.

Kadın gözlerini kapattı.

"Yapamazsın."

Genişçe nefes verdi. "O zaman sabah kuzeye giden bir otobüste yer bulmaya çalışacağım. Mümkün olduğunca erken uyumaya çalışmalıyız."

Yutkundu.

O yemeğini bitirirken, Minerva tanıdık bir sığınak aramaya karar verdi. Küçük yemek masasından kalkarak sandıklarının yanına gitti ve en küçüğünü, tüm kitaplarının bulunduğu sandığı açtı. Günlüğünü çıkardı. Bir hafta kadar sonra sempozyumda sunum yapacaksa, en son bulgularını düzenlemesi ve bunları bildiriye eklemesi gerekiyordu.

Bir kalem alıp dişlerinin arasında sıkarak sandığı kapattı ve günlüğü masaya geri getirdi. Boş yemek tabaklarını bir kenara bıraktı ve gözlüklerini düzelterip çalışmaya koyuldu.

Günlüğü çevirerek son dolu sayfaya kadar açtı. Orada gördüğü şey onu dehşete düşürdü.

Kalbi sıkışmıştı. "Oh hayır. Oh *hayır*."

Masanın karşısındaki Colin başını kaldırıp yemeğine baktı.

Dehşet içinde sayfaları karıştırdı. "Olamaz. Oh Tanrım. Bu kadar aptal olamam."

"Kendinizi sınırlamayın. İstedğin her şey olabilirsin." Kızın sinirli bakışlarına karşılık, "Ne? Seninle dalga geçmediğimden şikayet etmiştin."

Kollarını masanın üzerine koydu ve başını onların üzerine yasladı. Alnını bileğine dayayarak kaşlarını yavaşça kaldırıp indirdi. "Çok. Çok. Aptalca."

"Hadi ama. Eminim o kadar da kötü değildir." Çatal bıçak takımını bir kenara bıraktı ve peçeteye ağzını sildi. Sonra sandalyesini masanın etrafında kaydırarak onun yanına oturdu. "Seni bu kadar üzen ne olabilir?" Günlüğe uzandı.

Başını kaldırdı. "Hayır, yapma!"

Artık çok geç. Kitabı çoktan eline almıştı. Metni gözden geçirerek sayfaları çevirdi.

"Lütfen okumayın. Hepsi yalan, hepsi aptallık. Bu sahte bir günlük. Bütün gece uyumayıp yazdım. Onu geride bırakmak, anneme ve kız kardeşlerime birbirimize aşık olduğumuz izlenimini vermek istedim-" Aptalca kelimeleri ısırıldı. "Bir süredir devam ediyorduk. Böylece kaçarak evlendiğimize inanacaklardı. Ama belli ki bir hata yapmışım. Sahte günlüğü yanımda getirdim ve gerçeğini Kraliçe'nin Ruby'sinde bıraktım."

Kendi kendine kıkırdarak belirli bir sayfada oyalandı.

Minerva'nın yüzü yandı. Ortadan kaybolmak istedi.

"Lütfen. Yalvarırım, okuma." Çaresiz, günlüğe doğru çılgınca bir hamle yaptı.

Sandalyesinden kalkarak onu geri çekti. "Oh, bu harika. Tamamen harika. Beni çok inandırıcı bir şekilde övüyorsun." Boğazını temizledi ve etkilenmiş bir tonda yüksek sesle okudu. " 'Annem her zaman Lord Payne'in müstakbel damadının olması gereken her şey olduğunu söyler. Zengin, unvanlı, yakışıklı, çekici. İtiraf ediyorum ...' "

"Buraya ver."

Kadın onu kovaladı ama adam geri çekildi, yatağın üzerinden atlayarak diğer taraftan devam etti.

"İtiraf ediyorum," diye devam etti, "bunu kabul etmekte herkesten daha yavaş davrandım, ama ben bile Payne'in erkeksi çekiciliğine karşı bağışık değilim. Onunla bu kadar yakından karşılaşınca karakterindeki kusurları hatırlamak çok zor ...' " Günlüğü indirdi ve "Fiziksel mükemmelliğiyle" diye çizdi. "

"Sen iğrenç, iğrenç bir adamsın."

"Bunu *şimdi* söylüyorsun. Bakalım fiziksel mükemmelliğimle yakından karşılaştığında fikrin nasıl değişecek?" Yatağın etrafından dolaşarak ona doğru yürüdü.

Şimdi Minerva takip edilen nesneydi.

Sırtı duvara çarpana kadar tersten yürüdü. Saklanacak yeri olmayan bir çocuk gibi gözlerini kapattı. "Okumayı bırak. Lütfen."

Ona doğru ilerlerken kitabın sayfalarını çevirdi. "Aman Tanrım. *Sayfalar* dolusu tasvir var. Saçlarımın çapkın dalgaları. Yontulmuş profilim. *Elmas* gibi gözlerim mi var?"

"Gerçek elmas değil. Bristol elmasları." "Bristol elmasları nedir?"

"Bunlar bir tür kaya oluşumu. Dışarıdan bakıldığında sıradan çakıl taşları gibi görünüyorlar. Yuvarlak, kahverengimsi gri. Ama onları kırıp açtığınızda, içleri yüzlerce farklı tonda kristallerle dolu."

Neden zahmet etti ki? Adam dinlemiyordu bile.

"Etrafımızdaki hiç kimse aramızdaki bağı tahmin edemezdi," diye devam etti. "Gözlemciye göre benimle sadece dalga geçmek için konuşuyor gibi görünüyor. Ama sataşmasının altında daha derin bir duygu var, bunu biliyorum. Bir erkek ilgisizlikle, hatta küçümsemeyle flört edebilir. Ama o asla şefkat göstermeden sataşmaz. " Ona bir bakış fırlattı. "Bunlar *benim* sözlerim. Bu bariz bir intihal."

"Çok özür dilerim. Sahtekârlık bana senin kadar kolay gelmiyor." Ellerini havaya kaldırdı. "Ne fark eder ki? Sen söylediğinde de, ben yazdığımda da bu sözler yalandı. Anlamıyor musun? Bu sahte bir günlük, hepsi."

"Bu kısmı değil." Tek parmağıyla bir sayfanın ortasını işaret etti. "Öpüştük. Ona Hristiyan adı olan Colin diye hitap etmemi istedi. "

Adam ona esrarengiz bir bakış fırlattı. Kalbi göğsünde çarpmaya başladı ve kendini ona doğru sallanırken buldu. Baş döndürücü bir an için adamın onu tekrar öpebileceğini düşündü.

Onun kendisini tekrar öpeceğini *umuyordu*.

Ama yapmadı. Ve bir yerlerde birinin güldüğünü duyduğundan emindi.

"Evet, doğru," dedi. "Size Hristiyan adınızla hitap etmemi istediniz. Ama yine de benimkini hatırlayamıyorsun bile." Kitabı adamın elinden aldı. "Bence kaybettiğin zamanı fazlasıyla telafi ettin. Aslında, bugün için alay etme kotanı aştığından eminim."

"Yarına karşı borç alamaz mıyım?"

"Hayır." Günlüğü kapattı ve sıkıca bagaja geri soktu. "**H a d i** gel. Üzülme. Kendin söyledin, bilerek oldu gülünç."

"Biliyorum. Beni bu kadar üzen şey bu değil." *Tam olarak değil.* "Diğer günlüğü geride bıraktığım gerçeği. Gerçek olanı, tüm son ölçümlemlerimi ve gözlemlerimi içeren."

"Elinizde bir yığın bulgu var sanıyordum."

"Var. Ama bunlara sahip olmadığım için sunumum daha zayıf olacak." Durakladı. "Ne kadar zayıf?"

"Ah, merak etmeyin." Gülümsemeye zorladı ve sandığın içindeki alçı kalıbı okşadı. "Beş yüz gineniz güvence altında. Bu hâlâ bizde olduğu sürece."

"Şey," dedi. "Francine için şükürler olsun."

Colin derin bir iç çekti ve elini saçlarının arasından geçirdi. Ne halt ediyordu bu adam? Yolda küçük ultimatomeni verdiğinde ona eşlik etmekten başka seçenek bırakmamıştı. Basit bir nezaket bunu gerektiriyordu. Ama bütün günü onun aklının başına gelmesini bekleyerek geçirmişti. Bütün bu çılgın yolculuğu iptal etmesini ve onu hemen Spindle Koyu'na geri götürmesini istemişti. Ancak şu ana kadar kararlılığı sarsılmamıştı. Ve garip bir güç onun yanından ayrılmasına izin vermiyordu.

Colin bu gücün ne olduğunu bilmiyordu. Onunla birlikte bir handa kaldığına göre buna onur ya da görev diyemezdi. Belki de koruyuculuk? Acıma mı? Sırf merak mı? Tek bir şey biliyordu. Beş yüz gine değildi.

Bagajından, beyaz bir şeyden yapılmış kalın bir rulo çıkardı.

"Ne var orada?" diye sordu.

"Yatak çarşafı. *Bunun* üstünde uyumayacağım." Hasırdan yapılmış pis yatağı gösterdi.

Colin onu izlerken kadın ruloyu sarkan yatağın üzerine açtı, gerinerek ve eğilerek bembeyaz çarşafı yatağın dört köşesine yaymaya çalıştı. Colin çarşafın kenarlarının düzgünce kıvrıldığını ve tam olarak seçemediği zarif, stilize bir desenle işlendiğini fark etti.

İkinci bir rulo ya uzandı. Örtü olduğunu varsaydı. Bunda da aynı tekrar eden bordür vardı. Kumaşın ortasında köpek arabası tekerleği büyüklüğünde tuhaf, yuvarlak bir desen vardı. Kadın kırıksıklıkları düzeltirken, adam başını eğip kumaşa baktı. Özenle işlenmiş dikişler bir tür sarmalı betimliyordu. Daha çok ikiye bölünmüş bir salyangoz kabuğuna benziyordu ama içi düzinelerce karmaşık odaya bölünmüştü.

"Bu bir nautilus mu?" diye sordu.

"Yakın, ama hayır. Bu bir ammonit."

"Ammonit mi? Ammonit de ne? Kulağa Eski Ahit'ten kalma bir halk gibi geliyor."

"Ammonitler İncil'de adı geçen bir halk değil," diye cevap verdi zoraki bir hoşgörü tonuyla. "Ama onlar cezalandırıldı."

"Smote."

Bir keten parçasıyla ona bir bakış fırlattı. "Smote?" "Gramer olarak konuşursak, sanırım istediğiniz kelime 'vurmak'. "

"*Bilimsel olarak* konuşmak gerekirse, benim istediğim kelime 'soyu tükenmiş'. Ammonitlerin soyu tükenmiştir. Sadece fosilleri biliniyor."

"Ve görünüşe göre çarşaf." "

"Biliyorsun ..." Yüzüne doğru sarkan bir tutam saçını bir kenara itti. "Yardım edebilirsin."

"Ama izlemekten çok keyif alıyorum," dedi, sırf onu şeytanlaştırmak için. Yine de üst çarşafın kenarını tuttu ve düz bir şekilde çekerken dikişini parmakladı. "Yani bunu sen mi yaptın?"

"Evet." Gerçi ses tonuna bakılırsa bu bir sevgi işi değildi. "Annem on iki yaşından beri her akşam bir saatimi nakışa ayırmam konusunda ısrar ederdi. Üçümüze de çeyizlerimiz için sürekli bir şeyler diktirirdi."

Trousseaux. Bu sözcük ona tuhaf geldi. "Çeyizini mi getirdin?" "Elbette çeyizimi getirdim. Bir ev sahibi yanılısamı yaratmak için kaçış, belli ki. Francine'i saklamak için de en mantıklı yer burasıydı. Tüm bu yumuşak kumaş ruloları iyi bir dolgu oluşturdu."

Bir duygu böğrüne saplanmış, sonra da adını koyamadan kaçıp gitmişti. Büyük ihtimalle suçluluk. Bunlar evlilik yatağını süslemesi gereken çarşafardı ve o bunları köhne bir handa, lekeli bir saman şiltenin üzerine seriyordu.

"Her neyse," diye devam etti, "annem beni nakış yapmaya zorladığı sürece, ilgimi çeken bir desen seçmekte ısrar ettim. Kızlara neden hep yavan çiçekler ve kurdeleler diktirildiğini hiç anlamadım."

"Peki, sadece bir tahminde bulunmak gerekirse..." Colin kenarını düzelitti. "Belki de çiçeklerle ve kurdelelerle dolu bir yatakta uyumak kulağa hoş ve romantik geldiği içindir. Oysa yatağını ilkel bir deniz salyangozuyla paylaşmak kulağa iğrenç geliyor."

Çenesi sertleşti. "İstersen yerde yatabilirsin."

"İğrenç mi dedim? Büyüleyici demek istedim. Her zaman ilkel bir deniz salyangozuyla yatağa girmek istemişimdir."

Etkilenmemişti. "Bunun üzerinde çok çalıştım. Hesaplamalar çok karmaşıktı. Her bir bölmeyi doğru yapabilmek için yüzlerce ilmek saydım." Bir parmak ucunu merkezden dışarı doğru spiral çizen iplik çıkıntılarının üzerinde gezdirdi. "Bu sadece gelişigüzel bir desen değil, farkındasınızdır. Doğa matematiksel ilkelere bağlıdır. Ammonit kabuğunun her bir odası, kesin ve değişmez bir üsse göre bir öncekinin üzerine genişler."

"Evet, evet. Anladım. Bu bir logaritma."

Başını kaldırdı. Gözlüklerini düzeltti ve ona baktı.

"Biliyor musun," dedi, "bu tasarım bana çekici gelmeye başladı. Deniz salyangozları hiç de tahrik edici değil, ama logaritmalar Bu kelimenin her zaman kulağa fevkalade yaramaz geldiğini düşünmüşümdür." Alaycı bir tonlamayla dilinden yuvarlanmasına izin verdi. "Logaritma." Abartılı bir ürperti verdi. "Ooh. Evet, teşekkür ederim ve biraz daha alabilir miyim?"

"Pek çok matematiksel terim kulağa bu şekilde geliyor. Bence bunun nedeni hepsinin erkekler tarafından icat edilmiş olması. 'Hipotenüs' düpedüz müstehcen."

"'Quadrilateral' akla daha ziyade cinsel imgeler getiriyor."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra kara kaşlarından biri kalktı. "Eşkenar dörtgen kadar çok değil. "

Yüce Tanrım. Bu kelime çok *kötüydü*. Kadının bu kelimeyi telaffuz edişi ona oldukça kötü şeyler hissettiriyordu. Kadının meydan okumaktan çekinmeyip yeni ve şaşırtıcı bir cevapla geri dönmesine hayranlık duymak zorundaydı. Bir gün, talihli bir adamı çok yaratıcı bir aşık yapacaktı.

Kıkırdadı, şehvetin ani pençesinden kurtuldu. "Çok tuhaf konuşmalar yapıyoruz."

"Bu konuşmayı tuhaftan da öte buluyorum. Kesinlikle şok edici."

"Neden? Logaritma prensibini anladığım için mi? Benimle küçük, basit kelimelerle konuşmaya alışkın olduğunuzu biliyorum ama İngiltere'nin genç bir aristokrata sunabileceği en iyi eğitimi aldım. Hem Eton hem de Oxford'a gittim."

"Evet, ama... nedense matematikten yüksek not alacağınızı hiç düşünmemiştim." İki elini arkasına götürerek elbisesinin arkasındaki düğmeleri çözdü. Sanki onun orada olduğunu bile unutmuş ya da onun önünde soyunmaktan hiç çekinmemiş gibiydi.

Colin yatağın direğine bir işaret kazımak istiyordu. Şüphesiz bu onun aşk kariyerinde yeni bir başarı seviyesine işaret ediyordu. Daha önce hiç matematikten söz ederek bir kadının aklını başından almamıştı. Daha önce hiç denemeyi düşünmemişti.

Kravatını gevşeterek, "Aslına bakarsanız matematikten yüksek not almadım. Alabilirdim. Ama almamaya özen gösterdim."

"Neden?"

"Şaka mı yapıyorsun? Çünkü kimse matematikte başarılı olan çocukları sevmez. Priggish küçük sıkıcılar, her zaman tahtalarının üzerinde kamburlaşırlar. Hepsinin dört gözü var ve hiç arkadaşları yok."

Ne söylediğini anında fark ederek yüzünü buruşturdu. Ama artık çok geçti.

Dondu kaldı, kolları elbisesini çözmeye çalışırken büküldü. İfadesindeki tüm eğlence kayboldu. Burnunu çekti ve köşeye baktı.

Kahretsin, onu hep incitiyordu.

"Min, ben ... demek istemedim."

"Arkanı dön," diyerek onu başından savdı. "Geç oldu ve yorgunum. Özür dilemeyi bırak ve ben soyunurken arkanı dön. Dört ukala gözüm iğrenç deniz salyangozunun altında güvende olduğunda sana söyleyeceğim."

Kadının dediğini yaptı ve arkasını döndü. Kelepçelerini çözerken, kumaşın hışırtısına kulaklarını kapatmaya çalıştı. Ama işe yaramadı. Hayal gücünün çılgına dönmesine engel olamadı, onun elbisesinin içinden sıyrılışını, elbisesinin bağcıklarını çözüşünü gözünde canlandırdı. Bir nefes sesi duydu ve bunun, bir kadının günün sonunda göğüslerinin bağı çözüldüğünde verdiği o derin, tahrik edici iç çekiş olduğunu anladığında omurgasından aşağı bir heyecan aktı.

Kasıklarına kan hücum etti ve kendi iç çekişini boğarak bastırdı. O bir erkekti, dedi kendi kendine. Odada çıplak bir kadın vardı. Fiziksel tepkisine engel olunamazdı. Bu basit bir biyolojeydi. Kuşlar bunu hissedirdi. Arılar hissedirdi. İlkel deniz salyangozları bile hissetmişti.

Kadın ıslak bezi her bir çıplak kıvrımının üzerinde gezdirirken, lavabodan gelen yumuşak su sıçramalarını duydu. Gerçekten de şu anda ona işkence ediyordu. Muhtemelen bunu hak etmişti.

Sonunda yatağın gıcırdadığını duydu. "Artık dönebilirsin."

Döndüğünde onu yorganın altında, yüzü duvara dönük bir halde bulacağını düşündü. Oysa kadın yan yatmış, doğrudan ona bakıyordu.

"Soyunacağım," dedi. "Geri dönmek istemedin mi?"

"Sanmıyorum, hayır." Başını elinin üzerine koydu. "Hiç çıplak bir erkek görmedim. Ne gerçek bir erkek, ne de yakından. Buna bilimsel merakımı tatmin etmek diyelim." Bakışları keskinleşti. "Ya da isterseniz buna bir özür deyin."

Gerçekten de zeki bir kadındı. Yani, tüm sataşmalarının ve düşüncesizce hakaretlerinin bedelini çıplak bir aşağılanmayla ödeyecekti. Colin bile bu cezanın adil olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Fiziksel mükemmelliğimi bütünüyle incelemenize izin vermekten çok mutlu olurum. Ama sadece ben de seni görürsem." Kızın şaşkın sessizliğine karşılık, "Bu adil olur. Kısasa kısas."

"Bu nasıl adil olur? Sen sayısız meme gördün."

Kahretsin, o kelimeyi söyleme şekli. O kadar açık, o kadar yalın ki. Tam kendini kontrol altına almışken, kadın onu anında, zonklayarak tahrik etti.

"Benimkine neden bakma ihtiyacı duyduğunu anlamıyorum," diye devam etti. "Ve İngiltere'deki kadınların yarısının önünde gururla İngiltere'deki kadınların yarısının önünde gururla salladığınıza göre, şimdi alçakgönüllülük iddiasında bulunmanızı tuhaf buluyorum."

"Doğru," dedi sert bir sesle, "hayatım boyunca pek çok göğüs görme şansına eriştim. Ama her çift farklıdır ve ben *sizinkini* görmedim."

Yatak çarşaflarının içinde büzüldü, o işlemeli kabuğun içine kıvrıldı. "Sıra dışı bir şey olmadığına eminim."

"Buna ben karar vereceğim."

Çenesi kalktı. "Pekala. İşte en iyi teklifim. Benim çıplaklığımın yarısına karşılık seninki."

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Bu bir pazarlık."

Yatakta doğrulup, kombinezonunun ön düğmelerini açtı. Sonra kollarını her iki omzundan aşağı çekti, katlanmış bacaklarıyla göğüslerini dikkatlice korudu. Ön kolları güneşten kavrulmuştu ama omuzları solgun, kuğu kıvrımlı bir güzelliğe sahipti.

Beline kadar soyunduktan sonra dizlerinden oluşan duvarın arkasına geçerek meydan okudu. "Önce sen."

Gömleğini başının üzerine çekti ve bir kenara attı. Sonra düğmelerini çözdü ve tören yapmadan pantolonunu indirdi.

Tamamen törensiz değil. Belli bir miktar tantana vardı. Hızla büyüyen ereksiyonu dikkat çekmek için trompet çalıyor, koyu renk saç yuvasından dışarı fırlıyordu. Utanç verici, ergen bir şekilde sallanıyordu.

"Şimdi de sen," dedi.

Sözüne sadık kalarak dizlerini indirdi ve çıplak gövdesini ortaya çıkardı. Birbirlerine baktılar.

Kadın haklıydı, dedi kendi kendine. Göğüslerinde sıra dışı bir şey yoktu. Başlangıç olarak, iki tane vardı. Her zamanki sayı. Yuvarlak ve ortalamanın biraz üzerinde tombuldular, belirgin meme uçlarıyla kaplıydılar. Oda, büzüşmüş meme uçlarının tam rengini seçemeyecek kadar karanlıktı ama o seçici değildi. Pembe, dut, alaca, kahverengi... karanlıkta hepsinin tadı aynıydı.

Hayır, göğüsleri çekici olsa da, gördüğü çoğu göğüsten daha az ya da daha çok baştan çıkarıcı değildi. Ama onun nefesini kesen şey, kadının bütünüydü. Taze beyaz çarşafların buruşuk yuvasında yarı çıplak otururken çizdiği resim. Omuzlarına dökülen koyu renk saçları ve burnunun ucuna tünemiş -çekici bir şekilde yamuk- gözlükleri. O gür, erik rengi dudaklar hafifçe ayrılmıştı.

Bir anı gibi görünüyordu, kesintiye uğramış. Ateşli bir rüya. Ya da geleceğin bir anlık görüntüsü, belki de.

Kes şunu. Böyle şeyler düşünme.

"Her zaman böyle değildir herhalde?" diye sordu öne doğru eğilip dikkatle bakarak.

"Ne gibi?"

"Çok ... büyük. Ve aktif."

Gerilen siki bir kez daha hevesle sıçradı. Kötü eğitilmiş bir tazı gibi.

"Bunu bilerek mi yaptın?" diye sordu, sesi hayretle çıkıyordu.

Colin'in birdenbire bilerek yapmak istediği sinsî şeyler. *Bilerek*. O gözlükleri buharlaştırmak ve onun sınırsız bir zevkle miyavlamasını sağlamak için.

"Seni baştan çıkarmayacağım," dedi.

Bir anlık gecikmeden sonra başını hızlıca salladı. Bakışları tekrar adamın yüzünde gezindi. Tek bir parmak ucuyla gözlüklerini burnunun üzerine itti. "Affedersiniz, ne dediniz?"

"Seni baştan çıkarmayacağım," diye tekrarladı. "Ne bu gece ne de başka bir zaman. Sadece bunu söylemem gerektiğini düşündüm."

Ona baktı.

"Kaledeki ilk gece söylediklerimde ciddiydim. Masum kızları mahvetmemekle ilgili. Görüyorsunuz, benim kurallarım var."

"Kurallarınız var. Baştan çıkardığınız kadınlar için mi?" "Hayır, hayır. Kendim için."

"Yani tırmıklamanın bir adabı var. Bazı baştan çıkarıcıların onur kuralları. Bana bunu mu söylüyorsun?"

"Bir bakıma. Gördüğünüz gibi, sadece hoşlandığı kızlarla yatmak için yola çıkan sıradan bir adamın kurallara ihtiyacı olmayabilir. Ama bir erkek asla tek bir geceyi bile yalnız geçirmemek gibi oldukça ciddi bir hedefle yola çıktığında ... bir dizi kural ortaya çıkar. İster inanın ister inanmayın, benim de bazı prensiplerim var."

"Ve bu kurallar ?"

"Elbette temel görgü kurallarıyla başlıyorlar. Lütfen ve teşekkür ederim demek ve 'Önce bayanlar' düsturuna bağlı kalmak. Mekânlar konusunda titiz değilim ama ipler ve eşarplar konusunda bazı yasaklarım var."

Çenesi düştü. "Halatlar ve-"

"Bağlanmaktan çekinmem ama bağlanmayacağım. Bunun ötesinde ..." Parmaklarıyla sınırları işaretledi. "Bakire yok. Fahişe yok. Maddi durumu kötü olan kadınlar yok. Eski sevgililerin kız kardeşleri yok. Eski sevgililerin anneleri yok-"

"Anneler mi?" diye ciyakladı.

Omuz silkti. Bunun arkasında oldukça eğlenceli bir hikaye vardı.

Dedi ki, "Dinle, *tüm* kuralları duyman önemli değil. Önemli olan benim bazı kurallarım var. Daha önce de açıkladığım gibi, seni baştan çıkarmak bu kuralları çiğnemek olur. Yani böyle bir şey olmayacak. Ve bu konuyu şimdi, burada çıplak dururken açmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Çünkü bu konuyu başka bir zaman açarsam alınabilir ve senden hoşlanmadığımı düşünebilirsin." Dolu, kabarık, gülünç derecede iyimser ereksiyonunu gösterdi. "Açıkça görebileceğin gibi, durum böyle değil."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Gözlemliyordu.

"Haklıydın," dedi onun sikine. "Gerçekten de çok tuhaf konuşmalar yapıyoruz."

İki eliyle yüzünü ovuşturdu ve yavaş, derin bir nefes verdi. "İtibarını kurtarmak için çok geç değil, biliyorsun. Seni şu anda Bram ve Susanna'nın şehirdeki evine götürebilirim ve sen de o çarşafı rulo yapıp saklayabilirsin. Bilirsin, onlara verdiğin emeği tam olarak takdir edebilecek bir adam için. Önemi. Onlar senin çeyizinin bir parçası. Özel olmalılar."

Eğer bu odada yalnız kalırlarsa -evlenmemiş bir centilmen kadın ve bilinen bir çapkın- bu gece bu işlemeli çarşaflarda ne yaptıklarının hiçbir önemi yoktu. Çarşaflar onların teri, adamın tohumu ya da kadının bakire kanı tarafından kirletilmemiş olsa bile, mahvolmuşlardı. Bu maceradan evlenmeden döndüğünde, mahvolmuş olacaktı. İyi bir toplumda evlenilemez.

Sırt üstü yuvarlandı ve tavana baktı. "Artık bitti, değil mi?"

İçindeki suçluluk duygusunu bir kenara itti, tüm bu yolculuğun onun fikri olduğunu ve sonuçlarını çok iyi bildiğini kendine hatırlattı. Kelimenin tam anlamıyla yatağını yapmıştı ve şimdi içinde yatıyordu. Colin yatağı onunla paylaşacaktı. Pazarlık buydu.

"Ben her zaman yatak örtülerinin üstünde uyurum," dedi yatağın kenarına oturarak. "Yani onların altında kaldığın sürece ..."

"Aramızda bir şeyler olacak."

Bir şeyler var. Evet, bir şey. Huş ağacı yaprağı kalınlığında bir şey.

Tavana bakarken, kızın göğüslerinin anısı karanlıkta asılı duruyor gibiydi. Kirişlerden sarkan iki yuvarlak, şeftali rengi ay gibi, dokunması için onu cezbediyordu. Tatmak için. Colin elini seraba doğru uzatmaması gerektiğini çok iyi biliyordu ama saf horozu gerildi ve her zaman umutlu bir şekilde yükseldi.

Gözlerini kapadı ve zihnini mümkün olan en az tahrik edici şeylere çevirmeye çalıştı. Kıllı bacaklı örümcekler. O tümsekli, uzun boyunlu su kabakları ona cinsel organını çağırıyordu. Bezelye püresi. İnanılmaz derecede yaşlı insanların toz ve balmumu kokusu.

Sonra zihninde bambaşka bir görüntü canlandı. Onu yüksek sesle güldüren bir görüntü.

"Sorun nedir?" Sesi uykulu geliyordu. Ona imreniyordu.

"Hiçbir şey," dedi. "Şu anda sadece annenin tepkisini hayal ediyorum."

Sekizinci Bölüm

"Nerede bu Minerva?" İskambil destesini bir kenara bırakan Bayan Highwood, Bull and Blossom'ın hizmetçi kızlarından birine parmaklarını şıklattı. "Sen, oradaki. Adın neydi senin?"

"Ben Pauline, hanımefendi."

"Pauline, o zaman. Hemen pansiyona git ve asi kızıma hemen burada bize katılmasını istediğimi söyle. Bir an önce! O karalamayı bir kenara bırakmasını söyle. Çayı ve akşam yemeğini kaçırdı bile. Bayan Taylor'dan dersini alacak, sonra da whist'te dördüncümüz olarak bize hizmet edecek. İtaatkâr bir kız olacak, yoksa artık ona sahip çıkmayacağım. Ellerimi ondan tamamen çekeceğim."

Pauline reverans yaparak kendisine söyleneni yapmak üzere döndü.

Piyanonun başında Charlotte'un yanında oturan Kate Taylor kendi kendine gülümsedi. Tüm o içi boş tehditler arasında. Bayan Highwood kadınsı gelişmeler için yürüttüğü amansız kampanyayı bırakıp ortanca kızından tamamen vazgeçerse Minerva'nın tek bir kar tanesi kadar bile üzüntü duyacağından Güpheleniyordu.

Kate Highwood Hanım'a karşı büyük bir sempati duyuyordu; bazen kıskançlıktan çok sempati duyuyordu ki bu da bir Geyler ifade ediyordu. Kate'in Spindle Cove'daki kadın arkadaş çevresi dışında bir ailesi yoktu. Kraliçe'nin Ruby'si dışında bir evi de yoktu. Yetimdi, isimsiz hayırseverlerin iyilikleriyle büyümüş ve Margate Kız Okulu'nda eğitim görmüştü.

O cereyanlı, sade çatı katı yatakhaneğinde yastığına sarılıp ağlayarak geçirdiği tüm geceler için, bir anne için Tanrı'ya yalvardı ve pazarlık etti.

kendi . . . Bazen Bayan Highwood'un davranışları Kate'in cevapsız kalan dualar için Gökretmesine neden oluyordu. Görünüşe göre bütün anneler lütufkar değildi.

Kate genç öğrencisine, "Koda tekrar başla Charlotte," dedi. "Burada ritme dikkat et." İnce bir işaret parmağıyla notalara vurdu. "On altılıklara geldiğinde parmakların yanlış çalışıyor ve bu da seni yavaşlatıyor."

Göstermek için Charlotte'un bileğine uzanarak, "İşaret parmağınla başla, gördün mü? Ve sonra başparmağınla altından geç."

"Bunun gibi mi?" Charlotte tekniği taklit etti.

"Evet. Alıştırma için iki kez yavaşça. Sonra hızlanmaya çalışın."

Charlotte pasajı tekrarlarken, Kate barın olduğu yönden gelen bir dizi ince çatırtı duydu.

Onbaşı Thorne'dan gelmişlerdi. Sert profiliyle onlara doğru oturuyordu, tek arkadaşı barda duran bir bira birasıydı. İster tekrarlanan teraziler, ister iskambil kâğıtlarının karıştırılması, isterse Bayan Highwood'un tiz konuşmaları olsun, Thorne'un burayı herhangi biriyle paylaşmaktan mutsuz olduğu belliydi.

Charlotte aynı pasajı ikinci kez tekrarlamaya bağladığında, Kate suratsız, iri yarı adamın birasına bakarken yüzünü buruşturmasını izledi. Sonra ellerini tezgâhın üzerinde birleştirdi ve sol elinin parmak eklemlerini kırmaya bağladı. Teker teker. Kasıtlı olarak. Bir şeyi -ya da birini- kırabileceğini düşündüren uğursuz, belli belirsiz tehditkâr bir tavırla -Eğer müzikal egzersiz devam ederse.

Kate omurgasını dikleştirerek, "Bunu üç kere yap Charlotte," dedi.

Thorne'un göz korkutucu bir varlık olduğu kesindi ama derslerine erken bir son vermeyecekti. Müzik pratiği için tekrar şarttı ve hanımların burada, Bull and Blossom'da olmaya hakları vardı. Burası hem onların çay dükkânı hem de beyefendilerin meyhanesiydi.

Charlotte tam coda'yı akıcı bir tempoyla çalarken kapı çalındı ve Pauline işinden döndü.

"Ee, kızım?" Bayan Highwood sordu. "Nerede o?"

"Bayan Minerva orada değildi, Bayan Highwood."

"Ne? Orada değil mi? Tabii ki orada. Başka nerede olabilir ki?" "Eminim söyleyemem hanımefendi. Bayan Diana'ya sizin

Onu arıyorum, o-"

O anda Diana kapıdan içeri daldı.

Mumlu iskambil kâğıtları masaya doğru kayarken Bayan Highwood kâğıtları karıştırırken başını kaldırdı. "Dikkatli ol canım. Kendine kriz geçirteceksin."

Diana zorlukla yutkunarak ve yavaş, derin bir nefes alarak, "O gitti," dedi. Bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Minerva öldü."

Charlotte oynamayı bıraktı. "Ne demek gitti?"

"Bir not bırakmış. Masadan düşmüş olmalı. Şu ana kadar bulamadım." Diana kâğıdı düzeltti ve okumaya hazırlanarak uzattı.

Sanki çay dükkânında değil de kilisedeymişler gibi, hanımlar hep bir ağızdan sandalyelerinden kalkarak okumayı dinlemeye hazırlandılar. Barda, Onbaşı Thorne bile hafifçe kıpırdandı.

" 'Sevgili Diana,' " diye notu okudu keten saçlı güzel, " 'Bunun bir sürpriz olacağı için üzgünüm. Sen, Charlotte ve annem zerre kadar endişelenmeyin. Güvendeyim, Lord Payne ile kuzeye seyahat ediyorum. Evlenmek için İskoçya'ya kaçtık. Biz ...' "Diana kâğıdı indirdi ve annesine baktı. "Umutsuzca aşığız. "

Derin bir sessizlik vardı.

İlk bozan Charlotte oldu. "Hayır. Hayır. Bir yanlışlık olmalı. Minerva ve Lord Payne, kaçtılar mı? Aşık mı? Bu mümkün değil."

"Sabahtan beri nasıl gitmiş olabilirler?" Kate sordu. "Kimse fark etmedi mi?"

Diana omuz silkti. "Minerva her zaman koy ve kayalıkları keşfetmeye çıkar. Kahvaltıdan önce ortadan kaybolması ve tam karanlık çökerken tekrar ortaya çıkması alışılmadık bir durum değil."

Kate cesaretini topladı ve odadaki fili ele aldı. "Onbaşı Thorne?"

Yukarı baktı.

"Lord Payne'i en son ne zaman gördünüz?"

İri adam kaşlarını çatarak bara baktı ve küfretti. "Dün gece." "O zaman doğru olmalı," dedi Diana. "Kaçmışlar."

Yeni bir endişe Kate'in kalbini sıkıştırdı. Diana'nın yanına gitti ve koluna dokundu. "Büyük bir hayal kırıklığına mı uğradın?"

Diana şaşkın görünüyordu. "Ne şekilde?"

Kate bağıını hâlâ sersemlemiştir olan Bayan Highwood'a doğru eğdi.

"Annenizin Lord Payne ve sizin için büyük umutlar beslediğini biliyorum."

"Evet, ama onları hiç paylaşmadım," diye fısıldadı. "Yeterince çekici ve yakışıklı ama ona karşı hislerim hiçbir zaman arkadaşlığın ötesine geçmedi."

Aslında başka biriyle evlenirse rahatlayacağını düşünürdüm. Ama Minerva'yı hiç hayal etmemiştim. . ."

"Minerva o adamdan nefret ediyor," diye araya girdi Charlotte. "Bana birçok kez öyle söyledi." Diana'nın elinden mektubu kaptı. "Onunla kaçtığına inanamıyorum. Korsanlar tarafından kaçırıldığına inanmak daha kolay olurdu."

Kate omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Bazen görünürdeki hoşnutsuzluk altta yatan bir çekimi maskeleyebilir."

"Ama aylardır didişmekten başka bir şey yapmıyorlar," dedi Charlotte. "Ve zamanın yarısında Lord Payne onun adını bile hatırlayamıyor."

Diana, "Geçen gece onu dansa kaldırmıştı," diye belirtti.

"Bu doğru, dans ettiler," dedi Kate. "Ama oldukça feci bir şekilde. Yine de bunu kim tahmin edebilirdi ki?"

"Hiç kimse. Çünkü bu doğru değil."

Onbaşı Thorne barı iterek ayağa kalktı ve neredeyse kafasını açıkta duran siyah boyalı kirişlere çarpıyordu. Ağır adımlarla onların grubuna katılmak için karşıya geçti. "Payne'in bir şeylerin peşinde olduğunu garanti ederim. Ben peşlerinden gideceğim. Şimdi yola çıkarsam sabaha Londra'ya ulaşabilirim." Diana'ya baktı. "Eğer Büyük Kuzey Yolu üzerinde bir yerdeyseler, Lord Rycliff ve ben onları bulup kız kardeşini eve getireceğiz."

"Hayır!"

Herkes bu itirazın kaynağıyla yüzleşmek için döndü: Bayan Highwood. Kadın olduğu yerde donup kalmış, avuçlarını masaya bastırmış, dümdüz önüne bakıyordu. Kate, Diana mektubu okuduğundan beri başhemşirenin bir kez bile göz kırptığından emin değildi.

"Kimse onların peşinden gitmiyor," dedi yaşlı kadın. "Lord Payne'in damadım olacağını en başından beri biliyordum. Arkadaşlarım bana hep sezgilerimin eşsiz olduğunu söyler." Bir elini göğsüne bastırdı. "Tabii ki, onun gözüne çarpacak kişinin Diana olacağını düşünmüştüm, onun kadar güzel. Ama anlaşılan Minerva'nın zekâsını göz ardı etmişim." Mavi gözleri parlıyordu. "Kurnaz kızın onu tuzağa düşürmek için ne yaptığını hayal bile edemiyorum."

Charlotte, "Tuzağa düşürülen kesinlikle Minerva," diye karşı çıktı. "Size söylüyorum, o asla Lord Payne ile kaçmazdı. Kaçırılmış olabilir!"

"Kaçırıldığından şüpheliyim, Charlotte," dedi Diana. "Ama anne, olayların bu şekilde gelişmesinin son derece beklenmedik olduğunu kabul etmelisin."

"İnanılmaz, daha çok." Thorne kollarını kavuşturdu. "İyi bir şey peşinde değil."

"Belki de aşıktır," diye karşı çıktı Kate. "Mektupta yazdığı gibi." Thorne başını salladı. "İmkânsız."

"İmkânsız mı?" Kate, Minerva'nın adına oldukça sinirlenmişti. "Bir erkeğin beklenmedik bir kıza âçık olması neden imkânsız olsun ki? Belki Minerva odadaki en güzel kız değildir. Ama belki de Lord Payne onun meraklı zihninde ya da bağımsız ruhunda güzel bir şeyler görmüştür. Kusurlu bir kızın mükemmel bir şekilde sevebilmesi gerçekten bu kadar akıl almaz bir şey mi?"

Highwood'lar garip bir sessizlik içinde uzaklara baktılar ve Kate çok fazla Çey söylediğinin farkındaydı. Bu Minerva'yla ilgiliydi, onunla değil. Durumları aynı değildi. Minerva odadaki en güzel kız olmayabilirdi ama yine de iyi bir aileden ve mütevazı bir servetten gelen kibar bir kadındı.

Kate yalnız ve fakirdi, üstelik fiziksel kusurlarla lanetlenmişti. Hiçbir yakışıklı lord onunla kaçmayı teklif etmemiş, hatta onu dansa bile kaldırmamıştı. Ama ne kadar aptalca olursa olsun, aşk umuduna sımsıkı sarılmıştı. Ne de olsa hayatı boyunca bu umuda tutunmuştu. Şu anda tutunduğu şeyi zorlukla çözebiliyordu.

"Minerva benim arkadaşım," dedi basitçe. "Ve onun için çok heyecanlıyım."

"Eğer o senin arkadaşınsa, endişelenmelisin." Thorne'un bakışları şiddetliydi. "Kurtarılmaya ihtiyacı var."

Kate çenesini kaldırdı ve ona profilini gösterdi. Kusurlu, portakal suyu lekeli profilini. "Buna annesinin karar vermesi gerekmez mi?"

Bayan Highwood onun dirseğini tuttu. "Evet, Bayan Taylor'ın hakkı var! Kutlama yapmalıyız. Benim beceriksiz, huysuz Minerva'mın bir vikontla kaçtığını düşünün. Bazıları buna beklenmedik, inanılmaz diyebilir. Ama biri beni aksi yönde ikna etmedikçe . . ." Kadının yüzüne yayılan bir gülümseme onu on yaş gençleştirdi. "Ben buna *mucize* diyorum."

Dokuzuncu Bölüm

Minerva gece uyandı.

Onunla *dolaştım*.

Tam olarak nerede, ne zaman ve kiminle olduğunu hatırlayana kadar saf, felç edici bir dehşet anı yaşadı. Bir keresinde Londra'da bir handa olduğunu ve her ikisinin de üzerine gelişigüzel atılmış ağır bacağın Lord Payne'den başkasına ait olmadığını hatırlamıştı. . .

Sonra gerçek korku ortaya çıktı.

Uykusunda iç çekerek ona daha da sokuldu. Kolu onun beline sıkıca sarıldı.

Oh, Tanrım. Kolu kızın *belindeydi*.

En kötüsü de bu değildi. Adam onun her yerindeydi ve kadın da onun altındaydı. Adamın kokusu ve sıcaklığı onu bir battaniye gibi örtüyordu. Çenesi kızın omzuna yaslanmıştı ve burnu kızın kulağının altındaki yumuşak yere dayanmıştı. Evet, işlemeli çarşaf hâlâ vücutları arasında yumuşak, esnek bir bariyer oluşturuyordu. Ama bunun dışında, o kadar iç içe geçmişlerdi ki, tek bir yaratık olabilirlerdi.

Gözlerini tavana dikti. Nabızı boğazında atıyordu. Hareket etme arzusu dayanılmazdı ama yine de kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

Dakikalarca kıpırdamadan yattı. Sadece nefes alıyordu. Karanlığa baktı. Kalbinin çılgınca atışını dinliyor ve adamın nefesinin yumuşak sıcaklığını boynunda hissediyordu.

Ve sonra, aniden, tüm vücudu taşa dönüştü. Adamın kadının belini kavrayışı acı verecek kadar sıkılaştı ve nefes almasını zorlaştırdı. Bacak

demir gibi sertleşti. Adamın sıcak nefesi kızın boynunu yıkamayı bıraktı.

Titremeye başladı. O kadar şiddetliydi ki, ikisini de sarstı. Minerva'nın kalp atışlarının hızı ve şiddeti iki katına çıktı.

Ne yapmalıydı? Onu uyandırmalı mı? Onunla konuşmalı mı? Kıpırdamadan durmalı ve sadece bu bölümün . . . geçmesini mi?

Bu korkunç çaresizlik duygusu yeni değildi. Diana ne zaman astım krizine girse aynı şeyi hissediyordu. Minerva nefes alma krizi sırasında kız kardeşinin acısını hafifletmek için yanında kalıp onu sakinleştirmek dışında pek bir şey yapamazdı. Yalnız olmadığını bilmesini sağlamak dışında.

Belki bu ona yardımcı olur. Yalnız olmadığını bilmek.

"Colin?"

Sert, tıkırtılı bir nefes aldı. Kasları yaylar gibi sıkıca sarılmıştı.

Kollarından biri adamın vücudunun ağırlığıyla sıkışmış bir şekilde yanında duruyordu. Ama diğer elini kullanabiliyordu. Titreyen parmaklarını kaldırdı ve adamın ön koluna temkinli bir dokunuş yaptı. Ateş yandığı için oda çoktan soğumuştu. Ama teni terden nemlenmişti.

"Colin." Parmaklarını uzun, sakinleştirici vuruşlarla Colin'in ön kolunda aşağı yukarı gezdirdi. Onun başka yerlerini de okşayabilmeyi diledi; kafa derisini, sırtını, yüzünü. Ama Colin vücudundaki sıkı tutuşunu gevşetmediğı sürece, onun ulaşabileceğı en fazla yeri buydu.

İlgisi işe yarıyor gibi görünmüyordu. şimdi şiddetle titriyordu ve nefes alış verişi düzensizdi. Kalp atışları omzuna çarpıyordu.

Bu mağaradakinden çok daha kötüydü. Orada hafifçe tedirgin olmuştu. şimdi ise hayatı için mücadele ediyor gibiydi.

Boğazından bir ses yükseldi. Çiğ, ıstıraplı, neredeyse insanlık dışı bir inilti. "Hayır," diye mırıldandı. Sonra daha güçlü bir şekilde, "*Hayır*. Sana izin vermeyeceğim. Geri çekil.

Geri çekil, seni lanet sürtük."

Yüzü buruştu. Onun bu kadar vahşı bir tonda konuştuğunu hiç duymamıştı.

Aman Tanrım. Oh, Colin. Orada neyle karşı karşıyasın?

Onu o karanlık, dehşet dolu yerden çıkarmak için bir şey yapmak, herhangi bir şey yapmak için çaresizce, dans pistinde ona öğrettiğı bir numaraya başvurdu. Parmaklarını kolunun savunmasız alt tarafına kaydırđı ve onu sertçe çimdikledi.

Sarsıldı ve irkildi, derin, soluk soluğa bir nefes çekti. Su yüzüne yeni çıkmış boğulan bir adam gibiydi.

"Colin, benim. Minerva. Buradayım." Onun gevşemiş kucağında iki büküm oldu ve yüzünü ona döndü. Onun alnına sakinleştirici dokunuşlar yaptı. "Yalnız değilsin. Her şey yolunda. Sadece derin nefes al. Ben buradayım."

Gözlerini açmadı ama vücudundaki gerginlik azaldı. Nefes alış veriş normal bir hıza yavaşladı. Aşırı yorulan nabızı da yavaşlama bahanesini minnetle kabul etti.

"Ben buradayım," diye tekrarlardı. "Yalnız değilsin."

"Min." Sesi pamuk yününe sarılmış bir törpü gibiydi. Aynı anda hem sert hem de yumuşaktı. Parmakları kızın bir tutam saçını yakaladı ve parmak uçlarının arasında döndürdü. "Seni korkuttum mu?"

"Birazcık."

Bir küfür mırıldandı ve onu göğsüne yaklaştırdı. "Üzgünüm, tatlım. Artık her şey yolunda." Göğsü derin bir nefesle inip kalktı. "Her şey yolunda."

Dikkate değer. Az önce yaşadığı o olaydan sonra, *onu* yatıştıran kişi oydu. Ve çok da iyi yapıyordu. Parmakları kadının şakağını zarif, sakinleştirici darbelerle sıyırdı. Krizin geçtiğini bilmenin verdiği rahatlama . . . onu bitkin ve kemiksiz bıraktı. Zayıf.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye mırıldandı, kaşlarını göğsüne bastırarak. "Brandy, çay? Konuşmak iyi gelir mi?"

Adam cevap vermedi ve kadın onun gururunu kırdığından endişelendi. Adam onun tepesine bir öpücük kondurdu.

"Sadece uyu."

O da adamın dediğini yaptı. Onun gücüne sarıldı ve yavaş, sabit kalp atışlarının onu uykuya geri döndürmesine izin verdi.

Minerva uyandığında gün ışıdı.

Ve o yalnızdı.

Yatakta dimdik oturdu. Zayıf güneş ışığı odanın tek, kirli penceresinden içeri süzülüyordu. Gün ışığında oda bir gece öncekinden daha da perişan görünüyordu.

Gözlüklerini taktıktan sonra Minerva etrafına bakındı. Bütün eşyaları hâlâ oradaydı. Ama Colin'den hiçbir iz göremedi. Ne botları, ne paltosu, ne eldivenleri, ne de sandalyenin arkasında asılı duran kravatı.

Midesi bulandı. *Gitmiş* olamazdı.

Yataktan fırladı ve masayı, çekmeceleri aramaya başladı. En azından bir not bırakmış olmalıydı. Hiçbir şey bulamayınca, mümkün olduğunca çabuk yıkanıp giyinmek için acele etti. Mantıken, adamın muhtemelen alt katta olduğunu biliyordu ama adamın kendisini gördüğünde çok daha iyi hissedecekti.

Neyse ki Minerva kahvaltı salonuna iner inmez Colin onu karşılamak için sandalyesinden kalktı. "Ah. İşte buradasın."

Yıkanmış ve tıraş olmuştu. Saçlarının kulaklarının arkasında hâlâ nemli olduğunu görebiliyordu. Paltosundaki dünkü tozların en kötüsü temizlenmişti ve yeni gömleğinin ve kravatının kar beyazı rengiyle saygın bir lacivert kontrast oluşturuyordu. Birisi botlarını karalamış ve sağlıklı bir parlaklık verecek şekilde cilalamıştı.

İyi görünüyordu. Gerçekten *iyi*. Sadece yakışıklı değil, dinç ve güçlüydü. Dün gece onun yanında inlediğini ve titrediğini hissettikten sonra, bu derin bir rahatlama olarak geldi. Onun için çok endişelenmişti.

"Colin, ben ..." Garip bir şekilde bunalmış olan kadın elini adamın yakasına koydu. "Umarım iyi uyumuşsundur. Biz de seni bekliyorduk."

Başı şaşkınlıkla sarsıldı. "Biz mi?"

"Evet, sevgili kardeşim," dedi yüksek sesle, onun elini kendi elinin içine alarak. "Fontley'leri tanıştırmama izin verin."

Sevgili *kardeşim*? Ona aval aval baktı.

"Bunlar Bay Fontley ve Bayan Fontley."

Bir müzik kutusundaki porselen dansçıyı döndüren bir saat dişlisinin tüm ustalığıyla onu çevirdi. Minerva kendini kibar görünümlü bir çiftte reverans yaparken buldu. Beyefendinin seyrelmiş saçları gümüş rengine boyanmıştı ve karısı dantel şapkasının altından gülümsüyordu.

"Fontley'ler size arabalarında yer vermeyi teklif ettiler. Onlar da kuzeye seyahat ediyorlar."

Minerva içten bir duyguyla, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi.

Colin bir elini kadının sırtına koyarak onu kahvaltı masasının diğer tarafına doğru döndürdü. "Ve işte çocukları. Bay Gilbert Fontley ve Bayan Leticia."

"Nasılsınız?" Yetişkinliğin eşiğindeki genç bir adam olan Gilbert oturduğu yerden kalktı ve kibar bir selam verdi.

"Lütfen bana Lettie de," dedi parlak gözlü kız, Minerva'ya elini uzatarak. "Herkes öyle der."

Lettie, ailesinin geri kalanıyla aynı kumral saçlara ve kızarmış bir tene sahipti. Charlotte'tan sadece birkaç yaş daha genç görünüyordu. On iki, belki de on üç.

Gilbert onun için bir sandalye getirdi ve Minerva oturdu.

Bayan Fontley gülümsedi. "Bize katıldığınız için çok mutluyuz, Bayan Sand. York'taki akrabalarınıza kadar size eşlik etmek bizim için bir onurdur."

Bayan Sand? York'taki akrabalarınız? Colin'e soru dolu bir bakış fırlattı. Alaycı haydut cevap vermedi.

Bayan Fontley çayını karıştırdı. "Gilbert ve Lettie'nin sizin gibi genç insanlarla tanışmasının çok faydalı olduğunu düşünüyorum. Dünyada böyle iyi şeyler yapıyorlar. Gilbert'in gözü kilisede, görüyorsunuz. Bu sonbahar Cambridge'de olacak."

Gilbert konuştu. "Bayan Sand, kardeşiniz bize Seylan'daki misyonerlik çalışmalarınızdan bahsediyor."

"Oh, öyle mi?" Minerva tam bir kuşku havasıyla söz konusu "kardeşe" baktı. "Lütfen söyle. Yaptığımız iyi işlerle ilgili ne gibi hikâyeler anlatıyorsun *Colin*?"

Adına büyük bir vurgu yaptı. Gerçek Hristiyan ismine. Ne de olsa, eğer gerçekten kardeşi ise, ona bu isimle hitap etmeliydi.

Bakalım onunkini hatırlayabilecek mi? Ve sürekli kullanabilecek mi? Çenesini elinin üzerine koydu ve gülümseyerek ona baktı.

O da gülümsedi. "Ben de tam Seylan'da geçirdiğimiz zamanı anlatıyordum, canım.

... M."

M. Hafıza sorununu bu şekilde çözmeyi planlıyordu. Adını gerçekten hatırlayarak değil, onu bir baş harfe indirgeyerek. Muhteşem.

"Bayan Sand, bize yıllarca misyonerlik yaptığınızı, yoksullara ve talihsizlere hizmet ettiğinizi anlattı. Açları doyurduğunuzdan, küçük çocuklara okuma yazma öğrettiğinizden."

Lettie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten de okul yıllarını cüzzamlıları tedavi ederek mi geçirdin?"

Minerva dişlerini sıktı. Buna inanamıyordu. Onca sahte kimliğin arasında. Seylan'da cüzzamlıları tedavi eden misyonerler mi? "Aslında değil, hayır."

"Sevgili kardeşim demek istiyor ki" -Colin kolunu Minerva'nın sandalyesinin arkasına doladı- "her zaman zor bir iş değildi. Ne de olsa çocuktuk. Sevgili ebeveynlerimiz, Tanrı ruhlarını şad etsin, bize keşfetmemiz için bolca zaman tanıdılar."

"Keşfetmek mi?" Gilbert canlandı.

"Oh, evet. Seylan çok güzel bir yer. Tüm o yemyeşil ormanlar ve dağlar. Sabah erkenden ailemizin kulübesinden ayrılırdık, ben ve M, cebimizde sadece biraz ekmekle. Sonra bütün günümüzü macerayla geçirirdik. Asmalardan sallanırdık. Ağaçlardan mango yerdik. Fillere binerdik."

Minerva Fontley ailesine baktı. Birilerinin bu saçma hikâyeye inanabileceğine inanamıyordu. Filler ve mangolar mı? Ama hepsi de Colin'e hayranlıkla bakıyor, birbiriyle uyumlu mavi gözlerinde şaşkınlık ve tapınma karışımı bir ifade vardı.

En azından bu, o gece kulede yaşadığı acıya bir nebze merhem olmuştu. Adamın tek kuklası o değildi. Belli ki bu kasıtlı, vahşi abartma yeteneğini düzenli olarak kullanıyordu. Ve tutarlı bir başarıyla.

"Bütün gün ormanda mı dolaşacaksın?" Lettie sordu. "Kaplanlar tarafından yenmekten korkmuyor muydun? Ya da kaybolmaktan?"

"Oh, asla. Yalnız olsaydım endişelenebilirdim. Ama her zaman ikimiz vardık. Ve küçük bir sistemimiz vardı. Ne zaman maceraya çıksak oynadığımız bir oyun. Eğer ormanın sık çalılıklarında birbirimizi gözden kaybedersek, ben sadece 'Tallyho!' diye seslenirdim ve M de geri dönerdi..."

Colin ona döndü, kaşlarını kaldırmış, sanki bu saçmalıklar zincirine son halkayı onun koymasını bekliyordu.

"Çatlamışsın," dedi.

Masayı tokatladı. "Aynen öyle! Ben 'Tallyho!' diye seslenirdim, o da 'Kafayı yemişsin!' diye karşılık verirdi. Ve bu şekilde ayrılmaktan kurtulurduk."

Fontley ailesinin her bir üyesi kahkahalarla güldü. "Ne kadar zekice bir oyun," dedi güler yüzlü aile reisi.

"Bizi hiçbir şey ayıramayacak, değil mi M?" Colin onun eline uzandı ve sıktı, sevgiyle gözlerinin içine baktı. "Sanırım başka hiçbir insanla sevgili kız kardeşimle hissettiğim kadar yakınlık hissetmeyeceğim."

Masanın karşısındaki Bayan Fontley içini çekti. "Ne kadar iyi gençler."

Bir süre sonra uşaklar bavullarını Fontley arabasının üzerine yerleştirirken Minerva ilk fırsatta Colin'i kenara çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı kulağına.

"Onları rahatlatıyorum," diye mırıldandı cevap olarak. "Gerçeği söyleseydik onlarla seyahat etmene asla izin vermezlerdi."

"Belki de. Ama hikayeleri bu kadar saçma bir şekilde abartmak zorunda mısınız? Cüzzamlıları iyileştirmek ve Seylan'da fillere binmek? Böyle şeyleri nereden buluyorsunuz?"

Omuz silkti. "Buna doğaçlama deniyor."

"Bunlar iyi insanlar. Onlara böyle iğrenç yalanlar söylemek çok kötü."

"Sahte bahanelerle seyahat ediyoruz. Sahte bir nişanla. Sahte isimler kullanarak. Ve bunların hepsi senin fikrindi. Ahlaki vicdan muhasebesi yapmanın zamanı değil, tatlım."

"Ama-"

Bir elini kaldırdı. "Fontley'leri birkaç abartılı masalla eğlendirmem kötülük sayılıyorsa, kötülüğü benimsemeyi öğrenmenizi öneririm. En azından haftanın geri kalanında. Taşıma teklifleri gerçek bir nimet. Büyük miktarda para tasarrufu sağlayacak ve belki de itibarınızı koruyacaktır. Bir refakatçiniz var."

Bunun doğru olduğunu biliyordu. "Hepsi çok iyi. Ama şimdi onlarla birlikte günlerce bir arabada yolculuk etmek, sizin saçma kurgularınızı yaşamak zorunda olan benim."

"Aynen öyle. Öyleyse neden eğlenmeyelim?" "Eğlenmek mi?"

Onu omuzlarından tuttu ve bakışlarıyla buluşmasını bekledi. Minerva hiç de isteksiz olmadan bunu yaptı. O parlak ela gözlere baktığında sağlıklı düşünmek imkânsızdı.

"Anı yaşa, M. Bu senin kabuğundan çıkman için bir şans. Orada bir yerlerde ilginç, kendine güvenen bir kız var. Arada bir göz atmak için dışarı çıkıyor. Sadece birkaç günlüğüne onun gibi *olmayı* dene. Aksi takdirde bu yolculukta çok fazla ilerleyemezsin."

Minerva dudağını ısırды. İçinde ilginç, kendine güvenen bir kız *olduğunu* ve sonunda birinin bu kızı açıkça gördüğünü düşünmek istiyordu. Ama bildiği tek şey, adamın Fontley'lere oynadığı oyunun aynısını oynadığıydı. Onu sahte övgülerle şişiriyordu. Ona sadece duymak istediklerini söylüyordu.

Ona yalan söyledim. Tekrar.

"Sadece birkaç zararsız abartı." Onu yavaşça arabaya doğru yürüttü. "Bunu bir yamaçtan aşağı koşmak gibi düşünün. Yavaşlamaya ve adımlarınızı seçmeye çalışırsanız, takılıp tökezlemeniz kaçınılmazdır. Ama kendini hikâyenin akışına bırakırsan, her şey yoluna girecektir."

"Hazır mısınız, Bayan Sand?" Bay Fontley söyledi. "Bayan Fontley ve çocuklar zaten içerideler."

Minerva başını salladı.

Colin onu arabaya bindirdi. Lettie'nin yanına oturup eteklerini düzelttikten sonra "ağabeyi" vagonun kapısını kapattı ve açık pencereden başını uzattı.

"Yakında olacağım, M. Asla korkma. Bana ihtiyacınız olursa ne yapacağınızı biliyorsunuz." Gülümsedi ve "Tallyho!" diye seslendi.

Lettie ve Gilbert hep bir ağızdan, "Çatlamışsın!" diye karşılık verdiler. Minerva küçük bir iniltiyle yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"M ile aramız hep böyle olmuştur," dedi Colin. Küçük bir ağaçlık alanda yürürlerken, M'nin geçebilmesi için dalları kenara itti. "Beşikteki çocukluğumuzdan beri."

"Gerçekten mi?" Lettie sordu. "Bebekken bile mi?"

Minerva gözlerini devirdi. Bu saçmalığı üretmeye devam edecek enerjiyi nereden buluyordu? Çok yorulmuştu. Öğle yemeği ve at değiştirmek için durduklarında, bütün sabah Fontley'lerin sınırsız merakını tatmin etmek için birbiri ardına belirsiz yalanlar uydurarak onun mecazi yokuşundan aşağı koşmuştu. Yürümek ve bacaklarını esnetmek istediğini söyleyerek kısa bir kaçış yolu bulmayı ummuştu.

Ama elbette Colin ona eşlik etmeye karar verecekti. Lettie ve Gilbert da peşinden atlayacaktı.

"Ah evet," diye devam etti Colin, hepsine yol göstererek. "Kız kardeşimle aramızda her zaman konuşulmayan derin bir bağ olmuştur. Tek bir kelime bile etmeden koca koca sohbetler yaparız."

Sonra ona baktı. Kız onun bakışlarını tuttu.

O haklıydı. Tek bir kelime bile etmeden koca bir konuşma yapabilirlerdi. Ve şu anda yaptıkları konuşma şu şekildeydi:

Colin, kapa çeneni.

*Yapacağımı
sanmıyorum, M. O
zaman ben seni
yaparım.*

Gerçekten mi? Nasıl?

*Emin değilim ama yavaş ve acı verici olacak. Ve hiçbir kanıt
bırakmayacağım.*

"Bir keresinde hayatımı kurtarmıştı," dedi genç
Fontleys'e. "Kim?" Lettie sordu. "Bayan Em mi?"

"Evet, gerçekten. Beni ölümün pençesinden tek başına kurtardı.
Bu büyük bir hikaye."

Minerva ayak bileği yüksekliğindeki otların arasında yürürken
kahkahalara boğuldu. *Eminim öyledir.*

"Anlat bize. Eminim bu hikâye Bayan Sand'in çok hoşuna gidecektir."
Gilbert gözlerinde hayranlıkla Minerva'ya baktı. Ve büyük olasılıkla bir
tutku parıltısıyla.

Ah canım. Genç bir adamın sonunda ondan hoşlanması için onca zaman
varken.

"Her şey ormanın derinliklerinde başladı," dedi Colin. "Bir gün keşfe
çıktığımızda, nadir bulunan, son derece zehirli bir böcek tarafından
ısırıldım."

Lettie'nin gözleri parladı. "Ve Bayan Em yarayı kesip açtı ve zehri
emdi!"

"Hayır, hayır. Bunu yapamazdı. Zehir çok hızlı etki ediyordu."

"Yani yardım almak için seni eve geri mi sürükledi?"

"Korkarım hayır." Colin başını salladı. "Onun için çok ağırdım."

"Ben de onu ölürken bıraktım ve akşam yemeği için eve gittim," dedi
Minerva neşeyle. "Son."

Gilbert güldü. "Tabii ki yapmadın. Yardım için koştun, değil mi?" "O
koştu," dedi Colin.

Derenin kenarına varmışlardı. Colin bir ayağını devrilmiş bir kütüğün
üzerine koydu. "Ve bahse girerim," dedi Lettie, onun botunun yanında
zıplayarak, "eve kadar deli gibi koştu ve sonra tam zamanında geri döndü.
Sizi mistik ilahiler ve tozlarla tedavi etmesi için yerli bir doktor getirdim."

Kızın hayal gücüne gülümseyen Colin başını salladı. "Hayır. Aslında
yardımla döndüğünde artık çok geçti. Beni iyileştiremedi. Ben ölmüştüm."

Herkes sessizliğe gömüldü.

"Ama ..." Lettie kaşlarını çattı. "Ama bu olamaz. İşte buradasın."

"Ne oldu?" Gilbert sordu.

Evet, ne oldu? Minerva neredeyse kendisi de ekleyecekti. Seylan'da ender görülen bir böceğin ısırması sonucu ormanda ölmek üzereyken neler olduğunu öğrenmek için o bile nefesini tutmuştu.

Hiçbir şey olmadı, seni aptal. Hepsi yalan.

Colin boğazını temizledi. "Size tam olarak ne olduğunu söyleyemem. Çünkü ormanın zeminine baygın bir şekilde yığıldım ve ondan sonrasını hatırlamıyorum. Görünüşe göre derin bir komaya girmişim. Yaşam belirtileri o kadar zayıftı ki ailem öldüğüme inanmıştı. Benim için dua ettiler, bedenimi hazırladılar ve tahta bir tabuta koydular. Ve sonra bildiğim tek şey, yeraltında uyandığımdı. Karanlıkta. Canlı canlı gömülmüştüm."

"Cor," diye bağırdı Lettie, onun botuna yapışarak. "Ne yaptın sen?"

"Ağladım. Feryat ettim. Tırnaklarım kanlı yumrulara dönüşene kadar beni içine hapseden tahtaları tırmaladım. Umutsuzluğa kapıldım ve titredim. Boğazım çiğnenene kadar çılgılık attım." Sesi tuhaf bir nitelik kazanmıştı. Başını kaldırıp Minerva'nın bakışlarını aradı. "Ve bir şekilde beni duydu. Değil mi, M? Karanlığın içinden seslendiğimi duydun. Yalnızdım ve korkmuştum. Ama gecenin karanlığında, kalbimin acı dolu çılgınlıklarını duydun."

Minerva boğazında yükselen yumruyu geri yuttu. Bu hikâye artık hoşuna gitmiyordu. Colin'in ne yapmaya çalıştığından emin değildi. Belli ki karanlıkta kapana kısılmış ve çılgılık atan çocukluk halinin bu tasviri onun içindi. Görünüşe göre dün geceki bölümü unutmamıştı. Hatırlıyordu. Hem de hepsini. Ve şimdi tam olarak ne yapmak istiyordu? Yardımları için teşekkür etmek mi? Endişesi için onunla alay mı edecekti?

"Bir sonraki kısmı anlatmak ister misin, M?"

diye sordu. Kadın başını salladı. "Hayır, istemiyorum."

Çocuklara döndü. "Koşarak gömü alanına geldi, çıplak elleriyle toprağı kazmaya başladı. O sesleri duyduğumda ... ilk başta gerçekten öldüğümü ve cehennem köpeklerinin tabutumu tırmaladığını düşündüm."

Lettie ciyakladı ve parmak eklemine ısırıldı.

"Bugüne kadar köpeklerle karşı hiçbir düşkünlüğüm olmadı," dedi. "Oh, ne kadar üzücü."

Minerva hafızasında onun vahşi çılgınlıklarının yankısını duydu. *Geri çekil, seni lanet kaltak.*

"Seslenmeye çalıştım ama yapamadım. Hava gittikçe daha da yakınlaşıyordu ve zar zor nefes alabiliyordum. Sesler yaklaştıkça, ciğerlerime sadece bir nefeslik hava çekmeyi başardım. Tek bir kelime söylemeye yetecek kadar." Dramatik bir şekilde durakladı, sonra fısıldadı, "Tallyho?"

Çocuklar nefeslerini tuttu.

"Ve karşılığında ne tatlı bir büyü duyduğumu tahmin edebilirsiniz." "Kafayı yemişsin," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

"Kesinlikle," dedi Colin. "Beni ölümün pençelerinden kurtarmıştı. Sevgili, cesur kardeşim."

Gözleri buluştu ve Minerva gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Ne hissededeğini bilmiyordu ama bir şeyler hissediyordu. Ve bunu derinden hissetti.

Gilbert ona döndü. "Ne kadar cesurdunuz, Bayan Sand."

Elini ırdtı. "Pek sayılmaz."

"O çok mütevazı. Hep öyleydi." Devrilen kütüğün üzerinden kalkan Colin, yola geri dönmeden önce onu şakacı bir şekilde çenesinin altından itti. "M ve kobrayı duyana kadar bekle."

Onuncu Bölüm

"Ve bu"-Colin çatalını artık boş olan yemek tabağına vurdu-"kobranın hikayesi." Kendini tatmin olmuş hissederek sandalyesine geri oturdu.

Tüm Fontley'ler bakışlarını ondan çevirip Minerva'ya baktılar, dehşete kapılmışlardı.

Minerva ona ters ters baktı. "Ben bir yılan oynatıcısı değilim."

"Tabii ki hayır. Yılan oynatıcılarının bir flüte ihtiyacı vardır." Fontley'lere döndü. "Size söylüyorum, sadece tatlı sesiyle yarattığı büyüledi. O günden sonra yılan onun yanından ayrılmadı. Pullu şey onun ayak izlerini takip ederek bütün Seylan'ı dolaştı. Onu evcilleştirdik. Ona Sir Alisdair adını verdik."

Masanın altında keskin bir şey kalçasına saplandı. Acı dolu çığlığını bir öksürükle bastırdı.

Colin bunun bedelini daha sonra ödeyeceğini biliyordu. Ama onu kışkırtmaya karşı koyamıyordu. İlk tanıştıklarından beri buna asla karşı koyamamıştı. Bugün, tüm günlerin ötesinde, onu dışarı çekmek, kurduğu sınırların ötesine itmek istiyordu.

Şaşırmak istedi.

Dahası, dikkati onun üzerinde tutmak istiyordu. Çünkü ona konuşmayı yönetme şansı verirse, konuşmayı hoş olmayan bir yöne çekeceğini biliyordu. Dün geceyi de içeren bir yöne. Dün geceyi tartışmak istemiyordu. Kendi ihtiyatlı yöntemiyle ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Şimdiye kadar kimseye anlatmadığı kadarını.

"Bayan Sand," dedi Gilbert Fontley, "sizi şarkı söylemeye nasıl ikna edebiliriz?" Gözlerinde şok parladı. "İkna edemezsiniz."

Anneleri kocasının kolunu okşayarak, "Bay Fontley tam bir müzik aşığıdır," dedi. "Ben de öyle. Bayan Sand, sizi dinlemekten çok memnun oluruz. Bizi memnun et, canım. Şurada bir piyanofort var."

"Ama ..." Sertçe yutkundu ve zayıf bir sesle, "Mümkün değil," dedi.

Colin, hanın kalabalık yemek salonunu incelerken onu izledi. Bu kadar küçük bir köyde, hanın yemek salonu aynı zamanda köyün halk evi olarak da hizmet veriyordu. Odada muhtemelen otuzdan fazla kişi vardı, geceyi geçiren yolcular ve arkadaşlarıyla bira içmenin tadını çıkaran yerel erkekler arasında eşit olarak bölünmüştü. İyi bir kalabalıktı.

Genç Bayan Lettie kampanyaya katıldı. "Lütfen, Bayan Em. Bizim için şarkı söyleyin."

"Hadi ama M," dedi Colin neşeyle. "Sadece bir ya da iki şarkı."

Minerva'nın çenesi gerildi. "Ama *kardeşim*, biliyorsun şarkı söylemeyi bıraktım. Kırkayak ve hindistan cevizi ile ilgili o korkunç olaydan sonra . . . çalınan yakutlar." Adam daha fazla ayrıntı istemeye fırsat bulamadan hemen ekledi: "Anne babalarımızın mezarları üzerine asla ve asla konuşmayacağımıza dair yemin ettik."

Gülümsedi. Şimdi o da ruhu yakalamıştı. "Bu doğru. Ama bugün benim doğum günüm. Ve sen benim doğum günümde hep bir istisna yaparsın."

"Bunun olmadığını çok iyi biliyorsun-"

"Bugün senin doğum günün, Sand?" Bay Fontley ona doğru haykırdı. "Peki, neden söylemedin? Sağlığınıza içelim." Yaşlı beyefendi servis yapan kızı çağırdı ve masaya şeri sipariş etti.

Bardaklar elden ele dolaştırılırken Minerva, "Ama kardeşim, sen asla alkollü içki içmezsin," dedi.

"Doğum günümde yaparım." Kadehi selamlamak için kaldırdı, sonra içti. Kadının hırıltısını duydu.

"Şarkı söylemeyecek misiniz, Bayan Em?" Lettie yine yalvardı. "Biraz müzik dinlemeyi çok istiyorum. Ve bugün Bay Sand'in doğum günü."

Çok geçmeden tüm Fontley'ler cesaretlendirmeye katıldı.

Ona döndü ve basitçe "*Colin*" dedi. Geniş, koyu renk gözlerinde çılgınca bir bağışlanma yakarışı vardı. *Bana bunu yaptırma.*

Bir vicdan azabı hissetti ama müdahale etmedi. Onun gözlerindeki o bakışı tanımaya başlamıştı. Olağanüstü bir şey yapmadan hemen önce gözlerinde her zaman o vahşi, çaresiz kıvılcım olurdu.

"Peki," dedi. "Şarkı söyleyeceğim."

Önündeki şeri bardağını kaldırdı, tek bir yudumda boşalttı ve kararlı bir *tıkırtıyla* yere bıraktı. Sonra iki elini de masanın üzerine koydu ve ayağa kalktı.

Yavaş ve kararlı adımlarla piyanoya doğru yürüdü. Gözlüklerini çıkardı ve elinde katlanmış olarak tuttu. Parmağını tek bir piyano tuşunun üzerine bastırdı ve gözlerini kapatarak sesi mırıldandı.

Sonra ağzını açtı ve şarkı söyledi. Güzel söyledi. Çok, çok iyi şarkı söyledi.

Sürpriz.

Kalabalık oda o kadar çabuk sessizleşti ki Colin çenelerin düştüğünü duyabiliyordu. Seçtiği şarkı eski, tanıdık bir baladdı. Süslü gamlar ya da operatik triller yoktu. Sadece onun berrak, lirik sesine uyan basit, anlaşılır bir melodi. Bir müzikale, hatta Spindle Cove'daki kadın salonlarından birine uygun bir şarkı değildi. Ama küçük bir kır oteli için mükemmeldi. Gavotte yapmayan, etrafta dolanmayan türden bir melodi. Kulakları kamaştırmakla ya da zihni meşgul etmekle uğraşmıyor, doğrudan cesarete yöneliyordu.

Ve kalp.

Yüce Tanrım. Bırakın *söylemeyi*, düşünmesi bile aptalcaydı *ama* şarkısı doğrudan kalbine ok gibi saplanmıştı.

Başka yolu yoktu. Colin büyülenmişti. Bir Seylan kobrası kadar büyülenmişti. Bundan da öte, gururluydu.

Baladın aşıkları kaçınılmaz trajik sonlarına ulaştıklarında ve kalabalık coşkulu bir alkış kopardığında, Colin de diğerleriyle birlikte alkışladı. "İşte benim kızım," diye mırıldandı.

Aslında değildi. Ona sahip çıkmaya hakkı yoktu. Bunca zamandır - Spindle Cove'da yaşadığı her gün- bu şarkının onun içinde olduğunu düşünmek. Bu görkemli, ruh karıştırıcı şarkı. Yabancılardan oluşan bir kalabalığın önünde onu serbest bırakma cesareti. Geceleri cehennemden geri dönmek için çabalarken onu sakinleştiren tatlılık.

Bunların hiçbirini nasıl görmemişti? Nasıl oldu da hiç bilmedi?

Fontley'ler -ve diğer herkes- başka bir şarkı için bağırdı. Minerva başını sallayarak itiraz etti.

"Sadece bir tane daha," d i y e seslendi Colin ellerini ağzının etrafında birleştirerek. "En sevdiğimi söyle."

Ona sabrının zorlandığını gösteren bir bakış attı ama sonra yumuşadı.

Bir tuş daha vuruldu. Sessizce mırıldanılan bir perde daha. Bir başka saf vahiy anı.

Artık ısınmıştı. Şarkı söylemeye, ilgiye. Sesi güç ve güven kazanmıştı. Gözleri açık şarkı söylüyordu ve doğrudan ona söylüyordu. Bunu o istemişti, değil mi? Ve bu Colin'in şimdiye kadar aldığı en iyi gerçek olmayan doğum günü hediyesiydi. O boğucu, olgun dudaklar onu esir almıştı. Cümleler arasında hızlı bir nefes aldığında, göğüsleri Colin'in dikkatini çekmek için adeta zıplıyordu.

Eğer ilk şarkısı kalbine dokunduyorsa ... bu şarkı onu daha da derinden etkiledi.

Colin'in aklına, kendi "kız kardeşinin" ağzının suyunu akıtırken yakalanmamak için daha dikkatli olması gerektiği geldi. Ama etrafa şöyle bir bakınca, odadaki bu durumdan etkilenen tek erkeğin kendisi olmadığını anladı.

Özellikle Gilbert Fontley çok kötü durumdaydı.

Genç adam gözlerini Minerva'dan ayırmadan Colin'e doğru eğildi. "Bay Sand, sizce bir gün içinde aşık olmak mümkün mü?"

Gülümsedi. "Bilemem. Ben sadece geceleri aşık olurum. Asla kahvaltıdan sonra sürmez."

Gilbert ona şaşkın bir bakış gönderdi. "Ama . . . Ama ben senin-"

"Hepimizin şeytanları var Gilbert." Genç adamın omzuna vurdu ve yakınına eğildi. "Sana bir tavsiye. Kilise'nin koynuna gir."

Minerva türküsünü bitirdi ve bu kez hiçbir çağrı ya da alkışın onu tekrar söylemeye ikna edemeyeceğini söyleyebilirdi. Odadaki herkes ayağa fırlayıp cesaretlendirmek için bağırırken, Minerva gözlüklerini taktı ve masaya doğru ilerlemeye başladı.

Colin sandalyesini geriye itti, onu içten övgü dolu sözlerle karşılamak istiyordu. Ama odanın diğer ucuna doğru ilerlerken, elinde bir tankard tutan iri yarı, tıraşsız bir adam yoluna çıktı. Adam onunla bir tür sohbete girişti. Colin gürültüden ne konuştuklarını anlayamadı ama neler olduğunu anlamak için kelimelere ihtiyacı yoktu.

O iğrenç hödük kızını istiyordu.

Ve Minerva bu iğrenç hödükle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Vahşi herif pis bir pençesini Minerva'nın koluna koydu ve Minerva uzaklaşmaya çalışırken tökezledi. Gözlüğü hafifçe yamuldu. Bu küçük ayrıntı - bu küçük

Colin'in kırmızının yirmi tonunu görmesi için yeterliydi.

Kana susamış bir halde ayağa kalktı.

"Efendim, çözün beni." Minerva iğrenç zalimin elini çekiştirdi. Nefesi bira ve sarımsak kokuyordu. Vücudu, adını koymasak daha iyi olacak başka şeyler kokuyordu.

"Jes' another song, love." Bir eliyle kızın dirseğini tuttu, diğer eliyle de belini mıncıkladı. "Gel kucağıma otur, bana özel bir performans sergile."

Eli kızın poposunu okşadı.

Minerva geri çekildi. Kendini kirli hissediyordu. Diğer kadınlar bu tür istenmeyen ilgiyi nasıl savuşturacaklarını biliyor olabiliyorlardı ama o bilmiyordu. Bu onun başına hiç gelmemişti.

Sonra Colin'i gördü, kalabalık odanın içinden ona doğru bir yol açıyordu. Adımları neredeyse rahat ve umursamazdı. Ama yaklaştıkça Colin'in çenesinin gerginliğini ve gözlerindeki soğuk öfkeyi görebiliyordu.

Sarhoş hödüğü koluyla dürttü. "Affedersiniz," dedi, "ama kız kardeşimin üzerindeki sizin eliniz mi?"

İri yarı adam doğruldu ve etkilenmiş, aristokrat bir ton takındı. "Öyle olabileceğini düşünüyorum, şef."

"Peki o zaman." Colin onun omzuna vurdu. "Bu benim elim senin üzerinde."

Adamın karnına tam güçle bir yumruk indirdi. Ardından yüzüne sert bir darbe indirdi.

Minerva'nın elleri kendi ağzına gitti ve irkilerek attığı çığlığı örttü.

Adam irkilmedi ya da gözünü kırpmadı bile. Sadece yere düştü. Sertçe. Bütün bir masayı ve beraberindeki cam eşyaları da beraberinde götürdü. Kırılan cam ve parçalanan tahta sesleri odaya yayıldı ve herkesin dikkatini çekti.

Colin hayvanın başında durmuş, elini sıkıyor ve zor nefes alıyordu. Yüzünde zar zor dizginlediği bir öfke ifadesi vardı.

"Ona dokunma," dedi, sesi soğuk çelik gibiydi. "*Asla*."

Minerva'nın dirseğine bir el koydu ve Fontley'lere doğru başını sallayarak onu odadan çıkardı. Onlar çıkarken yemek odası bir kaosa dönüştü. Sandalyelerin yere sürtünme sesleri ve öfkeli seslerin yükselmesiyle irkildi.

Bay Fontley'nin "O genç bayanı taciz etmeye nasıl cüret edersin?" diye bağırdığını çok net bir şekilde duydu.

Ve sonra Gilbert'in cılız tenoru. "Bunun için cehennemde yanacaksın. O bir Tanrı kadını."

İkisi de merdivenin en alt basamağında durakladılar. Ve aynı anda kahkahalara boğuldular.

"Yukarı çıksak iyi olacak," dedi.

"İyi misin?" diye sordu, onu üst kattaki koridorda durdurarak. Bakışları onu tepeden tırnağa taradı. "Sana herhangi bir şekilde zarar vermedi mi?"

"Hayır. Hayır, teşekkür ederim." Yutkundu. "Ya sen?" Kapının kilidini açtı. "Gelmiş geçmiş en iyi doğum günüydü."

Gülüşerek süitlerinin girişine doğru yuvarlandılar. Minerva lambayı yakmaya giderken, Colin ağırlığını bir sandalyeye verdi.

"Sen," dedi, "inanılmazsın."

"Gel bakalım." Ona doğru sıırttı. "İtiraf et. Bu eğlenceliydi."

Kendisine rağmen ağzının kenarının açıldığını hissetti. "I . . . Ben bunu *asla* yapmam."

"Sen hiç ne yapmazsın? Bir halk evinde türkü söylemeyi? Taverna kavgalarına ilham mı veriyorsun?"

"Hiçbirini. Hiçbirini yapmam. Bunu bile *asla* yapmam." Adamın eline uzandı ve ışıktı çevirdi. "Oh, kanıyorsun."

"Önemli bir şey değil. Sadece bir çizik."

Belki de, ama Minerva aceleyle lavabo ve sabunu getirmeye gitti. Yapacak bir şeye ihtiyacı vardı. Aksi takdirde, hissettiği bu huzursuz, akıp giden enerji başka şekillerde ortaya çıkacaktı. Tehlikeli yollara.

Malzemeleri toplarken bile elleri titriyordu. Adam bir şeytandı. Kargaşa kişileşmişti. Hangi çılgın hikâyeyi uyduracağını ya da bir sonraki adımda hangi düşüncesiz hareketi yapacağını *asla* bilemezdi. Yolculukları boyunca her şeyi riske atabilirdi - kadının itibarını, güvenliğini, bilimsel konumunu.

Hatta belki de kalbini.

Ama itiraf etmeliydi ki, adam işleri eğlenceli hale getiriyordu.

Temiz bir mendille masaya dönerek yarasını daha yakından inceledi. Haklıydı, sadece parmak eklemlerinde bir sıyrık vardı. Ama bu yarayı *onu* savunurken almıştı. Minerva bu cesur, yaralı eli öpmek istedi. Nemli bir bezle silmeye razı oldu.

Onun mühür yüzüğüne dokundu. "Bahse girerim o adam senin aile armanı haftalarca yanağında taşıyacak."

Biraz güldü. "Güzel. Çok daha kötüsünü hak ediyordu."

"Onu bu kadar kolay düz yatırdığına inanamadım," dedi. "Ve o kadar büyüktü ki. Böyle dövüşmeyi nereden öğrendin?"

"Boks kulübü." Parmaklarını uzattı ve biraz yüzünü buruşturdu. "Londra'nın bütün zenginleri boks için çıldırıyor. Gentleman Jackson's ve diğerleri. Asıl soru ..." Sesi karardı. "Böyle şarkı söylemeyi nereden öğrendin?"

"Ne gibi?" Başını eğmiş, adamın yarasını inceliyordu.

"*Bunun* gibi. Altı aydan fazladır Spindle Cove'da yaşıyorum ve o berbat salonların sayısızına katıldım, pansiyondaki tüm gayri resmi suarelerden bahsetmiyorum bile. Pazar günleri kilise. Diana'yı birçok kez şarkı söylerken dinledim. Charlotte'u birçok kez dinledim. Tanrı aşkına, annenin bile şarkı söylediğini duydum. Ama seni hiç duymadım."

Omuz silkti ve sargı bezi olarak kullanmak üzere bir keten şeridi yırttı. "Ben pek başarılı bir şarkıcı değilim. Bildiğim tek şey küçük bir kızken öğrendiğim türküler. Yeterince büyüdüğümde, müzik derslerimden mümkün olduğunca kaçtım. Pratik yapma zahmetinden nefret ediyordum."

"Şarkı söylemenin seni rahatsız ettiğine inanmayacağım. Ve ben de hiç pratik yapmadığına inanmayacağım, kelimeler sana aşağıdan geldiği kadar kolay."

Minerva kızardığını hissetti. Etrafta kimse yokken pratik yaptı. Gezintiye çıktığında kendi kendine şarkı söylerdi. Ama kendi kendine şarkı söylemek, yürürken kitap okumak kadar tuhaf görüldüğünden, bu ona itiraf edebileceği bir şey değildi. "Şarkı söylemeyi Diana'ya bırakıyorum."

"Ah. Onu gölgede bırakmak istemezsin."

Güldü. "Sanki Diana'yı gölgede bırakabilirmişim gibi."

"Diana oldukça parlak sanırım. Altın rengi saçlar, ıslıl ıslıl bir cilt. Güneşli bir mizaç. Her şey ıslıl ıslıl. Belki de sen onu gölgede bırakamazsın." Başını eğdi ve ona yeni bir açıdan baktı. "Ama Min? Onu gölgede *bırakabilirsin*."

"Biz kardeşiz. Rakip değil."

[illegible]

ayakları üzerinde en hafif. Peki bu fikirlere kim başvuruyor? Her zaman kadınlar, asla erkekler değil. Erkekler daha az umursamaz. En azından bu karşılaştırmaları."

Ona ihtiyatla baktı. "Erkekler hangi karşılaştırmaları tartışır?"

"Buna başka zaman cevap veririm. Kanamam olmadığı ve dezavantajlı durumda olmadığım zaman."

Minerva bandajı sıkıca sardı. "Sosyetedeki toy genç hanımlardan bahsetmiyoruz. Diana'dan bahsediyoruz. Kız kardeşimi seviyorum."

"Sırf o kıyaslama yüzünden acı çekmesin diye tek yeteneğinizi saklayacak kadar mı?"

"Benim *tek* yeteneğim mi?" Kadın bandajı sıktı ve adam acıyla yüzünü buruşturdu. "Bu benim tek yeteneğim değil, hatta en iyi yeteneğim bile değil."

"Ah. Şimdi nasıl olduğunu anlıyorum." Sargılı elini okşadı. "Sen de en az diğerleri kadar rekabetçisin. Sadece sen farklı bir unvan için yarışyorsun. En az çekici, en az cana yakın. En az *evlenilebilir*."

Ona göz kırptı. Kuşkusuz bu sözleri onu kızdırmak için söylemişti ama bu sözlerdeki bir şey oldukça doğrudu.

"Belki de öyleyimdir." Fazla çamaşırları katladı ve sandığına yerleştirdi. "Kendimi çalışmalarına adadım ve hiç evlenmek istediğimden emin değilim. Annemin isteyeceği türden bir adamla değil en azından. Bu yüzden evet, Diana'nın en güzel, en zarif, en nazik olmasına her zaman razı oldum. En iyi şarkıcı. Tüm talipler onun olsun."

Kaşları kalktı. "Ben hariç." "Sen özel bir vakasın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." "Gerçekten almamalısın."

Ve ona gerçekten o şekilde bakmamalıydı. Bu kadar yoğun. Araştırarak. "Neden uzun zaman önce evlenmedin?" diye ağzından kaçırdı. "Eğer istemiyorsan

yalnız uyursanız, evlilik mantıklı bir çözüm gibi görünür. Her gece yanınızda bir eşiniz olur."

Kıkırdadı. "Balayından sonra kaç karı kocanın aynı yatakta yattığını biliyor musun?"

"Bazı evliliklerin sevgisiz anlaşmalar olduğuna eminim. Ama birkaç tanesinden fazlası aşk evliliği. Kadınları kendinize aşık etmekte zorlanacağınızı düşünemiyorum."

"Ama evlenirsem, bir kadını kendime aşık *etmek* zorundayım. Herhangi

bir kadını değil, özel bir kadını. Yıllardır. Ve dahası, ben

ona aşık kalmalıyım. Eğer şans eseri bunu denemek istediğim kadınla tanışırsam - ki yıllarca örneklememe rağmen henüz tanışmadım - bunu başaracağımdan nasıl emin olabilirim? Bilim adamı olan sensin. Sen söyle bana. Aşk nasıl kanıtlanabilir?"

Minerva omuz silkti. "Sanırım test edilmesi gerekiyor." "İşte gördünüz. Testlerde hep başarısız oluyorum."

Ona acıyan bir bakış attı. "Evet, tabii ki. İkimiz de matematikten bu yüzden hiç yüksek not alamadığınızı biliyoruz. Bunun çaba eksikliğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece testleri geçemedin."

Cevap vermedi. Sadece sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi ve anlaşılabilir bir ifadeyle ona baktı. Onun bakışlarının kızgınlık, hayranlık, takdir ya da öfke dolu olup olmadığını tahmin edemiyordu.

İç çekerek masadan kalktı. "Biz de uyuyabiliriz."

Süitte, Fontley'lerin görünüşünü korumak için iki bağlantılı yatak odası vardı. Ama ikisi de sadece bu odayı kullanacaklarını biliyordu. Odayı geçti ve spencer'ının düğmelerini çözmeye başladı. Giysiyi omuzlarından silkeleyip kollarını serbest bırakarak bir kenara koyarken adamın gözlerini üzerinde hissetti. Başka tarafa bakacak kadar terbiyeli değil miydi? Vücudu onun bakışları altında ısındı, dumanlı havada dönen bir kor gibi hafif ve sıcak hale geldi.

Ondan uzaklaştı ve elbisesinin arkasındaki kancaları gevşetmek için uzandı.

"İzin verin," dedi aniden onun arkasından.

Bir an için dondu kaldı, omuz silkme içgüdüsüne kapıldı. Ama bu elbisenin inatçı bağlantıları vardı. Biraz yardıma minnettar kalacaktı.

"Sadece kancalar," dedi.

"Tabii ki."

Gevşek saç tellerini bir kenara fırçalayarak boynunun altından başladı. Kancaları yavaşça, teker teker gevşetti. Kadın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yakası açılmaya başladığında elbiseyi yerinde tuttu.

"Nereden biliyorsun?" Sesi nazik bir mırıltıydı, boynunun üzerinde kayıyordu.

"Neyi biliyorsun?"

" 'Barbara Allen.' Bunun en sevdiğim türkü olduğunu nereden biliyorsun?" Sesindeki boğuk samimiyet onu çözdü.

"Herkesin favorisi değil mi?"

Yanıt olarak attığı yumuşak kahkaha sıcak ve gerçekçiydi. "Az önce ortak bir şey mi bulduk?"

"Her türlü ortak noktamız var," dedi, o tanıdık aptallığın indiğini hissederek. İşte geliyordu, anlamsız gevezelik. "İkimiz de insanız. İkimiz de İngilizce konuşuyoruz. İkimiz de logaritmanın ne olduğunu biliyoruz. İkimizin de kahverengi saçları, iki gözü var ..."

"İkimizin de teni var." Parmak uçları kadının açıkta kalan omzunu sıyırdı ve his kolundan aşağıya doğru dalgalandı. "İkimizin de elleri var. Ve dudaklarımız."

Gözleri sıkıca kapandı. Uzun bir süre nefesini tuttu, sonra gelmeyecek bir öpücük için kendini hazırladığını fark etti. Ona lanet etti, kendine lanet etti. Onun öpücüğüyle ilgili tüm düşünceleri aklından çıkarması gerekiyordu. Alt katta şarkı söylerken adamın ona nasıl baktığını hayal etmekten kendini alamıyordu. Kalabalığı yarararak ona doğru ilerleyişini.

O adamı nasıl yere serdiğini ve onun için nasıl kanını akıttığını.

Boğazını temizledi ve öne doğru bir adım attı, yüzü hâlâ duvara dönüktü. "Yardımanız için teşekkür ederim. Lütfen döner misiniz?"

"Döndüm." Döşeme tahtaları yorgun bir onaylama gıcirtısı çıkardı.

Minerva başını çevirdi ve emin olmak için aynaya bir bakış attı. Neredeyse onu da kendisine bakarken bulmayı dileyecekti. Ama belli ki dün gece yeterince görmüştü. Kadın elbisesini kalçalarından aşağı sıyırp dışarı adımını atarken, adam ona sırtını dönmüştü.

Üzerindeki kıyafeti çıkardıktan sonra nevresimlerin altına girdi ve yüzünü duvara döndü. "Artık güvendeyim."

"Güvenli." Alaycı, inanmayan bir ses çıkardı. "Kimin için?"

Adam odada dolaşırken, botlarını çıkarırken, saatini ve kol düğmelerini bir kenara atarken uyuyor numarası yapmaya çalıştı. Ateşi karıştırırken. Her türlü özürsüz, erkeksi sesi çıkarıyordu. Erkekler varlıklarını ilan etmekten asla çekinmezlerdi. Yüksek sesle, yankılanan gümbürtüler ve tıkırtılar içinde yaşamalarına izin verilirken, hanımlar her zaman sessiz fısıltılara uyma konusunda eğitilirdi.

Adam ağırlığını kadının yanına bırakırken yatak gürültüyle gıcırdadı. Kolu onun sırtına değdi. Sadece bu hafif temas bile tüm vücudunun uğuldamasına neden oldu. Adam yatağa yerleşirken, kadın onun her parçasının o kadar net, o kadar mükemmel bir şekilde farkındaydı ki. Onun her parçasının. Vücutlarının dokunduğu ve dokunmadığı her yerin.

Birkaç dakika sonra "Uyuyabilecek misin?" diye sordu.

"Eninde sonunda."

"Konuşmak mı istiyorsun?" diye sordu duvara. Kendini bir korkak gibi hissediyordu, dönüp onunla yüzleşemiyordu.

"Seni dinlemeyi tercih ederim. Neden bana bir masal anlatmıyorsun? Çocukken okuduğun bir masalı."

"Çocukken hiç hikaye okumadım."

"Buna inanmıyorum. Burnun hep kitaplarda."

"Ama bu doğru," dedi sessizce. "Ben küçük bir kızken, ileri görüşlülüğümü fark etmeleri yıllar aldı. Herkes benim en iyi ihtimalle yaramaz, en kötü ihtimalle de kalın kafalı olduğumu düşünürdü. Annem kaşlarımı çattığım, hayallere daldığım için beni azarlardı. Diana her zaman hikaye kitaplarından masallar okurdu, ama bana ne kadar öğretmeye çalışsa da harfleri anlamlandıramazdım. İşine giderken türkü söyleyen bir bakıcımız vardı. Onu her yerde takip eder ve dinlerdim, ezberleyebildiğim kadarını ezberlerdim. Onlar benim hikâyelerimdi." Gözlerini kapattı. "Sonunda bir mürebbiye gözlüğe ihtiyacım olduğunu fark etti. Onları yüzüme ilk taktığımda, size anlatamam . . . bir mucize gibiydi."

"Sonunda doğru düzgün görebildin mi?"

"Umutsuz olmadığımı bilmek." Boğazında bir düğüm oluştu. "Gördüğünüz gibi bende tedavi edilemez bir sorun olduğuna inanıyordum. Ama birdenbire dünyayı net bir şekilde görebildim. Ve sadece uzaktaki parçaları değil, kendi ulaşabildiğim parçaları da. Bir sayfaya odaklanabiliyordum. Etrafımdaki şeyleri keşfedebilir, parmak uçlarımda altındaki dünyaları keşfedebilirdim. Bir kez olsun bir şeyde iyi olabilirdim."

Onun anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama sempozyum onun için işte bu yüzden çok önemliydi. Francine bu yüzden *her şey* demekti. Bu yüzden birkaç sabah önce çeyizinin bulunduğu sandığı açmış ve gelin fantezilerini yeni, bilimsel hedeflerle değiştirmişti. Minerva hiçbir zaman annesinin istediği gibi bir kız olmamıştı. Kız kardeşlerinden farklıydı ve bu gerçeği kabullenmişti. Modaya uygun, zarif bir hanımefendi için umutsuz bir bahane olmakla yaşayabilirdi ... yeter ki bir yerlerde birileri ona sadece *kendisi* olduğu için saygı ve hayranlık duysun. Minerva Highwood, jeolog ve kitap kurdu ve ... ve bu geceden sonra, bir ara ozan.

"Okumayı öğrendiğimde," dedi, "beni kitaplardan koparamadılar - hala da koparamıyorlar. Ama peri masallarını çoktan aşmıştım."

"Şey," dedi, sesi uykulu geliyordu. "Güzel bir uyku öncesi hikâyesiydi. Ezilmiş kız. Nazik bakıcı. Mutlu son. Peri masallarının hemen hemen hepsi böyledir."

"Gerçekten mi? Çoğunda yakışıklı, büyüleyici bir prens olduğu izlenimine kapılmıştım."

Sessizlik uzadı. Ve acınası.

"Eh, sizinkinin bir şövalyesi var," dedi sonunda. "Meslektaş Sör Alisdair."

"Sanırım." Sesinin hayal kırıklığını ele vermemesini umarak parmaklarını yatak çarşaflarına doladı ve onları kendine doğru çekti.

Ağırlığı onun yanında değişti. "Biliyor musun, bir şeyi merak ediyordum. Eğer cazibemden övgüyle bahseden o günlük sahteyse... gerçek günlükte ne yazıyordu?"

On Birinci Bölüm

Kate Taylor su kadehine doğru eğildi. Bu hiç doğru görünmüyordu.

Kraliçe'nin Ruby'sindeki yemek masasının karşısında Charlotte deri ciltli küçük bir kitabı karıştırıyordu. "Bu ve şu ... kayalar hakkında daha fazla şey ..."

"Aramaya devam et," dedi Bayan Highwood. "Bu Minerva'nın tek günlüğü. Bir yerlerde ondan bahsetmiş olmalı."

Pansiyonun yağılı sahibi Bayan Nichols, hizmetkârlara tatlı servisi yapmalarını söyledi. Önlüklü bir hizmetçi kız her tabağın önüne bir tabak şilav koyarken Kate, Diana ile bakıştı. Onların da aynı merak ve utanç karışımını paylaşıyor olmaları gerektiğini biliyordu.

Doğal olarak bu kaçış Spindle Cove'da çok konuşulmuştu ve Kate de Minerva'nın beklenmedik aşkının ayrıntılarını öğrenmek için herkes kadar hevesliydi. Ama yemek masasında onun günlüğünü yüksek sesle okumak? Oldukça tatsız görünüyordu.

"Gerçekten mi anne," diye araya girdi Diana. "Minerva'nın günlüğünü okumak şart mı?"

Yüksek sesle mi? Biraz mahremiyete izin verilmesi gerekmez mi?"

Bayan Highwood düşündü. "Normalde asla burnumu sokmazdım. Öyle değil mi, Bayan Nichols?"

Bayan Nichols başını salladı. "Asla, Bayan Highwood."

"Ama bu durumda, koşullar biraz araştırmayı haklı çıkarıyor. Öyle değil mi, Bayan Nichols?"

"Elbette, Bayan Highwood."

"Onbaşı Thorne onların peşinden gitmesi ya da en azından Lord Rycliff'i uyarması konusunda ısrar edip duruyor. Görünüşe göre yanlış bir varsayım altında."

Lord Payne'in bir çeşit şeytanlık peşinde olduğunu. Ama ben buna asla inanmam. Siz inanır mısınız, Bayan Nichols?"

"Kesinlikle hayır, Bayan Highwood. O mükemmel bir genç adam. Her zaman turtalarımı över."

"Oh, işte. Burada büyük bir keşifle ilgili bir şey var," diye duyurdu Charlotte, günlüğü orta sayfasına kadar açarak.

Masadaki herkes neşelendi.

Charlotte biraz daha etrafı taradı. "Boş ver. Kertenkeleler hakkında."

"Kertenkeleler!" Bayan Highwood bir iniltiyle elindeki syllabub porsiyonunu itti. "Onu nasıl kapmayı başardı bilmiyorum."

"Onu kapmadı anne. Sana sürekli söylüyorum, o *kapıldı*." Charlotte bir sayfa daha çevirdi. "Ondan hoşlansaydı, bunu kendi günlüğüne itiraf etmez miydi? Lord Payne gibi yakışıklı bir adam benden hoşlansaydı, bütün kitapları şiirle dolduracağımı biliyorum."

Kate servis tepsisinden ince bir bardak içki aldı. "Belki de Minerva şiiri sevmiyordur."

"Ama en azından olumlu bir şeyler söylemeli. Bakın, bakın. Burada ondan sadece yarısında bahsediyor. Zeki olması gerekirken adını bile heceleyemiyor. P-A-I-N, o var."

Kate kucağına doğru gülümsedi. Nedense Minerva'nın bunu yanlışlıkla bu şekilde yazdığından şüpheliydi.

Bayan Highwood, "Hecelemeyi boş ver, çocuğum," diye ısrar etti. "Sadece oku. Ne diyor?"

Charlotte hazırlanmak için limonatasını yudumladı. "Bugün Perşembe olduğu için akşam yemeğinde Lord Payne'in varlığına katlanmak zorunda kaldık. Şiddetli hazımsızlığımı onun varlığına mı, annemin yaltaklanmasına mı, yoksa Bayan Nichols'ın yılanbalığı turtasına mı bağlayacağımı bilemiyorum. Her yönüyle çok tatsız bir akşamdı."

"Bu geçen yazdan mı kalma?" Diana sordu. Charlotte başını salladı. "Geçen hafta."

Kate bunun zavallı Bayan Nichols'ın yılanbalığı turtasını savunmak için uygun bir an olduğunu biliyordu. Ama gerçekten de bu şey savunulamazdı. Karşılıklı, sessiz bir anlaşmayla herkes onun yerine bir kaşık dolusu syllabub aldı.

Sonra bir yudum içki. Sonra tekrar syllabub.

"Daha fazlası olmalı." Bayan Highwood kaşığını Charlotte'a doğru

salladı. "Okumaya devam et, canım."

"Okumaya devam ediyorum." Charlotte günlüğün kalan sayfalarını çevirdi. "Okuyacak pek bir şey yok. Sadece taşlar, deniz kabukları ve kertenkele izleri var. Düzenli olarak bahsettiği tek kişi bir bilim adamı. Sör Alisdair Kent. Ona büyük hayranlık duyuyor gibi görünüyor. Lord Payne için bir kelime ayırdığında, bu asla nazik olmaz." Günlüğü kapadı. "Sana onu sevmediğini söylemişim anne. Kendi isteği dışında kaçırıldı. Onbaşı Thorne'un onları bulmasına izin vermelisin."

Bayan Highwood masanın öbür ucuna uzandı. "Onu buraya ver, çocuğum."

Günlüğü Charlotte'tan aldı, son yazılı sayfaya kadar çevirerek açtı, kol uzunluğunda tuttu ve baktı. Yüzündeki konsantrasyon ifadesi hızla eriyerek yerini sevinç ifadesine bıraktı.

"Aha. İşte buradayız. Sadece üç gece öncesine ait bir kayıt. 'All Things'de üzücü haberler. Payne'in D.'ye evlenme teklif edeceği söyleniyor. Aşâğılık, hilekar adam. Geçen yaz bana verdiği onca sözden sonra. Buna izin veremem.' Ve birkaç gün sonra da son yazısını yazmış. Dansın ertesi günü, canlarım." Bayan Highwood kaşlarını kaldırdı. " 'Payne şimdi ikna oldu. Plan öpücükle mühürlendi. Yarın yola çıkıyoruz.'"

Kitabı masaya fırlattı ve kristali şingirdattı. "İşte gördün Diana. Kız kardeşin entrikacı, kurnaz bir baştan çıkarıcı. Lord Payne'i burnunun dibinden çaldı ve bunu geçen yazdan beri planlıyordu. En başından beri. Düşünsene."

"O asla benim çalacağım biri olmadı." Diana kızardı. "Eminim kulağa geldiği gibi değildir."

"Belki de değildir," dedi Kate, Minerva Highwood'un utanmaz bir bağıtan çıkarıcı olduğu fikrini aklına yerleştirmeye çalışarak ve tamamen bağırsız olarak. "Ama bence Minerva'nın Lord Payne'le birlikte gittiği her yere kendi isteğiyle gittiği sonucuna varabiliriz. Kesinlikle kaçırılmadı."

"Sinsi şey." Bayan Highwood ağzına büyük bir ısırık aldı. "Bu ne zaman oldu? Erkeklerle hiç ilgi göstermezdi. Minerva'nın bir öpücüğü çibandan ayırt edebileceğini hayal bile edemezdim. Ve şimdi

..."

"Ah," diye nefes aldı Charlotte, birden olduğu yerde donup kaldı ve gözlerini kaşığına dikti. "Şimdi. *Şimdi* nerede olduğunu bir hayal edin."

Kate kahkahalara boğuldu.

Diana gözlerini sıkıca kapattı. "Charlotte, lütfen. Yapmayalım."

On İkinci Bölüm

Minerva son birkaç gecede ikinci kez acı dolu iniltilerle uyandı.

Bu sefer Colin'in değillerdi.

Sarsılarak uyandığında, onu yanı başında huzur içinde uyurken buldu. Ancak duvarın ardından korkunç sesler kulaklarına ulaştı. Şiddetli gümbürtüler ve çaresiz çığlıklar.

"Colin. *Colin!*" Onun kolunu sıktı. "Uyan. Biri öldürülüyor."

"Ne? Kim?" Yatakta dimdik oturdu ve başı eğimli kirişe çarptı. "Benim dışımda mı demek istiyorsun?"

Koluna bir dokunuş yaptı ve başını anlamlı bir şekilde eğdi. "*Dinle.*"

Gözlerini kapattı.

Mide bulandırıcı şiddet sesleri devam etti. Bir kadın çığlığı duydu.

"Eee?" o Dürttü, büyüyor Çılgınca. "Yapmamalı sen

Elbise, ve çabuk? En azından hancıyı arar mısın? *Bir şeyler* yapmalıyız."

İçini çekti ve yüzünü ovuşturdu. "Bu duyduklarınız cinayet değil. Kimse ölmüyor. Fransız usulü hariç."

"Ne? Ne demek 'Fransız usulü'?"

"Çiftleşme," dedi, yatağa uzandı ve bileğini gözlerinin üzerine kapattı. "Her kimlerse, kavga etmiyorlar. Gerçekten de harika vakit geçiriyorlar." Nefesinin altında, "Lanet olsun onlara," diye ekledi.

"Her zaman bu kadar gürültülü mü?" diye sordu. "Sadece iyi olduğu zaman."

"İyi mi?" Minerva kaşlarını çatarak dinledi. Kulağa hiç de iyi gelmiyordu. Zavallı kadın Tanrı'ya bile yalvarıyordu.

"Nasıl oluyor da hem bu kadar meraklı ve eğitimli hem de bu kadar saf olabiliyorsun? Çiftleşmeyi anlıyorsun, değil mi?"

"Elbette biliyorum. En azından bilimini." Bir çığlık duvarı delip geçti. Colin'in koluna yapıştı. "Colin, *emin* misin? ?"

"*Evet.*" Yüzünü bir yastıkla kapattı ve içine doğru inledi. "Ben de yalnız yatmanın daha büyük bir işkence olacağını sanıyordum."

Ritmik vuruşlar daha yüksek sesle ve daha hızlı duyulmaya başladı. Alçak, erkeksi bir böğürtü kadının çığlıklarına katıldı.

Ve sonra durdu.

Colin yastığı başının altına koyarak, "İşte," dedi. "Bitirdiler. Artık bitti ve biraz uyuyabiliriz."

Birkaç dakika geçti.

"Uyumuyorsun," dedi. "Sen de uyumuyorsun."

"Yapamam. Deuce it. Vücudum çok tahrik edici." Onunla yüzleşmek için döndü ve parmak uçları kolunun kenarını yakaladı. "Belki seninki de aynıdır? Tahrik oldun mu?"

Vücudunun ılık ılık kızarmasından ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Başparmağının kolunu okşamasından da.

"Esas olarak kafam karışık" dedi.

Yumuşak bir şekilde güldü. "*O kadar* masum olduğuna inanmıyorum." Eli vücudunun yan taraflarında gezindi. "Bu eylemden zevk aldığının farkında mısın?"

"Ben de öyle anladım, evet. Ama durum buysa, neden kulağa daha hoş gelmiyor?"

"Çünkü aşk eylemi medeni değildir. Doğanın en saf, en temel halidir. İlkel ve vahşi. Biraz anlamalısın, eğer daha önce

..." Adamın kaşlarının havaya kalktığını duyabiliyordu. "Bekle. Sakın bana bilmediğini söyleme. Sen, bir ammonit kabuğunun kesin şeklini tanımlayan logaritmayı ezbere söyleyebilen bilim kadını. Bana kendi vücudunun işleyişini anlamadığını söyleme."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim." Nefesi titremeye başladı.

"Herhalde olamaz," dedi eli kızın kalçasında gezinirken, "sualtı mağaralarının bu cesur kaşifi kendi küçük koyunu keşfetmedi mi?"

Çarşafın altından ona dokundu. *Oraya*. Bacaklarının arasına. Karanlığın içinden beyaz bir his yayıldı. Kadından küçük bir nefes kaçtı ama hemen dudaklarını mühürledi.

"Bir şey mi dedin?"

Başını iki yana salladı. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

"Hm. Sanırım zevkten anlıyorsun." Dokunuşu sinsî bir daire çizdi. "Ama sadece sessiz, gizli türden. Her zaman etrafın sarılıydı, değil mi? Kız kardeşler, hizmetçiler tarafından. Kendini bu şekilde mi okşadın? Çeneni sıkıca kapatıp, çok ama çok sessiz olmak için başını yastığa doğru çevirerek?"

Parmak uçları nazik hareketler yapıyor, kadının mahrem yerlerine öyle hafif dokunuşlar yapıyordu ki, tesadüfî ve kasıtsız olarak mazur görülebilirdi. Ama o daha iyisini biliyordu ve vücudu da biliyordu. Meme uçları sıkıca büzüştü ve kalçalarının arasında nem toplandı.

Dokunuşunun yasak, beklenmedik doğası neredeyse fiziksel temastan daha tahrik ediciydi.

Orada bir adam ona dokunuyordu. *Colin* ona dokunuyordu, orada.

Böyle bir şey olamaz. Bunun olmasına *izin veremezdi*.

Ama bu oluyordu ve o da buna izin veriyordu ve -tatlı cennet, bu harikaydı. Vardiyasının ve yatak çarşafının katmanları arasından tek bir parmak ucunu kalçasının iç kısmına doğru çekti ve kadının nefesi kesildi.

"Colin-"

"Hayır, hayır. Eğer yanılıyorsam, bana söyleme. Bu fikir çok hoşuma gidiyor. Küçük bilim adamı, gece korkuluğunun altında sessiz araştırmalar yapıyor. Ya da banyoda, belki. Meraklı parmaklar geziniyor, keşfediyor. O zevki kovalıyor, kovalıyor, kovalıyor... ve kovalıyor." Sesi karanlık ve çökmüştü. "Kriz mükemmel, yıkıcı bir sessizlikle içinizi titretene kadar."

Yavaşça onun monsunu avuçladı ve biraz inledi. "Tanrım, Min. Bir erkeğin erotik hayal gücü gerçekten çok güçlüdür. Ama sanırım bu şimdiye kadar gördüğüm en tahrik edici görüntü."

"Ama ... ama yanılıyorsun.
Çoğunlukla." Durakladı.

"Çoğunlukla mı?"

Aman Tanrım, bu kelimeyi eklemesine ne sebep olmuştu? Tüm bu tartışma inanılmayacak kadar utanç vericiydi. Kendisi mi yönetmişti

Keşifler mi? Evet. O kaçamak anlar, şu anda onunla birlikte hissettiği coşkunun gölgesini bile oluşturmuş muydu? Tanrım, hayır.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Belli ki hem yaramaz bir kız hem de zavallı bir bilim insanıydı. Her yönüyle bir başarısızlık.

"Sanırım başka bir derse ihtiyacımız var, Min."

Adamın sözleri kadının içinde bir heyecan yarattı. "Öyle mi?"

"Evet." Elini kadının karnına doğru götürdü. "Evet, bunu anlamak gerek. Vahşiliğini. Ham, şehvetli ve gürültülü olduğunda ne kadar iyi olabileceğini." Elini çevirdi, parmaklarının arkasını göğsünün kıvrımının hemen altında gezdirdi. "Bir erkekten neyi hak ettiğini bilmen gerek. Yoksa kendini tutkusuz bir evliliğin içinde bulursun. Fikirleri hayranlık uyandırabilecek ama dokunuşları seni asla ama asla kıvrandırmayacak, inletmeyecek ve çığlık attırmayacak eski, tozlu bir jeologa bağlanırsın."

Dokunuşu yavaşladı, sonra göğüs kemiğinin üzerinde durdu. "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Ne ile?"

"Vücudunla. Senin zevkinle."

O kadar açık söyledi ki. Nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ona zaten güvenliğini ve mallarını emanet etmişti. Ona namusu konusunda bile güvenebilirdi. Ama bu adama kalbini asla emanet edemeyeceğini biliyordu. O organ da vücudunun bir parçası değil miydi?

Ama onun dokunuşunu çok istiyordu, buna çok *ihtiyacı vardı*. Dudakları ve dili arzudan hantallaşmıştı. Kendini hayır demeye zorlayamıyordu.

"Gözlerini kapat," dedi. "Gözlerini kapat ve onu düşün." Kadın gözlerini kapattı. "Kimi düşüneyim?"

"Ondan, her kimse. Sör Alisdair Kent. Ya da peri masalı prensini. Birini hayal ediyor olmalısınız. Bütün genç hanımlar öyle yapar."

Öyle olduğunu sanıyordu. Bütün kızların hayallerindeki talipleri vardı ve Minerva da farklı değildi.

Ama birçoğu bu şansı, onun yanına uzanma şansını asla elde edememişti. Bu onun başına geliyordu. Çünkü -her ne kadar hayallere kapılmamaya çalışsa da- kendini bıraktığında ve yakışıklı, çekici, ulaşılmaz bir adamın kollarında güvende hissettiğini ve sevildiğini hayal ettiğinde ...

O adam Colin'e çok benziyordu.

Bunu kendine bile itiraf etmekten nefret ediyordu. Ve *onun* şüphelenebileceği fikri

... bu düşünülemez kadar sefil bir durumdu.

Yatağın kaydığını hissetti. Ve sonra adamın ağırlığının *üzerine* yerleştiğini hissetti. Bütün bir adamın sıcaklığı ve kasları vücuduna yayılmıştı ve onları ayıran tek şey keten bir çarşaftı.

Gerildi. Her yerde.

"Sus," diye mırıldandı, nazikçe ama ısrarla bacaklarını kalçalarının genişliğine uyacak şekilde açtı. "Her şey yolunda. Sana zarar vermeyeceğim. Bu çarşafı kaldırmayacağım. Altında güvendesin. Sadece gözlerini kapalı tut ve dudaklarını ayır. Ve bunun nasıl hissettirmesi gerektiğini öğren."

Bunun nasıl hissettirmesi gerektiğini öğrenin. Bunun şefkatli ve romantik hissettirmesi gerekmez mi? Sevişmenin aşk gibi hissettirmesi gerekmez mi?

Ama bu aşk değildi. Bu bir oyalamaydı, bir dersti. Sadece başka bir özenli numara.

Ancak vücudunun tepkisi gerçektir. Uzuvarları onunkilerin altında huzursuzdu. O kadar zor nefes alıyordu ki başı dönüyor ve bayılıyordu.

Ketenin üzerinden göğsünü kavradı, dokunuşunu en geniş çevresinde dolaştırdıktan sonra hızla sertleşen tepe noktasına doğru ilerledi.

"İyi bir sevgili," diye mırıldandı, kulağının hemen altına sıcak öpücükler yerleştirerek, "sana zaman ayıracaktır. Her zaman senin zevkini kendi zevkinin önüne koyacaktır. Seni deneyimlemekte özgür kılacak, dokunmakta özgür kılacak. Vücudunun arzuladığı her şeyi istemekte özgür olacaksın."

Dokunuşu göğüs ucunu sıyırdı. Sadece hafifçe, bir tüyün geçişi gibi. Bu his şaşırtıcı ve enfesti.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu. "Daha ister misin?"

Evet. Evet ve evet, lütfen.

"O zaman bana söylemelisin. İstemiyorsan kelimelerle değil. Kendinizi sevişmeye kaptırdığınızda kelimeler sizi yarı yolda bırakabilir, bırakmalıdır da. Ama bir erkek en iyi performansı teşvikle gösterir. Daha fazlasını istiyorsan, bunu bana söylemelisin. Bir nefesle, bir iç çekişle ya da küçük bir zevk iniltisiyle. Tekrar deneyelim, olur mu?"

Bir kez daha, parmak ucu gergin, ağrıyan meme ucunu okşadı. Neredeyse bu hissi fark edemeden gitti.

Ve sonra hiçbir şey.

Dudağını ısırdı. Adamın onun cevabını beklediğini biliyordu. İğrenç, alaycı adam. Onu titreyen, erimiş zevkin eşiğine getirecek ve sonra orada terk edecekti. Tabii daha fazlası için yalvarmazsa.

Minerva bir yaş gibi görünen bir süre boyunca hareketsiz ve sessiz yattı, kendisiyle savaşıyordu. Biraz daha fazla alma arzusu ile çok fazla teslim olma korkusu arasında mücadele ediyordu.

Ham ihtiyaç ve merak günü taşıdı.

Dudakları aralandı ve nefesini yavaş, neredeyse müzikal bir iç çekişle bıraktı.

Derin, yankılanan bir iniltiyle cevap verdi. "Evet. İşte böyle. Benim için tekrar iç çek."

Başparmağını meme ucuna bastırdı ve yuvarladı, büzülmüş yumrunun etrafında ve etrafında alay etti. Kadın bu sefer daha fazla hissederek tekrar iç çekti ve adam onu hafif bir çimdikle ödüllendirdi. Kız onun dokunuşuna doğru eğildi ve başı yana doğru yuvarlandı.

"Hoşuna gitti mi?" Meme ucunu çimdikledi. "Cevap ver."

Boğazından hafif bir inilti yükseldi. Adam haklıydı. Zevke ses vermek onu daha tatlı, daha keskin yapıyordu. Gerçek.

"Evet. Tanrım, evet. Bir erkek böyle çıldırılır, tatlım." Eliyle göğsünü şekillendirip kalıba sokarken, uzun boğazında öpücükler gezdiriyor, tenini yudumluyor ve yalıyordu. "İç çekmeni sağladıktan sonra tek düşünebildiğim seni nasıl inletebileceğim. Sonra inletmek. Sonra çaresiz bir coşkuyla haykırmak."

Ağırlığını yeniden dağıtarak onun üzerinde kaydı. Her tarafı o kadar sertti ki, kadının yumuşak etine baskı yapıyordu. Kaslı göğsü kızın göğüslerini düzleştiriyordu. Dizleri uyluklarını birbirinden ayırıyordu. Ve sonra dün gece küstahça gözlemlediği ve hayran kaldığı o sert, hevesle iten organı ... onu seksine bastırdı.

Zevk onun içinden fırladı. Yoğun. Tüketiyordu. Daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Derin ve şehvetli bir şekilde inledi. Çünkü daha fazlasını istiyordu. Onun sertliğinden, sıcaklığından daha fazlasını. Bu baştan çıkarıcı sürtünmenin daha fazlası onu o serin, pürüzsüz ketene sürtüyordu.

Ona tam da arzuladığı şeyi verdi. Yavaş ve sabit bir ritim tutturdu, boğazını öperken ve keten kılıflı göğüslerini okşarken ona karşı sallanıyordu.

"Evet mi?" diye sordu, kulak memesini ağzına alarak.

"Evet."

"Daha fazla mı?"

"*Daha fazla.*"

"Şimdi bana ellerinle söyle. Bana sıkıca tutun. Benimle birlikte hareket et."

Utanmadan ona sarıldı, ellerini onun omuzlarında gezdirdi. Avuçlarının altındaki kasların esnemesini ve gerilmesini hissettikçe uyarılmışlığı daha da arttı. Adam çok çalışıyordu, hem de onun için. Hepsi onun için. Onun üzerinde hareket ederken, ona sürtünürken vücudundaki gücü hissetmeyi seviyordu. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Kısa süre sonra, her lezzetli vuruşta onu inletti. Kadın ona ne kadar yüksek sesle seslenirse, onun yanıtı da o kadar yankılanıyordu. Yatak erotik senfoniye katıldı, güçlü, ritmik itişleriyle zaman içinde gıcırdadı. Adam temposunu hızlandırdı ve yatak direği duvara çarparak gümbür gümbür vurmaya başladı.

"Evet, Min. Böyle olması gerekiyor." Sesinde çiğ bir ihtiyaç vardı. "Asla daha azıyla yetinme. Korkusuz ol. Vahşi, gürültülü ve sevimli. Tanrım, çok güzelsin."

Karanlıktı ve adamın onu zorlukla görebileceğini biliyordu. Ama bu önemli değildi. Çok güzel hissediyordu. Onun dokunuşunun altında, ateşli teni sıcak ve güzel bir şekilde kayıyordu. Birlikte, bu çarpıcı, muhteşem zevki yaratmışlardı.

Bu hissi kovaladı, kalçalarını eğdi ve daha hızlı, daha güçlü geldikçe onun itişlerine bindi.

Sonra bir şeyler değişti. Birden, zevk *onu* kovalamaya başladı. Acımasız bir yoğunlukla onu avlıyordu. Ondan saklanamazdı, kaçamazdı.

Gölgeli karanlıkta gözleri fal taşı gibi açılmış, geniş ve odaklanmamıştı. "Colin." "Evet." Acımasızca okşamaya devam etti.

"Evet, adım söyle. Daha yüksek sesle."

"Colin, ben-" Sesi korkulu bir solukta kesildi. "Yapamam..."

"Karşı koymayın. Her şey olması gerektiği gibi. Her şey mükemmel." Adam konuşmaya devam ederken, kaşları kadının omzuna düştü. "Sen mükemmelsin."

İşte geldi, zevk. Girdaplı, alaycı. Onu içeriden çekiyordu. Onu karanlık, garip bir yere sürüklüyordu. Onu daha sıkı kavradı, tırnaklarını omzunun etine bastırdı.

Gitmeme izin verme.

Onun yanağını, dudaklarını öptü. "Benim için gel, sevgilim. Kendin için gel."

Sonunda ona teslim oldu. Mutluluk sonunda onu yakalayıp kaldırırken kendi çığlığını duydu. Onu parçalara ayırdı. Onu gevşek bıraktı. Onu nefes nefese bıraktı ve içinde değişti.

Ve hâlâ devam ediyor, kalçalarını işkence edercesine, çılgınca bir hızla pompalıyordu. Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı, sonra parmaklarını geri çekerek saçlarını karıştırdı. Lezzetli çekiş, kadının içinden yeniden zevk akmasına neden oldu.

Onu hareketsiz ve sıkı bir şekilde tuttu, sertliğini ona karşı gıcırdattı. "Üzgünüm," diye inledi. "Çok iyi. Duramıyorum."

Bir hırıltıyla titredi ve onun kucağında sarsıldı. Sonra üzerine yığıldı ve boynunun kıvrımına doğru nefes nefese kaldı.

Parmakları adamın omuzlarındaki tutuşlarını gevşetti. Elleri titriyordu. Ona nasıl dokunacağını bilmiyordu. Köprücük kemiği boyunca bir ter damlası süzüldü. Onun mu yoksa onun mu olduğundan emin değildi.

Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Gerçek bir çiftleşme değildi, hatta sevişme bile değildi. Ama bir şekilde gerçektir. Şimdi onu nasıl düşüneceğini bilmiyordu. Sabah ona nasıl bakacağını, onunla nasıl konuşacağını bile. Onun adını inleyip iç çektikten sonra kendini nasıl düşünecekti? Mahvolmuş muydu? O bir ahlaksız mıydı?

Bir eli hâlâ kadının saçlarına dolanmış halde yana doğru yuvarlandı. Göğsü ağır bir iç çekişle inip kalktı. "Yüce Tanrım, kadın."

Kadındı. O bir kadındı.

"Beni hep gafil avlıyorsun. Öğretmenin olarak başlıyorum, dersi öğretiyorum. Ve sonra bir şekilde ... dakikalar sonra, bir okul çocuğu gibi dökülüyorum." Boğuk, samimi bir kahkaha attı.

Saniyeler sonra horlamaya başladı.

On Üçüncü Bölüm

"Tanrım." Sabahın çok parlak olmasından dolayı yüzünü buruşturan Colin bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Bunu asla yapmam. Asla."

Minerva uykulu bir şekilde yuvarlandı ve gözlerini ovuşturdu. "Ne oldu?" "Çabuk giyin. Uyuyakalmışız."

Böylece yıkanmak, giyinmek ve tüm eşyalarını toplamak için çılgınca, karşılıklı bir koşuşturma başladı. Bu acele bazı açılardan uygundu. Dün geceyle ilgili her türlü tartışmayı erteledi.

Ancak bu onun anılarını silememiştir. Kadının her sesi, her hareketi onu tahrik ediyordu. Saç fırçasını aşıyla karışık koyu buklelerinin arasından çekiştirmesi. Bir ayağının üzerinde zıplayıp diğerini yarım botunun içine sokmaya çalışırken göğüslerinin zıplaması. Dengesini sağlamak için uzanıp omzunu kavradığında Colin bir kez daha kendini kaybedebileceğini düşündü. Dün gece abartmıyordu. Kız onu bir genç kız kadar azgın ve iki kat daha aptal yapmıştı.

Lanet olsun, dostum. Aklından ne geçiyordu? Bu konuda kuralların var.

Evet, kabul etti. Ama o kuralları çiğnememiştir. Sadece onları esnetmişti.

Onları gerdim. Okşadı. Kamburlaştırdı. Onları inlett ve ağlattı.

Kendini salladı. Lanet olsun. Ve işte önünde at sırtında geçireceği uzun, tozlu bir gün daha vardı. Mükemmeldi. En azından suçluluk ve pişmanlık için ek zaman ayırması gerekmeyecekti.

Neyse ki alt kattaki seyisler çoktan bir at seçmiş ve onu eyeriyle birlikte hazırlamışlardı. Yolculuk sırasında, bir at kiralamak

her 20 milde bir ideal değildi. Kışına da hiç iyi gelmiyordu. Ama bir koçun temposuna ayak uydurmak için Colin'in gerçekten başka seçeneği yoktu.

Perdeleri kenara çekti ve pencereden dışarı baktı. "Fontley'leri görüyorum. Çoktan arabaya binmişler. Elbette biz olmadan gitmezler."

"Kesinlikle hayır." Pencerede ona katıldı. Fontley'ler gerçekten de neredeyse yola çıkmaya hazırdı. "Bunu sana yapamazlar. Bugün *senin* doğum günün."

"Başlama yine." Çarpık gözlüklerinin ardından ona azarlayıcı bir bakış attı. Sonra sanki önceki gecenin bir yankısını hissetmiş gibi yüzünde bir utanç ifadesi belirdi. Kızardı, yutkundu ve başka tarafa baktı.

Aniden, açıklanamaz bir şekilde onu öpme isteği duydu. Ama bu kesinlikle kötü bir fıkirdi ve zaten zamanı da yoktu. Ayak seslerinin gürültüsüyle merdivenleri hızla indiler, gelirken sandıklarla boğuşuyorlardı.

"İşte geldik," diye seslendi Colin, Minerva'nın önünde aceleyle ilerleyerek. "Geliyoruz!"

Tallyho!"

Fontley'lerin uşaklarından biri arabanın arkasında tünemiş duruyordu. Colin en küçük sandığı saklaması için ona doğru kaldırdı. Sonra ikinciyi.

"Bunu unutma," diye seslendi Minerva, üçüncü sandığı arkasından sürükleyerek

Onu. Francine'i tutan.

Colin ona yardım etmek için döndüğünde, şoförün kırbacının sesini duydu. Daha ne olduğunu anlayamadan araba hareket etmişti.

Fontley'ler uzaklaşıyordu. Onlar olmadan.

"Bekle!" Minerva seslendi. "Geri dönün!"

Bayan Fontley'nin kafası pencereden dışarı çıktı. "Ve çocuklarımı böylesine rezil karakterlere mi maruz bırakayım? Bunu yapmayacağım." Araba hızla uzaklaşırken, onun "Siz iyi insanlar değilsiniz!" diye bağırıldığını duydular.

Minerva sersemlemiş ve nefesi kesilmiş bir halde ona döndü. "Ne demek istiyor olabilir?"

Dün gece o adama yumruk atmış olmanız değil elbette."

"Olamaz. Fikirlerini değiştirmek için ne yaptığımızı düşünemiyorum.

. . ." Midesi bulandı.

"Neye kadar?"

"Tabii bir şekilde bizi duymadıysa. Dün gece."

Solgunlaştı. "Oh, tatlı cennet." Dudağı dişlerinin altında kıvrıldı. "Ama nasıl ?"

"Yapamazlardı."

"Hayır, hemen yan komşumuz olmadıkları sürece olamazlar. Tabii ..."
Bakışları onunkilerle buluştu, geniş ve dehşete kapılmıştı. "Eğer
duyduklarımız onlar *değilse*."

Colin yavaş bir nefes verdi. Başını çevirdi ve koçun ardından baktı.
"Pekâlâ. Onlar için iyi oldu. Aferin Bay Fontley."

Minerva onun eğlencesini paylaşmadı.

"Aman Tanrım." Kalan tek sandığının üzerine oturdu ve başını ellerinin
arasına aldı. "Bizim entrikacı şarlatanlar olduğumuzu düşünüyor olmalılar.
Söylediğimiz her kelimenin yalan olduğunu biliyorlar. Seylan, cüzamlılar,
aptal böcek ısırığı. Yalancı olduğumuzu biliyorlar."

Başını eğdi ve ensesini kaşdı. "*Umalım* da bu sonuca varmış olsunlar."

Ona doğru baktı. "Başka ne düşünebilirler ki? Yalan söylemediğimizi
mi? Gerçekten kardeş olduğumuzu ve-" Kadının yüzünde beliren tiksinti
ifadesini izledi. "Hayır. *Hayır*."

"Merak etme," dedi aceleyle. "Eminim ilkinin sonuçlandırmışlardır."

"Ugh." Şiddetle ürperdi. "Sanırım hasta olacağım."

"Buna gerek yok, tatlım. Gerçeği biliyoruz."

"Biliyor muyuz?"

Onun sözlerindeki iğneyi hissetti. Dün gecedan sonra ikisi de birbirleri
için ne olduklarını tam olarak bilmiyorlardı.

Ama bu konuşmanın beklemesi gerekecekti. Colin ilk kez etrafta onları
izleyen kaç kişi olduğunu fark etti. Gözlerindeki bakış dostça değildi.
Yüzünü hana dönmek için rahatça döndüğünde kapı çarpıldı. Bir mandalın
sıyrılarak kapandığını duydu.

Görünüşe göre yeni bir at kiralamak söz konusu değildi. Ve bu
köylülerden herhangi birinin onları gezdirmeyi teklif edeceğini de
sanmıyordu.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu bilmeliydim," diye sızlandı. "Bunun
bedelini bir şekilde ödeyeceğimi bilmeliydim. Bana ne zaman dokunsan,
kendimi aşağılanmış hissediyorum."

Boğazını temizledi ve Minerva'ya yaklaştı. "Burayı terk etsek iyi olur.
Mümkün olduğunca çabuk. Fontley'ler hakkımızda her ne sonuca vardysa,
görünüşe göre bu sonuçları buradaki herkesle paylaşmışlar."

"Ama nereye gideceğiz? Oraya nasıl gideceğiz?" Çoktan gitmiş olan
arabanın arkasından eliyle işaret etti. Umutsuzluk sesini zayıflatmıştı.
"Bütün kıyafetlerimi, her şeyimi aldılar."

Onun önünde çömeldi. "Çantan hâlâ yanında mı?"

Kadın başını salladı.

"Ve Francine hâlâ sende. Onun üzerinde oturuyorsun."

Tekrar başını salladı. "Benim bilimsel bulgularım da bunun içinde."

"O zaman en önemli şeyler bunlar. Geri kalan her şey değiştirilebilir. Yolun yukarısındaki bir sonraki kasabaya yürüyeceğiz ve oradan yeniden başlayacağız. Tamam mı?"

Burnunu çekti. "Pekala."

Ayağa kalkmasına yardım etti, sonra sandığa baktı ve onu en iyi nasıl taşıyabileceğini düşündü. Omzunda mı?

Eldivenli eliyle bir tutamağı kavradı ve kaldırdı. "Ben bu tarafı alacağım, sen de diğerini. Bu şekilde daha hızlı olur."

Şövalyelik duygusu isyan etti ama kadın haklıydı. Bu şeyi aralarında taşımak gerçekten de en iyi yoldu.

"Şimdi, o zaman," dedi, dev bir kertenkelenin ayak izini taşıyarak kasabanın dışına çıkan yolda yürürken. "Hadi biraz gülümseyelim. Kısa sürede yola koyulacağız."

Saatler sürdü.

Minerva bir sonraki kasabanın çok uzakta olamayacağını düşünmüştü. En fazla birkaç mil. Ama Francine ilerlemelerini engelliyordu. Dinlenmek, taraf değiştirmek, ağırlığı yeniden ayarlamak için durup duruyorlardı. Minerva kendi kendine kulübelerin ve bir kilisenin alçak gölgesinin bir sonraki yükselişte ya da yoldaki bir sonraki virajda mutlaka görüneceğini söylese de . . .

Saatlerce yürüdüler. Hiçbir şey yoktu.

Faytonlar ve at arabaları düzenli olarak yanlarından geçiyordu. Ama ya tamamen doluydular ya da bir önceki kasabada kuzeye doğru yürüyen bir çift şarlatandan uzak durmaları konusunda uyarılmışlardı. At arabalarından biri yavaşlasa bile bunun bir yararı olmazdı. Colin bir tanesine binmezdi. Hayır, kadının bir arabada yer bulabileceği ve Colin'in de yeni bir at kiralayabileceği bir köy bulmayı umarak kilometrelerce yürümek zorundaydılar. Bunun ne kadar uzak olacağını kim bilebilirdi?

Güneş tepedeydi ve o gittikçe baygınlaşıyordu. Kahvaltı bile etmemişlerdi. Yorgunluk ve açlık içinde birleşmiş, sinirli seslerle birbirlerine fısıldıyorlardı. Susuzluk dilini kalınlaştırmıştı.

Yolun kenarında aniden durdu. "Buraya kadar. Daha ileri gitmeyeceğim."

Sandığın kendi tarafını yere bıraktı. "Pekâlâ. Dinleneceğiz."

"Hayır. Dinlenmek istemiyorum, bir koç istiyorum. Yalnız olursam belki biri benim için durur. Ben burada kalacağım. Sen yürümeye devam edebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Söz konusu bile olamaz. Karakterim hakkında pek iyi şeyler düşünmediğinizi biliyorum. Ama korumasız bir beyefendiyi yol kenarında terk edeceğimi düşünüyorsanız, çıldırmışsınız demektir. Bu yollarda ne tür haydutların dolaştığını biliyor musun?"

"Evet, sanırım biliyorum." Kadın ona dikkatle baktı.

"Yani ben artık bir haydutum."

"Bizi bu çıkmaza sen soktun."

Geri adım attı. "Bütün bunların benim suçum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki hepsi senin suçun! Fontley'lere tüm o kötü yalanları söylemeni ben istemedim. Senin uslanmaz davranışlarına ortak olmayı ben istemedim. Senden bana ders vermeni de istemedim."

"Oh, tabii ki hayır. Gecenin bir yarısı kapıma dayandın ve seni İskoçya'ya götürmem için bana yalvardın." Başparmağını göğsüne sapladı. "*Beni* Bull and Blossom'ın dışında öptün. *Beni* kanlı bir mağaraya sürükledin. Bunların hiçbirini ben istemedim."

"Bu yolculuğu mahvediyorsun," diye bağırdı neredeyse. "Her şeyi mahvediyorsun." "Özür dilerim ama sanırım mahvolmayı kabul ettiniz!"

Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Basit bir anlaşma yaptık. Beni Edinburgh'a götüreceksin. Ben de sana beş yüz gine vereceğim. Yalan söylemek, şarkı söylemek ya da ... ya da inlemekle ilgili herhangi bir pazarlık hatırlamıyorum."

"Hayır, onları pazarlık için bedavaya attım. Bir şey değil." Sinir bozucu adam kollarını sallayarak yavaş bir daire çizdi. "Birkaç dakika dinleneceğiz. Sonra yürümeye devam edeceğiz. Bir sonraki köy çok uzakta olamaz."

"Bu noktadan ayrılmayacağım."

Onun arkasında durdu. Elleri kadının omuzlarını kavradı. "Olacaksın," diye mırıldandı, "seni zorla hareket ettirmek zorunda kalsam bile."

"Buna cesaret edemezsin."

"Oh, evet yapardım." Elleriyle boynuna ve omuz kaslarına masaj yaptı. -Şefkatle değil, bir menajerin dövüş için bir boksörü gevşetmesi gibi. Çıldırıcı derecede harika hissettiriyordu.

Çömelerek onu önündeki yola bakacak şekilde döndürdü. "Evet," diye fısıldadı kulağına. "Seni iteceğim, çekeceğim, uygun gördüğüm gibi sallayacağım."

Çünkü o donuk dış görünüşün altında pırıl pırıl bir zeka gizleniyor. Çünkü şarkı söyleyebilirsin ama söylemiyorsun. Çünkü içinde ateşli bir tutku var ve serbest bırakılması gerekiyor. Çünkü yürümeye devam *edebilirsin*. Sadece seni bir sonraki ufka itecek birine ihtiyacın var."

Şüphesiz bu açlığın ve yorgunluğun etkisiydi, onun sert ve samimi sesinin değil. Ama yine de biraz titredi.

"Bunlar oldukça ironik sözler," dedi başını ona doğru çevirerek. "Faytona bile binmeyen bir adamdan."

Elleri gerildi.

"Ho, orada!"

Yanlarındaki yolda bir at arabası durdu. Neşeyle süslenmiş bonesi olan genç bir kadın içeriden onlara seslendi.

"Tanrım, başınıza ne talihsizlik geldi? Yardıma ihtiyacınız var mı? Size yardım edebilir miyiz?" Kapıyı açtı. "Gördüğünüz gibi sadece kız kardeşim ve refakatçimiz var. Bolca yer var."

Minerva sandığından kalkıp Colin'e baktı. "Eee? İtmeli miyim *Sen?*"

"Hayır," dedi suratsızca. "Atla gideceğim. Sadece bir sonraki kasabaya kadar."

Minerva arabadaki genç kadını değerlendirdi. Diana ile hemen hemen aynı yaşta görünüyordu ve şapkası ve arabası onun varlıklı bir hanımefendi olduğunu gösteriyordu. Yabancıları arabasına almak için durduğuna bakılırsa, ya son derece nazik ya da oldukça aptal olmalıydı.

Daha büyük olasılıkla, başına kötü bir şey geleceğini hayal bile edemeyen ayrıcalıklı, yüksek ruhlu bir kızdı - çünkü gerçekten kötü hiçbir şey olmamıştı.

Minerva reverans yaparak, "Bizim için durduğunuz için çok nazıksınız," dedi. "Ben Bayan Sand, bu da kardeşim. Korkarım bu sabah büyük bir talihsizlik yaşadık. Bizi bir sonraki kasabaya götürebilerseniz çok minnettar oluruz."

"Yani hâlâ kardeş miyiz?" diye mırıldanarak kızın sandığını kaldırdı.

"Evet," diye fısıldadı. "Ama basit olsun. Artık misyoner yok.

Ya da kobralar. Ve en önemlisi, artık ... *bilirsiniz*."

Onu bir aşağı bir yukarı süzerken gözleri sertti. "İnan bana. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Minerva gururuna saplanan bu hızlı ve acımasız darbeyi sineye çekti.

"Bagajınızı buraya, kompartımana kaydırın," diye yönlendirdi genç bayan. "Korkarım yukarıda yer kalmadı. Cordelia her yolculuğunda yarım düzine şapka kutusu getirir."

Minerva arabaya tırmanıp arkaya bakan koltukta yerini aldıktan sonra Colin bagajı içeriye kaldırdı ve mümkün olduğunca geriye kaydırıldı. Sonunda, sanki denize dalmaya hazırlanıyormuş gibi son bir derin nefes alarak içeri girdi ve iri cüssesiyle Minerva'nın yanına yerleşti. Bacakları neredeyse ikiye katlanmıştı.

"Devam et, John Coachman!" diye seslendi genç bayan.

Araba sarsılarak hareket ederken, Minerva Colin'in kaslarının demir gibi sertleştiğini hissetti. O tanıdık acıma duygusunun farkındaydı ama gerçekten de bu durum için kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Ve bu sadece kısa bir yolculuk olacaktı.

Hayatta kalacaktı.

"Ben Bayan Emmeline Gateshead." Kemerli genç kadın elini uzattı ve Minerva elini sıktı. "Bu benim kız kardeşim, Bayan Cordelia Gateshead ve arkadaşımız Bayan Pickerill."

Minerva üçünü de kibarca selamladı. Nefesini de saklamış olabilirdi. Üç genç kadın da anında Colin'e kilitlenmişti. Hiç şaşırmadım. Adam kadınların dikkatini bir süngerin suyu çektiği gibi çekiyordu.

"Peki ikinizi kuzeye götüren nedir?" Bayan Gateshead sordu. "İsimlerinizi tam olarak anlayamadım."

"Ah." Minerva birden paniğe kapıldı. "Şey. Biz ..."

"Bize söyleme! Biz tahmin ederiz," dedi Cordelia gülümseyerek. "Zaman geçirmemize yardımcı olur." Gülümsemesini Colin'e doğru çevirdi. "Savaştan dönen bir subay mısınız?"

"Hayır, bayan. Ben kahraman değilim."

Minerva da birkaç dakika önce aynı şeyi söylerdi. Ama şimdi o kadar emin değildi. Arabaya girdikleri andan itibaren Colin'in vücudundaki gerginliğin farkındaydı. Şimdi de gözlükleri Colin'in kesik kesik nefes alışlarından buğulanmaya başlamıştı. Ama vagondaki başka hiç kimse onun çırpınışlarından şüphelenmiyordu. İşkenceye sessizce, erkekçe katlanıyordu.

Belki de kahramanca.

"Yazık, çünkü üniforma içinde çok güzel görünürdün." Emmeline'in bu sözleri arkadaşının azarlayıcı bir homurdanmasına yol açtı. "Kasabadan mı geliyorsun?"

"Oradan geçtik," diye yanıtladı Minerva. "Ama evimiz daha güneyde. Sahilde."

Cordelia'nın nefesi kesildi. "Biliyorum. O bir korsan!" Genç kadın kıkırdarak yere yığıldı.

Emmeline başını çevirdi ve Colin'e şüpheyile baktı. Sesine cilveli bir ton çalındı. "Ben olsam buna inanırdım. Onda o çapkın hava var."

Bayan Gateshead, hiçbir fikriniz yok.

"Belki de bir casustur." Bu, Bayan Pickerill'den.

Minerva'nın kızgınlığı kaynama noktasına yaklaşmıştı. Kadınların bu saçmalıklarına daha fazla katlanamazdı ve Colin'in sessiz mutsuzluğu onu gerçekten endişelendiriyordu. Şimdi nefes almayı tamamen bırakmış gibi görünüyordu.

"Neden onlara gerçeği söylemiyorsun kardeşim?" Belki konuşmak ona yardımcı olurdu. Tuhaf hikâyeler uydurmaya bayılırdı. Ve eğer konuşursa, nefes almaya başlamak *zorunda kalacaktı*.

Boğazını temizledi. "Söylemeyi sevmiyorum."

Bayan Pickerill kuşkulu görünüyordu. "Yeterince basit, değil mi? İsimler, varış yeri."

"Evet, elbette," diye atıldı Minerva, kolunu Colin'in kolunun arasından geçirerek. "Ama bu nasıl olduğumuzla ilgili bir mesele değil," diye doğaçlama yaptı. "Meseleyi karmaşıklaştıran kim *olabileceğimiz*."

"Peki siz kimsiniz?" Bayan Cordelia Gateshead koltuğunda öne doğru eğildi.

"Anlat onlara, kardeşim," diye ısrar etti Minerva. "Bu çok dikkat dağıtıcı. Ve bence şu anda ihtiyacımız olan şey biraz dikkat dağıtmak."

Kolunu gizlice sıktı. *Ben buradayım. Yalnız değilsin.*

Başını salladı. "Görüyorsunuz ya... işin aslı şu ki..." Elini Minerva'nın elinin üzerine koydu. "Kraliyet ailesinden olabiliriz."

Minerva da dahil olmak üzere, vagondaki her kadının nefesi kesildi. Bunu o istemişti. En azından bu sefer kobralar ya da cüzamlılar olmayacaktı.

"Kraliyet mi?" Bayan Gateshead dik oturdu. "Ne kadar şaşırtıcı."

"Avukatlar bizi bulduğunda verdiğimiz tepki buydu." Colin yine kendi gibi konuşmaya başladı. O iflah olmaz, şeytani haliyle. "Ama son zamanlarda babamızın muhtemelen Crustacea'nın hükümdarı Prens Ampersand'ın soyundan geldiği ortaya çıktı."

"Kabuklular," diye yineledi Cordelia. "Adını bile duymadım."

"Biz de bilmiyorduk!" diye haykırdı. "Geçen ay mektubu aldığımızda babamızın kütüphanesinden atlası çıkarıp tozunu almak zorunda kaldık. Görünüşe göre çok küçük bir prenslik. Dağların tepesinde, İspanya ve İtalya sınırında. Tüm ekonomi nergis ve keçi peyniri ihracatına dayanıyor."

Minerva gülmemek için kendini zor tuttu. Atlası olan her embesil İspanya'nın İtalya'yla sınırı olmadığını bilirdi. Ve bir dağın tepesinde nergis yetiştirmede iyi şanslar.

"Mektupta ne yazıyordu?" Cordelia sordu.

"Gördüğünüz gibi, birkaç ay önce bu küçük Alp cennetinde bir trajedi yaşandı. Tüm Crustacean kraliyet ailesi, menekşe hummasının özellikle öldürücü bir türü tarafından yok edildi."

"Menekşe humması diye bir şey hiç duymadım."

"Biz de bilmiyorduk," dedi Colin. "Sonra babamın eski tıp kitaplarını çıkarmak zorunda kaldık. Değil mi, M?" Onun elini okşadı. "Çok nadir görülür. Ama neredeyse her zaman ölümcüldür." Dilini gıdıkladı. "Gerçek bir trajedi. Prensi, ana kraliçeyi ve tüm kraliyet çocuklarını yok etti. Tabii krallığı bu aşağılık, sümüklü, siğilli gaspçıya teslim etmek istemiyorlarsa..." Minerva'ya baktı. "Sör Alisdair'di, değil mi?"

Homurdandı.

"Kraliyet soyundan birini bulmaları gerekiyordu. Her yeri aradılar ve bizi buldular. Bu yüzden atalarımızın aile evine gidiyoruz. Doğum kayıtlarımızı ve aile İncilimizi almak için. Gelecek ay bu zamanlar, Crustacea'nın prens ve prensesine bakıyor olabilirsiniz."

Emmeline iç çekti. "Bir peri masalı gibi."

Evet, diye düşündü Minerva. Tıpkı bir peri masalı gibi. Başından sonuna kadar tam bir çürüme.

"Bu bir peri masalı değil," dedi Colin. "Ani yükselişimizi kıskanmayın. Eğer kraliyet mensubu olursak, hayatlarımız bize ait olmaktan çıkar. Görevlerimiz olacak, değil mi? İngiltere'yi -sevdiğimiz evlerimizi ve dostlarımızı- geride bırakmak zorunda kalacağız. Bir de aşk umudundan vazgeçmek var." Yüz ifadesi kasvetlendi. "Bir prens asla aşkı bulmayı bekleyemez."

Kız kardeşler hep bir ağızdan ellerini kalplerine bastırdılar. "Yapamaz mı?" Cordelia sordu.

"Hayır, yapamaz." Düşünceli bir içtenlikle öne doğru eğildi. "Gördüğünüz gibi, Sussex'li fakir, basit Bay Colin Sand olarak kalsaydım, seyahat ederken tanıştığım güzel bir kızdan hoşlanabilirdim. Kur yapmak için izin isteyebilirdim."

Onu. Daha iyi tanımak için zaman ayırın. Onunla tüm hayallerimi, fantezilerimi ve sırlarımı paylaş ve onunkileri öğren. Ona tatlılar ve buketler getirin." Arabanın penceresinden dışarı hüzünlü bir bakış fırlattı. "Her erkek gibi ben de gençliğimin tadını çıkardım, yaban yulaflarımı ektim. Ama içten içe hep doğru kızla o şefkatli romantizmi yaşamak istedim. Bir gün."

Yüce Tanrım. Bu hikâyeleri o kadar inandırıcı bir şekilde anlatıyordu ki, Minerva bile bunların uydurma olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu. Bir keresinde bu yalanlara inanmak gibi bir hata yapmıştı. *Sensin, Minerva. Her zaman sendin.* Kulenin duvarlarında çınlayan alaycı kahkahaları hâlâ duyabiliyordu.

En azından bu sefer gülen kişi o olabilirdi. Genç Bayan Gateshead o kadar ileri gitmişti ki, ufukta görünmez olmuşlardı.

Böyle bir çekicilik bir yetenektir, bunu ona vermek zorundaydı. Aynı arabada yirmi dakika geçirdikten sonra, gerçek bir aşk için dünyanın tüm zenginliklerini geri çeviren isteksiz bir prenze tamamen aşık olmuş iki iyi yetiştirilmiş centilmen kadınla karşılaştı. Kalpleri, ruhları, gülümsemeleri ve erdemleri tek bir yanan bakış için onun olabilirdi. Muhtemelen sıraya girerlerdi.

Minerva birdenbire Spindle Cove'daki baştan çıkarıcı potansiyelini hiç açığa çıkarmadığını fark etti - en azından Diana'yla. Garip bir minnettarlık dalgası onu şaşırttı.

"Eğer bir prenssem," dedi, o büyüleyici, utangaç haliyle gülümseyerek - tek gamzesini sanki sadece iyi bir kadının sevgisinin iyileştirebileceği gizli bir zayıflıkmiş gibi ortaya çıkaran haliyle - "elbette görevimi yapacağım. Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama bazen, tüm bunların büyük bir hata olduğunu anlamanın rahatlatıcı olabileceğini düşünüyorum."

Araba aniden durdu.

"Oh," diye haykırdı Emmeline, öne doğru düşerek. "O da ne?"

Minerva birkaç dakika sonra ilk kez pencereden dışarı baktı. Yolun bu bölümü ormanlık bir alandan geçiyordu. Belki de bir paralı yola gelmişlerdi ya da yol ileride çamurluydu.

Hiçbir uyarı olmadan, arabanın kapısı bir aralıkla açıldı.

Açıklıkta bir tabancanın namlusu parlıyordu.

"Ayağa kalk ve teslim ol."

Bölüm On Dört

Colin neredeyse gülecekti. Eğlence olsun diye değil, ironi olsun diye. Olayların bu şekilde gelişmesini bir parçasının memnuniyetle karşılaması gerçekten çok saçmaydı. Bu cehennem gibi, boğucu vagonda bir dakika daha yolculuk etmektense, silah zoruyla bir haydutla yüzleşmeyi tercih ederdi. Tuhaf saçmalıklar uydurmak ve üç bayanın arkadaşlığından zevk almak bile onu çok yakın duvarlardan ve çok sıcak havadan uzaklaştıramadı. Araba beklenmedik bir şekilde durduğunda, Colin içeride biraz çılgına dönmüştü.

Gitmek istemişti.

Tabancayı gördüğünde neredeyse yalvaracaktı, *Evet, vur beni. Bu sefalet son ver.*

Ta ki tabanca Minerva'ya dönene ve ortalık aydınlanana kadar.

Colin paniğe kapılmamıştı.

Çok sinirliydi.

Boğazını temizleyerek piçin dikkatini çekti. "O şeyi birine doğrultman gerekiyorsa, bana doğrult."

Eşkıya onu dinledi ve açık kapıdan içeri bir çuval attı. "Çuvalı uzat. Paralar, mücevherler, saatler, yüzükler. Hepsi içeri girecek." Tabancasını kurarken uğursuz bir tıkırtı duyuldu. "Ve çabuk."

Gateshead Hanımlar arkadaşlarıyla birlikte sinmişlerdi.

Colin yerden kanvas keseyi aldı. İpi açarken en sakin ve güven verici ses tonuyla kadınlarla konuştu. "Korkarım yapılması gerekecek. İsteddiğini yapacağız ve sonra yolumuza devam edeceğiz. Her şey yoluna girecek."

Hepsine lanet olsun. Colin değerli eşyalarını teslim etmenin tek güvenli ve sorumlu seçim olduğunu biliyordu. Botunun derinliklerine gömülü bir bıçak dışında silahsızdı ve belirgin bir dezavantajı vardı. Muhtemelen soyguncunun arabacıyı ve uşakları silah zoruyla tutan ortakları da vardı. Colin'in girişebileceği herhangi bir kahramanlık şüphesiz birinin yaralanması ya da ölümüyle sonuçlanacaktı. Arabada dört kadın varken bu riski göze alamazdı. Yine de teslim olmaktan nefret ediyordu. Kendi düşüncesizliğine lanet etti. Bu yolculuğa neden bir tabanca getirmemişti?

Cevabı basitti. Çünkü bu yolculuğa gerçekten *çıkma*yı beklemiyordu. Yoldaki o ilk sabah her şeyi iptal etmeye çalışmıştı.

Daha çok çabalamalıydı.

Üç kadın titreyen parmaklarıyla madalyonlarını, bileziklerini, yüzüklerini ve saç taraklarını çıkardı. Kendi cebinden çıkardığı birkaç bozuk parayı salladı.

"Peki ya o?" Soyguncu tabancasını Minerva'ya doğru doğrulttu.

"Mücevher takmıyor," dedi Colin, soyguncuların arasına girerek. tabanca ve onun vücudu.

"Peki ya şu retikül?"

Colin kanvas çantayı uzattı. "Retikül, Min."

"Ama ..." Koyu renk gözleri endişeden çılgına dönmüştü. "Ama benim bütün
-"

Tüm parasını. Bütün paraları. Evet, Colin biliyordu. Ve onun gözlerindeki ifadeden, eğer bu sahnenin kontrolünü ele almazsa, parayı kurtarmak için muhtemelen çok aptalca bir şey yapacağını biliyordu.

"Buraya ver," dedi sertçe. "Şimdi."

Retikülü bileğinden çıkarıp kanvas çantaya bırakırken yüzü parşömen rengine büründü.

"İşte." Colin ağır çantayı eşkıyaya doğru itti. "Al ve git. Fikrimi değiştirip o sefil, kokuşmuş suratını çizmelerimle ezmeden önce."

"O kadar hızlı değil." Soyguncu tabancasını Colin'in mühür yüzüğüne doğru doğrulttu. "Yüzüğün."

"Çıkıyor." Colin altın kordonu çekiştirerek gösterdi. "Eğer istiyorsan, parmağını almak zorundasın."

Bayanlar bu öneri karşısında soluk soluğa kalınca eşkıyanın dikkatini çekti. Geniş kenarlı şapkasının altından keskin gözleriyle kompartımanı taradı.

Tabancası Francine'e doğrultulmuştu. "Bagajda ne var?" "Hiçbir şey," diye cevap vermek için atladı Minerva. "Hiçbir şey yok."

Saçmalık. *Yanlışı cevap, tatlım.* O sandığın içindekilerin Minerva'nın kendisi dışında kimse için bir değeri yoktu. Ve belki birkaç tozlu bilim adamı. Ama aceleyle yaptığı inkârla, sandığın altın sikkelerle dolu olduğu izlenimini vermişti. Şimdi soyguncu onu almadan durmayacaktı ve Minerva da teslim olmayacaktı.

Ona doğru eğildi. "Min, bu senin hayatına değmez." "O benim hayatım. O olmadan, tüm bunları bir hiç uğruna yapmış olurum."

"Ver şunu bana," diye emretti otoyolcu, bir eliyle tabancayı sabit tutarken diğer eliyle bagajın koluna uzandı.

Minerva kendini tutarak, "Hayır," diye bağırdı. "Lütfen."

Colin'in kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı. Yüce Tanrım, kız kendini öldürtecekti.

"Bagajı bırak," dedi Colin. Eşkıyaya döndü. "Bagajı bırakırsan beni alabilirsin."

Soyguncunun dudağı kıvrıldı. "Sen benim tipim değilsin. Ama belki sandığı ve kızı alırım. Ruhlarını severim."

Colin o anda yumruğunu adamın boğazına indirmemek için kendini zor tuttu. Tabancalı ya da tabancasız, alçak herifi un ufak edebilirdi. Bundan emindi.

Ama başkaları da vardı, diye hatırlattı kendine. Arabanın dışında. Sayılamayacak kadar çok adam, kesinlikle silahlı. Kadınlara ateş etmeleri riskini göze alamazdı.

Colin çenesini çelikleştirdi. "Kızın senin için değeri ne? Birkaç dakikalık eğlence mi? Ben fidiye olarak bir servet değerindeyim." Mühür yüzüğünü parlattı ve en aristokrat aksanını ortaya çıkardı. "Binlerce. Bayanların rahatsız edilmeden geçmesine izin verin, ben de sizinle geleyim. Mücadele yok."

Soyguncunun gözlerinde hırs ve şüphenin boğuşmasını izledi. Adam Colin'e inanmak istiyordu ama inanabileceğinden emin değildi.

Ve sonra Bayan Cordelia Gateshead karşı koltuktan Colin'e almayı umabileceği en iyi, en zamanında hediye verdi.

Kız ellerini birbirine kenetledi ve içini çekti, "Ah, Ekselansları. Yapmamalısın."

Pekala. Bu pazarlığı güzelce mühürledi.

Colin arabadan çıkmaya hazırlanırken Minerva'ya sert bir bakış fırlattı. "Beni dinle," diye fısıldadı hızlı ve sert bir sesle. "Bir sonraki kasabaya git. Güvenli bir han bul. Kuzenime haber gönder ve o gelene kadar orada kal. Anladın mı?"

Gözleri korkuyla parlıyordu. "Ama, Colin-"

"Tartışma yok, lanet olsun. Sadece dediğimi yap. Güvende olduğunu bilmem gerek."

Başıyla onayladı. Alt dudağı titriyordu ve adam onu kardeşçe olmasa da kısa bir ayrılık öpücüğüyle yatıştırmaktan kendini alamadı.

"Tanrı sizinle olsun Prens Ampersand," dedi Emmeline Gateshead, mendiline sarılıp ağlayarak. "Ve Crustacea halkıyla birlikte."

Colin arabadan inerken olay yerini değerlendirdi. Şüphelendiği gibi, haydutun ortakları vardı. Görebildiği kadarıyla ikisi de silahlıydı. Tıknaz bir adam atları yularından tutuyordu ve tabancasını sürücüye doğrultmuştu. Genç ve zayıf olan üçüncüsü ise birkaç adım geride durmuş, tüfeğini omuzlamış ve horozunu kaldırmıştı.

İlk haydut Colin'in sırtına bir tabanca dayadı. "Bakın burada ne var çocuklar! Bu bir prens."

"Bu bir prene benzemiyor. Çok fazla dişi var."

"Her kimse, onu yoldan uzaklaştıralım." Tıknaz adam atların yularını bıraktı ve sürücüye başıyla işaret etti.

Gatesheads'in arabası sarsılarak hareket etti ve Colin, Francine'i de sayarsa, dört-beş masum kadını uzaklara taşıdığını görünce sevindi. Birkaç mil önce o lanet olası arabaya bindiğinden beri ilk kez derin bir nefes aldı. Minerva'ya zarar gelmediği sürece, bundan sonra olacaklara katlanabilirdi.

Eğer kız herhangi bir şekilde incinmiş olsaydı, kendisiyle yaşayamazdı.

Hâlâ tabancayla onu dürtmeye devam eden eşkiya, onu ormana doğru itti.

"Kuzenim Rycliff Kontu," dedi Colin, eğretili otlarının üzerinden geçerken ve fındık ağaçlarının arasından ilerlerken. "O benim servetimin vekili. Ona bununla mühürlenmiş bir mektup gönderin" -mühür yüzüğünü salladı

-"ve talep ettiğiniz fidyeyi ayarlayacaktır."

Muhtemelen. Ya da kuzeni onlara bir mektup göndererek, "Hadi bana bir iyilik yapın ve o alçağı şeytana gönderin," diyebilirdi. Bram'in o günkü ruh haline bağlıydı. Colin'in Bram'in evinde kalmaya niyeti olmadığı için bunun pek önemi yoktu.

o kadar uzun süre gözaltında tutuldu. Bunlar önemsiz hırsızlardı, adam kaçırma işi yapmıyorlardı. Kesinlikle hata yapacaklar ve ona kaçma şansı vereceklerdi. Belki de sabah olmadan.

Belki de değildir.

Ormanın içine doğru iyice ilerledikten sonra, onu kaçıran kişi onu döndürdü. Colin'in yüzüne tabancayla vurdu. Darbe başını yana doğru savurdu ve beyni ısıltılı, acı verici bir yere doğru savruldu.

Üç adam da onun etrafını sardı.

"Bir prens, ha?" Tıknaz olan elini yumruk yaptı. "Bizden kraliyet muamelesi bekleme."

Colin doğruldu. Kulüpte yıllarca boks yaptığı için birkaç darbeye nasıl dayanacağını biliyordu. Üç silahlı adama karşı yumruklarını kullanamayacağını da biliyordu. Ama boyun eğmeyecek ya da yalvarmayacaktı. "Ben aslında bir prens değilim. Ben bir vikontum. Eğer yardımı olacaksa."

İşe yaramadı. Ama ona bir darbe daha kazandırdı, bu seferki karnına.

Ve öyle de oldu, sabah olduğunda Colin kaçmak için bir fırsat buldu.

Aksine, kendini dövülmüş, kanlar içinde ve bir kestane ağacına bağlanmış olarak bulmuştu. Bir silahın namlusuna bakarken.

On Beşinci Bölüm

Atış talimi için güzel bir gündü. Ilıman, güneşli. Aşırı esintili değildi.

Kate Taylor tabancasını kurdu ve uzaktaki hedef tahtasına baktı.

Haftalık atış dersleri, bir silah ustasının kızı ve Spindle Cove'un ilk patroniçesi olan Bayan Susanna Finch'in mirasıydı. Her genç bayanın kendini nasıl savunacağını bilmesi gerektiğine inanıyordu.

Susanna geçen yıl Lord Rycliff'le evlenmişti ve şu anda Londra'da onunla birlikte kalıyordu. Bu yüzden Kate onun yokluğunda hanımların programının sorumluluğunu üstlenmişti.

Pazartesi günleri kır yürüyüşleri yapıyorlardı. Salı günleri deniz banyosuna yazıya kadar ara verildi elbette ama çarşamba günleri bahçe işleriyle uğraşıldı. Ve Perşembe günleri . . .

Bang.

Perşembe onların çekim günüydü. Burada, Summerfield'da, Finch malikanesinde. Sir Lewis Finch genç hanımları her zaman hoş karşılar, eğlenmeleri için en iyi silahlarını ve içeceklerini sunar. Belli ki yaşlı adam kızını çok özlemişti ve arkadaşlarını ağırlamaktan büyük bir keyif alıyordu. Kate ise bir aile evinde bulunmaya doyamıyordu. Kendi evi olmasa bile. Ortak tarih duygusunu, eski portreleri, güzel anıları iliklerine kadar hissetmeyi seviyordu.

Charlotte Highwood onun kolunu çekiştirdi. "Bayan Taylor, bakın. Bu milis mi?"

Kate bakışlarını çevirerek açık çayıra doğru baktı. Gerçekten de yerel milislerin üyeleri tam üniforma giymişlerdi ve düzenli bir şekilde yürüyorlardı. Görünüşe göre doğruca onlara doğru.

Garip.

Diana, "Bugün tatbikat yapacaklarını sanmıyordum," dedi.

"Ben de bilmiyordum." Bilseler bile, neden buraya, Sör Lewis Finch'in malikanesine doğru yürüyorlardı?

"Sahte bir savaş gibi." Charlotte heyecanla canlandı. "Bayanlar baylara karşı. Kendi düzenimize geçebilir miyiz? Süngü takıp hücum edebilir miyiz?"

Diana kız kardeşinin saçını çekiştirdi. "Kaz."

Kırmızı ceketli adamların oluşturduğu kol yaklaşırken, Kate onlara liderlik eden Onbaşı Thorne'u tanıdı. Onu tanımak zor değildi. Adamların çoğundan birkaç santim daha uzun duruyordu. Omuzları neredeyse iki kat daha genişti.

Ve tavırları bin kat daha tatsızdı.

"Hanımlar," diye seslendi Kate, sesini eşit tutarak. "Silahlarınızı indirin lütfen. Görünüşe göre erkeklerin konuşmak istedikleri bir şey var."

Thorne havlayarak verdiği bir emirle adamları durdurdu. Bir başka sert emirle tek sıra halinde kadınlara doğru dizildiler.

Kate'e yaklaştı. Kate huzursuzlandı, güneşi tamamen kapatan o devasa gölgede omurgası soldu. Onun üzerindeki etkisinden nefret ediyordu. Demek adam ondan hoşlanmıyordu. Ne olmuş yani? O kimseden hoşlanmıyordu ve bu neden onun umurunda olsun ki? Kendisini bu kadar küçük, bu kadar güçsüz hissettirmesine neden izin versin ki?

"Onbaşı Thorne," dedi, reverans yapmak yerine başını sallayarak. "Bu kesintiyi neye borçluyuz?"

"Bir soruşturma yürütmek istiyorum. Hanımlarınız ve adamlarım hakkında. Herhangi birinin Bayan Minerva Highwood ve Lord Payne'in ... olduğuna inanmak için bir nedeni olup olmadığını bilmek istiyorum. . ."

"Aşık mı?" diye bitirdi.

"Dahil. Herhangi bir şekilde."

Kate omuz silkti. "Kaçışlarının, bu işe karışıklarına dair yeterli bir kanıt teşkil edeceğini düşünüyorum, Onbaşı Thorne."

Başını iki yana salladı. "Bu doğru değil. Bu işte bir terslik var." "Bayan Highwood dedi ki-"

"Bunu biliyorum Bayan Taylor. Ben aptal değilim." "Öyle olduğunuzu söylemedim."

"Bayan Highwood'un ne dediğini biliyorum," dedi, "ve umurumda olmadığına karar verdim. Lord Payne'in yokluğunda, milislerden ben sorumluyum. Ve bu

bu yerin ve içindeki her erkek, kadın ve çocuğun güvenliğinden sorumlu olduğum anlamına gelir. Bayan Minerva da dahil. Eğer sağlığı, mutluluğu ya da erdemi herhangi bir şekilde tehlikeye girerse, onu evine geri götürmek benim sorumluluğumdur. Güvende."

"Peki ya tehlikede değilse, sadece mutlu bir şekilde kaçtıysa?"

"Ben de bunu öğrenmek için buradayım."

Geriye doğru birkaç adım attı ve seslendi. "Erkeklerden oluşan bu sırayı takip edeceğim ve sonra da kadınlardan oluşan sıraya doğru yürüyeceğim. Ve her birinize aynı soruyu soracağım. Kaybolmalarından önce, Lord Payne ve Bayan Minerva Highwood'un ... olduğuna inanmak için herhangi bir nedeniniz var mıydı? . ."

Kate onun yerine bir kez daha, "Aşık," dedi. "Bu kelimeyle bir sorunuz var gibi görünüyor, Onbaşı. Yoksa bu kavramla ilgili bir sorun mu?"

Hiçbir tepki vermedi.

"Bu adamı anlamıyorum," diye mırıldandı Diana'ya. "Ya kafasında taşlar var ya da kalbi taş gibi."

Diana gülümsedi. "Bundan şüpheliyim. Eğer ikisi de doğru olsaydı, Minerva Lord Payne'e değil *ona* kapılırdı. Taşları ve kayaları çok sever."

Onbaşı Thorne, Bull and Blossom'ın sahibi Bay Fosbury'nin önünde durdu. "Fosbury."

"Evet, efendim."

"Ortadan kaybolmadan önce, Lord Payne ve Bayan Minerva'nın birbirlerine sevgi beslediklerine inanmak için herhangi bir nedeniniz var mıydı?"

Bay Fosbury kıkırdadı. "İkisi mi? Hayır, efendim. Bu gerçek bir sürpriz oldu."

Thorne sıranın aşağısına, demirciye doğru ilerledi. "Dawes. Aynı soru."

İri adam bakışlarını kadınlara doğru çevirdi. "Hayır, Onbaşı. Gördüğüm kadarıyla Bayan Diana'dan hoşlandığını söyleyebilirim. Ve teğmen olsun ya da olmasın, bence onu yönlendirdiği için tam bir piç. Eğer peşinden giderseniz, ben de takibe katılmak isterim."

Kate arkadaşına mırıldandı: "Sanırım bu onun kibarlığı," dedi. "Gereksizse tabii."

Diana cevap vermedi.

Onbaşı Thorne sırayla adamlarını sorgulamaya devam etti. Papaz, birkaç ırgat. Sekizinci ya da daha fazla kesin inkârdan sonra Thorne, Kate'e kısa ve kendini beğenmiş bir bakış attı. "*Sana söylemiştim*" diyen bir bakış.

Cevap olarak sadece kaşlarını kaldırdı.

"Hastings," diye bağırdı ve bir sonraki adama geçti. Mesleği balıkçılıktı. "Birlikte kaçmadan önce, Lord Payne ve Bayan Minerva Highwood'un bu işe karıştığına inanmak için herhangi bir nedeniniz var mıydı?"

Hastings omuzlarını dikleştirdi. "Evet, efendim."

Thorne kısa kesti. Bir sonraki milise geçmeye başlamıştı bile. Ama Hastings'in cevabının ardından iri yarı subay döndü. Sadece başını çevirdi, vücudunu değil. Bu hareket Kate'e tehditkâr ve doğal olmayan geldi.

"Neydi o, Hastings?" dedi.

Hastings bile tedirgin görünüyordu. "I . . . Söyledim efendim. İkisinin birlikte olduğuna inanmak için sebeplerim var."

"Neden? Ne? Nasıl?" Soruları havan topu gibi ateşledi.

Kate gergin bir şekilde güldü. "Her seferinde bir soru, Onbaşı. Zavallı adama cevaplaması için biraz fırsat verin."

Bir de ona attığı bakış vardı. Saf karanlık, talepkâr bir tehditti. Kate hemen geri fırlattı. O disipline edilecek askerlerden biri değildi. Serveti ya da ailesi olmasa bile, o bir centilmendi. Onun üzerinde hiçbir gücü yoktu.

Titrediğini görmesin diye elini arkasına götürdü.

Hastings sesini buldu. "Onları koyda birlikte gördüm. Sadece birkaç gün önce, sabahın erken saatlerinde ağlarımla dışarı çıkarken. Bayan Minerva banyo kıyafetini giymişti ve Lord Payne de pantolonunu çıkarmıştı."

"Yüzmek mi?" Diana söyledi. "Nisan ayında mı?"

"Sonrasında ne yaptıklarını bilmiyorum. Sadece ne gördüğümü biliyorum." Hastings omuz silkti. "Ve birkaç saat sonra geri döndüğümde, tam da gidiyorlardı."

"Henüz benim sıram olmadığını biliyorum," diye seslendi Rufus Bright hattın ucundan, "ama ben de onları birlikte gördüm."

"Ne zaman?" Kate ve Thorne ortak bir dehşet içinde hep bir ağızdan konuştular. "Geçen gece, kalede nöbet tutarken. Bir süre sonra ..." Rufus kadınlara bir bakış attı ve yakasını çekiştirdi. "Gece yarısından bir süre sonra Bayan Minerva'yı Lord Payne'in evinden çıkarken gördüm. çeyreklik. Tek başıma."

Charlotte ığlık attı, sonra iki eliyle ağzını kapattı. Diana kız kardeşini yatıştırırmaya çalıştı.

"O gece neden bir şey söylemedin?" Thorne talep etti. "Eve tek başına, korumasız gitmesine izin mi verdin?"

"Kabul etmelisiniz ki bu, hava karardıktan sonra bir bayan ziyaretçiyi ağırladığı ilk sefer değildi."

Aman Tanrım.

Kate öne doğru yürüdü. "Onbaşı Thorne, bu yeterli değil mi? Kanıt istemiştiniz. Hastings ve Rufus'un size yeterince kanıt sunduğuna inanıyorum. Şimdi Highwood ailesini gereksiz yere utandıracak daha fazla ayrıntıyı ortaya çıkarmadan önce bu kamu sorgulamasını sonlandırabilir miyiz?"

İri adam yavaş bir nefes verdi. "Gerçekten Payne'in onunla evleneceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi.

"Bu konuda haklısın. Onunla evlenecek. Bunu göreceğim. Tek soru, bunu şimdi isteyerek mi yaptığı, yoksa geri döndüğünde onunla evlenip evlenmeyeceğı" - iri adam boynunu kırdı - "tabancamın ucunda."

On Altıncı Bölüm

Tanrı onu beceriksizlikten korusun.

Ormanda yere oturmuş, kolları arkadan kavranmış ve bir kestane ağacının gövdesine bağlanmış haldeyken Colin, Spindle Cove milisleri için özlem dolu bir nostalji hissetti. Başlangıçta gönüllülerden oluşan zavallı bir grup olabilirlerdi, zamanında yürümeyi bile zar zor beceriyorlardı ama bu aptal haydut çetesi onların yanında piyade birliği gibi kalıyordu.

Hırsızlar önce yarım saat boyunca onun bir prens mi, bir vikont mu yoksa bir şarlatan mı olduğunu tartışmışlardı. Sonra da benzer bir süre boyunca onunla ne yapacaklarını tartışmışlardı. Colin'in elbette pek çok önerisi vardı ve her biri yüzüne bir kelepçe daha yemesine neden oldu.

Şimdiye kadar bu suçlular tek bir konuda yetenekli olduklarını kanıtlamışlardı: Düğüm atmakta.

Sonunda liderlerine -görünüşe göre hırsızlık çetelerinin patronlarından birine- rapor vermeye karar vermişlerdi. Böylece Colin'i kestane ağacına bağlamışlar ve en genç, en endişeli görünen üyelerini ona göz kulak olması için bırakmışlardı. Genç adam bir metre kadar uzakta oturuyor ve tabancasını Colin'in göğsüne doğrultuyordu.

Colin'i rahatsız eden silahlı çocuk değil, onu bu ağaca bağlayan iplerdi. Hapsedilmiş hissetmekten nefret eder, hiçbir şeye bağlı kalmaya tahammül edemezdi.

Sakin olun. Serbest bırakılacaksınız. Sonunda.

Öldürülemeyecek kadar değerliydi. Ama soyguncuların kararsızlığının esiri olarak burada ne kadar uzun süre bağlı kalırsa, haberin Bram'a ulaşması da o kadar uzun sürecekti. Minerva da o kadar uzun süre yalnız ve beş parasız kalacaktı.

Onun yabancı bir köyde korkmuş ve aç bir şekilde büzülmüş olduğu düşüncesi... onu aciz bir öfkeyle titretti. Öfkeleni ve sürtünen iplere karşı gerildi.

Bu kadar sabır yeter. Bunu beklemenin bir anlamı yoktu. Kaçmak zorundaydı. "Neden sen?" Colin sakın görünmeye çalışarak onu esir alan kişiye sordu.

"O da ne?"

"Neden seni değerli bir rehinenin başında bıraktılar? Tıraş olacak kadar bile yaşlı görünmüyorsun."

"Bu yaz on dokuz yaşına giriyorum." Soyguncu çenesini kaşıdı. "Sanırım Grubb ve Carmichael patrona anlatanların kendileri olmasını istediler. Muhtemelen şu anda bunun için kavga ediyorlardır, hikayeyi kim anlatacak diye."

"Ah." Colin başını öne eğdi. Ağacın arkasında, bileğini bağlayan iplere karşı mücadele etti ve çekti. Gevşeklik yoktu. Kahretsin, keşke çizmesindeki bıçağa ulaşabilseydi.

"Yani," dedi, "bu Grubb ve Carmichael, zaferi kendileri için mi istiyorlardı?"

"Ben de öyle görüyorum."

"Eminim haklısındır." Başını salladı. "Çok zekice. Ama biliyorsun, muhtemelen bana isimlerini söylememeliydin."

Genç adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayal bile edemeyeceği bir şekilde küfretti. "Merak etme. Grubb ve Carmichael'ın seni öldürmeyeceğinden eminim."

Tabancayı Colin'e doğru salladı. "Sakın ... sakın ... sakın o isimleri bir daha söyleme."

"Onları öylece unutabileceğim anlamına gelmiyor, değil mi?"

Genç adam ayağa kalktı. "Seni vurursam onları unutursun." "Ama o zaman çok kötü bir durumda olursunuz. Grubb, Carmichael ve Bu patronun geri döndüğünde değerli rehinelerini öldürdüğünü mü görecek?" Colin alçak sesle ıslık çaldı. "O zaman bu dünyada fazla kalmayacaksın."

Soyguncunun elleri titremeye başladı. "Ben bunu kabul etmedim. Onlar soygunu yaparken benim sadece gözcülük yapmam gerekiyordu."

"Hayır," dedi Colin yumuşak bir sesle. "Tabii ki bunu kabul etmezsin. Bir kraliyet üyesini kaçırmak mı? Bu senin tarzın değil."

"Değil, değil mi? Sadece sevgilimi panayıra götürmek için birkaç şilin istedim." "Ona bir biblo al, elini eteğinin altına sok ..."

"Aynen öyle."

Colin durakladı. "Bak sana ne diyeceğim. Giydiğim bu botlar mı? Herhangi bir şehirde iyi para eder. Eğer beni çözersen, onları alabilirsin. Kaç, paranı kazan, sevgilini panayıra götür. Kanun Grubb ve Carmichael'ı aramaya geldiğinde -ki sözümü unutma, asılacaklar- sen çoktan gitmiş olacaksın. Unutulmuş olacaksın. Adını bile bilmiyorum."

Genç adam ona dikkatle baktı ve yavaşça yaklaştı. "Benim daha iyi bir fikrim var.

Belki de sadece botlarını alırım. Sonra da seni burada bırakırım."

Bir korku şeridi Colin'in hayati damarlarından birine saplandı. Soğukkanlılığı yaradan nefes nefese fişkırarak kanlarla akıyordu. Yalnız başına, bir ağaca bağlanmış olarak bırakılma hayali... sonunda gecenin gelmesiyle...

Adama kendisini vurup öldürmesi için yalvarabilirdi.

Bunun yerine gözlerini kapattı.

Sakin ol. İsteddiğin buydu. Yapacağını bildiğin şey.

Bir eliyle hâlâ silahı tutan genç, diğer eliyle Colin'in sol botunu çekiştirmeye başladı.

"Bu şekilde asla çıkaramazsın," dedi Colin, sırtından süzülen tere rağmen soğukkanlı bir ses tonunu zorlayarak. "Silahı bir kenara bırakabilirsin. Bu haldeyken yapabileceğim bir şey yok."

Birkaç dakika daha boğuşuktan sonra soyguncu küfretti ve Colin'in önerdiği gibi yaptı, tabancayı kenara bırakıp iki eliyle botu çekiştirdi. Sonunda bir *vınlama* sesiyle serbest kaldı.

İlk çizmeyi bir kenara bırakıp diğeriyle uğraşmaya başladı.

"Yavaşça, şimdi," diye şaka yaptı Colin. "Yaşlanan eklemlerime dikkat etmeliyim."

Aslında eklemlerini hiç önemsemiyordu. Her şeyini sağ botunda sakladığı küçük katlanır bıçağın umuduna bağlamıştı. Eğer o şey görebileceği bir yere kayarsa ... ve onu kaçırarak kişi fark etmezse ... ve bir şekilde bıçağı eline almayı başarabilirse ... birkaç dakika içinde kendini keserek kurtarabilirdi.

Ama bu şeylerden herhangi biri ters giderse, burada bağlı kalacaktı. Ne kadar süreceğini sadece Şeytan biliyordu. Büyük ihtimalle geceye kadar. Uğursuz hışırtılarla dolu karanlık çökene kadar. Susuzluk ve açlık, ona durmaksızın eziyet etmekle görevli canlı iblislere dönüşene kadar.

Vahşi köpekler gelene kadar.

Yüce İsa. Lütfen, Tanrım, hayır.

Kalp atışları göğsünde gümbürdüyordu.

Genç bacağını kaldırıp botu çekiştirirken Colin bacak kaslarını esneterek çocuğu kendine yaklaştırdı. Düştüğünde bıçağı ulaşabileceği bir yerde tutmalıydı. Çizme çıktığında o şey uçup giderse...

"Sakin ol," dedi dişlerini sıkarak. Çizmeden kurtulmaya başladığını hissedebiliyordu.

Çat. Çalılıklardan gelen belli belirsiz bir çıtırtı dikkatini çekti.

Onu esir alan kişi sesi fark etmedi. Botla olan mücadelesine dalmıştı. Ama Colin bakışlarını yana kaydırıp ve orada gördüğü şey çarpan kalbini durdurdu.

Minerva.

Minerva Highwood, mürebbiye mavisî seyahat elbisesi içinde, yavaşça çalılıkların arasından çıkıyordu. Bir kedinin tüm sinsiliğiyle onlara doğru sürünüyor, atılmış tabancayı kapmaya niyetleniyordu. Bir parmağını büzülmüş dudaklarına götürerek Colin'in sessiz olmasını işaret etti.

Colin gözlerini kocaman açtı. *Hayır*, diye mırıldandı. *Hayır. Geri dön.*

Daha da yaklaştı. Ayağı bir dalı kırdı.

Bu sefer soyguncu fark etti. Başını kaldırıp Minerva'ya doğru çevirdi.

Colin hırçın bir homurtuyla gücünü topladı ve adamın suratına bir tekme attı. Bacaklarını makaslayan Colin, adamı boğazından yakaladı. Onu sersemletmiş ve hazırlıksız yakalamıştı. Ama onu uzun süre tutamayacaktı.

"Tabancayı getir," diye başardı.

Minerva silahı almak için atılırken, Colin bacaklarını eşkıyanın boynuna doladı.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi, sesi çabayla gerilmişti. "Onun sadece gözlüklü masum bir bayan olduğunu düşünüyorsun. O silahı nasıl ateşleyeceğini bilmesinin mümkün olmadığını. Ama yanılıyorsunuz. Eğitim almış." Sesini yükseltti. "Min, göster ona. Şuradaki huş ağacına ateş et."

"Bir ağaca ateş etmeyeceğim! Atışımı boşa harcamış olurum ve daha fazla barutum yok.

O zaman nasıl yardımcı olabilirim ki? Gerçekten, Colin."

"Gördün mü?" Colin boğulmakta olan adama şöyle dedi. "Ne yaptığını biliyor." Soyguncunun çenesine son bir yarım kuvvet tekme atarak onu serbest bıraktı. "Ani hareket yok."

Minerva bakışlarını odakladı ve tabancayı sabit tuttu. "Onu vurayım mı?" "Hayır. Hayır, sağ botumda bir bıçak var. Getir onu, nazikçe."

Tabancasını her zaman soyguncuya doğrultarak, botuna ulaşana kadar yanlara doğru hareket etti. Bir eliyle bıçağı buldu ve beceriksizce açarak bir hançer gibi kullandı.

"Pekâlâ," dedi, eşkıyaya ters ters bakarak. "Peki onu nereden bıçaklayacağım?"

Bıçaklamak mı? Colin hayretle ona baktı. Saçları yarı açık, omuzlarının etrafında kıvrılmıştı. Gözleri vahşi bir yoğunlukla parlıyordu. Dolgun dudakları küçük bir hırıltıyla kıvrılmıştı.

Kadının yüzündeki bu vahşi ve vahşice ifadeyi daha önce de görmüştü. Spindle Koyu'nda, taş dolu retikülüyle yetişkin bir adamı devirdiğini ve hatta bir keresinde Colin'i düelloya davet ettiğini biliyordu. Kız kardeşinin ya da arkadaşlarından birinin tehlikede olduğunu düşündüğünde o haklı öfke bakışını takınırdı. Francine bile.

Ama *onu* savunan bu bakışı ilk kez takınıyordu.

İnanılmaz. Burada olmaması gerekiyordu. Ama buradaydı, onun için. Kendini savunmak için bir adamı vurmaya ya da bıçaklamaya hazırdı. Ve çok güzeldi.

"Onu bıçaklamayacaksın, tatlım," dedi nazikçe. "Bıçağı beni kurtarmak için kullanacaksın."

"Oh. Oh evet." Boğazından sarhoş bir kahkaha döküldü. "Sanırım bu daha mantıklı."

Tek elle çalıştığı için onu istediği kadar çabuk serbest bırakamadı. Ama birkaç dakika ipleri kesip biçtikten sonra onu serbest bıraktı. Colin ilk fırsatta kadının elinden tabancayı aldı ve hemen soyguncunun yüzüne vurarak onu y e r e serdi. Silahı aldı barut borusu ve yedek kurşunla adamın baygın halinden çıkardı.

Minerva'ya döndü. "Acele et. O uyanmadan gitmeliyiz."

"Oh, Colin. Sana vurdular." Cebinden bir mendil çıkardı ve Colin'in ağzının kanlı köşesini sildi, bunu yaparken de yüzünü buruşturdu.

"Önemli bir şey değil."

"Peki ya paramız?" diye sordu etrafına bakınarak.

"Diğer soyguncularla birlikte gittiler."

"Oh. En azından hala bir hükümdarım var. Pantolonumun astarına dikili."

"Şey," diye mırıldandı sol ayağını tekrar botunun içine sokarken. "Öyle değil mi?

beceriklisin."

"Sesin üzgün geliyor." Elindeki mendili topladı.

"Üzgünüm." Ayağa kalktı ve kadının geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Bir an önce gitmeleri gerekiyordu. "Burada olduğuna bile inanamıyorum. Minerva, sana bir sonraki kasabaya gitmen için özel talimatlar verdim. Güvende olacağın yere."

"Biliyorum. Ama Bayan Gateshead'in beni yolun çeyrek mil aşağısında bırakmasını sağladım. I . . ." Onun bileğini tuttu. "Seni öylece bırakamazdım."

Döndü ve ona baktı.

Tanrım, nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Özgür olduğu için rahatlamış mı? Emirlerine karşı geldiği için ona kızgın mıydı? Onu bütün ve güvende görmekten ve burada yanında olmasından duyduğu minnettarlık mı? İçinde kaynayan duygular tüm bunların bir karışımıydı.

Tek bir şey biliyordu. Şu anda ona dokunmaya cesaret edemiyordu. İster onu anlamsızca sarsarak, ister ona akılsızca sarılıp eteklerine hıçkırarak ya da taşakları kuruyana kadar ormanın zemininde onu çekiştirerek son bulsun

...

Öyle ya da böyle yaralanacaktı. Ve bu da tüm bu lanet çileyi boşa çıkaracaktı.

"Bekle." Küçük açıklıktan çıktıklarında onu kenara çağırdı. "Sandığım burada. Birkaç dalın altına sakladım."

"Francine'i mi getirdin?"

Demek bu yüzden bu kadar geç ortaya çıkmıştı.

"Onu arkamda bırakamazdım." Ormanın zemininde diz çöktü ve gizli gövdesinin üstündeki dalları temizlemeye başladı. "Onu kurtarmak için yaptıklarından sonra olmazdı."

"*Francine*'i kurtarmak için yaptığım şeyden sonra mı?" Yanına çömelmiş, kazıya yardım ediyordu. "Sen zeki bir kızsın, Min. Ama bazen son derece aptal olabiliyorsun. Bu sefil alçı parçasını kurtarmak için iki tırnağımı bile vermezdim. Hayatımı riske atmak şöyle dursun."

"Ama beş yüz gine."

"İnanın bana, böyle bir ağaca bağlı oturmam için bana beş *bin* gine ödeyemezsiniz. Beni buna zorlamamış olsaydınız, o haydutlarla asla yola çıkmazdım."

"Seni zorladı mı?" Sesi bir oktav yükseldi. "Seni zorlamadım. Gönüllü olduğunda seni kendim boğabilirdim. Çok korkmuştum."

"Ya gönüllü olacaktın ya da öldürülmeni izleyecektin. Araya girmeseydim, bu sefil kertenkeleyi kurtarmak için her şeyi riske atacaktın. Ve

ölmüş olurdun. Ya da daha kötüsü."

"Yani bunu benim için mi yaptın?"

"Minerva." Ona doğru uzanmaya başladı ama sonra vazgeçti. Onun yerine sabırsızca eliyle işaret etti. "Bana başka seçenek bırakmadın."

"Özür dilerim." Bir elini saçlarına dokundurdu. "Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim. Sadece... hayatımın çalışması bu sandığın içinde. Bu benim meslektaşlarım tarafından tanınmak için tek şansım, başarı için tek şansım. Bunun için çok fazla risk aldım. O haydut onu almaya çalıştığında, düşünmedim, sadece ... tepki verdim." Burnunu çekerek ona baktı. "Anlayabiliyor musun?"

"Oh, elbette. Anlıyorum. Bu sandığın içindekiler sizin hayatınızın eseri ve ben sadece bu hafta sizinle seyahat eden işe yaramaz bir adamım. Elbette Francine'in güvenliği her şeyden önce gelir."

"Hayır." Başını o kadar sert salladı ki gözlükleri yamuldu. "Bu hiç adil değil. Sözlerimi çarpıtıyorsun. Colin, dinle. Arabadaki o çılgınca anda, evet, bu sandığı kurtarmak için kendi hayatımı tehlikeye atmış olabilirim. Ama sana bunu söylediğimde bana inanmalısın. Seninkini riske atmak istemedim. Bu yüzden geri geldim."

Yavaşça başını salladı. O böyle söyleyince daha fazla tartışmak zordu.

Gerçekten, ne diyebilirdi ki? Kendisini kurtarmak için ormanda koşarken, saçları arkasına dökülürken, göğüsleri her adımda kabarıırken ... yardımsever ötücü kuşların yönlendirmeleriyle ... saçma bir erkek fantezisi kurduğunu itiraf edebilir miydi? . sadece kalbinde onun yardımına ihtiyacı olduğunu bildiği için mi? Çünkü Gatesheads'in arabası uzaklaştığı anda, bilimin hiçbir şey ifade etmediğini fark etmişti - kesinlikle hiçbir şey -Şimdi de onun ayaklarına kapanacak ve sonsuza dek onun boğucu dudaklı aşk kölesi olmak için yalvaracak mıydı?

Hayır. Tabii ki dönmedi. Geri dönecekti çünkü hedefleri için uygun ve yapılması gereken en iyi şey buydu. Her zamanki gibi hem azimli hem de sadıktı. Aralarındaki hiçbir şey değişmemişti.

Lanet olsun.

Ayağa kalktı ve sandığın kulplarından birini eline aldı. "Hareket etmemiz gerek. Vurduğum genç peşimden gelmeyecektir. Kendi hayatı için kaçmakla meşgul olacak. Ama ortakları benim kaybolduğumu fark edince...

"Ah canım." Sandığın kendi tarafını kaldırdı. "Peşimizde olabilirler."

On Yedinci Bölüm

Francine'i aralarında taşıyarak ormanda yürümeye devam ettiler. Minerva öğleden sonra güneşinin sırtlarına vurmasından kuzeye gittiklerini anladı. Büyük bir su kütlesini geçmemişlerdi, bu yüzden hâlâ Britanya topraklarında olduklarını varsaydı. Bunun ötesinde bir şey söyleyemezdi. Colin'in de bildiğinden emin değildi.

Tanrım, gerçekten de daha o sabah kendini yolun kenarına atıp bir adım daha yürüyemeyeceğini ilan etmiş miydi? Colin onda o gücün olduğunda ısrar etmişti ve haklı olduğunu kabul etmek onu rahatsız etmişti. Dün geceki akşam yemeğinden beri hiçbir şey yemeden kilometrelerce daha yürümüştü.

Bir botu diğerinin önüne koymak tüm konsantrasyon gücünü gerektiriyordu. Açlık her adımında peşini bırakmıyor, onu içten içe kemiriyordu.

"Lanetleneyeğim." Colin olduğu yerde durdu. "Ben de taşradan nefret ettiğimi sanıyordum."

Minerva yukarı baktı. Bir açıklığa girmişlerdi. Ormanın ortasında geniş, yeşil bir çayır. Tüm alan çan çiçekleriyle kaplıydı. Binlerce, binlerce tatlı kıvrımlı yeşil sapın uçları mavi-mor çiçeklerle doluydu. Güneş ışığı yukarıdan parlıyor ve ağaçların arasından eğilerek çiçekleri farklı açılardan yakalıyordu. Tüm manzara ıslıl ıslıldı.

Büyüleyiciydi.

Colin, "Ben bile, ne kadar bıkkın olsam da, bunun çok hoş olduğunu kabul etmek zorundayım," dedi.

Minerva o kadar acıkmıştı ki, tek düşünebildiği cevap "Sence yenilebilirler mi?" oldu.

Adam güldü. O da gülümsedi. Ve böylece, ruh halleri hafifledi. Haydutlar arkalarında kalmıştı. Sağlıklı ve bütündüler ve Francine hâlâ yanlarındaydı. Midesi boş olabilirdi ama göğsünde bir umut duygusu kabardı.

Belki de her şey kaybolmamıştı.

Çayırdaki ilerlerken, dalgaların üzerinde yürüyormuş gibi ürkütücü bir hisse kapıldı. Ama bu bir yaprak deniziydi, tuzlu su değil. Ayak parmağı düşmüş bir dala takıldı ve biraz tökezledi.

"Sen iyi misin?" Colin sordu.

Başını salladı. "Sadece dikkatim dağılmıştı. Bu toprakta ne kadar balçık olduğunu merak ediyordum."

"Ne?"

Sandığın kendi tarafını yere koydu. Minerva da aynısını yaptı.

"Biliyorsun," dedi. "Balçık. Kil ve kum karışımı. Toprağın bu kadar çok çan çiçeğini destekleyebilmesi için-"

"*Bunun* ortasında duruyorsun" -Doğa'nın ihtişamını göstermek için kollarını iki yana açtı- "ve topraktaki balçık hakkında mı düşünüyorsun? Yere bakarak çok fazla zaman geçiriyorsun."

Gövdeyi yuvarlayan Colin onu ayaklarından tutup kaldırdı. Nazik bir güçle onu çan çiçeklerinin arasına yuvarladı. Sırt üstü yattı, nefesi kesilmişti ve aniden ters döndüğü için başı dönüyordu. Colin'in ani yakınlığından.

Onun yanına uzandı. "İşte. Biraz dinlen. Değişiklik olsun diye gökyüzüne bak."

Minerva engebeli zeminden başını kaldırıp baktı. Kalp atışları kulaklarında uğulduyor ve ezilmiş yeşil bir koku duyularını sarıyordu. Otlar ve çançiçekleri hafif esintide sallanarak ve sevimlilik damlatarak üzerinde yükseliyordu. Her şeyin üzerinde, gökyüzü pırıl pırıl ve masmaviydi. Tavşanlara, ejderhalara ya da yelkenli gemilere benzemeyecek kadar gururlu oldukları anlaşılan birkaç belli belirsiz, değişken beyaz puf dışında neredeyse bulutsuzdu.

"Ne görmem gerekiyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. İnsanlar gökyüzüne baktıklarında ne görürler? İlham mı? Güzellik mi?" Onun iç çektiğini duydu. "Doğruyu söylemek gerekirse, bu manzara beni hep korkutmuştur. Gökyüzü çok geniş. Yardım edemem ama beklentileri olduğunu hissediyorum

Ben. Zaten başarısız olduğum şeyler." Uzun bir süre sessiz kaldı. "Bana senin gözlerini hatırlatıyor."

Dirseğini onun böğrüne sapladı. "Gözlerim kahverengi. Ve sırtım nemleniyor. Burası kesinlikle balçık bakımından çok zengin bir toprak. Bunu fark etmek için gökyüzüne bakmam gerekti."

Bir kıkırdama ile yuvarlandı ve bir bacağıyla onu kısırdı. "Biliyor musun, sen en şaşırtıcı kadınsın."

Nefesi kesildi. "Senin de beni şaşırtmak gibi bir huyun var. Her zaman hoş bir şekilde değil."

"Sürprizler her zaman hoş olsaydı, içlerinde pek sürpriz olmazdı."

"Sanırım bu doğru."

Y ü z ü n d e k i birkaç tutam saç taradı, sonra gözlüğünü çıkarıp sandığının üzerine koydu.

Adam başını yavaşça eğip Minerva'nın burnunun ucunu öperken Minerva'nın nabızı h ı z l a atıyordu.

Gözlerini kırıştıtararak ona baktı, odaklanmaya ve yüz ifadesini okumaya çalıştı. Alaycı mıydı yoksa şefkatli mi? Anlayamadı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü bunu beklemiyordunuz. Ne tür bir sürprizdi?"

Hoş mu yoksa başka

türlü mü?" "Emin

değilim." "O zaman

tekrar

deneyeceğim."

Başını eğdi ve onun şakağını öptü. Sonra çenesini, çenesini, kaşlarının arasını.

Dili kulağının üzerinde gezindi.

Boynundan aşağı kaydı.

Göğüslerinin arasındaki sıcak, hassas vadiye daldı. Nefes nefese kaldı. "Colin."

Kadının eteğini avuçladı ve kalçasını kendi kalçasıyla aynı hizaya getirdi.

"Min," diye inledi onun boynuna karşı. "Çılgınca olduğunu biliyorum ama şu anda buna ihtiyacım var. Tam burada, tüm bu güzelliğin ortasında. Seni altımda sıcak ve canlı hissetmeye ihtiyacım var."

Adam onun ağzını öpmek için eğildiğinde, kadın bir elini göğsüne koydu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Eli kızın vücudunda gezindi. "Dün gece iyi geçmedi mi?"

O çılgınca, hınzırca, gıcırdayan zevkin gölgeli anıları ona saldırdı. Bacaklarının arası nemlendi ve bunun balçıklı toprakla hiçbir ilgisi yoktu.

"Çok iyiydi. Ama kafa karıştırıcıydı."

"Bunun karmaşık olmasına gerek yok." Onun göğsünü avuçladı ve meme ucunu sert, ağrıyan bir tepe noktasına kadar parmakladı. "Bu fiziksel bir şey. İçgüdüsel. Gerilimi karşılıklı olarak zevkli bir şekilde serbest bırakmak."

Boynu boyunca öpücükler kondurdu ve her birinden arzu dalları yayıldı. Hâlâ . . .

"Ben ... değilim." Bir başka açgözlü öpücük karşısında nefesi kesildi. "Serbest bırakılmana alet olmaktan memnun olduğumdan emin değilim."

"Tek taraflıymış gibi konuşuyorsun. Söz veriyorum, sen de keyif alacaksın."

Bundan hiç şüphesi yoktu. Elini yakasının altında buldu ve parmaklarını kumaşın altından geçirerek göğsünün etrafına doladı. Pratik bir beceriyle yumuşak küreyi yukarı kaldırdı ve serbest bıraktı.

"Tanrım," diye nefes aldı, parmak ucuyla çıplak meme ucunu daire içine aldı. "Çok yumuşaksın. Çok sıcak, yumuşak ve tatlısın."

Meme ucunu ağzına aldı. İnledi, lezzetli bir emişle ucunu hafifçe çekti, sonra dilini tepenin etrafında döndürdü.

Minerva enfes duygularla sarsıldı. Ona dokunması, onu öpmesi, yalaması ve emmesi... çok iyi hissettiriyordu. Zevk o kadar keskindi ki, içini sızlatıyordu. Bunu hissedip de daha fazlasını arzulamamak imkânsızdı.

Ama prensipleri olan tek kişi Colin değildi. Kural koyabilen tek kişi o değildi. Artık daha fazla "ders" ya da rol yapmaya dayanamıyordu. Bunu sadece *gerçek* olursa istiyordu.

Bacağını onunkilerin arasına soktu. "İçinde çok fazla ateş var, Min. Tutku için doğal bir yetenek."

Tutku için bir yetenek mi? *Onun* mu?

"Bu doğru olsa bile," dedi, "şımartılmanın beni getirdiği yere bakın." Bir arabadan atıldım, diğerinde soyuldum. Ormanda kayboldum. Aç, neredeyse beş parasız.

"Sizi *buraya getirdi*. İngiliz kırsalını süsleyen en güzel öğleden sonra. Yemyeşil bir çan çiçeği halısının üzerine yayılmış, yürek parçalayacak kadar mavi bir gökyüzüne bakıyorsunuz."

"Seninle."

"Benimle birlikte."

Bir süre sessiz kaldılar. Sonra onun tavrında ani bir değişiklik olduğunu hissetti. Göğsündeki kaslar onun dokunuşuyla gerildi. Ses tonu değiştı.

"Anlıyorum," diyerek parmaklarını kadının göğsünden çekti. "Demek sorun bu. Ortam değil, zevk kavramı değil. Sorun bende. Burada yanlış adamla birlikte olduğunu düşünüyorsun."

"Colin-"

Ondan uzaklaştı. "Tüm bunları başka biriyle paylaşmayı tercih ederdin. Sör Alisdair Kent gibi biriyle. Balçık ve toprak bileşiminden bahsediyor ve dün gece adımı haykıran parçanı inkâr ediyorsun."

Yüzü kızararak göğsünü tekrar korsajının içine soktu ve gözlüklerini aradı. "Zalim olmaya gerek yok."

"Zalimlik yapmıyorum." Ayağa kalktı, kir ve ot tutmuş pantolonunu fırçaladı. "Sadece senin için üzülüyorum, hepsi bu. Seni o kabuğundan çıkarmaya, hayattan nasıl zevk alacağını öğretmeye çalışıyordum. Ama şimdi bunu istemediğini görebiliyorum. İnşa ettiğin o sert, kırılğan kafesin içinde kıvrılıp öleceksin. Umarım Sör Alisdair sıkışık odalara aldırılmaz."

"Yani şimdi özür mü dilemeliyim? Hayırseverliğiniz için cinsel 'derslerden' daha fazlasını istediğim için mi? Ne de olsa, benim gibi garip bir mavi çoraplının umabileceği en iyi şey bu. Öyle mi?" Minerva ayağa kalkmaya çalıştı. "En azından Sör Alisdair adımı hatırlar."

"Belki de." Aralarındaki mesafeyi kapattı, göğsü kızın göğüslerini sıyıracak kadar yakın durdu. "Ama seni unutturacak kadar sert öpebilir mi?"

Sıcak ve kafa karıştırıcı bir an boyunca adamın nefesi kadınınkine karıştı.

Ama kadın olası bir karşılık vermeyi düşünemedi, adam geri çekildi. Sandığı aldı ve omuzladı.

"Haydi," dedi sinirli bir şekilde. "Bu zamana kadar neredeyse varmış olmalıyız." "Neredeyse varmak mı? Neredeyse nereye?"

Minerva onun arkasında kalmış, mantıksız öfkesini anlamaya çalışıyordu. Ve burada ortak akıl, kadınların değişken ruh hallerine sahip bir cins olduğunu iddia ederdi.

Belki çeyrek saat daha yürüdüler ve sonra bir tepenin kenarındaki ormandan çıktılar.

Uzakta, yamacın aşağısında, bahçeler ve ek binalarla çevrili muazzam bir taş malikâne oturuyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Orası neresi?"

"Winterset Grange," diye cevap verdi. "Yakın olmamız gerektiğini biliyordum. İyi bir arkadaşım orada yaşıyor. Gece kalacak bir yere ihtiyacımız var. O haydutların hâlâ ortalıkta dolaşma ihtimaline karşı saklanacak bir yer."

"Ve arkadaşının kapısında öylece belirecek miyiz? Davetsiz, aniden?" Aralarında bir el salladı. "Bizim gibi mi görünüyorsun?"

"Kimse gözünü kırpmayacak. Winterset Grange'a sürekli misafirler gelip gidiyor. Dük ne zaman burada olsa, hiç bitmeyen bir alem olur."

Minerva ona baktı. "*Dük* mü? Bir dükün misafiri mi olacağız?" "O bir *kraliyet* dükü değil," dedi, sanki bu biraz rahatlatmalıymış gibi.

"Hal sevimli bir adamdır, göreceksiniz. Shilling Club adında popüler bir kumar topluluğunun patronudur. Ben de üyesiyim. Kart masasında kaybedecek param olduğu sürece davet edilmememi asla yadırgamaz."

"Ama onun kart masasında kaybedecek hiç paranız *yok*. İsimlerimize göre tam olarak bir egemenliğimiz var."

"Detaylar, detaylar."

Çimenli yamaçtan aşağı inmeye başladılar. Geniş, yayılan malikane onlar yaklaştıkça şişiyor gibiydi. Sanki o şeyin arkasında yaramaz bir çocuk vardı ve kazınmış bir domuz mesanesi gibi içine hava üflüyordu. Korkunç derecede büyüktü, pencereleri derin ve kapüşonluydu, tıpkı bakan gözler gibi.

Bundan hoşlanmadı. Hem de hiç.

Arabaya yaklaştıklarında Colin onu bahçeye, selvi ağaçlarından oluşan bir rüzgâr siperinin arkasına çekti. Bir mendili şırıl şırıl akan bir çeşmeye daldırdıktan sonra yüzünü ve boynunu temizledi, ardından kravatını düzeltti. Paltosunun önündeki tozları fırçaladı ve başını hızlı, gösterişli bir şekilde savurarak saçlarını anında düzeltti.

Ne büyük haksızlık. Otuz saniyelik bir *tuvaletten* sonra, kızın sıcak maşa, bukle kâğıtları ve iki Fransız hizmetçinin yardımıyla yapabileceğinden çok daha iyi görünüyordu.

"Prezentabl mıyım?" diye sordu.

"Her zamanki gibi haksız yere yakışıklısın."

Başını eğdi ve ona baktı. "Şimdi, senin hakkında ne yapabiliriz?" Kadın homurdandı. Gerçekten de öyle. "Muhtemelen hiçbir şey, lordum," dedi sertçe.

"İçeri bu şekilde giremezsin; her tarafın ilikli, bağcıklı ve düğmeli. Eğer metresim olarak görünmek istiyorsan olmaz."

"Senin ..." Sanki servilerin kulakları varmış gibi sesini alçalttı. "Hanımınız mı?"

"Varlığınızı başka nasıl açıklayabilirim ki? Halford Dükü ile yıllardır arkadaşız. Ona kız kardeşim olduğunu söyleyemem. Kimsem olmadığını çok iyi biliyor." Adamın elleri, seyahat elbisesinin düğmelerine gitti. Boğazına en yakın olandan başlayarak düğmeleri teker teker çözdü. "Önce bunu ortadan kaldırmalıyız." İki tarafı ayırdığında, giysiyi omuzlarından itti ve kollarını sallayarak gevşetti. Bu sırada Minerva nasıl itiraz edeceğini bile bilmeden öylece duruyordu.

Ceketini katladı ve bir kenara fırlattı. "Bu da olmaz," diye homurdanarak ipek seyahat elbisesine baktı. "Bugün kırmızı giymeliydin."

Minerva öfkелendi. "Bu elbisenin nesi var?" Bu elbiseyi *seviyordu*. En iyilerinden biriydi. Tavus kuşu mavisi rengine çok yakışıyordu ya da ona öyle söylenmişti.

"Bu çok mütevazı," dedi. "Bir mürebbiye gibi görünüyorsun, bir metres gibi değil."

Mütevazı mı? İpek elbiseye baktı. Üst bedeni göğsüne tam oturuyor, bel kısmı kaburgalarını sıkıca kavıyor ve dolgun, dökümlü bir eteğe doğru genişliyordu. Vücuda oturan, kıvrımları vurgulayan bir siluetti bu; terzinin provasında oldukça cüretkâr hissettirmişti. Özellikle de kolları. Omuzdan biraz kabarıyor, sonra kolun hemen üst kısmında bir kurdele jartiyerle toplanıyordu. Oradan da bileklere kadar kolları sıkıca sarıyordu.

Kurdeleli fiyonklardan birine uzandı, danteli parmak uçlarının arasında gezdirdikten sonra hafif bir dokunuşla manşetine kadar indi. Baş döndürücü bir his, ipeğin parlaklığı üzerinde süzülerek içinden geçti.

Gördün mü? Bu kollar kurnaz, *şehvetli* kumaş kılıflarıydı. Hiç de mütevazı değillerdi.

"Belki bu yardımcı olur." Parmaklarını kelepçeye geçirdi ve acımasızca çekti.

"Hayır, yapma!"

Ve işte böyle, kurnaz kol gitmişti. Keskin çekişi, kurdele bağlarının altındaki dikişte bir yırtık açtı ve geri kalanını sinsi parmaklarıyla yıprattı. Birkaç dakika içinde kolun tamamını yok etmiş ve diğer kol üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Sonunda, onu omuzlarını kaplayan kısaltılmış kumaş puflarıyla bıraktı. Tam parantezlerin olduğu yerde iki küçük ipek kesme işareti vardı.

Bir an geri çekilip ona baktıktan sonra kurdelelerden birini çözdü ve uçlarını sarkık bıraktı.

"Bunu neden yapasın ki?"

Kaşı kalktı. "Bir öneride bulunuyor." "Benim gevşek olduğumu mu ima ediyor?"

"Senin sözlerin, benim değil." Elleriyle kızın belini kavradı ve yüzünü başka tarafa dönmesi için onu döndürdü. Elleri elbisesinin arkasındaki kanca sırasına gitti. Boynunun altından başlayarak onları teker teker çözdü.

"Bu kadarı da fazla," diye itiraz etti, kıvrılarak uzaklaşmaya çalıştı. "Kadınısı görünmek istemiyorum."

Ona sıkıca sarıldı. Nefesi sıcak ve sert bir şekilde kızın boynuna çarpıyordu. "Benim istediğim gibi görünmen sağlanacak. Ne de olsa bir metresin amacı budur. Sör Alisdair Kent'in kadınlarının ilkel ve ağırbaşlı görünmesinden hoşlandığına şüphe yok ama seyahat ortağın olarak beni seçtin. Korumam gereken bir itibarım var."

Elbisesini sırtının orta noktasına, kürek kemiklerinin hemen arasına kadar çözdü. Sonra genişletilmiş yakayı omuzlarının yamaçlarından geçirerek en uygunsuz enleme kadar indirdi. İç çamaşırının kenarı açıktaydı ve açıkta kalan göğüs dekoltesini çerçevelemek için beyaz dantelli bir firfir oluşturunuyordu.

Minerva'yı yüzünü ona döndürecek şekilde döndürdükten sonra eserini inceledi. Minerva utançtan kızardı. Adam onun son derece saygın seyahat elbisesini almış ve bir korsan kızına yakışır şekilde omzu açık bir takıma dönüştürmüştü.

Ve onunla işi henüz bitmemişti. Ellerini saçlarına götürdü ve başarısız saç tokasını koparmaya başladı. Eğer açlıktan bayılmasaydı ve Midlands'da beş parasız kalmaktan korkmasaydı, böyle bir muameleye katlanamazdı.

Bu alay etmenin ötesine geçti. *Kıskanıyor* olabilir miydi? "Gerçekten Colin. Sör Alisdair'e olan saygıma kızdıysanız özür dilerim. Ama Beni bu şekilde aşağılamanız size iyi fikirlerimi kazandırmayacaktır."

"Belki de değil." Son tokayı da çıkardı ve saçlarını yüzüne doğru salladı. "Ama bunun benim kişisel tatminime büyük katkı sağlayacağına inanıyorum. Ve ikimizi de pek çok meraklı sorudan kurtaracak."

Gözlüğünü yüzünden çıkardı ve katlayarak göğüs cebine soktu.

"Onlara ihtiyacım var." Onlara uzandı.

Onun bileğini yakaladı. "Hayır, yapmayacaksın. Şu kapıdan girdiğimiz andan itibaren yanımdan ayrılmayacaksın, duydun mu? İnan bana, Halford'un misafirlerinden hiçbirinin seni paylaşmak istediğini düşünmesini istemezsin."

Onu paylaşmak mı? Ne tür bir kötülük yuvasına giriyorlardı?

"Kendi adıma," dedi, "senin köle ruhlu, düşkün, kıskanç koruyucunmuşum gibi davranacağım."

Kadınsı olmayan bir kahkahayı ısırarak geri çekti. "İşte *bu* hayatımın rolü olacak."

"Ve sen. . ." Tek bir parmak ucuyla kızın çenesini kaldırdı. "Rolünü mükemmel oynasan iyi edersin, evcil hayvanım."

"*Benim payım* mı? Nasıl metres olunur bilmiyorum." Kesinlikle düklerin arasında değil. Güçlü erkeklerin yanında tam bir puding oldu.

"Oh, kendini küçümseme. Bence çok iyi iş çıkaracaksın. Gördüğünüz gibi, bir metres keskin, vahşi küçük bir yaratıktır. İşine geldiğinde, bir erkeği karşı konulmaz, arzulanan, sonsuz derecede büyüleyici biri gibi hissettirebilir. Dünyadaki tek erkek." Daha yakına eğildi, sesini koyu bir fısıltıya indirdi. Konfor ya da netlik için fazla yakındı, sadece erkek vahşetinin bulanıklığı vardı. "Ciddiymiş gibi inliyor. Ve istediğini elde ettiğinde, erkeğin onun için hiçbir şey ifade etmediğini - kesinlikle *hiçbir şey* ifade etmediğini - acı bir şekilde açıkça ortaya koyacaktır. Bence sen bu rol için doğmuşsun. Öyle değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum," dedi sesi titreyerek. "Ne cüretle benim bir tür ... olduğumu öne sürersin? Dün gece tamamen senin fikrindi."

"Biliyorum."

"Ve kollarınızda keyifli bir gece geçirip ertesi gün sizinle pek bir şey yapmak istemeyen ilk kadın ben olamam."

"Tabii ki hayır. Sen sadece uzun ve seçkin bir çizginin en sonuncususun. Ve sonuncusu olacağınıza dair herhangi bir hayal kurmayın."

"O zaman neden bu kadar kızgınsın? Neden böylesine acımasız bir intikam için seçildim? Gururunuzdaki küçük bir sızı dışında size nasıl bir yara açmış olabilirim?"

Uzun bir süre ona baktı. "Bilmiyorum."

Sonra iki eliyle uzandı ve kızın yanaklarını çimdikledi. Sertçe.

"Ah!" Sersemlemiş bir halde ellerini üzerlerine kapattı. "Bu ne içindi?"

"Benim fahişemi oynayacaksan yanaklarının kızarması gerek ve bizde hiç allık yok." Adamın kollarından biri kızın etrafına dolanarak onu kendine yaklaştırdı. Başparmağıyla alt dudağında gezindi. "Ve bu dudaklar tamamen büzülmüş ve solgun görünüyor."

Başını eğerek kızın ağzını sert, yaralayıcı bir öpücükle yakaladı. Dili dudaklarının arasına girdi, ağzını baştan aşağı, talepkâr bir şekilde taradı. Sonra alt dudağını yakaladı ve dişleriyle alaycı, köpek yavrusu gibi bir çekiştirme yaptı. Ağzını şişmiş, zevk ve acıyla sızlayan bir halde bıraktı.

Dirseğini adamın böğrüne sapladı ve kolundaki tüm gücü kullanarak aralarındaki mesafeyi açmaya çalıştı. Adam onu serbest bıraktı ve kadın birkaç adım geriye tökezledi.

Parmak uçlarını ağzına dokundurarak kan olup olmadığını kontrol etti. "Şimdi tatmin oldun mu?"

Uzun, sinirli bir nefes verdi. Aralarında biraz mesafe olduğu için adamın yüz ifadesini daha iyi seçebiliyordu. Zayıf, temkinli bir açlıktı bu.

"Yakınından bile geçemezsin, Min." Sandığı almak için eğildi.

"Yakınından bile geçmedi."

On Sekizinci Bölüm

Winterset Grange dışarıdan sade ve yasakçı görünse de, içi sefahatin ve aşırılığın doruğundaki Antik Roma'dan fırlamış bir şeyi andırıyordu.

Gözlüksüz olmak hem bir engel hem de bir nimetti. Minerva nereye dönse, bulanık et tasvirleri görüyordu. Şehvet düşkünü çıplakların resimleri yükselen duvarları kaplıyor, göğüsten sırta üç kat yüksekliğinde istifleniyordu. Çökmüş heykeller oyuklardan göz kırptıyordu. Hırslı bir dekoratör her şeyin üzerine altın varaklar serpmişti.

Minerva'nın en yakınındaki heykel, Korint sütununun üzerinde kıvrıla kıvrıla yürüyen Pan'a benziyordu. Gözlerini kısarsa taşın ince gümüş ve pembe damarlarını seçebiliyordu. Kesinlikle İtalyan.

"Bu kadar güzel bir mermer, bu kadar yanlış kullanılmış." Parmaklarını serin ve pürüzsüz taşın üzerinde gezdirdi. Sonra kavradığı silindirik çıkıntının ne bir boynuz ne de bir boru olduğunu fark edince elini hemen geri çekti.

Bakışlarını dinlendirmek için güvenli bir yer ararken duvar kağıdına baktı. Dans eden çiftleri gösteren geleneksel, hoş bir altın-beyaz toile deseni. Yoksa dans mı ediyorlardı?

Gözlerini kısarak daha yakından baktı ve desene odaklanmaya zorladı. Hayır, çiftler dans etmiyordu.

"Payne! Sensin." Tembelce bağlanmış bir banyan giymiş bir adam koridor boyunca onlara doğru yürüdü. Genç görünüyordu -Colin'in yaşına yakın olduğunu tahmin ediyordu- ve yanında kültürlü bir dağınıklık havası ve belli belirsiz bir afyon dumanı kokusu getiriyordu. Yanında kendisinden bile daha açık saçık giyinmiş iki kadın vardı; biri pürüzsüz ve açık tenli, diğeri dev gibi saçlıydı. Minerva yapamadı

Kadınların yüz ifadelerini seçebiliyordu ama şehvetleri elle tutulur bir güçtü. Bakışlarını üzerinde hissetti, soğuk ve ürpertici.

Bu ürkek kız bizden biri olamaz, diye düşündüklerini hayal etti.

Ben değilim, diye bağırarak istedi. Colin'e, hovarda arkadaşına ve bu iki hafifmeşrep kadına iyi bir dayak attığı, priapic Pan'ı yere yıktığı, topuğunun üzerinde döndüğü ve-

Ama hiç parası yoktu. Gidecek hiçbir yeri ve oraya ulaşacak hiçbir yolu yoktu.

Gözlüğü bile yoktu.

Minerva çenesini kaldırdı ve kalçasını eğdi. Colin'e yaklaştı ve kolunu onun omzuna koymak için hareket etti. Elbette, görüşü o kadar kısıtlıydı ki, yanlış değerlendirdi ve kolunu havaya kaldırdı. Tökezleyip Colin'in üzerine düştü, bir kolunu Colin'in göğsüne doğru uzattı ve tüm dünyaya bunu yapmak istemiş gibi görünmeye çalıştı.

Kimsenin kandırıldığını düşünmüyordu.

Kadınlardan biri kıkırdamaya başladı. Diğeri yüksek sesle güldü. Minerva yere batmak istedi.

"Hanımlar," dedi Halford Dükü olduğunu tahmin ettiği adam, "iyi dostum Payne'i hatırlarsınız."

"Ama tabii ki," diye mırıldandı içlerinden biri. "Biz eski dostuz, değil mi?"

Şimdi Minerva yere batmak ve orada ölmek istiyordu. Colin'in kızgın olduğunu anlıyordu ama bunu ona nasıl yapabilirdi?

Colin başını eğdi. "Her zaman bir zevktir, Hal. Habersiz geldiğim için özür dilerim. Umarım bu dayatmaya aldırmazsınız."

"Asla bir dayatma değil! Ama tanrılar, birdenbire ortaya çıktınız. Arabanızın sesini bile duymadım." Adam kadınlardan birini tutmaktan vazgeçti ve Colin'in koluna güler yüzlü bir yumruk attı. "Kâhya bana geldiğinizi söyledi ama ona inanmadım. Son duyduğumda, kuzenin senin tasmanı kısa tutuyordu."

"Görünüşe göre kaymışım."

"Aferin sana. Zamanlaman daha iyi olamazdı. Prinny'nin bu hafta içinde uğraması bekleniyor. Kızlar, gidip şu büzüşmüş hizmetçimi bulun ve Payne'in her zamanki süitini hazırlamasını söyleyin."

"Evet, majesteleri."

Halford hanımları arkalarından sert bir tokatla yollarına gönderdi. Sonra Minerva Dük'ün bakışlarının kendisine kaydığını hissetti. Tüyleri diken diken oldu.

"Şimdi," dedi, "bavullarınızı görelim. Onu tanıştırmayacak mısın Payne? Bunu daha önce gördüğümü sanmıyorum."

"Hayır, yapmadın." Colin onun sırtına güven verici bir dokunuş yaptı. "Melissande yeni."

Melissande? Gözlerini devirmemek için kısa süreliğine kapattı. Dük, "Her zamanki gibi biri değil, değil mi?" diye sordu.

"Çeşitlilik her zaman hoşuma gitmiştir. Masum görünebilir ama yatak odasında çok şaşırtıcıdır."

"Öyle mi şimdi?" Dük onunla konuştu. "Peki o zaman Melissande. Eminim arkadaşım sana Winterset Grange'de hepimizin dost olduğunu söylemiştir. Ev sahibine biraz minnettarlığını göstermeyecek misin? Belki bir öpücükle başlayabilirsin."

Karnı guruldadı.

Colin'in kolu kadının beline dolanarak onu kendine bağladı ve hareket etmesini yasakladı. Kolayca, "Onu mazur görmemiz gerekecek. Tek kelime İngilizce bilmiyor."

"Tek kelime etmedin mi?" Dük kıkırdadı. "*Parlez-vous francais?*"

"Fransız da değil. Küçük bir Alp prensliğinden geliyor. Adını bile hatırlayamıyorum. Kendi lehçeleri var."

"Hm." Dük düşündü. "Neyse ki zevk evrensel bir dildir." Minerva'nın çıplak omzunda bir parmağını gezdirdi.

Ona ters ters baktı, öfkeyle. Dük olsun ya da olmasın, hile olsun ya da olmasın, sempozyum olsun ya da olmasın, Minerva böyle bir muameleye tahammül etmeyi reddediyordu. Düzgün bir leydinin güzelliğine, başarılarına ve sosyal zarafetine sahip olmasa da, o kibar bir kadın ve özgür düşünen bir bireydi. Haysiyetine sahipti.

Halford'un küstah dokunuşu aşağıya, dekoltesine doğru alaycı bir şekilde ilerlediğinde, kadın küplere bindi ve adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

Sonra dişlerini gösterdi ve küçük bir hırıltı çıkardı. Şiddet de evrensel bir dildi.

"Kendine dikkat et, Halford." Colin gerildi. Sesinde artık mizah yoktu, sadece tehdit vardı. "Bu kız hafife alınacak biri değil. Kuzenimin Savaş Bakanlığı'ndaki bir arkadaşı ona göz kulak olmamı istedi. Söylentiler, şüpheler var. Kraliyet'in istihbaratına göre ya sürgündeki bir prenses ya da soğukkanlı bir suikastçı."

Dük bir kahkaha attı. "Çenendeki morluğa bakılırsa, bahsimi ikincisine yatırıyorum. Ama bahisten bahsetmişken, gelin. Herkes kart odasında."

Dük topuklarının üzerinde döndü - çıplak topuklarıyla, çünkü banyanın altında hiçbir şey giymemiş gibiydi - ve uzun bir koridorda ilerledi.

Colin ve Minerva birkaç adım geride kaldılar.

"Şimdi de soğukkanlı bir suikastçı mı oldum?" diye tısladı. "Böyle şeyleri nereden buluyorsun?"

Onu susturdu, adımlarını bilerek yavaşlattı, böylece daha da geride kalacaklardı. "Buna doğaçlama deniyor, unuttun mu? Davranışınız için bir açıklama yapmak zorundaydım."

Dük önlerinde, köşeyi dönerken bir arkadaşına seslendi.

Halford gözden kaybolur kaybolmaz Minerva koridorda durdu ve Colin'in kucağından sıyrıldı. Colin'in bunu ona nasıl yapabildiğini anlayamıyordu; bir an bu kadar koruyucu ve fedakârken, bir an sonra bu kadar büyüklük taşıyordu.

"Bunu hak etmiyorum," diye fısıldadı. "Dün gece senin *ilgini* kabul etmek gibi bir hata yaptım diye . . . dün gece, bu beni bir fahişe yapmaz. Beni o aşağılık kadınlarla aynı kefeye koymaya nasıl cüret edersin?"

"İnanın bana, o kadınlar kendilerini aşağılanmış olarak adlandırmazlar. Fahişe olduklarını nereden çıkardınız? Belki de onlar da en az sizin kadar soylu ve iyi yetiştirilmiş, sizin anlamadığınız şeyleri anlayan hanımefendilerdir. Nasıl eğleneceklerini. Nasıl iyi vakit geçirilir."

"Ne?" Parmağını kendi göğsüne soktu. "Nasıl eğleneceğimi biliyorum. Nasıl iyi vakit geçireceğimi anlıyorum."

Başını eğdi ve "Tabii ki biliyorsun," dedi.

"Bu ne cüret!" Şimdi de aynı parmağını onun göğsüne sapladı. "Ne cüretle beni buraya getirir ve o sarkıntılık eden, eli sopalı düke maruz bırakırsın?"

Onun bileğini kavradı ve sesini alçalttı. "Bu ne cüret, gerçekten."

Adamın kızgın olduğunu anlamak için yüz ifadesini görmesine gerek yoktu. Öfke ondan yayılıyordu.

"Sen kendini eşkiyanın kucağına atmışken, ben senin hayatını kurtarmak için kendi hayatımı riske atmaya nasıl cüret ederim? Seni rahat bir eve getirmeye nasıl cüret ederim, ormanda ve tarlalarda geçen bir günün ardından yiyecek ve bir gecelik barınak bulabileceğimiz bir yere. Bu ne cüret."

Elleri kadının omuzlarından yukarı kaydı ve başı ile boynu arasında durdu. Sanki onu öpüp öpmeyeceğine ya da boğazını sıkıp sıkmayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Her halükarda mücadele edecekti.

"Şimdi şu kart odasına gidiyoruz. Yiyeceğiz, içeceğiz ve onların oyununu oynayacağız. Mümkün olduğunca çabuk yukarı çıkıp güzel bir uyku çekeceğiz. Sana yemin ederim, iki şeyi yaptığın sürece yarın sabah bu evden hem erdemin hem de o onaylamayan kişiliğin bozulmadan, küçük kabuğunun içinde güvende olarak çıkacaksın." Kızın başını hafifçe salladı. "Bana yakın dur ve rolünü oyna."

"Soğukkanlı bir suikastçı rolü mü? Bunun için ilham alabilirim."

"Sevgilimin parçası." Parmakları saçlarının arasından yukarı doğru kayarak kafa derisinin üzerinde enfes bir his yarattı. "Bu zeki zihnin derinliklerini araştır ve rol yapacak hayal gücünü bulup bulamayacağını görmeye çalış. Etrafımızdakileri bende hayranlık uyandıracak bir şeyler bulduğuna ikna etmek için. Her şeye rağmen benimle birlikte olmayı bir toprak parçasına tercih ediyorsun."

Sesindeki düzensiz acı onu şaşırttı. İşte değişen ruh halinin ve dengesiz davranışlarının nedeni buydu. Her nasılsa, kendi kırılğan duygularını korumaya çalışırken, *onun* kendini pislikten daha aşağı hissetmesine neden olmuştu.

"Colin. . ." Onun yakasını okşadı. "Onları senden hoşlandığıma ikna edebilirim. Bunun için hayal gücüne gerek yok."

Başparmağı çenesinde gezindi ve sesi boğuklaştı. "Öyle değil mi?"

"Ama kimse sevgili olduğumuza inanmayacak. O kadınların güldüğünü duydun. Spindle Cove'da kendin söyledin. Kimse *beni* istediğine inanmayacak."

Bir iniltiyle ellerini kadının sırtından aşağı kaydırды. Sırtını iki eliyle kavrayarak onu kaldırdı ve en yakındaki oyuğa bastırdı. Adamın tavrındaki sahiplenme duygusu onu heyecanlandırdı ve sert, kaslı vücudunun kızinkine yaptığı baskı da öyle.

Kulağına bir öpücük kondurdu. "Ya o gece aptal olduğumu söyleseydim?" "O zaman kabul ederdim."

"Ya sana her şeyin değiştiğini söylersem?" Onun boynunu öptü. "Son dört yirmi saat içinde sırf sana dokunmaya cüret ettikleri için üç farklı adamı öldürmek istediğimi, bunlardan birinin de bir dük olduğunu. "Sana dokunmaya cüret ettiğim için

Özlemle, seni istemekle tükendim. "Sefahat içinde geçen hayatım boyunca başka hiçbir kadını istemediğim gibi."

Dili kızın nabzında gezindi ve kızın nefesi kesildi. "O zaman senden şüphe ederim," diye nefes aldı.

Neden?"

"Çünkü . . ." *Çünkü kendimden şüphe ediyorum.* "Çünkü ne kadar kolay yalan söylediğini biliyorum."

Adam kadının poposunu kavrayarak leğen kemiğini kendisiyle aynı hizaya getirdi. Adamın sertliği kızın damarlarında zevk dalgaları yaratarak ona doğru ilerliyordu.

"Hissettin mi?" diye hırladı.

Başını salladı. Tanrım, nasıl yapamazdı?

"Günlerdir senin için yanıp tutuşuyorum Minerva. Spindle Cove'dan ayrılmadan önce bile. Başka hiçbir şeye inanmıyorsan, buna inan." Ona karşı sallandı. "Bu yalan söylemez."

Colin rol yapmayı bırakmıştı.

Minerva'yı kart odasına götürdü. Yeşil keçe masanın etrafında toplanmış yarım düzine tanıdık yüzü selamladıktan ve alıngan yabancı metresi-ya da müdiresi Melissande'ı tanıttıktan sonra kendi sandalyesine oturdu.

Minerva'yı kalçalarından tutarak kucağına oturttu. Minerva'nın küçük tatlı poposunu sol kalçasına yasladı, bir kolunu omuzlarına doladı ve elini doğrudan göğsünün üzerinde gezdirdi. Tembel hareketlerle, değiştirilmiş yakasının açıkta kalan dekoltesine sürtündüğü narin sınırı izledi.

"Yakınımda kal," diye fısıldadı kulağına sokularak. O civardayken, dişleriyle onun minik kulak memesini yakalama fırsatını yakaladı.

Özetle, ikisini çok ama çok samimi yaptı. Halford'un iyiliği için görüntü yaratmak için değil. Ona ya da herhangi birine bir şey kanıtlamak için değil.

Çünkü onu istiyordu. Ve başka türlü davranmaktan bıkmıştı.

"Pekala, Payne." Dük kâğıt destesine uzandı. "Oyun palavra."

Colin masanın üzerine saçılmış bozuk paraları ve kumar jetonlarını inceledi. "Bana bir sterlinlik bahis oynar mısın? Üzerimde fazla para taşımıyorum."

"Ama tabii ki." Dük ona, her biri onluk iki şilin destesi uzattı.

Minerva onun kuaında gerildi.

"Sus," diye mırıldandı saçlarına karşı. "Güven bana." Bunun gerekli olduğunu anlamalıydı. Kâğıt masasında geçirecekleri birkaç saatin karşılığını almışlardı.

Boğazından kuşkulu bir ses çıktı. Ama hareketsiz kaldı.

"İyi bir ev sahibi ol, Hal, ve bu canlı giysili jackanape'lerden birine hanıma yemek ve şarap getirmesini söyle? Biraz beslenmeye ihtiyacı var."

"Görünüşüne bakılırsa sen de öyle."

"Evet, pekâlâ." Colin sırttı. "Son birkaç gündür birbirimizi epeyce yorduk."

Masanın etrafındaki kumarbazlar içtenlikle güldüler. Dük sadece hizmetkârlara içecek getirmelerini işaret etti ve kâğıtları dağıtmaya başladı. Halford kâğıt odasında her zaman işini bilirdi.

Colin dikkatini kartlara verdi. Minerva da kendi dikkatini yemeğe çevirdi.

Küçük yollarla onunla ilgilendi. O kendisine uzatılan ele konsantre olurken, kadın da onun kadehini bordo şarapla doldurdu. Şimdi onun için tereyağlı bir ekmeğin iki yarısı arasına sıkıştırılmış bir dilim kızarmış domuz eti hazırladı. Bu sırada başparmağına biraz tereyağı sürmüştü. Başparmağını ağzına götürdü ve emerek temizledi. Colin onun bu hareketi nazlanmak ya da kışkırtmak için yapmadığını biliyordu. Bu da onu son derece tahrik edici kılıyordu.

Kuledeki o ilk geceden beri onun bu özelliğini fark etmişti. İçinde dünyevi, doğal bir duygusallık vardı ama bu sadece kendine güvendiğinde ortaya çıkıyordu. Ya da biraz şarap içtiğinde. *Bu* Minerva'yı kalıcı olarak dünyaya çekmek için ne gerektiğini merak ediyordu. Sürekli bir güvence kaynağına ihtiyacı olacağını düşündü. Belki de Kraliyet Jeoloji Derneği'ne katılımı ona bir dereceye kadar bunu sağlayabilirdi. Ama doğru adam çok daha fazlasını yapabilirdi. Doğru adam onun içine güven tohumları ekebilir ve onları besleyerek uzayıp giden, tatlı ve bol meyveler veren sağlıklı, sağlam sarmaşıklar haline getirebilirdi.

Şu anda önemseydiği tek meyve, önlerindeki üzüm ve kayısı tabağıydı. Açlıktan kıvranan karnını doyurmak öncelikli hedefiydi ve bunu enerji tüketen peynir dilimleri ve jambon dilimleriyle yapmaya çalıştı. Yoldan geçen bir hizmetçi ona bir tepsi dolusu ısırik büyüklüğünde tart sunduğunda, hevesli bir solukla şarap kadehini bıraktı ve iki eliyle bir tarta uzandı.

Birini ağzına attı ve diğerini ona uzattı.

Parmaklarıyla almak yerine, sabit tutmak için bileğini kavradı. Sonra da dilini parmak uçlarında gezdirerek hamur işi lokmasını doğrudan parmaklarından yuttu. Kadın içini çekti ve bu küçük ses bir reçelli tarttan çok daha bal gibi tatlı ve günahkâr derecede lezzetliydi.

Halford boğazını temizledi. "Bahis senin, Payne."

Colin kendini salladı ve masanın ortasına doğru sallanan bir şilin gönderdi. "Evet, elbette."

O oynadı, onlar yedi. İkisi de karınlarını doyurduktan sonra Colin hizmetçilere tabakları ve tepsileri kaldırmalarını işaret etti.

Minerva kendini onun kucağına bıraktı. Parmakları onun ensesindeki saç tutamına dolandı ve boş boş oynadı. Boynunun tendonlarını aşağı yukarı okşadı ve oradaki gerginliği yatıştırdı. Hak etmediği küçük şefkat fırçaları.

Dudaklarını kızın kulağına bastırdı ve fısıldadı, "Üzgün olduğumu biliyorsun değil mi?"

Daha öncesi için."

Hafifçe başını salladı.

Soluk soluğa bir iniltiyle kolunu kızın beline attı ve onu kendine yaklaştırdı.

Başını onun göğsüne yasladı.

Onun tacını öptü. "İstersen uyu."

Tüm vücuduyla bir iç çekti ve onun kucağında eridi. Aralarındaki bu kolay samimiyet... son birkaç gün ve gecede yaşadıkları maceralar göz önüne alındığında mantıklı geliyordu. Ama yine de sürpriz oldu. O olmuştur fiziksel olarak samimiile birçok Kadınlar, ve o başkalarına duygusal olarak yakın hissediyordu. Ama şimdiye kadar bu iki sosyal alanı birbirinden ayrı tutmak için özenle çalışmıştı. Colin'in arkadaş olarak saydığı kadınlar vardı, bir de yattığı kadınlar. Ne zaman bir kadına iki grubun çakışması, sorun anlamına geliyordu.

Minerva Highwood ilk günden beri onun için beladan başka bir şey ifade etmiyordu.

Ama Tanrı'ya şükür, o da bu iyiliğe karşılık vermişti. Onun göğsüne doğru kıvrılırken, kendini onun karşısında çok küçük ve kırılgan hissediyordu. Son dört yirmi saat içinde İngiliz kırsalında kilometrelerce yürümüş, silah zoruyla tüm parasını teslim etmiş, bir eşkıyaya bıçak çekmiş ve nazikçe yetiştirilmiş bir bakireyi çılgılık attıracak kadar Bacchanalian aşırılıkları olan bir eve girmişti. Ve tüm bunlar, ilk gerçek orgazmından sadece bir gün sonra oldu.

Bir kez bile çaresiz gözyaşlarına boğulmamıştı. Ya da lütfen onu eve götürmesi için yalvarmadı. Yüz kadından biri bile benzer durumlarda kendini bu kadar iyi idare edemezdi.

O anda kendi kendine bir yemin etti. Hayatında başka hiçbir şeyi doğru yapmasa bile bunu yapacaktı: Minerva Highwood'u bilimsel sunumu için Edinburgh'a götürecekti. Zamanında, tek parça halinde. Ve erdemi bozulmadan.

Bir şekilde, bir şekilde, *bu* iyi niyetlerin doğru çıkmasını sağlayacaktı.

Sağ eliyle kartlarını toplarken sol eliyle saçlarını ve sırtını nazıkçe okşadı. "Uyu," diye mırıldandı yine.

Kucağında kayarken, kalçası ona sürtündü. Vücudunun tepkisi ani ve içgüdüsel. Kan kasıklarına hücum etti, sikini sertleştirdi ve o aziz prensiplere olan zayıf tutunuşunu gevşetti. Onu fiziksel olarak istiyordu ve başka türlü davranamazdı.

Ama diğer, daha içgüdüsel bir tepkiyi, göğsünde yükselen ezici şefkati saklamaya çalışmalıdır.

Önemmediği basit, düşünülemez bir gerçektir.

On Dokuzuncu Bölüm

Minerva bir kez daha onun kollarında uyandı. Bu şekilde uyanmaya alışmaya başlamıştı; onun sıcaklığı, gücü ve karanfil kokusuyla kucaklanmıştı. Kendini uyandırmak için acele etmedi ama bir dakika daha o yarı rüya dünyasında asılı kaldı. Adamın yeleğine doğru iç geçirdi ve boynuna sıkıca sarıldı.

Bu adama güveniyordu. Adam bilinen bir yalancı ve utanmaz bir çapkındı ama ona güveniyordu. Tüm bu sefahatin ortasında onun kollarında uyuyakalacak kadar.

Kâğıt masasına gözlerini kırpıştırarak baktı, kâğıtların ve bozuk paraların karmaşasını odak noktasına getirmeye çalıştı. Ne kadar zaman geçmişti? Çok geç olmuştu. Oyuncuların çoğu gece için çoktan çekilmiş görünüyordu. Sadece Colin ve Halford kalmıştı.

Önlerindeki şilin yığınının dikkatle baktı. Yolculuklarına devam edebilmeleri için paralarını yeterince artırmış mıydı? Oyunun başlangıcında bu paralar yirmi taneydi.

Şimdi saydı . . .

Dört.

Kalbi durdu. Oh, Tanrım. Bunu nasıl yapabilirdi? Ona *güvenmişti* ve o her şeyini kaybediyordu.

Sonra bakışlarını Colin'in elindeki kartlara çevirdi. Gördüğü şey ona yeniden nefes alması için bir neden verdi. Kartları umut verici görünüyordu. Gözlükleri olmadan onları tam olarak seçemiyordu. Ama hepsinin kırmızı olduğunu ve hepsinin kapalı kartlar olduğunu görebiliyordu. Basit bir mantık ona bunun iyi bir şey ifade etmesi gerektiğini söylüyordu. En azından bir çift budala.

Masanın ortasındaki bozuk paralarla dolu yere baktı. Eşkıyanın aldıklarını yerine koymaya yetecek kadar para. Belki de bu

Hepsi Colin'in planının bir parçası.

"Bir çift dokuzlu, hepsi bu." Dük kartlarını yere attı. "Eminim daha iyisini yapabilirsin, Payne."

Evet! Yapabilirdi. Parmaklarını adamın yeğinin cebinin kenarına doladı, heyecandan bayılmıştı.

Colin bir süre sessizliğini korudu. "Yanıldığımı kanıtladığım için üzgünüm Hal," dedi, "ama beni yendin." Elindeki kartları önündeki masaya yüzüstü koydu.

Halford Dükü açgözlü bir kahkaha atarak kazancını topladı. Minerva'nın eli Colin'in cebinden kaydı. Sersemlemişti. Dehşete düşmüştü. Dört şilin. Şimdi dört şiline düşmüşlerdi. Sahip oldukları her şeyi kaybetmeden önce onu bu iskambil masasından uzaklaştırmalıydı.

Ama nasıl? Çılgın masalları sayesinde onunla konuşamıyordu bile. Bu insanların hepsi onun Melissande, küçük bir Alp prensliğinden gelen mülteci bir prenses olduğuna inanıyordu. Ya da alternatif olarak, hepsini uykularında öldürebilecek bir suikastçı. Ve boş zamanlarında Colin'in metresi.

Onun dünyevi, şehvetli metresi.

Minerva dudağını ısırды. Belki de onu konuşmadan bu bahis masasından çekmenin bir yolu vardı.

Kucağındaki ağırlığını ayarlayarak bir elini onun saçlarını okşamak için uzattı. Ağır kahverengi bukleler parmaklarının arasında süzülüyor, avucunun üzerinde tüyler gibi okşanıyordu. Diğer eliyle de kravatının düğümünü gevşeterek kumaşın tamamı yavaş ve şehvetli bir şekilde boynundan kayana kadar oynadı. Onun hafifçe inlediğini duyduğunu sandı.

Onun boynuna sokuldu. Kanyak kokusu tenine sinmişti, koyu ve sarhoş ediciydi. Gözlükleri olmadan, bu yakın mesafeden, tıraşsız bir bulanıklıktan biraz daha fazlasıydı. Ama yine de içler acısı derecede yakışıklı bir bulanıklıktı. Boynunu bükerek onun yanağını öptü.

Nefesi kesildi ve neredeyse devam etmek için cesaretini kaybediyordu. Ama bunu o başlatmıştı ve artık geri dönüşü yoktu.

Başını eğerek çenesinin alt tarafına bir öpücük kondurdu.

Masanın karşısındaki dük kuru bir kahkaha attı.

Minerva'nın kalbi durdu. Dudakları Colin'in tıraşsız boğazına yapışarak dondu kaldı. Ne düşünüyordu ki? Arsız bir baştan çıkarıcı mı? *Onu* mu? Elbette Halford buna inanmazdı. Akli başında hiç kimse inanmazdı.

Dük, "Payne," dedi, "belki de bu turda oturmak istersin? Görünüşe göre Melissande'ın yatağa yatırılması gerekiyor."

Colin'in adem elması boğazında sallanıyordu. "O bekleyebilir."

Dük bilmiş bir kıkırdamayla, "Belki," diye cevap verdi. "Ama sen yapabilir misin? Bir erkeğin parmak eklemlerinin bu kadar solgun olduğunu hiç görmemiştım."

Heyecan vücudunu sarmıştı. Halford buna inanmıştı. Colin etkilenmişti. O bir baştan çıkarıcıydı. Ama hâlâ amacına ulaşamamıştı: Colin'i iskambil masasından uzaklaştırmak.

Minerva çabalarını iki katına çıkardı. Parmaklarını onun saçlarına doladı. Boynunu yaladı, dilini nabzından kulak memesine doğru sürükledi. Dilinin ucuyla kulağının her kıvrımını ve çıkıntısını izledi.

"Üst kata," diye fısıldadı. "Beni yukarı çıkar. Şimdi."

Colin'in eli Minerva'nın elbisesinin arkasına dolandı ve hızlı bir çekişle nefesini kesti. Ancak bu keskin ve gizli azarlama Minerva'nın isyankâr doğasını daha da alevlendirdi. Bu rolü oynaması kimin fikriydi? Şikâyet etmeye hakkı yoktu. Ayrıca, bir yanı bundan zevk alıyordu. Kalçasında titreyen sert, sıcak çıkıntıya bakılırsa, onun da bir parçası bundan zevk alıyordu.

Bu yalan değil.

Köprücük kemiğini öptü, parmaklarını gömleğinin kapağına götürdü. Önce birini, sonra ikisini çözdü ve parmaklarını içeri sokarak onun pürüzsüz, kaslı göğsünü okşadı.

Dük gözlemledi, "Yığnında oldukça azalıyorsun, Payne. Melissande'ın tadını çıkarmaya bu kadar ilgisiz olduğunuza göre, belki de dostça bir bahse girmek istersiniz. Bu kadar bariz ve bol cazibeye karşı çok para yatırırdım."

Minerva'nın, anladığını ekşi bir bakışla belli etmemek için çok çalışması gerekiyordu. Ya da midesinin şiddetli bir şekilde kabarmasıyla.

Colin de gerildi. "Dikkatli ol, Halford."

"Neden? Söylediklerimizin tek kelimesini bile anlamıyor ki." Dük kartları karıştırdı ve dağıttı. "Tek el, tek kazanan. Sen kendi kızını masaya koy, ben de benimkilerden birini atayım. Kim kazanırsa bu gece eğlencenin tadını iki katına çıkarabilir."

Colin'in vücudundaki her kas anında taş gibi sertleşti. Ellerinden biri yumruk oldu. Diğer ise kalçasında tuttuğu tabancaya gitti.

Minerva'nın kanı damarlarında buz gibi akmaya başladı. Bu koruyucu dürtülerin hepsi iyi ve güzeldi ama ihtiyacı olan son şey Colin'in

Dük'le başları belaya girecekti. Winterset Grange'den kovulacaklardı; bu kez sırtlarındaki giysilerden başka hiçbir şeyleri olmadan gece boyunca koşacaklardı.

Felaketle aralarında sadece birkaç dakika vardı. Ama Colin'in fırtınalı ifadesinden, on saniyeden daha uzun bir süre sonrasını düşünmediğini anlayabiliyordu.

Minerva'yı kucağından kaldırarak ayağa kalktı. Dük'e bir parmağını doğrulttu. "Sen *hiç*-"

Şaplak.

Minerva onun suratının ortasına bir tokat attı.

Colin gözlerini kırpıştırarak ona baktı, belli ki afallamıştı.

Omuzlarını kaldırdı. Ona başka seçenek bırakmamıştı. Adamların tartışmasını bir şekilde durdurmak zorundaydı. Ve önce Colin'le kavga etmeye başlarsa Colin dükle kavga edemezdi. Yani . . .

Şaplak. Bu kez sol elini kullanarak adamın kafasını diğer yöne doğru savurdu.

Sonra geri çekildi ve sıcak kanlı, siyah saçlı Alp prensesi bir suikastçının kaynayabileceğini hayal ettiği kadar dramatik bir şekilde kaynadı. Belirsiz bir aksan benimseyerek -İtalyan ve Fransız arasında bir şey- gözlerini kıstı ve "Yoooo. Bass. *Tard.*"

Kaşları kırıştı. "Ne?"

Oh, Tanrı aşkına.

"Yoo!" İki eliyle adamın göğsünü itti. "Bass. *Tard.*"

Sandalyesinden kalkan Halford güldü. "Sanırım sana piç diyor, dostum. Şimdi bunun içindesin. Görünüşe göre kız biraz İngilizce anlıyor. Hoppala."

Sonunda Colin anladı. "Ama Melissande, açıklayabilirim."

Hırlayarak onun etrafında döndü. "Bass. *Tard.* Bass. *Tard.*"

Adam tekrar konuştuğunda, gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. "Sakin ol, tatlım. Ve ne yaparsan yap... lütfen, sana yalvarıyorum, çılgın öfke ve kontrol edilemez tutku nöbetlerinden birine girme."

Uslanmaz haydut. Bunu bir meydan okuma olarak söylediğinden hiç şüphesi yoktu. Peki o zaman. Kabul edecekti.

Minerva masanın üzerindeki bir bardak bordoya uzandı. Çoğunu tek yudumda içti, sonra kalanı Colin'in yüzüne doğru fırlattı. Şarap ikisine de sıçradı. Colin'in şaşkın ifadesinden yakut kırmızısı damlalar aktı.

Küçük bir hırıltıyla kendini ona doğru attı, onu omuzlarından yakaladı ve bacaklarını kalçalarına doladı. Yüzündeki şarabı yaladı, dilini yanaklarında, çenesinde ... hatta kaşlarında gezdirdi. Ve sonra deli kadın metres performansını dudaklarına yavaş, derin, vahşi bir öpücükle sonlandırdı; bu öpücük adamın ağzının içinde inlemesine ve iki eliyle kıçını kavramasına neden oldu.

"Üst katta," diye hırladı onun dudaklarına karşı. "Şimdi."

Sonunda onu odadan çıkardı. Ve koridorun yarısına gelene kadar onu öptü. Orada durdu, görünüşe göre kahkahasını bir an daha tutamadı. Onu duvara yasladı ve kahkahadan titreyerek çaresizce boynuna doğru hırıldadı.

Birinin bunu eğlenceli bulmasına sevinmişti.

Hâlâ gülerek onu ayağa kaldırdı ve merdivenlerden yukarı çekerek bir yan koridora götürdü. Belli ki ona tanıdık gelen bir süitin kapısını açtı. Dekor olarak Winterset Grange'in geri kalanıyla aynı aşırı altın varak ve zevksizlikten muzdaripti.

"Oh, Min. Bu mükemmeldi."

"Bu"-kapıyı çarparak kapattı-"küçük düşürücüydü."

"Birinci sınıf bir metres performansıydı." Ceketini silkti, tabancasını bir kenara bıraktı ve yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. "O yalama ve şarap da neydi öyle? Ve sen nasıl düşündün-"

"Buna doğaçlama denir! Yokuş aşağı koşmak falan." Ellerini dağınık saçlarının arasından geçirdi ve Francine'in sandığını bulana kadar odayı çılgınca taradı. "Bütün paramızı kaybetmeden ve her şeyi mahvetmeden önce seni kâğıt masasından uzaklaştırmak zorundaydım. Benim hükümdarlığımdan ona zaten on altı şilin borçluyuz. Şeref borçlarının hemen ödenmesi gerekmiyor mu?"

Ona doğru ilerledi ve cesurca yeleğinin içine uzandı. Parmakları adamın göğsüne değdiğinde nefesinin kesildiğini duydu.

"Bunlara ihtiyacım var," diye açıkladı, aniden çekingenleşerek. İç cebinden gözlüklerini çıkardı ve yüzüne taktı. Odayı netleştirmek iyi hissettirdi.

Sadece lenslerin Colin'i anlamasına yardımcı olmasını diledi. Aşağıda ne yapıyordu? Yolculuklarını burada bitirmeye *mi çalışıyorlar*? Belki de

Ondan ve Francine'den bıkmıştı ve doğum gününe kadar Winterset Grange'de dükün cömertliğinden faydalanmaya karar vermişti.

"Burası Şilin Kulübü," dedi. "Şilinlerle oynuyoruz ama şilinlerin tanesi yüz pound ediyor."

"Yüz pound mu? *Her biri* mi?" Kendini baygın hissetti. Bir elini alnına bastırdı. "Ama biz nasıl-"

"Giymeyeceğiz." Yeleği çıkardı ve bir kenara koydu. "Her zaman kaybederim, asla ödeme yapmam. Sonunda bunun için iyi olacağımı biliyorlar."

"Ama neden kaybedelim ki? Son elde kartlarınızı görebiliyordum. Dük'ünkilerden daha iyiydiler. Kazanmasına *izin verdin*."

Kravatını çekiştirerek çıkardı ve bir sandalyenin arkasına astı. "Evet, şey ... herkes zarif bir kaybedeni sever. Bu yüzden burada ya da Londra'da herhangi bir akşam, herhangi bir iskambil masasında her zaman hoş karşılanırım. Arkadaş sıkıntım yok."

"*Arkadaşlar*." Kelimeyi tükürdü. "Böyle insanları arkadaşın yapan nedir? Masalarında oturup bir yığın para kaybetmenize izin vermeleri mi? Bu benim bildiğim dostluk tanımına pek uymuyor."

Cevap vermedi. Sadece botlarını çıkarmak için yatağın kenarına oturdu.

"Sana saygı duymuyorlar Colin. Nasıl yapabilirler ki? Seni tanımıyorlar.

hiç. Gerçek sen değilsin."

"Peki *seni* gerçek ben konusunda uzman yapan nedir?"

"Sanırım değilim. Kim olduğunu bildiğinden bile emin değilim. Sadece durum kimi gerektiriyorsa o oluyorsunuz."

Botlarını kenara itti ve sözsüz bir şekilde bağlantılı bir odaya geçti. Muhtemelen bir giyinme ya da banyo alanı. Bir leğene sıçrayan suyun sesini duydu.

Sesini yükseltti. "Yani, bir düzen fark etmeye başlıyorum. Tüm kılıklarınız aynı temanın varyasyonları. Çok derinlerde saklı olmayan acıları olan çekici, eğlenceyi seven haydut. Belli ki işinize yarıyor. Ama sıkıcı olmuyor mu?"

"Gerçekten yorucu." Saçları nemli, gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve dirseklerine kadar kelepçelenmiş halde odaya geri döndü. "Min, lütfen. Biraz sarhoşum ve aşırı yorgunum. Bu karakter incelemesinin geri kalanını sabaha bırakabilir miyiz?"

Bir iç çekti. "Sanırım." "O zaman yatağa gir. Çok yorgunum."

Biraz uğraşarak elbisesinin arkasındaki kancaları açmayı başardı. Yırtık pırtık, şarap lekeli ipeği kalçalarından aşağı çekti ve şezlongun üzerine attı. Yarın giyecek başka bir şeyinin olmayacağı düşüncesi onu gerçekten de alçaltıyordu. En azından sabahleyin doğru dürüst bir banyo için zili çalabilirdi. Şimdilik lavabo ve sabunla elinden geleni yaptı.

Vardiyasının düğmelerini yeniden ilikledikten sonra onun yanındaki yatağa uzandı ve gözlerini tavana dikti.

Birkaç dakika geçti.

"Uyumuyorsun," dedi. "Sen de uyumuyorsun."

Dudağını ısırdı. Aklında ağır bir şey vardı ve anlatacak başka kimsesi yoktu. "O da beni tanımıyor."

Cevabı sersem gibiydi. "Kimin yok ki?"

"Sör Alisdair Kent." Adını duyunca Colin'in yatağın diğer tarafında aniden gerildiğini hissetti. "Yani, bilimsel bulgularımı biliyor ve zekâma hayranlık duyuyor. Ama gerçek beni tanımıyor. Tüm Cemiyet işlerimi yazılı yazışmalarla yürüttüm ve her zaman M. R. Highwood imzasını attım. Yani Sir Alisdair ... şey, benim bir erkek olduğumu düşünüyor."

Birkaç dakika geçti. "Onu büyük bir sürpriz bekliyor."

Tavana doğru kıkırdadı. "Gerçekten de öyle." Bunun hoş ya da tatsız bir sürpriz olup olmayacağını tahmin etmekten korkuyordu.

"Ama bu garip," dedi. "O mektupta gerçek bir sevgi vardı." "Sadece dostça bir ilgi, eminim."

"Ben pek ikna olmadım. Belki de sana aşıktır."

Kalbi tuhaf bir şekilde çarptı. Bu fikirle değil, onun dudaklarından dökülen o kelimeyle: *aşk*.

"Bu nasıl olabilir?" Yan yattı, dirseğini büktü ve eliyle başını destekledi. "Az önce ne dediğimi duymadın mı? Sör Alisdair benim bir erkek olduğumu düşünüyor."

"Oh, seni duydum." Şeytani gözleri kayarak onunkilerle buluştu. "Belki de senin bir erkek olduğunu düşünüyor ve sana aşık. Eğer öyleyse, zavallı adamın önünde biraz kalp kırıklığı var."

Kaşlarını çattı, onun imalarından emin değildi.

Alçak sesle kıkırdadı. "Beni dinleme, tatlım. Taşaklarım ağrıyor ve gururum inciniyor. Tilki gibiyim ve bu gece kendimi çok kötü hissediyorum. Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorsan, beni görmezden gelir ve uyumaya gidersin."

"Neden taşakların ağrıyor?" Doğrulup oturdu. "Bir şekilde yaralandın mı? Eşkiya mı yaptı?"

Bir iniltiyle bileğini gözlerinin üzerine attı. "Sevgili kızım, çok zeki bir jeolog olabilirsin ama biyolojiden pek anlamıyorsun."

Bakışlarını adamın pantolonunun önüne indirdi. Etkileyici bir şekilde kıvrılmışlardı.

"Uyumaya git, M."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum. Henüz değil." Ani bir kararlılıkla şalvarının düğmelerini kopardı. Adam dirseklerinin üzerinde doğrulmayı başarana kadar bir tarafını tamamen açmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Merakımı gideriyorum." Elini kumaşın altına soktu ve adam irkildi. İçinden baş döndürücü bir güç dalgası geçti. Aşağıda içtiği şarap işe yarıyor, çekingenliğini eritiyordu. Onu tanımak, görmek ve dokunmak istiyordu - onun bu en dürüst, en *gerçek* parçasını.

Bu yalan değil.

"İstediğinizi yaptım ve aşağıda metresinizi oynadım ve bu kadarını hak ettim. Doğru düzgün görmek ve dokunmak istiyorum. Daha önce hiç böyle bir şansım olmamıştı."

"Anası-"

"Sakin ol. Bana ne demiştiniz? Bunu bir kazı olarak düşün." Gülümseyerek parmaklarını adamın sert, sıcak boyunun etrafında doladı. "Bilim adına."

Bilim adına.

Hah. Bu birinci sınıf bir cümleydi. "Bu gece hayatımı kurtarabilirsin" ve "Sevgilim, bana sevmenin ne demek olduğunu öğret" ile aynı sırada yer alıyordu. Colin bunu ileride hatırlamak üzere aklına not etti.

Sonra kızın eli şişmiş sikinin etrafına dolandı ve adamın zihni bulanıklaştı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandığını duydu. Bu çok tehlikeliydi. Yarı sarhoştı ve zaten kendini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Kurallar, diye hatırlattı kendine. Kuralları vardı.

Ancak ilginç bir şekilde, hiçbir *bilim* adına bakire okşamayı kapsamıyordu. Yatak sporunu yepyeni bir uğraş haline getirmeyi Minerva Highwood'a bırakın.

Bir an için onu nazikçe tuttu, başparmağını sikinin alt tarafında aşağı yukarı ovuşturdu. Hafif, lezzetli sürtünme tatmin etmekten çok kızdırıyordu. Sonra tutuşunu bıraktı ve pantolonunu ve küçük elbiselerini aşağı çekmeye başladı, onları kalçalarının üzerinde güreştirdi.

"Yolda duruyorlar," diye açıkladı, adam ona skandal dolu bir bakış gönderdiğinde. Başını yastığa bıraktı, teslim olmuştu. Bu bilimsel araştırmayı nasıl durduracağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve doğrusu bunu yapmak için hiçbir arzusu da yoktu.

Kalçalarını kaldırıp pantolonunu tekmeleyerek ona yardım etti, kumaşı dizlerinin etrafına doladıktan sonra.

"Ah, neden burada duralım ki?" diye mırıldandı, gömleğini iki elinin arasına alıp başının üzerinden geçirdikten sonra tekrar yatağa uzandı. "İşte. Artık bir hayat modelin var. İstedığın gibi keşfet."

Ve yaptı da. Adamın vücudunu -her santimini-, onu arzudan çılgına çeviren yavaş bir tempoyla keşfetti. Kendisini bir deney konusu olarak sunduğu için pişmanlık duymaya başladı. Göğsünün ortasına hafifçe dokunduğunda, lanet olası bir salyangoz parmak ucuyla yarışabilirdi.

Başka türlüünü yapamayacak kadar bitkin ve sarhoş olan Colin öylece uzandı ve katlandı. Kadının kollarını, göğsünü, karnını, Tanrım, *meme uçlarını* yavaş ve tatlı bir şekilde keşfetmesine katlandı. Meme uçlarını sıyırdığında pek de erkekçe olmadığından korktuğu bir ses çıkardı. Bu sırada, görmezden gelinen siki onun dikkatini çekmek için sıçradı ve gerildi, göbeğine kadar erik ve esmer kırmızının oldukça canlı tonları olduğunu varsaydığı bir şekilde yükseldi.

"Eğer bana işkence etmek istiyorsan," diye homurdandı, "bunu mükemmel bir şekilde yapıyorsun."

"Öyle miyim?" Parmaklarını adamın köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. Şimdi kasıtlı olarak onunla alay ediyordu, fingirdek.

Bir lanetle onun elini tuttu ve dokunuşunu her ikisinin de istediği yere sürükledi. Rahatlama ani ve yoğun. Ve hiçbir yerde yeterli değildi.

"Tanrım." Bu kelimeyi, neden bakireleri daha sık ayartmadığını merak etmesine neden olan huşu dolu, son derece tatmin edici bir tonda söyledi.

"Bu çok çok

... sert."

"Sen öyle yap." Karşı koyamayarak elini onunkinin üzerine koydu ve sessizce onu daha sıkı kavramaya teşvik ederek nasıl okşaması gerektiğini

gösterdi. Kadın

onu birkaç kez çekmeye mecbur etti.

"Buna ne diyorsunuz?" diye sordu. "Farklı isimler olduğunu biliyorum."

"İsimler mi? Peter, Belvedere, Sör Charles Grandison gibi mi?" Nefesi titriyordu. "Bu sadece benim sikim, tatlım."

Köküne kadar okşadı ve tabanını sıkıca kavradı. "Senin sikin." Oh, kutsal Tanrım. Bu şekilde konuştuğunda onu çılgına çeviriyordu.

"Aletini çok beğendim. Dışı talk pudrası gibi pürüzsüz." Elini tekrar yukarı kaydırды. "Ama altı granit gibi."

Güldü. Gergin bir kahkaha, *ha, ha, ha, bu kahkahadan ölebilirim.* "Şey. İkimiz de taşları ne kadar sevdiğini biliyoruz."

"Aslına bakarsanız taşları severim." Sesine cilveli bir gülümseme yerleşti. "Onları son derece büyüleyici buluyorum. Onları sürekli elime alıyorum. Her çıkıntılarını ve hatlarını keşfediyorum." Yaprak yumuşaklığındaki parmak ucunu sikinin başının üzerinde gezdirdi, tepenin kabarık çıkıntısını ve ucundaki nemli yarığı izledi. Sonra dokunuşu, köküne kadar uzunluğuyla alay etti. "Bazılarının çok ilginç damarları var."

"Bu son derece büyüleyici nesneleri -elbette bilim adına- hiç ağzınıza koyduğunuzu sanmıyorum."

Dondu kaldı. "Ne?"

Bir elini gözlerine götürdü. Bakirelerle ilgili kuralları *bu* yüzden koymuştu. Müstehcen istek, şehvet dolu bir ses tonuyla ağzından dökülüvermişti.

"Sarhoşum, Min." Elini kovarcasına salladı. "Söylediklerimi unut."

"*Bunu* söylediğini nasıl unutabilirim?" Eli, sanki ucundan bir cevap çıkarabilecekmiş gibi sikini sıkıca kavradı. "Ne öneri ama. Kadınlar gerçekten ..." Kadın sesli bir şekilde yutkundu. "*Gerçekten mi?*"

"Çok yalın, çok dünyevi, tamamen bilimsel bir gerçeği duymak ister misin?" Dirseğinin üzerinde doğruldu ve bir elini kızın yüzüne doğru uzattı. Yanağını avucunun içine aldı, başparmağıyla ayrık dudaklarını yokladı. "Sen," diye fısıldadı kısık sesle, "hayatımda gördüğüm en erotik ağza sahipsin. Bu tatlı, dolgun dudaklar beni çılgına çeviriyor. Sana bakıp da nasıl olacağını *merak etmemek* mümkün değil."

Gözleri kocaman açılmıştı. "*Merak etmişsinizdir.*" Başını salladı. "Ah evet."

"Gerçekten zaman geçirdin-"

"Saatler, muhtemelen, eğer toplarsan."

"Düşünüyorum da-"

"Bu." Başparmağını kızın irkilmiş dudaklarının arasından geçirip sıcak, ıslak ağzının derinliklerine bastırdı. "Evet."

Kıpırdamadan birbirlerine baktılar. Sonra, uzun ve dayanılmaz bir tereddüitten sonra, kadın dudaklarını adamın başparmağının etrafına kapattı. Dili başparmağın altında kıvrıldı, hafifçe gıdıkladı. Okşayarak. Aletine doğru bir his şımşegi çaktı. Çaresiz bir zevkle inledi.

"Tanrım, *evet*. İşte böyle." Başparmağını yarım santim dışarı kaydırды, sonra tekrar içeri itti, daha derine. Kız hafifçe emerken yanakları çukurlaştı. "Anlatılamayacak kadar zekisin, Min. Ve çok ... çok güzelsin."

Adam başparmağını ağzından çekerken kadın biraz inledi. Dudakları onu öylesine sıkıca kavramıştı ki, sonunda serbest kaldığında küçük bir patlama sesi duydu.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı ve yatağa yığıldı. "Beni öldüreceksin."

Aleti kavrayarak sabit tuttu ve ona cesur, değerlendirici bir bakış attı. Adamın uzunluğunun ağzının içinde kayboluşunu izleme düşüncesi bile neredeyse onu o anda boşaltmaya yetecekti.

Ama sonra lanet olası vicdanı onu yakaladı. "Min, gerek yok ... cehennem, gerçekten yapmamalısın."

"Neden olmasın? Bunu istiyorsun, değil mi?"

"Vücudumdaki tüm hücrelerimle, inanın bana. Ama bunu isteyemem. Sen de teklif etmemelisin. Bu sabah işleri garipleştirir."

Kahkahalarla sarsıldı. "Bunu yapamayız. Çünkü zaten çok iyi geçiniyorduk."

Başını savurarak uzun, koyu dalgalı saçlarını omzuna attı ve sonra başı -o baştan çıkarıcı ağzı- yavaş ama istikrarlı bir inişe başladı. Bu kız gerçek bir bilimsel maceracıydı.

Kurallar.

Buna karşı bir kuralı olmalıydı. Daimi bir kuralı olmasa bile - sikini bir bakirenin ağzına sokmasına izin veren ama amına sokmasına izin vermeyen herhangi bir davranış kuralı? O kuralın muhtemelen yeniden düşünülmesi gerekiyordu.

Ama sonra tatlı öpücüğü üzerine kondu. Ve sonra onun ağzının sıcak, kaygan cennetindeydi. Bu gece artık düşünmek yoktu.

"Oh," diye inledi, kadının sıcaklığı onu sararken. "Oh, Minerva."

Dudakları aşağıya doğru kayd, ereksiyonun şişmiş tepesinin üzerinden geçti ve şaftın bir kısmını aşağıya indirdi. Sonra hafifçe emdi, dili tatlı dalgalar halinde onu okşadı. Kalçaları yataktan kalktı ve lanet okudu.

Kadın çekildi ve Colin'in sikini parlayan, ağrıyan ve muhtemelen taşı ezecek kadar sert bir halde bıraktı. Colin hayal kırıklığının üstesinden gelmekte zorlandı. Deneyini gerçekleştirmişti ve şimdi tatmin olmuştu. Daha fazlasını isteyemezdi, isteyemezdi.

Ama onu tamamen terk etmek yerine, küçük öpücükleri boyuna ve aşağıya doğru bastırmaya başladı. Gözlerini kapadı, hislerin nazlı fısıltılarının tadını çıkardı. Bu şimdiye kadar bildiği en tatlı işkenceydi.

Onu tekrar ağzına aldığında, adam bu sefer daha derine kayd. Neredeyse yarısına kadar içeri. Yavaş, kaygan geri çekilişi onu ihtiyaçtan çılgına çevirdi. Yatak örtülerinin üzerinde kıvranıyor, kendini tutmaya çalışıyordu.

Hiçbir kısıtlama yok.

Kendisi de bir bas-tard olduğu için ona uzandı ve yıllardır yapmak istediği şeyi yaptı. Elini o koyu, ipeksi saçlara doladı ve sıkıca yumruk yaptı. Ve sonra ona rehberlik etti, onu nasıl memnun edeceğini öğretti. Gür, sıcak ağzını derin, sabit bir ritimle onun uzunluğunda yukarı ve aşağı sürükledi.

O bir ahlaksızdı. O bir canavardı. Cehennem ateşinde yanacaktı.

Buna değer.

"Evet," dedi ona, enfes zevk karşısında irkilerek. "Min, bu çok iyi. Sen çok iyisin."

Adam kızın saçlarını tutuşunu gevşetti ve kız tekrar ondan uzaklaşarak dik oturdu.

"Sen-" Nefes almak için yutkundu. "Devam etmek zorunda değilsin." Sanki bu onu bir tür cömert aziz yapıyormuş gibi.

Sadece gülümsedi. Önce gözlüklerini çıkardı, katladı ve bir kenara koydu. Sonra pozisyonunu yeniden ayarladı, vardiyasını dizlerine kadar yükseltti ve onu bir kez daha ağzına almak için eğilirken yayılmış bacağına üzerine oturdu.

Inledi. Çok çabuk öğreniyordu. Bu iş artık ciddiydi. Utanmadan, o dolgun, olgun dudakların sikinden aşağı kayışını izledi. Sıkı, ıslak sürtünme zevkin sadece bir parçasıydı. Geri kalanı ise

Onun tarafından okşanmanın, *onun* tarafından memnun edilmenin tatlı zaferi. Hepsinden önemlisi, bir şekilde onun *içinde* olmaktı. Bunu o kadar çok istiyordu ki. Onun yanında yattığı o geceler, onun içinde olmak istemişti. Onun bir parçası olmayı.

Yalnız değil, birleşik hissetmek için.

Kadının vücudunu sevgiyle okşadı ve eteğine uzanarak onu yukarı çekti. Bir elini narin ketenin altından geçirerek kalçasının çıplak bölgesine doğru kaydırıldı. Kadın bacaklarını biraz açarak inledi. Adam bu cesareti alarak okşamaya devam etti. Ta ki nemli ve kızarmış, baştan çıkarıcı bukleler tarafından korunan seksini avucunun içine alana kadar.

Evet, evet. Tanrım, evet.

Bir parmağını kaygan kıvrımlarının arasına kaydırıldı, seksini yukarı ve aşağı ovuşturdu. Kadın inledi ve kalçalarını yere vurarak onun dokunuşunu aradı. Orta parmağını onun sıkı kılıfının içine soktu, yavaş, sığ itişlerle hareket etti ve ağzıyla taklit etmeye başladı. Adam daha hızlı hareket ettiğinde, kız da öyle yaptı. Adam parmağını daha derine soktuğunda, kadın da onu neredeyse köküne kadar içine aldı.

Zevk çok keskin, çok yoğun. Buna daha fazla dayanamadı.

Elini avuç içine aldı, böylece avucunun topuğu onun incisine sürtünecekti. Zevkle inleyerek onun dokunuşuna doğru bastırdı. Kalçalarını hızlı ve çılgınca bir tempoyla döndürdü ve ilk kez kendi ritmi durakladı.

"Min," diye homurdandı.

Başını kaldırdı, gözleri cam gibiydi ve tahrikten kızarmıştı. Sol eli mutlulukla kadının kalçalarının arasında kalmıştı. Sağ elini, ereksiyonunun tabanını kavradığı kadınının üzerine koydu.

"Bunun gibi." Elini yukarı ve aşağı sürükledi. "Evet."

Zevk arttıkça birbirlerinin gözlerinin içine bakarak sıkı, sabit bir ritimle birbirlerini çalıştırdılar. Göz kapakları titreyerek kapanıncaya ve kaşlarının arasında küçük kaş çatma çizgileri belirinceye kadar.

"Colin," diye nefes nefese kaldı.

"Evet, aşkım. İşte bu kadar." Her ikisini de daha hızlı okşarken kendi başı yastığın üzerinde geriye yuvarlandı. "İşte bu kadar. İşte bu-"

Kadın haykırdı. Mahrem kasları sıkıştı ve parmağının gömülü çevresi etrafında titreşti. Ve sonra kendi doruk noktası patladı, vücudunu titreten saf mutluluk ve göz kapaklarının arkasında yanıp sönen beyaz ışık gönderdi.

Sonrasında gözlerini kapalı tuttu. Parmağını onun cinsel organından çekti ve elbisesini tekrar kalçalarına doğru çekti. Ağır nefesleriyle göğsü inip kalkıyordu. Kadını yanına uzanması için ikna etmeye çalıştı ama kadın olduğu yerde kaldı; bacağının üzerinde, eli ereksiyon halindeki kadının etrafında kıvrılmıştı.

Şimdi merakı tatmin edildiğine ve kendi ihtiyacı giderildiğine göre, ondan geri adım atmasını bekliyordu. Az önce onu ne kadar duygusuzca kullandığını, bedenini ve güvenini nasıl hiçe saydığını elbette fark edecekti. Kadının kendisinden nefret etmesini ve tiksınmesini bekliyordu, hem de eşi benzeri görülmemiş bir tutkuyla.

Sonunda başını kaldırıp onun tepkisini ölçmek için cesaretini topladığında, onun gözlüklerini değiştirdiğini gördü. İfadesinde nefret ya da tiksinti yoktu, daha ziyade

Bilimsel ilgi. Tabii ki.

"Oh, Colin." Bir parmağının ucunu yapış yapış olmuş karnına dokundurdu, sonra tohumunun kalitesini test ediyormuş gibi parmaklarını birbirine sürttü. "*Büyüleyiciydi.*"

Yirminci Bölüm

O haklıydı. Sabah işler biraz garipti.

Colin'i uykusuyla baş başa bırakan Minerva, mümkün olduğunca gizlice yataktan kalktı ve hizmetçiyi çağırdı. Hizmetçiyi süitin kapısında karşıladı ve gülünç bir pandomim yaparak bitişik odada sıcak bir banyo yapılmasını istedi.

Hizmetçiler ısıtılmış suyu ve küveti getirdiğinde bir tutam endişe hissetti ve tüm bunların nasıl görüldüğünü hayal etmekten korktu. Genç, bekâr bir kadın çıplak, uyuyan bir lordla aynı odayı mı paylaşıyordu? Ama hizmetçiler şok olmuş gibi değil, sıkılmış ve iş yapar gibi davranıyorlardı. Minerva çok geçmeden Winterset Grange'deki hizmetçiler için bunun bir skandal olmadığını fark etti. Bu sadece ... Cuma günüydü.

Tanrım, bugün *cumaydı*. Sempozyuma sayılı günler kalmıştı ve Edinburgh'a giden yolun ancak üçte birini kat edebilmişlerdi.

Hesaplamanın ima ettiği aciliyete rağmen, banyoda acele etmedi. Hizmetçiler ona kokulu yağlar ve sabunlar, banyo suyu için gül yaprakları ve gözlerini yatıştırmak için serin salatalık dilimleri getirmişlerdi. Minerva saçlarını yıkarken yardım almayı kabul etti. Sonra hizmetçileri kovdu ve su soğuyana kadar küvette oyalandı, kaslarındaki ağrı ve gerginliğin azaldığını hissetti.

Havluyla kurulanırken, dünden kalma aynı kuşatılmış vardiya ve mahvolmuş ipek elbiseden başka giyecek bir şeyi olmadığı gerçeğine hayıflandı. Belki bu evin bir yerlerinde yedek kıyafetler vardı ama bir hanımefendinin döküntülerini giymeyi kaldıracabileceğini sanmıyordu. Ama sonra onun

Gözü sandığına takıldı. İçinde Francine'in ayak izi, Minerva'nın bilimsel notları ve ... bulunan sandık.

Çeyizi.

Havluya sarınarak odanın içinde ilerledi ve sandığın tokalarını çözdü. Tüm günlüklerini ve kâğıtlarını dikkatlice bir kenara bırakarak, alçıyı kaplayan beyaz kumaş rulolarını çıkardı. Çoğunlukla, bu büyük beyaz silindirler işlemeli yatak çarşafı, masa örtüleri ve yastık kılıflarıydı. Ama daha kişisel nitelikte başka eşyalar da vardı.

Dantelli kombinezonlar. Tüllü fichus. Göğüs kaldıran korseler. İpek çoraplar ve kurdele jartiyerler.

Yıllardır sandığının içinde sakladığı bu şeyleri unutmuştu. Böyle şehvetli, hoşgörölü kıyafetleri hiçbir zaman kullanamayacakmış gibi görünüyordu. Evlilik fikrinden tamamen vazgeçmişti.

Bu yolculuktan sonra, dün *geceden* sonra, *evlilik* her zamankinden daha az olası görünüyordu. Ama bu, bu şeyleri kullanamayacağı ya da bu yönünü inkâr etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu sandıktaki eşyalar zarif ve şehvetliydi ve *ona aitti*. Onları sergileyeceği bir kocası olsa da olmasa da.

Önü ve arkası dekolteli, yakası dantelle işlenmiş, tertemiz beyaz bir kombinezonu açtı. Tazelik için içine sıkıştırılmış kurutulmuş lavanta dalını bir kenara bırakarak, şeffaf kumaşı vücudunun üzerine çekti ve aynanın önünde durdu.

Kendisini farklı açılardan görmek için dönerek ellerini gövdesinde gezdirdi ve şeffaf kumaşı sıkıca çekti. Meme uçlarının şarap rengi tomurcukları ve bacaklarının arasındaki koyu renkli üçgen görüne kadar. Ellerini tekrar vücudunda gezdirdi ve serin kumaşın altındaki etinin yumuşak sıcaklığının tadını çıkardı. Göğüslerinin, karnının ve kalçalarının yumuşak kıvrımları. Kendi ellerinin tenini okşayışını izlerken nabızı hızlandı.

Bu vücut *istedi*.

Bu ceset onun tarafından aranıyordu.

Yatak odasında Colin kıpırdandı ve uykusunda mırıldandı. Minerva sıçradı, sonra yüksek sesle gülmemek için ellerini ağzına bastırdı.

Bir çift şeffaf ipek çorap giydi ve onları pembe kurdelelerle bağladı. Hizmetçiyi tekrar çağırarak, göğüslerini kaldırıp ayıran ve oldukça gurur verici bir etki yaratan bir Fransız *boşanma* korsesi giydirdi. İsteksizce mavi ipeği tekrar giydi. Ama etkisi çok daha iyiydi.

dantelli iç çamaşırının üst kısmı görünüyordu. Sandığında da işlemeli beyaz bir eteklik bulmuştu, daha çok bir önlük gibi. Şarap lekelerinin çoğunu kapatıyordu.

Saçları hâlâ nemliydi, bu yüzden hepsini tutturmak yerine önden birkaç tutam topladı ve kaplumbağa kabuğu taraklarla sabitledi. Saçlarının geri kalanı omuzlarına doğru gevşek ve ağır bir şekilde sarkıyordu.

"Günaydın."

Döndüğünde Colin'in çarşafı dolanmış, bir dirseğine dayanmış ve diğer eliyle tıraşsız yüzünü ovuşturduğunu gördü.

"Günaydın," dedi, kız gibi dönüp onun onayını almak için yalvarma dürtüsüne direnerek.

Gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını odakladı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Pekala, Min.

Ne kadar güzel görünüyorsun."

Baş döndürücü bir sevinç kapladı içini. Basit bir iltifattı ama mükemmeldi. Eğer ona "sevimli", "güzel" ya da "çarpıcı" deseydi, ondan şüphe ederdi. Ama "güzel"? Buna neredeyse inanabilirdi.

"Gerçekten mi?" diye sordu. Bunu tekrar duymaktan rahatsız olmazdı.

"Çok çekici bir köylü kızının resmisin." Bakışları kızın vücudunda gezindi ve dantelle çerçevelenmiş göğüs dekoltesine takıldı. "İçimde bir samanlık bulma isteği uyandırırıyorsun."

Her çekici köylü kızının yapacağı gibi kızardı. Adam esnedi. "Ne zamandır yataktan çıkmadın?"

"Bir saat. Belki daha fazla."

"Ve ben uyanmadım mı?" Kaşları kırıştı. "Olağanüstü."

Hizmetçi bir kahvaltı tepsisi getirdi. Colin yataktan kalkıp kendi tuvaletini yaparken, Minerva da sıcak yumurta, tereyağlı ekmek ve çikolatayla ziyafet çekti.

"Bana da ayırdın mı?" diye sordu, çeyrek saat kadar sonra odaya geri dönerken.

Başını kaldırıp onu gördü ve kaşığının masaya çarpmasına izin verdi. "Bu hiç adil değil."

On beş dakika. En fazla yirmi. Ve bu süre içinde banyo yapmış, tıraş olmuş, tertemiz bir pantolon ve yıkanmış bir gömlek giymişti.

Belki 'güzel' ya da 'çekici' görünüyordu. Ama adam muhteşem görünüyordu.

Manşetini düzeltti. "Burada her zaman birkaç parça kıyafet bulundururum. Ama ne yazık ki ceket yok. Her zaman giydiğimin aynısını giymek zorunda kaldım."

Bunu bir teselli olarak kabul etmek onun için küçük bir şeydi. Ama öyle yaptı.

"Şimdi." Onun karşısına oturdu ve kalın bir dilim tost kopardı. "Dün gece hakkında."

Kadın irkildi. "Dün geceyi konuşmak zorunda mıyız?"

Tostunu yavaş ve düzgün vuruşlarla yağladı. "Sanırım yapmalıyız. Muhtemelen özür dilemeliyiz."

"Oh." Başını sallayarak zorlukla yutkundu. "Senden faydalandığım için özür dilerim."

Tost lokması boğazında kaldı.

"Hayır, gerçekten," diye devam etti. "Sen bitkin ve biraz da sarhoştun, bense tarif edilemeyecek kadar utanmazdım."

Başını salladı ve anlaşmazlık sesleri çıkardı. Tostunu hızlı bir çay yudumuyla yıkadı.

"Minerva." Yanağına dokunmak için masanın diğer tarafına uzandı. "Sen . . . bir vahiy. İnanın bana, özür dilemeniz için hiçbir neden yok. Utanmazlık tamamen bana aitti." Gözleri sıkıntılı bir hal aldı. "Bu yolculuğa devam etmemiz gerektiğini sanmıyorum, tatlım. Kendime seni İskoçya'ya sağ salim götüreceğimi söyledim. Ama aynı yatağı paylaşmaya devam edersek, sana zarar verme riskiyle karşı karşıyayım. Geri dönülmez bir şekilde."

"Nasıl yani?"

Tek kaşını kaldırdı. "Sanırım ne demek istediğimi anladınız."

O biliyordu. Onu istediğini, sefahat içinde geçen hayatındaki herhangi bir kadını istediğinden daha fazla istediğini ve onu baştan çıkarmayacağına dair verdiği sözü tutabileceğinden emin olmadığını kastetmişti.

Nabızı hızla atıyordu. Heyecanla, korkuyla. "Ama şimdi geri dönemeyiz. Öylece pes edemeyiz."

"Çok geç değil," dedi. "Bu gece Londra'ya dönebiliriz. Seni Bram ve Susanna'nın evine götürebilirim ve herkese bunca zamandır onların misafiri olduğunu söyleyebiliriz. Bazı konuşmalar olabilir ama kuzenim adını arkana alırsa mahvolmazsın."

Masa örtüsüne baktı. Edinburgh'a hiç ulaşmadan, sadece arkasını dönüp Spindle Cove'a dönme düşüncesi . . . mahvolmuş ve rezil olmuş bir şekilde geri dönmeye hazırdı. Ama *yenilmiş* olarak geri dönmeye katlanabileceğini bilmiyordu.

Ve nasıl eski hayatına dönebilir ve bunların hiçbiri olmamış gibi davranabilirdi? İmkansızdı.

"Min . . ."

"Bunu yapabiliriz, Colin. Edinburgh'a zamanında ulaşabiliriz. Ve eğer endişelendiğin buysa, seni yerinde tutabilirim. Cadaloz ve itici olmaya geri döneceğim. Yastığımın altına bir sopa saklayacağım."

Güldü.

"Her neyse, artık tatmin oldum. Bilirsiniz, merakım açısından. Dün geceden sonra, görülecek her şeyi gördüğüme eminim."

Sesi heyecan verici bir şekilde koyulaştı. "İnan bana. Sana gösterebileceklerimin çok küçük bir kısmını bile görmedin."

Oh, yapma. Bana bunu söyleme.

"Colin, lütfen." Gözlerini sıkarak kapattı, sonra açtı. "Parayı düşün. Beş yüz gineyi düşün."

Başını iki yana salladı. "Sorun para değil, tatlım." "O zaman Francine'i düşün."

"Francine?"

"Onun neyi temsil ettiğini bir düşünün. Ya uzun zaman önce, ilk insan nefes almadan önce, her yerde onun gibi yaratıklar varsa? Yeryüzünde dolaşan dev kertenkeleler. Hatta havada uçan."

"Ee ..." Adamın gülmemek için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordu.

"Bunu komik bulduğunuzu biliyorum ama ciddiylim. Onun ayak izi gibi keşifler tarihi değiştiriyor - ya da en azından bizim anlayışımızı. Ve bundan hoşlanmayan pek çok insan var. Jeologlar sıkıcı görünebilir ama biz gerçekten döneğleriz." Gülümsedi. "Pek çok kadınla birlikte olduğunuzu biliyorum ama Francine yatak odanızı paylaşan en skandalcı, en sapkın kadın olabilir."

O zaman güldü, iyi huylu bir şekilde.

Düşüncesizce onun elini tuttu. "Colin, lütfen bunu benden alma. Bu benim hayalim ve zaten çok fazla şeyi riske attım. Kaybetmektense başarısız olmayı tercih ederim."

Derin bir nefes aldı. O da kendi nefesini tuttu.

"Halford asla öğleden önce kalkmaz," dedi. "Sorulardan kaçınmak için mümkün olduğunca çabuk sıvışmalıyız."

İçine ılık ve tatlı bir rahatlama sızdı.

"Oh, teşekkür ederim." Onun eline uzandı ve sıktı. "Ama çok az paramız var. Nereye gideceğiz?"

Tostunu ısırdı ve çiğnedi. Omuz silkerek sonunda "Kuzey" diye cevap verdi.

Bir insanın tek başına cazibeyle bu kadar uzağa gidebilmesi gerçekten şaşırtıcı, diye düşündü. Kuşluk vakti Colin onları tüccarlar ve çiftçilerle bir dizi gezintiye çıkarmış, Büyük Kuzey Yolu'na yeniden katılabilecekleri bir yere doğru ilerlemelerini sağlamıştı.

Yerel bir çiftçi beyle sohbet etmek için durakladıktan sonra, Minerva'nın bir parmaklığın yanında beklediği yere geri döndü.

Parlak sabah güneşinin altında gözlerini kısarak ona baktı. "Bu sabah birkaç saat çalışmamız karşılığında bizi öğleden sonra Grantham'a götürebileceğini söylüyor. Çiftlik işçilerine bir kulübenin çatısını ördürüyor. Eğer yardım edersek, daha sonra arabasında yerimiz olabiliriz."

"Grantham'a kadar bir yolculuk mu? Bu harika olurdu. Ama . . ."

"Ama ne?"

Başını öne eğdi. "Sanırım sizin bir vikont olduğunuzun farkında değil."

"Bir vikont mu? Bunu mu giyiyorsun?" Gülümseyerek tozlu ve yıpranmış pardösüsünü gösterdi. Kumaş, orijinal koyu mavisinin sadece bir anısını koruyordu. Botları günlerdir karalanmamıştı. "Hiç şansı yok. Bizi sıradan gezginler sanıyor tabii."

"Ama ..." Bunu gururunu incitmeyecek bir şekilde nasıl ifade edebilirdim? "Colin, daha önce hiç çatıya saz ördün mü?"

"Tabii ki hayır," dedi oyunbaz bir tavırla, Francine'in sandığını kaldırmasına yardım ederek. "Bu benim için büyük bir fırsat."

Derin bir nefes aldı. "Sen öyle diyorsan."

Düzgün sıralar halinde dizilmiş ve yeşil dalları yeni yeni tırmanmaya başlamış bir şerbetçiotu tarlasından geçtiler. Minerva uzaktan kulübeyi görebiliyordu. Birkaç adam merdivenleri tırmanıyor ve çatıya sermek üzere taze, altın renkli uzun saman demetleri taşıyordu. Sarı muhallebi dolu bir tabağa üşüşen karıncalara benziyorlardı.

"Al." Colin kravatını çıkardı ve tabancanın etrafına sardıktan sonra ikisini de paltosunun cebine soktu. Sonra ceketini tamamen çıkardı ve ona uzattı. "Buna iyi bak."

Bununla birlikte, işlerinin başında erkeklere katıldı. Minerva kendini çabucak kadınların olduğu bölüme atılmış, arabadan çatalla çıkarılan samanları ayıklayıp demet haline getirirken buldu. Eğer ikna edici olabilirse

misyoner ya da suikastçı, bunu yapabilmeliydi. Ne de olsa kaya çekiciyle uzun saatler boyunca çalışmaya alışkındı.

Bir saat sonra sırtı ağrıyordu ve açıkta kalan kollarında binlerce küçük sıyrık oluşmuştu. Başı samanın yoğun ve tatlı kokusuyla şişmiş gibiydi. Bu işte pek de iyi değildi ve diğer kadınların hoşgörüsüyle ayakta durmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Ama pes etmeyecekti.

Sırtını esnetmek için bir dakika boyunca dik durdu. Bir eliyle gözlerini gölgeleyerek adamların arasında Colin'i aradı. İşte oradaydı, çatının tepesine yakın bir yerde, korkusuzca iki kirişin üzerine çıkmıştı. Bir an bile tereddüt etmeden ya da dengesizlik belirtisi göstermeden, taze bir saman demetini almak için üç metrelik dar, eğimli kiriş boyunca yürüdü. Elbette bunu da kolayca kabullenmişti, her şeyi kabul ettiği gibi.

Birkaç dakika boyunca onu izledi. Samanları kalın bir tabaka halinde yerleştiriyor, sonra da yarılmış fındık dallarıyla tutturuyordu. Tarakla tokmak arası bir şeye benzeyen düz uçlu bir aleti kaldırdı. Kolunun hızlı ve güçlü kavisleriyle sazları yerine oturttu. Alnını silmek ve işçi arkadaşlarına bir şeyler söylemek için durakladı. Hepsinin gülüşüne bakılırsa, iyi bir şaka olmalı diye düşündü.

Minerva kendini hayranlık ve kıskançlık arasında sıkışmış buldu. Colin her yere uyum sağlayabiliyorken, o kendini sürekli dışlanmış hissederek yaşamaya mahkûm görünüyordu. Ama ilk kez onun cazibesini farklı bir açıdan görüyordu. Ne sosyal ne de cinsel bir kayganlaştırıcı olarak değil, sadece gerçek benliğinin bir ifadesi olarak.

Onu gördü ve selamlamak için elini kaldırdı. "Tallyho!"

Gülümsemekten kendini alamadı ve başını sallayarak fısıldadı: "Çatlamışsın."

Gerçekten de çatlamış.

Daha çok kırılmış gibi. Kabuğundan çıktı.

Ne kadar komik. Minerva'yı sürekli azarlıyor, ona koruyucu kafesinden çıkmasını söylüyordu. Ama herkesin bir kabuğu yok muydu? Altındaki yumuşak, savunmasız yarattığı koruyan sert, dış zırh?

Belki de insanlar sanıldığından daha çok ammonitlere benziyordur, diye düşündü. Belki onlar da kabuklarını tutarlı, değişmeyen bir faktör üzerine inşa ettiler - gençliklerinde oluşan bir nitelik veya durum. Her bir oda

Kabuk sadece bir öncekinin genişlemesiydi. Yıllar geçtikçe büyüyorlardı, ta ki etraflarında dönüp kendilerini yerlerine kilitleyene kadar.

Colin'in kabuğu trajediyle şekillenmişti. Anne ve babasının ölümü o ilk koruyucu odanın şeklini belirlemişti. Onu sahiplenmiş, şeklini doldurmak için büyümüş, kederli, sorunlu odalardan sonra odalarla genişletmişti. Peki ya o içi boş, yankılanan odaların içindeki kişi bir trajedi değilse? Sadece hayattan gerçekten zevk alan ve insanları seven, ancak iki ölü ebeveyni ve inatçı bir uykusuzluk vakası olan bir adamsa?

Peki kimdi o, tüm o katmanların altında? Fosiller ve kayalar dışında hiçbir şeyle ilgilenmeye zahmet etmeyen, kitap kurdu, beceriksiz bir kız mı? Yoksa her şeyi riske atan cesur, maceraperest bir kadın mı - profesyonel bir başarı elde etme umuduyla değil, küçük bir aşk şansıyla. Onu anlayabilecek, takdir edebilecek ve onun da kendisini anlayıp takdir etmesine izin verebilecek o tek kişiyi bulmak için.

Yalan söyleyemezdi. Spindle Cove'da, Sör Alisdair Kent'in o adam olabileceğine dair boş hayallere kapılmıştı. Ama şimdi geriye dönüp baktığında, başka bir zor gerçeği kabullenmek zorundaydı. Ne zaman kendini Sör Alisdair ile hayal etse - kabul, arzu, şefkat ve güveni yansıtan gözlerin derinliklerine bakarken

-O gözler Bristol elmaslarına çok benziyordu. Güçlü bir çene ve tek, isteksiz bir gamzeyle sabitlenmişlerdi.

Kafası çok karışık. Yakın gelecekte Francine'in ayak izini bilim camiasıyla paylaşmak istiyordu, buna *ihtiyacı* vardı. Bunun ötesinde, Minerva artık ne istediğini bilmiyordu. Ve nasıl bir gelecek istediğini anlayabilse bile ...

O gelecek onu istemezse buna nasıl katlanacaktı?

Saz örme işi bittiğinde, işçiler basit bir öğle yemeği için uzun, tahta masalarda toplandılar. Minerva diğer kadınların taze ekmek, sosis ve sert peynir dolu sepetleri taşımasına yardım etti. Bir fıçıdan serbestçe bira akıyordu.

Genel ruh hali çalışmaktan beklentiye dönüştü. Erkekler yıkanıp paltolarını giydiler, kızlar önlüklerini çıkarıp birbirlerinin saçlarına kurdeleler bağladılar. Kısa bir süre önce saman yığılmış olan araba süpürüldü ve güçlü, sağlam bir takıma bağlandı.

"Savaş arabamız bekliyor." Colin Minerva'ya bir el uzattı. "Önden buyurun."

Arabaya binmesine yardım etti ve sonra bagajı yükledi. Sandığı vagon yatağının en ucuna itti ve üçü b i r d e n arka arkaya oturdular.

Minerva bacaklarını altına katladı. Colin bacaklarını uzattı. Francine ayağını kutunun içinde tuttu.

"Arabaya aldırıyor musun?" diye sordu ona. Adam başını salladı. "Açık olduğu sürece sorun değil."

Diğer tüm çiftlik çalışanları içeri doluştu ve arka kapı kilitlenmeden hemen önce, yarım düzine pembe, kıvranan domuz yavrusu karışıma eklendi. İçlerinden biri Minerva'nın kucağına uzandı, eteğinin beyaz kıvrımlarında sevimli bir şekilde kök saldı; küçük yaratık, Minerva'nın öğle yemeğinden biraz peynir sakladığını biliyordu.

"*Hepimiz* Grantham'a mı gidiyoruz?" Minerva domuz yavrusuna bir lokma peynir yedirirken yüksek sesle merak etti.

Vagonun karşısında oturan genç kadın, sanki bir ahmakmış gibi ona bakıyordu. "Bugün fuar günü, değil mi?"

Ah. Fuar günü. Bu heyecanlı havayı açıklıyor. Ve domuz yavrularını.

Araba yolda ilerlemeye başladığında, arabadaki kızlar yer değiştirip bir araya gelerek gevşek bir düğüm oluşturdular. Birbirlerine fısıldayarak Colin ve Minerva'ya kaçamak bakışlar attılar.

Minerva onların ilişkileri hakkında spekülasyon yaptıklarını anlayabiliyordu. Bu yakışıklı yabancının müsait olup olmadığını merak ediyorlardı. Biraz daha fısıldaştıktan ve dürttükten sonra, bunu öğrenmek için cesur görünümlü bir esmeri aday göstermiş gibi görünüyorlardı.

"Evet, Bay Sand," dedi gülümseyerek. "Sizi ve bayan arkadaşınızı Grantham fuarına götüren nedir?"

Minerva nefesini tuttu, aptalca bir şekilde onun kız kardeşinden başka bir şey olarak talep edilmeyi umuyordu. Metresinden daha fazla bir şey.

"İş," dedi Colin kolayca. "Biz sirk halkıyız."

Sirk halkı mı?

"Sirk halkı mı?" diye yankılandı birkaç kız.

"Evet, tabii ki." Tembelce bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ben ip üzerinde yürüyorum ve hanımım burada . . ." Kolunu Minerva'ya dolayarak onu kendine çekti. "O birinci sınıf bir kılıç yutucudur."

Aman Tanrım.

Minerva bir elini ağzına kapattı ve avucunun içine doğru çaresizce burnunu çekme sesleri çıkardı. Birkaç dakika sonra gözlerindeki kahkaha yaşlarını silerek, "Biraz saman tozu kaptım," diye açıkladı.

Colin'e bir bakış attı. Adam inanılmaz derecede utanmazdı. İnanılmaz derecede yakışıklıydı. Ve-oh, Tanrım. Ona umutsuzca aşık olmaktan bir tüy kadar uzaktaydı.

Esmer kadın Minerva'ya ş phec  bir bakış atarak, "Kılıç yutan biri," diye yineledi.

"Oh evet. Eşine az rastlanır bir yeteneği var. Sirk dünyasında birkaç yıl geçirdim ve onun gibisini hiç görmedim dediğimde bana inanmalısınız. D n gecekki performansını görmeliydiniz. Düpedüz zeka, sana söylüyorum. Onda şöyle bir şey var-"

Minerva ona sertçe dirsek attı.

"Ne?" Onu çenesinden yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Gerçekten, tatlım. Tamamen fazla m tevazısın."

Onun sıcak, şefkatli bakışları arasında uzun, ba  döndürücü bir takla attı. Ve sonra adam onu öptü. Ne tam dudaktan, ne de tam yanaktan. Sadece gülümsemesinin köşesinden.

Araba yoldaki bir tümseğe çarparak onları birbirinden ayırdı. Minerva ba ını onun omzuna koydu ve mutlulukla i  çekti.

Vagonun karşısındaki diğer kadınlar hayal kırıklığıyla i  çektiler.

Evet, kızlar. Gidip  nl klerinizin içinde ağlayın. O alındı. En azından bugünlük.

Minerva elini Colin'inkiyle birleştirdi ve teşekkür etmek için sıktı. Colin, Minerva'nın bedeninden ustalıkla aldığı hazzın yanı sıra, şimdi de onu yepyeni bir duyguyla tanıştırmıştı.

Demek kıskanılmak böyle bir şeymiş.

"şey," dedi esmer kadın, "Büyük Kuzey Yolu'nda kiminle kar ılaşacağınızı asla bilemezsiniz, değil mi? Daha d n kardeşim arkadaşlarından birinin uzun süredir kayıp olan bir prensle vakit geçirdiğini söyledi."

Minerva dışında vagondaki herkes güldü. Colin'in kolu Minerva'nın omuzlarına dolandı.

"Hayır, gerçekten," diye devam etti kız. "O sıradan kıyafetlerle seyahat eden bir prensti."

Yanındaki başka bir genç kadın ba ını salladı. "Kardeşin yine masal uyduruyor, Becky. Düşünsene, uzun zamandır kayıp olan bir prens kılık değiştirmiş, bu yolda seyahat ediyor. Ne yapıyor bu adam? Panayıra mı geliyor?" Kıkırdadı. "Bu masala asla itibar etmem."

"Bilmiyorum." Minerva kendi kendine gülümseyerek Colin'e daha da yaklaştı. "Buna inanabilirim."

"Şey." Esmer kadın bir kaşını kaldırdı. "Eğer bu prens gerçekten varsa, kardeşimin arkadaşlarıyla buluşmamasını umsa iyi olur. Majesteleriyle görülecek bir hesapları var."

Yirmi Birinci Bölüm

Bu gece Grantham'dan ayrılmak yoktu. Ne aşk, ne para, ne dev kertenkeleler, ne de Colin'i bu maceraya sürükleyen aptalca sebepler için.

İlçedeki her araba, at arabası ve midilli arabası panayır için kasabaya geliyor olmalıydı. Hiçbiri ayrılmıyordu.

Atların ve arabaların itişip kakışan kalabalığı arasından Minerva'yı bıraktığı yere doğru ilerledi. Bir araba dolusu kasalanmış tavuk önünden yuvarlanırken, beyaz tüylerin telaşı arasında onu gördü.

Olduğu yerde durdu, şaşkındı. Hayranlıkla.

Elbette kıymetli gövdesinin üzerine oturmuş, çenesini ellerinin arasına almıştı. Gözlüklerinin burnunun ucuna doğru kaymasına izin vermişti, böylece bir düzine adımdan daha uzaktaki bir şeye bakarken her zaman yaptığı gibi gözlüklerinin üzerinden bakabiliyordu. Uzun siyah saçları omuzlarına doğru dalgalar halinde dökülüyordu ve öğleden sonra güneşi saçlarına sıcak, kırmızımsı vurgular veriyordu. Dişleriyle o dolgun, tatlı alt dudağını yokluyor ve ayak parmakları uzaktaki bir müziğe eşlik ediyordu.

Çok güzeldi. Panayırı seyreden, geniş gözlü bir köylü kızının resmiydi.

"Hiçbir şey," dedi ona yaklaşıp. "Belki bu akşam daha şanslı oluruz." Omzunun üzerinden kalabalık yeşile doğru bir bakış attı. "Bu arada fuarı da görebiliriz."

"Ama hiç paramız yok." Gözlüklerini burnunun üzerine geri itti ve parmaklarının arasında ince bir altın para tuttu. "Bu bir egemenlik Edinburgh'a kadar uzanıyor olmalı."

Ondan aldı ve göğüs cebine koydu. "Bakmanın hiçbir maliyeti yok. Bir ara bir şeyler yememiz gerekecek. Ama tutumlu olacağız."

"Tutumlu bir erkek ve kız kardeş mi?" diye sordu ona bakarak.

"Tutumlu bir beyefendi ve metresi mi? Ya da tutumlu bir sirk halkı?"

"Tutumlu sevgililer." Ona bir el uzattı. "Sadece bugünlük. Tamam mı?"

"Pekâlâ." Gülümseyerek elini onun elinin içine koydu ve adam onu ayağa kaldırdı. Ah, gözlerindeki tatlı, açık sevgi ... kalbini ısıttı ve sonra onu şiddetle sıktı. Daha iyi bir adam bu 'sevgililer' oyununu oynamazdı. daha fazlasına yol açamayacağını çok iyi bildiği halde.

Ama o daha iyi bir adam değildi. O Colin Sandhurst'tü, pervasız, iflah olmaz bir hayduttu ve lanet olsun, karşı koyamıyordu. Onu eğlendirmek, şımartmak, tatlılar ve lezzetlerle beslemek istiyordu. Beklemediği bir anda bir ya da iki öpücük çalmak. Kız arkadaşını panayırda gezdiren genç bir delikanlı olmak istiyordu.

Başka bir deyişle, dürüstçe yaşamak istiyordu. Sadece bir günlüğüne.

Francine'in sandığını kaldırıp sağ omzunda dengeledi ve Minerva'ya sol kolunu uzattı. Birlikte kalabalığın arasından geçip kilisenin önünden geçtiler. Gösteri için getirilen ödüllü hayvanların sıralarında yürüdüler, domuzlara ve geyiklere gülünç isimler verdiler, sonra hangisinin neden kurdeleyi hak ettiğini tartıştılar.

"Kurdeleyi Hamlet almalı," diye karşı çıktı Minerva. "Gözleri en parlak ve kalçaları en şişman olanı. Ayrıca bir domuza göre kendini oldukça temiz tutuyor."

"Ama Hamlet bir prens. En büyük lütfunuzu şövalyelere bahsettiğinizi sanıyordum." Eliyle işaret etti. "Belki de şuradaki Sör Francis Bacon'ı tercih edersiniz."

"Çamurda debelenen ve homurdanan pis olan mı?"

"Homurdanmanın domuz zekasının bir işareti olduğunu anlıyorum." "Lütfen." Ona bir bakış attı. "Benim bile standartlarım var." "Bunu duyduğuma sevindim."

Nefesinin altından ekledi, "Sanırım."

Portakaldan ormolu saatlere, Fransız bonelerinden kokulu ayakkabı boyalarına kadar, İngiltere'nin Midlands bölgesinde bulmayı umabileceği kadar egzotik malların sergilendiği sıra sıra standları dolaştılar. Colin ona her şeyden bir tane alabilmeyi diledi ama elbisesine uygun bir mavi kurdele için altı peni harcamakla yetindi.

"Saçını arkadan bağlamak istersen diye," dedi.

"Saçımı arkadan bağlamamı ister misin?"

"Hiç de değil. Ben açık seviyorum."

Başını iki yana salladı. "Saçmalıyorsun."

Alaycı bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Bir hediyeği nasıl kabul edeceğini bilmiyorsun."

"Bir hediye mi?" Güldü ve onun yan tarafını dürttü. "Onu *benim paramla* aldın.

para. Ama teşekkür ederim." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu daha iyi."

Colin bir şilin ve birkaç peni karşılığında akşam yemeklerini satın aldı; küçük bir sürahi taze süt ve iki etli börek. Yeşil alanda boş bir yer buldular ve sandığın üzerine karşılıklı oturdular. Minerva mendilini geçici bir masa örtüsü olarak yaydı.

"Çok açım," dedi gözlerini yemeğe dikerek.

Turtalardan birini ona uzattı. "Al o zaman."

Hilal şeklindeki böreği ısırdı, dişlerini yavaşça pul pul kabuk katmanlarının arasından geçirdi. Kirpikleri dalgalandı ve bir zevk iniltisi çıkardı.

"Oh, Colin. Bu harika." Dilini o olgun, boğucu, somurtkan dudakların üzerinde gezdirdi.

Ona baktı, aniden hareket etmek ya da konuşmak için çaresiz kaldı. Ham, hayvani şehvet onu yakaladı ve sertçe kavradı.

O dudakları tekrar üzerinde hissetmeliydi. Zorundaydı. Hissetmeliydi. Bu hafif bir tercih ifadesi değildi. Bu bir zorunluluktı. Vücudu ısrarcıydı. Bu dünyadaki varlığını sürdürebilmek için artık şunlara ihtiyacı vardı: yiyecek, su, barınak, giyecek ve Minerva Highwood'un dudakları.

Kara kirpiklerinin arasından ona nazlı bir bakış göndererek sütünden bir yudum aldı. Sonra tekrar dudaklarını yaladı.

Düzelteyim. Yiyeceğe, suya, barınağa, giysiye, Minerva Highwood'un dudaklarına ve ... Minerva Highwood'un diline.

Önceki gecenin anıları zihninde canlandı. Onları geri getirmeye bile çalışmadı. Hayır, yüzeye çıkmalarına izin verdi ve her bir cinsel, erotik anı hafızasına kazımak için zaman ayırdı. Her mutlu an kaydedilmeliydi, böylece gelecek aylarda ve yıllarda bu sahneyi zihinsel olarak yeniden yaşayabilirdi. Sadece arzudan değil, *ihtiyaçtan* da.

O dudaklar. O dil.

"Yemek yemeyecek misin?" diye sordu.

"Hayır. Evet." Kendini salladı. "Eninde sonunda."

Colin kendi turtasını ısırdı. Güzel ve lezzetliydi, fırından yeni çıkmıştı ve hâlâ sıcaktı. Hoşuna gitmişti. Ama onun aldığı zevki görmekten aldığı zevk kadar değil.

Olağanüstü. Sevgililerine mücevherler ve Venedik dantelleriyle kur yapmış, onları tiyatronun en lüks locasından opera izlemeye götürmüş, gümüş tepsilerde istiridye ve şekerli meyvelerle beslemişti. Ama tam burada, şu anda hissettiği türden saf, dürüst bir zevki hiç tatmamıştı. Minerva Highwood ile bir köy panayırının ortasında etli börek yiyordu.

Başparmağını yalayarak temizledi ve gökyüzüne bakmak için başını eğdi. "Yakında alacakaranlık olacak. Ulaşım aracı bulmak için şansımızı deneyelim mi?"

"Muhtemelen."

Francine'i kucaklayıp aralarında taşıyarak araba yoluna ve ahırlara doğru ilerlediler. İlerlerken bir sıra standın ve karnaval oyunlarının yanından geçtiler.

Küçük bir kız Colin'in ceketinin önünü çekiştirdi. Zayıf ama parlak gözlüydü, yamalı sarı bir elbise giymişti.

"Siz ve hanımefendi falınıza baktırmayacak mısınız, efendim?" Kız birkaç adım ötedeki bir çadırı gösterdi. "Annem altı peni karşılığında fal bakar. Geleceği, cam bir pencereden bakar gibi net bir şekilde görebilir. Hayatınız, aşkınız ve çocuklarınız hakkında bilmek istediğiniz her şeyi size söyleyecektir. Kendi ölüm gününüzü bile!" Bu son cümleyi neredeyse cıvıldaarak söyledi.

Colin gülümseyerek sandığı yere bıraktı. "Bu çok cazip bir teklif."

"Colin, yapamayız," diye fısıldadı Minerva onun kulağına. "Sadece on sekiz yaşındayız.

şilinlerimiz var. Hiçbirini falcılara harcayamayız."

Haklı olduğunu biliyordu ama kızın aralık dişli gülümsemesindeki bir şey onu çekiştiriyordu.

"Adın ne, tatlım?" diye sordu kıza.

"Elspeth, efendim."

"Pekâlâ, Elspeth." Yakına doğru eğildi. "Korkarım annenden bir servet satın alamayız. Gördüğünüz gibi ben oldukça kırılgan bir ruha sahibim. Kendi ölüm tarihim bir yana, gelecekteki aşklarımın ve çocuklarımın ortaya çıkmasına bile dayanabileceğimden emin değilim. Onun yerine neden senin falına bakmıyorum?"

"Benim servetim mi?" Erken gelişmiş bir alaycılıkla gözlerini kıstı. Diliyle gevşek bir ön diş ileri geri oynattı. "Benim falıma nasıl

bakacaksın?"

"Oh, çok kolay." Colin cebinden bir peni çıkardı ve kızın eline tutuşturdu. "Geleceğinde bir tatlı görüyorum."

Elsbeth gülümsedi ve elini kuruşun etrafına kapattı. "Pekâlâ o zaman."

Kız koşarak uzaklaşırken, adam elini ağzına götürdü ve arkasından seslendi: "Çok tatlısın, unutma. Beni şarlatan yerine koyma. Başka bir şeye harcamadığından emin ol."

Döndüğünde Minerva'nın ona baktığını gördü.

"Az önce ona söyledikleriniz doğru mu?" diye sordu. "Az önce ona ne söyledim?"

"Gelecekte korkuyorsun."

Sanki içgüdüsel olarak bir darbeden kaçıyormuş gibi çenesini eğdi. Sanki kaçmayı başaramamış gibi beyni çınladı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Buna benzer bir şey söylemişsiniz."

Öyle miydi? Belki de yapmıştır.

"Gelecekte *korktuğumdan* değil. Sadece beklenti oluşturmamanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Beklentiler hayal kırıklıklarına yol açar. Hiçbir şey beklemezseniz, her zaman şaşırırsınız."

"Ama asla gerçekten tatmin olmuyorsunuz. Bir hedefe doğru çalışmanın ve ona ulaşmanın keyfini asla yaşayamıyorsunuz."

Derin bir iç çekti. Her zaman bu kadar anlayışlı olmak zorunda mıydı?

Dün gece ona, gününbirlik yaşa, şeytana uyma, lafı buraya getir yaşam tarzına atıfta bulunarak, "*Bu sıkıcı olmuyor mu?*" diye sormuştu.

Evet, oldukça sıkıcı olmaya başlamıştı. Colin kuzeni gibi, görev ve amaç duyguları bir mızrağın ucunda dengelenebilecek kadar keskin olan adamlara imreniyordu. Bram gibi adamlar her sabah neyi, neden ve nasıl başaracaklarını bilerek uyanırlardı. Colin bu sabah bir kulübenin çatısını örmek için birlikte çalıştığı adamlara gıpta ediyordu.

Ve Minerva'nın bilimsel adanmışlığını ve keşiflerini kısıkanıyordu. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.

"Eğer bana soruyorsanız, hayatımda yararlı bir şeyler yapmak istemiyor muyum?"

. . . ? Tabii ki var. Ama ben bir vikontum, tatlım. Bunun doğasında bir sorumluluk var. Ya da olacak, sonunda hesaplarımın kontrolünü ele geçirdiğimde. Çoğunlukla, görevim hayatta kalmak ve işleri berbat etmemek. Bir subay komisyonu satın alarak hayatımı riske atamam ya da bir korsan mürettebatına katılamam."

"Lordların topraklarını yönetmesi gerekmiyor mu?"

"Olmadığımı kim söyledi?" Ona bir bakış fırlattı. "İster inanın ister inanmayın, mal varlığımın iyi yönetilmesini sağlamak için her ay bir çömlek dolusu mürekkep harcıyorum. Ve ben de uzakta kalarak mükemmel durumda kalması için üzerime düşeni yapıyorum." Omuz silkti. "Bazı beyefendilerin entelektüel ilgiler geliştirdiğini ya da zamanlarını siyasi uğraşlarla geçirdiğini biliyorum. Ama ne diyebilirim ki? Ben bir uzman değilim. Binlerce şeyde fena sayılmayacak kadar iyiyim, ama hiçbirinde özellikle üstün değilim."

"Her işin ustası," dedi düşünceli bir şekilde.

"Şey, onun gibi bir şey. Eğer ticaretle uğraşabilseydim, ki uğraşamam."

Birkaç dakika sessiz kaldılar.

"Yeteneklerin var Colin."

Ona şehvet dolu bir göz kırptı. "Oh, biliyorum."

"Kastettiğim bu değildi."

"Bir bakalım. Yalan söylemekte, içmekte, kadınları tatmin etmekte ve meyhaneye kavgalarını kışkırtmakta iyiyimdir." Kısa keserek, bir atma oyunu olan bir kabinin önünde durdu. "Ve bu. Bunun gibi şeylerde iyiyimdir."

Yuvarlak ahşap toplardan birini aldı, havaya fırlattı ve elinde yakaladı. Avucundan parmak uçlarına ve geriye doğru yuvarlayarak ağırlığını test etti.

"Nasıl oynayabilirim?" diye sordu masanın arkasındaki kadına.

"Deneme için üç peni, efendim. Siz topu sepete atın." Ön taraftaki büyük bir sepete el salladı. Onun arkasında, boyutları giderek küçülen bir dizi benzer sepet sıralanmıştı. "İlk sepete bir atış size bir elma kazandırır. Sonraki sepete bir portakal. Sonra şeftali, kiraz, üzüm." Sıranın sonuna doğru ilerledi ve muhtemelen topun kendisinden daha küçük olan küçük bir dokuma sepeti işaret etti. "Sonuncuyu vurursanız, doğrudan Sandwich Adaları'ndan bir ananas kazanırsınız."

Doğru. Colin sıırttı. Sergilenen güdük, buruşuk ananas, İngiltere kırsalında birkaç hafta süren bir yolculukla bir meyvecinin serasından gelmiş gibi görünüyordu.

Oyunun nasıl işlediğini görmek yeterince kolay. Özünde, oyuncular bir elma için üç peni takas ediyorlardı. Eğer biraz yetenekliyseler, bir portakal da alıyorlardı.

Belli ki kimse ananası kazanamamış.

Masanın üzerine üç peni koydu. "Bir deneyeceğim."

Elma olması gerektiği gibi kolayca geldi. Parlak yuvarlak meyveyi, sandığın üzerine oturmuş olan Minerva'ya uzattı. "Devam et," diye ısrar etti. "Hayat belirsiz. Şimdi ye."

Ona portakalı ve üç tane güzel, olgun şeftaliyi kazandırdığında, Colin küçük bir çocuk kalabalığı toplamıştı. Kirazlar için yapacağı atışı ölçüp biçerken yana doğru bir bakış attı ve nereden geldiklerini hemen anladı. Küçük Elspeth, Minerva'ya sandığın üzerinde katılmıştı. Şeftali suyu çenesinden aşağı süzülürken, bir yandan meyveyi ısıyor, bir yandan da sallanan dişinden dikkatle kaçınıyordu. Görünüşe göre, bir kurusluk tatlı ona yetmemişti. Daha fazlası için geri gelmiş ve tüm arkadaşlarını da getirmişti.

Atıp kazanınca Colin kiraz ağını dağıtması için Minerva'ya verdi. "Her birine bir tane," diye seslendi toplanan kız ve erkek çocuklara. "Taşları tükürmek yok."

Yükselen tezahürata bakılırsa, insan altın paralar dağıttığını düşünebilirdi.

Minerva her taraftan sıkıştırılıyor ve itilip kakılıyordu ama ağı açarken ona geniş bir gülümseme gönderdi. "Sen de istemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. Onun içten ve hayranlık uyandıran gülümsemesi hayal edebileceği en iyi ödüldü.

"Sırada üzüm var!" diye seslendi bir çocuk. "Cor, ben daha önce hiç üzüm tatmadım. Hayatım boyunca."

Masanın arkasındaki şişman kadın kollarını kavuşturdu. "Açgözlü küçük dilenciler. Siz gidin. Üzümleri kazanamayacak."

"Göreceğiz." Colin elindeki tahta topu yuvarlayarak değerlendirdi. Vurması gereken sepet on adım kadar gerideydi ve yaklaşık bir fincan tabağı büyüklüğündeydi. Eğer topu çok doğrudan fırlatırsa, top sepetin kenarından fırlayacaktı. En iyi atışı yüksek bir kavis çizerek topu önce yukarıya sonra da doğrudan aşağıya göndermekti.

Topu havaya kaldırdı. Çocuklar nefeslerini tuttu.

Ve birkaç dakika sonra Colin yuvarlak kırmızı üzüm salkımları uzatıyordu. Üzümler çürük ve biraz buruştu. Bazılarının yarısı kuru üzüm olma yolundaydı. Ama daha önce hiç üzüm tatmamış bir çocuk şikâyet etmeyi bilmezdi. Çocuklar onları ağızlarına attılar ve birbirlerinin çıkardığı sevinç seslerini geçme yarışına girdiler.

"Ananas!" diye bağırarak zıplayıp durdular. "Ananası bize kazandırın!"

Colin'in ağız yanlara doğru çekildi. Ananas sepeti yaklaşık bir çay fincanı büyüklüğündeydi. Bırakın bunu uzaktan yapmayı, tahta topu içine sığdırmanın bile mümkün olduğundan emin değildi. "Fazla umutlanmayın çocuklar."

"Ama ben rüyamda ananas gördüm."

"Annem bir hizmetçi. Tadına baktı. Ambrosia gibi olduklarını söylüyor."

"Yapabilirsiniz, efendim!" Elspeth ağladı.

Colin tahta topu cesur kıza fırlattı. "Şans getirmesi için ovala, tatlım." Kız gülümseyerek öyle yaptı ve topu geri verdi.

Minerva'ya göz kırptı ve omuz silkti. "İşte hiçbir şey." Sonra potaya baktı, şutunu ölçtü biçti ve topu fırlattı.

Bölüm Yirmi İki

Tahta top havada süzülürken, tüm umutlu çocuklar ellerini birbirine kenetledi ve nefeslerini tuttu. Minerva da onlarla birlikte nefesini tuttu. Üstelik ananaslar umurunda bile değildi.

İçeri gir, diye vasiyet etti. İçeri gir.

Girmedi.

Top potanın çemberinden sekip yere düştüğünde, hayal kırıklığının kolektif iniltisine katılmaktan kendini alamadı.

Colin omuz silkti ve bir elini havaya kaldırdı. "Özür dilerim, bayanlar ve baylar. Elimden geleni yaptım." Yenilgide iyi huyluydu. Her zamanki gibi zarif bir kaybeden. Ama onun da hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordu. Zedelenmiş gururu yüzünden değil, çocuklar yüzünden. Onlara unutamayacakları bir ziyafet vermek istiyordu ve kim onu suçlayabilirdi ki?

Minerva ihtiyatı ve tutumluluğu bir kenara iterek masaya doğru ilerledi ve kabinin sahibine seslendi. "Ananas ne kadar? Üç şilin alır mısınız?"

Kadının gözleri açgözlülükle parladı ama ağzı sıkıydı. "Satılık değil."

"Ben bir deneyeyim o zaman." İyi giyimli genç bir beyefendi öne çıktı. Bir züppenin yerel versiyonu gibi görünüyordu -muhtemelen cömert bir harçlık ve şişirilmiş bir kendini beğenmişlik duygusuyla panayıra salınmış bir taşra ağasının oğluydu. Yanında birkaç arkadaşı vardı ve her ikisi de eğlenmeye hevesli görünüyordu.

"Üzgünüm beyler." Şişman kadın kollarını kavuşturdu. "Bu kabin kapalı."

"Yazık," dedi kibar görünümlü genç beyefendi, Colin'e üstün bir bakış fırlatarak. "Bu adama gününü göstermeyi dört gözle bekliyordum."

Arkadaşları güldü. Bu arada çocuklar Colin'in etrafında toplanmışlardı, sanki onu kendi çocuklarıymış gibi sahiplenmişlerdi ve onu savunmak zorundaydılar. Çok tatlıydı.

"Pekala," dedi Colin dostça, "yine de deneyebilirsiniz. Eğer istediğiniz bir nişancılık yarışmasıysa, bir tane ayarlanabilir. Hedefler ve tabancalarla belki?"

Toplanan çocuklar arasında heyecan fısıldanıyordu. Görünüşe göre, bir atış müsabakası vaadi, hayal kırıklığına uğramış ananas umutları için etkili bir merhemdi.

Genç adam sırtarak Colin'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Seni uyarıyorum, buradaki en iyi nişancı benim. Ama ısrar edersen, seni alt etmekten memnuniyet duyarım."

"O zaman sen de benim paramı almaktan memnun olmalısın. Hadi bahse girelim."

"Kesinlikle. Bahsini söyle."

Colin ceplerini karıştırdı ve Minerva telaşlandı. Çok iyi bir nişancı olabilirdi ama kesinlikle *tüm* paralarını riske atmazdı.

"Beş pound," dedi Colin.

Beş kilo mu?

"Beş pound mu?" diye yineledi genç beyefendi.

Minerva kendini tutamadı. Onun yanına gitti ve fısıldayarak, "Beş pound mu? Delirdin mi sen? Beş poundu nereden bulacaksın?"

"İşte." Colin en içteki cebinden küçük, katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bunu ceketimin cebinde buldum. Aylardır orada olmalı. Unutmuşum."

Kâğıdı açtı ve gözlüklerini düzeltti. Gerçekten de beş sterlinlik bir banknottu.

Beş pound. Bunca zamandır kadın şilin ve peni'lerini nasıl uzatacağını düşünüp duruyordu ve adam cebinde beş pound taşıyordu. İmkansız düzenbaz.

"Bunu riske atamazsın," diye fısıldadı. "Bu-"

"Bu bir bahis." Züppe bir para kesesi çıkardı ve içinden beş altın çıkardı. Minerva'nın eline tutuşturdu. "Beş pound."

Hay Allah. Bu konuda iyi şeyler hissetmiyordu.

Gerçek bir geçit töreni yaptılar, tüm grup güvenli bir şekilde atış yarışmasının yapılabileceği fuar alanının kenarına doğru ilerledi. Samanla doldurulmuş bir hedef yerleştirildiğinde alacakaranlık çöküyordu ve sadece çocuklar değil, yetişkinler de izlemek için oldukça büyük bir kalabalık toplanmıştı.

Kendine aşırı güvenen züppe, başını yeni sürülmüş bir tarlanın ortasına yerleştirilmiş hedef tahtasına doğru eğerek, "Herkes birer atış yapsın," dedi. "Merkeze en yakın olan kazanır."

"Kulağa adil geliyor," dedi Colin. "Önce sen."

Genç adam pahalı, cilalı, çift namlulu tabancasını temizleyip doldurarak bir gösteri yaptı. Bu bir Finch tabancasıydı, Minerva biraz eğlenerek fark etti. Arkadaşı Susanna buna çok gülerdi.

Kendini beğenmiş züppe, şatafat ve aşırı bir ağırlık havasıyla tabancasını doğrulttu ve atışını yaptı. Hedefin üzerinde, ortanın birkaç santim solunda koyu bir daire belirdi.

Genç adam alkışları başıyla selamlayarak kabul etti. Minerva gözlerini devirdi. Spindle Cove'un hanımları bundan daha iyi atış yapabiliirdi.

Eminim Colin de yapabiliirdi.

Colin ilk kez gösteriş yapmaya kalkışmadı. Sadece paltosunu silkeledi ve bir elini dalgalı saçlarında gezdirdi. Ve bu iki küçük hareket onu her kadının arzusu, her erkeğin kıskançlığı ve törene katılan her çocuğun idolü yapmaya yetti. Tanrım, çok güzeldi.

Adamın yakışıklılığı gözlerini öylesine kamaştırmıştı ki, Minerva neredeyse endişelenmeyi unutacaktı. O daha ne olduğunu anlamadan, adam ayağa kalkmış, tabancasını doğrultmuş ve atışını yapmıştı. Duman dağıldığında, hedefe bakmak için gözlüklerini çıkardı.

Tam ortada, tabii ki.

Çocuklar çılgın ve haykırışlarla çılgına döndü. Büyük çocuklardan birkaçı, başarısız bir şekilde, zafer selamı vermek için Colin'i omuzlarına almaya çalıştı.

Minerva parmaklarını elindeki küçük servetin üzerinde gezdirdi. On pound. On pound *her şeyi* değiştirdi. Şimdi gerçekten programa geri dönmüşlerdi. Edinburgh'a varacaklardı. Francine'e gün doğacaktı.

Colin sevinç içindeki çocukların arasından sıyrılıp sırtarak ona döndüğünde... Ah, onu öpebilirdi. Bütün bunların önünde

İnsanlar.

Ama mağlup züppe önce onunla konuşmak istedi.

"Sen bir hilekârsın." Genç adam Colin'e dik dik baktı. "Ne tür bir dolandırıcı olduğunu bilmiyorum ama babam buraların sulh yargıcısıdır. Sanırım seninle konuşması gerekecek. Ve o beş poundluk banknotun da kanıt olarak yanında olması gerekecek. Eminim onu çalmışsındır."

Rahat adımlarla geri çekilen Colin kollarını ceketinin kollarına soktu. "Bela istemiyorum."

Adamın arkadaşı bir yumruk sallayarak öne çıktı. "Bulmuşsun işte."

Minerva yumruk yumruğa bir kavgada Colin'in bu genç adamlardan birini ya da ikisini birden kolayca alt edebileceğini biliyordu. Ama eğer züppe gerçekten bir yargıcın oğluysa, bir kavgaya çok kötü bir fikir olurdu.

Ve her zaman şiddet ve isyan kargaşası içinde olay yerinden kaçmak zorunda mıdır? Sadece bu seferlik, ceplerinde on pound ve adımlarında biraz neşeyle uzaklaşabilirler mi? Sadece bu seferlik mi?

"Dinleyin," dedi Colin, her iki adamın da omzuna vurarak. "Belki de haklısınız ve benim yaptığım pek sportmence değildi. Ama eminim bunu yargıçları karıştırmadan da halledebiliriz. Şuna ne dersiniz -sadece iyi bir adam olduğumu kanıtlamak için, size hepsini geri kazanma şansı vereceğim. İki katı ya da hiç."

Züppe ona dudak büktü. "Eğer yapacağımı düşünüyorsan-"

Colin yumuşak ve uzlaştırmacı bir tonda konuşarak, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Sen ve ben değil. İkinci adamlarımız ateş edecek. Senin adamın" -Colin arkadaşının omzuna vurdu- "benim kıza karşı." Minerva'ya baktı.

Oh, hayır. Colin, bunu bana yapma.

"Senin kıza karşı mı?" Züppe kıkırdadı.

"Gözlüklerini bile çıkaracak." Colin ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırdı. "Sana söyledim, bela istemiyorum. Beni prangalara vurup götürebilirsiniz ama daha fazla zengin olamazsınız. Bu şekilde senin için beş pound var."

Züppe doğruldu ve gülümsedi. "Tamam o zaman. Dedğiniz gibi olsun."

"İki katı ya da hiç." Colin Elspeth'i yanına çağırdı, belinden tutup kaldırdı ve çitin üzerine koydu. "Küçük Elspeth çantayı tutacak." Minerva'dan on poundu aldı ve kızın eline verdi.

Genç beyefendi bozuk para cüzdanını karıştırdı ve arkadaşlarından birkaç sterlin ödünç aldı. Sonunda kendi payına düşeni bir araya getirdi ve hepsini bir mendile düğümleyen gülümseyen Elspeth'e verdi.

Tabancasını hevesli arkadaşına uzattı, o da kısa sürede orta halli bir nişancı olduğunu kanıtladı. Hedefi vurdu ama tam ortasından.

Sıra Minerva'daydı. Sinirleri midesinde çılgınca bir hareket yaptı.

Colin beyefendilere gülümseyerek, "Bize bir dakika izin verin," dedi. "Ona bu şeyin nasıl çalıştığını göstereyim."

Colin onu nişancının hedefine doğru çekerken adamlar kendi aralarında gülüşüler.

"Colin, ne düşünüyordun?" diye fısıldadı titreyerek. "Ne yapacağım ben?"

"Elbette ateş edeceksin. Ve hedefi tam ortasından vuracaksın." Kendinden emin parmaklarıyla gözlüğünü çıkardı, katladı ve ceketinin cebine soktu.

Doldurulmuş tabancayı kızın eline verdi. Sonra ona arkadan yaklaşarak kollarını onunkilere doladı ve sanki ona nasıl ateş edileceğini öğretiyormuş gibi silahı kaldırdı.

"Atışını yaptıktan sonra," diye mırıldandı kulağına, "sen Elspeth'ten çantayı al. Ben Francine'i alacağım. Ve olabildiğince hızlı bir şekilde şu yoldan aşağı koşacağız." Tabancasını yan tarafa doğrultarak yönü gösterdi. "Hiçbir şey için durmayın. Arkanıza bakmak için bile durmayın. Size yetişeceğim, söz veriyorum."

Arkasına yaslandı, onun gücünün ve sıcaklığının verdiği rahatlığın tadını çıkardı. "Ama . . . ama ya kaçırsam?"

"Kaçırmayacaksın." Kulak memesine bir öpücük kondurdu, sonra geri adım atarak kollarını serbest bıraktı. "Devam et o zaman. Beni gururlandır."

Minerva tabancayı hedefe doğrultarak gözlerinin odaklanması için zaman tanıdı. Elleri titriyordu. Susanna ve Bayan Taylor'ın ona verdiği tüm ipuçlarını hatırlamaya çalıştı. Tüm Spindle Cove hanımları gibi o da ateş etmeyi öğrenmişti ama nişancılığı hiçbir zaman tutarlı olmamıştı. Annesi Minerva'nın bu etkinliğe katılmasını gülünç bulduğunu gizlememişti.

Tabancası olan kör bir kız mı? Annem öyle derdi. Canım, beyefendiler zaten mesafelerini koruyorlar. Onları silahla korkutmaya gerek yok.

Minerva derin bir nefes aldı ve kahkaha seslerini bastırmaya çalıştı.

"Francine," diye fısıldadı, "bu senin için."

Tam tetiğe basacakken, kalabalığın sessizliğini bozan bir ses parmağını olduğu yerde dondurdu ve damarlarındaki kanı buza çevirdi.

"Bu o, tam orada!"

Hayır. Olamaz.

"Yakalayın onu çocuklar!" diye bağırdı ses. "İşte orada! Crustacea Prensi Ampersand!"

Sersemlemiş olan Minerva silahı indirdi ve Colin'e

baktı. "*Ateş et,*" dedi Colin, gözleri kocaman ve

öfkeliydi. "*Şimdi.*"

"Doğru."

Minerva ani ve soğukkanlı bir kararlılıkla kollarını kaldırdı, nişan aldı ve tabancayı ateşledi. Atışının nasıl isabet ettiğini görmek için duraksamadan Elspeth'ten parayı kaptı ve koşmaya başladı. Çocukların çılgın zafer çığlıkları bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Zaten iliklerine kadar bildiği şeyi.

Tam ortasından vurmuştu. Tıpkı Colin'in dediği gibi.

Kendi kendine sırtarak başını eğdi, kollarını ve bacaklarını şişirdi ve patikadan aşağı doğru koşmaya başladı.

Nefesi ve kalp atışları o kadar gürültülüydü ki, kendi botlarının toprağa vuruşunu zar zor duyabiliyordu. Ama çok geçmeden arkasından gelen başka ayak seslerinin farkına vardı. Yavaşlamaya ya da Colin'e ait olup olmadıklarını anlamak için dönmeye cesaret edemedi. Şeytan peşindeymiş gibi koşmaya devam etti.

Bir elinde alev alev yanan bir tabanca, diğerinde bir avuç dolusu para, o çılgınca koşuşturmayı yaparken aklına geldi

-Bu kesinlikle hayatında bir dönüm noktası olmalı. Gerçekten, *bundan* geri dönüş yoktu.

Bugün, annesinin tüm yargılarının yanlış olduğu kanıtlanmıştı. Sade değil, güzeldi. Dikkati dağınık ve beceriksiz değil, kendinden emin ve iyi bir nişancıydı.

Hepsinden önemlisi, Minerva umutsuz değildi. Yirmi poundu vardı. Önemli bir bilimsel keşfi vardı.

Ve İngiltere'nin en yakışıklı, en çekici şeytanı Colin de peşinden hızla geliyordu. Peşlerindeki fidyeci haydutlar ve öfkeli yargıcın oğlu hariç.

Hayat hiç bu kadar güzel olmamıştı.

"Bu taraftan," diye seslendi, kasabanın sınırlarına yaklaştıklarında onu geride bıraktı. Francine'i kollarının arasına almış, bir ara sokağa saparken ona yol gösteriyordu. Dar, gölgeli koridorda takırdayarak ilerlediler, sonra kilise avlusunun duvarından geçip kırlara açılan kemerli bir geçit buldular.

Francine'i aralarında taşıyarak gün batımına doğru koştular. Ancak iki çayırı kat ettiklerinde, bir kazığı aştıklarında ve bir tepeyi aştıklarında nefes almak için durdular ve arkalarına bakmaya cesaret ettiler.

Kimseyi görmemişler.

"Nasıl kaçtın?" diye sordu.

"Elsbeth ve ordusu. Bir şaşırtmaca sağladılar. Ama henüz güvende değiliz." Nefes nefese, yakındaki bir kulübeye doğru başını salladı. "İşte orada."

Gerçek bir konut değildi. Sürüleri bu tarlalarda otlarken çobanların uyuması için yapılmış sıkışık bir barınaktı sadece. Bu gece boştu. Muhtemelen çobanlar panayırın tadını çıkarabilsin diye tüm koyunlar bir yere kapatılmıştı.

Colin küçük kapıdan geçebilmek için eğilmek zorunda kaldı. İçeride sadece küçük bir ocak, bir lamba, çeşitli değnekler ve diğer çobanlık aletleri ... ve dar bir karyola buldular.

Yorgunluktan hâlâ zor nefes alan Minerva bir çakmaktaşı buldu ve lambayı yaktı. "Bir şey bilmek ister misin?" Sarı ışık ortamı ısıtırken bakışlarını Colin'e çevirdi. "Bugün benim doğum günüm."

Güldü. "Gerçekten mi?"

"Hayır. Pek sayılmaz." Çaresizce kıkırdadı. "Ama öyle olsaydı, şimdiye kadarkilerin en iyisi **O l u r d u** . Colin, inanılmazdın."

"Harikaydın." Onu belinden tuttu. Göğsü yankılanan bir iç çekişle inip kalktı. "Sen *harikasın*."

Övgü dolu sözleri tüylerini diken diken etti. Ama onu kendine doğru çekerken, aralarında garip, yuvarlak bir engel belirdi.

Alnı şaşkınlıkla kırıştı.

"Oh," dedi gülerek. Biraz geri çekilerek etek altı cebinden bir engel çıkardı ve adamın görmesi için havaya kaldırdı. "Sana bir şeftali ayırdım."

Şeftaliye baktı. Sonra ona baktı. "*Minerva*."

Farkındalık teninin her santimini karıncalandırıyordu. Gözlerindeki açlık, bedenleri arasındaki için için yanan sıcaklık... Bu bir ders ya da bilimsel merakı tatmin etmek için yapılan bir deney değildi. Herhangi bir numara da değildi.

Bu gerçektir.

Başını yavaş derecelerle eğdi, o anla alay etti. Kızın ona uzanmasını, onun için gerilmesini, onun için acı çekmesini sağladı. Sonunda eli kızın boynunu kavradı ve derin, tutkulu bir öpücükle kızın ağzını aldı.

Şeftalinin parmaklarından kayıp samanla kaplı yere yuvarlanmasına izin verdi, ellerini onunla doldurmak için daha iyiydi. Öpüştüler ve boğuştular, dilleri birbirine karıştı ve parmaklarını birbirlerinin saçlarına doladılar. Yeterince yaklaşıyorlar, yeterince derin öpüşemiyorlar, yeterince teni tene bastıramıyorlarmış gibi görünüyordu.

Meme uçları gergin noktalara geldi. Adamın ereksiyonunun sert çıkıntısının karnına doğru çıktığını hissetti. Ve zihni yavaş yavaş vücutlarının zaten bildiği şeyi yakaladı. Bu ihtiyacı tatmin etmenin tek bir yolu vardı. Arzuladığı yakınlığa ulaşmanın tek bir yolu vardı.

"Minerva." Dilini kızın boğazından kulağına doğru kaydırdı. "Seninle sevişmek istiyorum."

Sadece bu kelimeler bile ... bu cesur, açık niyet beyanı . .. damarlarında ateş dolaştı. Sıcak, güçlü, tüketen.

Onu reddetmesi için bir düzine neden vardı. Ama hepsi de başkalarının sebepleriydi. Annesinin, akranlarının, toplumun. Tüm bu beklentileri çoktan geride bırakmıştı. Minerva kendine danışırca, hiç şüphe yoktu. Vücudu onun tenini kendi teninde hissetmek için can atıyordu. Her zaman meraklı olan zekâsı onunla fiziksel tutkuyu deneyimlemek için can atıyordu. Ve kalbi ...

Kalbi çoktan kırılmıştı.

Elleri düğümlenmiş etek üstü bağlarına gitti. Becerikli hareketlerle onları çözdü ve giysiyi kaydırarak çıkardı. Sonra sırtından aşağıya doğru inen kanca sırasına başladı.

Sesi ihtiyaçtan sertleşmişti. "Sana bunu yapmayacağıma söz verdim. Ben de kendime bunu yapmayacağıma söz verdim. Ama elimde değil, Min. Seni çok istiyorum."

Boğazını öptü ve söyleyecek kelime bulamadığı şeyi ona göstermeyi umarak vücudunu onunkine bastırdı. O da onu istiyordu. Onun dokunuşuna ihtiyacı vardı. Adam elbisesinin düğmelerini çözerken, kadın parmaklarını adamın dalgalı saçlarına doladı.

"Colin," diye iç geçirdi.

Elleri kadının omuzlarına gitti. Bakışları onunkileri aradı. "Eğer bunu istemiyorsan, söyle bana." Sertçe yutkundu. "O kelimeyi söyle, ben de durayım."

Cevap olarak sadece elbisesinin kollarını kollarından aşağı çekti ve mavi ipeği ayaklarına doğru itti. Cüppeden kurtulurken onu sabitlemek için ellerinden birini tuttu.

Bir adım geri çekilerek boğazından hüzünlü bir ses çıkardı. "Şu haline bak. Çok güzelsin."

O sabah çeyizinden çıkardığı eşyaları incelerken zevkten içi ısındı. Dantelli beyaz kombinezonu, göğüslerini saran korsesi ve ipek çorapları. Eğer bunları onunla geçireceği bu andan başka bir şey için sakladıysa bile bunu hatırlayamıyordu. Panayırdaki bu çılgın, muzaffer gün; geceyi geçireceği bu rahat, mütevazı yer. Ona bakarken gözlerindeki açığa çıkmış arzu.

Tek istediği buymuş gibi hissetti.

Sandığını açtı ve beklenmedik bir düğün gecesi için dikip sakladığı işlemeli çarşafları buldu. Birlikte dar karyolanın üzerine serdiler.

Mezara evde kalmış bir kız kurusu olarak gitse bile, bu tek gecede bazı kadınların hayatları boyunca tattıklarından daha fazla tutkuyu tatmış olacaktı. Her dokunuşun tadını çıkarmaya yemin etti. Her okşamayı hatırlamaya. Gözlerini her an için açık tutmaya. Şimdi bile, adam kulağının altındaki yumuşak yeri öperken.

Onu belinden tuttu ve etrafında döndürdü. Sırtı ona dönükken, adam korsesinin bağcıklarını çözmeye çalışırken kadın titredi. Sonunda, kısıtlayıcı giysi vücudundan düştü ve kadın derin, sarhoş edici bir nefes aldı.

Yumuşak bir iniltiyle onu kendine yaklaştırdı. Göğsündeki sert kaslar onun ağırlığını desteklerken, adam göğüslerini kaldırdı ve iç çamaşırının üzerinden kavradı. Adam yumuşak küreleri okşayıp okşarken nefesi hızlandı, meme uçlarını gergin, istekli zirvelere çıkardı.

Onun kucağında döndü, dokunma sırasının kendisine gelmesini istiyordu. Ellerini adamın yakalarının altından omuzlarına doğru kaydırarak paltoyu adamın bedeninden ayırdı. Ağır giysiyi kollarından aşağı salladı ve bir kenara fırlattı. Gömleğinin bol kumaşını topladı ve bel bandından çekip çıkardı, ellerini altından kaydırarak gövdesinin pürüzsüz, kaslı hatlarını keşfetti.

Alçak tavan yüzünden kollarını kaldırabildiği kadar yukarı kaldırdı. -Ve gömleği omuzlarından yukarı çekti. Adam gömleğini çıkardıktan sonra Minerva'ya da aynısını yapmasını söyledi. Minerva kollarını uzatırken, adam kombinezonunun ince, tüllü kumaşını topladı ve vücudundan yukarı çekti. Yavaşça, saygıyla. Ta ki üstünü başının ve kollarının üzerinden çekene kadar. Bir el hareketiyle onu bir kenara fırlattı. Sonra elleri yavaş ve durgun bir şekilde geriye doğru gitti; gerilmiş kollarından aşağıya, göğüslerinin, belinin ve kalçalarının üzerinden geçti. Dokunuşuyla onun her parçasını uyandırıyor. Avuç içleri o sabahki duvar örme işinden dolayı biraz sertleşmişti ama bu lezzetli sürtünme kadının heyecanını daha da artırdı.

Bunun gerçek olduğunu anlamasını sağladı.

Kadın, çorapları ve jartiyerleri dışında çıplak bir şekilde adamın önünde duruyordu. Adam bir elini sırtında ve kalçasında gezdirdi. Jartiyerini çözeceğini düşündü ama onun yerine elini narin ipeğin üzerinde gezdirdi. Kadının bacağına kaldırarak kalçasına sarıldı ve onu kendine çekti. Kızın göğüsleri adamın çıplak göğsüyle buluştu ve öpüştüklerinde kız elinde olmadan göğüslerini adamın katı sıcaklığına sürttü ve donuk ağrılarını hafifletti. Adam onun ağzına doğru inledi.

Bir elini ikisinin arasında gezdirdi, nazikçe kadının cinsel organını avuçlayıp okşadı. İç uyluğundaki bir kas titredi ve kendisinin nemlendiğini hissetti.

İki parmağını onun içine bastırdı, derinlere itti. Ta ki elinin topuğu kadının tepesine dayanana kadar. Vücudunun tepkisi ani ve yoğun. Adam elini ileri geri salladıkça, kadın da onunla birlikte hareket ediyor, onun hareketlerine biniyor ve nazik itişlerine uyarak inliyordu.

Çok yaklaşmıştı. Zaten çok yakındı.

Adam parmaklarını geri çekti ve kadın bu ani kayıp karşısında inledi.

Onu kaldırıp yatağa yatırırken sesi ihtiyaçtan titriyordu. "Kahretsin, bencil olmamam gerektiğini biliyorum. Önce sana zevk vermeliyim. Ama ben senin içinde olmak istiyorum. Boşaldığında içinde çok derinlerde olmak istiyorum."

Buna hiç itiraz edemedi.

Adam sandığın üzerine oturup botlarını ve pantolonunu çıkarmaya çalışırken onu izledi. Adamın ereksiyonu düğmeleri çözülmüş şalvarından kurtulduğunda, kadın adamın baştan çıkarıcı, esmer kıvrımına uzandı. Onu keşfetmesi için serbest bıraktı, kalçalarını genişçe açtı, böylece tüm uzunluğunu okşayabildi ve altındaki savunmasız keseyi avuçlayabildi. Kadın onu okşarken derin bir iç çekti. Başparmağının dairesel hareketleriyle

yayarak ucundan akan nem damlasına dokundu.

Bileğini kavradı ve elini tuttu. Boğuk bir kıkırdamayla, "Buna daha fazla dayanamayacağım," dedi.

"O zaman bana gel." Bu sözler onu cesur ve baştan çıkarıcı hissettirdi. Karyolaya kıvrımlı bir şekilde uzandı ve tüm vücudunu soluk pembe bir hatla yazılmış bir davetiye haline getirdi.

Hiç vakit kaybetmeden kabul etti. Bacaklarının arasına girerek kalçalarını iyice araladı. Şaftının tüm uzunluğu seksini yukarı ve aşağı hareket ettirerek onu zevkten akılsız hale getirdi. Sikinin geniş, pürüzsüz başını kadının açıklığına yerleştirdiğinde, kadın doldurulmak için can atıyordu.

"Çok ıslaksın," diye inledi, ileri doğru iterek. "Çok ıslak ve çok sıkı."

Yavaş ve ürkütücü istila karşısında keskin bir acı çığlığını bastıramadı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefes nefese kaldı.

Bitmişti. Adam onun *içindeydi*. Sevişiyorlardı.

Aynı anda hem harika hem de korkunç hissetti. Hisler ve duygular seli onu boğdu. Göğüsleri adamın göğsünün sert ağırlığıyla şekillendi. Kalbi dokunaklı bir şefkatle kabardı.

Ama en çok da bacaklarının arası çok acıyordu.

Colin ne yaptığını biliyor, dedi kendi kendine. Eminim yakında harika hissetmeye başlayacaktı.

Her an olabilir.

Biraz dışarı kaydı, sonra tekrar içeri itti. Bu sefer daha derine daldı ve onu daha da genişletti. Kendi keşiflerinden biliyordu, en kalın olduğu yer köküydü. Ne kadar ilerlerse, acı da o kadar artıyordu. Tamamen durması için yalvarmanın eşliğinde bocaladı.

"Can you . . ." Nefes almak için soluk soluğa kaldı. "Sadece bekle. Bir dakika."

Bir lanetle kaşlarını onun omzuna bastırdı. "Seni incittiğim için nefret ediyorum. Bunu sana yaptığım için nefret ediyorum." Başını kaldırdı. "Tanrım, Min. Çok özür dilerim. Bunu telafi edeceğim, yemin ederim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama... Bunu düzelteceğim."

"Sadece iyi olsun." Ona cesur bir gülümseme verdi. "Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Ağzı orantısız, kibirli bir sırıtışla eğildi. "Umarım bu kadarını başarabilirim."

Daha derine inmedi. Bunun yerine, ona istediği molayı verdi ve dikkatini elindeki yakın meselelere yeniden odakladı. Ağırlığını bir dirseğinin üzerinde dengeleyerek, parmaklarıyla göğsünü kavradı ve

meme ucunu ağızına aldı. Dilini hassas tepenin etrafında ve üzerinde döndürerek onu tembelce ağızına aldı. Çevik dilinin her hareketiyle, vücuduna bir mutluluk titremesi yayıldı.

İlgisini diğer göğsüne aktardığında, birleştikleri yerdeki acı hafiflemeye başladı. Kadının mahrem kasları adamın çevresi etrafında gevşedi ve seksinin tepesindeki şişmiş tomurcuk ilgi görmek için can attı. İçgüdüsel olarak, sürtünme arayışıyla kalçalarını kavislendirdi ve yuvarladı. Bunu buldu ama bu hareket aynı zamanda onu daha derine çekti, onları daha da yakınlaştırdı.

Ani zevk karşısında şaşırarak nefesini tuttu. Adam meme ucunun etrafında inledi.

Bu hissi kopyalamaya çalışırken tüm acı unutuldu, tekrar ona karşı kıvranmaya başladı. Sonra tekrar ve tekrar. Onu kışkırtıcı artışlarla daha derine götürüyordu. Her hareketinde, leğen kemiği onun tam da ihtiyaç duyduğu yere sürtünüyor ve uyarılmasını yeni zirvelere taşıyordu.

"Evet," dedi, ağırlığını değiştirerek ve ileri doğru sürerek. "İşte bu, aşkım." Bir elini kızın poposunun altına kaydırды, daha da derine iterken onu yukarı ve kendisine doğru kaldırdı. "Şimdi daha iyi, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

Adam daha sert itti.

"Evet mi?"

"*Evet.*" Onun omuzlarına sarıldı. "Oh, Colin. Bu çok iyi."

Yüzünü onun boynuna gömerek, "*Tanrıya şükür*" gibi bir şey mırıldandı. Güçlü ve istikrarlı bir ritim tutturmuş, her darbede biraz daha derine iniyordu. Var olduğunu hayal bile etmediği yerlere ulaştığını hissetti. Ve hâlâ daha fazlasını arzuluyordu. Sonunda tüm uzunluğu içine gömüldüğünde, bir an dinlendi, vücutlarını yakın ve birleşik tuttu.

Gözleri duygusallıkla parlıyordu. "Bunu istiyordum, Min. Senin bilebileceğinden çok daha uzun zamandır."

Onun yanağına dokundu. "Ben de öyle."

Tekrar itmeye başlarken onu tatlı tatlı öptü. Derin ve istikrarlı. Gerçek ve doğru. Onun hareketlerine doğru eğildi, daha fazlası için umutsuzluğa kapıldı. Adamın sessiz ısrarıyla bacaklarını onunkilerin üzerine sardı ve adam daha da derine kaydı. Şimdi adam onun içindeki karanlık, tatlı, *gerekli* bir yeri okşuyor, her alaycı itişte boğazından neşeli bir hıçkırık çıkarıyordu. Kadın adamın sırtını kavradı, tırnaklarını adamın etine geçirdi. Dişleri adamın omzunu sıyrıyordu.

Sakin durma. Lütfen, asla durma.

Zevk dalgası kırılana kadar gittikçe daha yükseğe çıktı. Adam onu sıkıca tuttu, o mutluluk içinde yuvarlanıp giderken okşamaya devam etti.

Kollarının üzerinde yükseldi, onu yeni ve daha derin bir açıdan çalıştırdı. Temposu hızlandı ve itişlerinin gücü arttı. Onun kaslarındaki gergin ihtiyacı hissetmeyi seviyordu. Adamın onu ne kadar istediğini bilmek, yüzündeki acılı arzu ifadesini görmek hoşuna gidiyordu. Onu istediği kadar derin, sert ve hızlı bir şekilde içine almayı seviyordu. Sanki yeterince sert çarpışarlarsa, tek bir kişiye dönüşebileceklermiş gibi.

Dikkat etmezse tek bir kişi haline gelebilirlerdi. "Colin," diye nefes nefese kaldı. "Dikkatli olmalıyız."

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece hissediyorsun ..." Derin ve sert bir hamleyle inledi. "Çok tatlı. Çok doğru. Çok iyi. Çok ... çok ... çok ... *çok* ..."

Derin, gırtlaktan gelen bir çığlıkla bedeninden kurtuldu. Kollarında titreyerek öne doğru yığıldı. Tohumu bir tür itiraf gibi kadının karnına döküldü. Sıcak, hayatı bir sır.

Nefes alış verişini hafifledikçe onun sırtını okşadı. Çok sessizdi. Colin onun kollarındaydı ve *asla* sessiz olmazdı. Colin göğsünün üzerinde ağır ve sessiz bir şekilde yatarken, kadın endişelenmeye başladı. İyi bir *performans sergilemiş* miydi? Belki yeterince yapmamıştı, belki de çok fazla yapmıştı. Belki de onun daha yüksek sesle, daha cesur ya da ... bir şekilde daha farklı olmasını isterdi.

Tam özür dileyecek ve ona ikinci bir şans vermesi için yalvaracaktı ki, adam yana doğru yuvarlandı.

"Oh, Min. Bu inanılmazdı. Onunla bu kadar iyi olabileceğimi hiç hayal etmemiştim." Saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Seninle."

Rahatlama ve mutluluk gözyaşları gözlerinin kenarlarına hücum etti.

Sırt üstü yattı ve başını bir kolunun üzerine koydu. "Biliyor musun, muhtemelen bunu söylememeliyim. Ama benden şu anda herhangi bir şey isteyebilirsin - ne olursa olsun - ve bu senin olur."

"Gerçekten mi?" Kıkırdadı. "Ne dileyebilirim ki? Altın, gümüş, inci, yakut ... ?"

"Bitti. Ve bitti ve bitti ve bitti." "Ay."

"Seninki. Nefesimi toplar toplamaz gidip senin için alacağım. İstersen birkaç yıldız da alabilirsin."

Ona iyice sokuldu. "Zahmet etme. Bu anı daha iyi hale getirecek bir şey düşünemiyorum."

Ama bu bir yalandı. Ona sormaya cesaret etmek istediği bir şey vardı. Eğer istediği her şeye sahip olabilseydi, sadece bunu isterdi.

Sev beni.

Beni sev, ben de seni seveyim.

Kelimeler dilinde yandı ama Minerva onlara ses veremedi. Ne kadar umutsuz bir korkaktı. Gece yarısı kapısına dayanıp bir birey olarak saygı görmeyi talep edebilirdi. Bilimsel başarılarının takdir edilmesi umuduyla ülkenin dört bir yanını dolaşabilirdi. Ama yine de en çok istediği şeyi isteyecek cesareten yoksundu.

Sevilmek için, sadece kendisi için.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir yerlerde bir köpek gece uludu.

Colin titreyerek ve terden sıırıslıklam olmuş bir halde irkilerek doğruldu. Çoban kulübesinin kapısını hızla açtı ve taze, serin gece havasını açgözlülükle içine çekti. Çarpan kalp atışları yavaşlayınca kaşlarını bileğine dayadı ve şiddetle küfretti.

Hafif, yatıştırıcı okşamalar sırtında aşağı yukarı gezindi. Dokunuşu soru sormuyor ya da talepte bulunmuyordu. Sadece ona yalnız olmadığını hissettiriyordu.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu sonunda.

Başını iki yana salladı. "Alışılmışın dışında bir şey değil. Sadece beni şaşırttı. Son birkaç gecedir hiç uyanmadım. Neredeyse düşünmeye başlayacaktım ..."

"Tedavinin ben olduğumu mu?" Kadının sesinde alaycı bir gülümseme duydu. "Sanırım ben de öyle ummuştum. Ama sanırım bu aptalca bir düşünceydi."

"Aptalca değil." Nefes verdi, ellerini saçlarında gezdirdi ve aklını başına topladı. "Sanırım sadece burası."

"Çok küçük ve karanlık. Battaniyelerimizi alıp yıldızların altında uzanabiliriz.

Ya da uyumaktan tamamen vazgeçip yola doğru yürüeyebiliriz."

"Hayır, hayır. Henüz şafak sökmedi. Uyumaya devam edebilirim ama sanırım ..." El yordamıyla atılmış boyun bezini bulup alnındaki ve boynundaki teri sildi. "Sanırım belki de konuşmak istiyorum."

Bu sözler ikisi için de sürpriz oldu. Aklında hava durumu, koçluk rotaları ya da başka bir konu varmış gibi davranmadılar. Kız onun ne demek istediğini hemen anladı.

"Tabii ki." Doğrulup oturdu. "Lambayı yakayım mı?"

"Hayır. Zahmet etmeyin." Kapı açıkken, ay ışığının bir kısmı açıklıktan içeri süzüldü. Kadının profiline gümüşü hatlarını ve koyu renk gözlerindeki endişeli parıltıyı seçebiliyordu. Bu kadarı yeterliydi.

Onu yanına çekti ve yasemin kokulu kalın saçlarını okşadı. Nasıl başlayacağından emin değildi. O geceyi hiç kimseyle konuşmamıştı, ayrıntılı olarak değil. Ama yıllarca sessiz kalmanın da bir faydası olmamıştı. Belki de konuşmayı denemenin zamanı gelmişti. Bu olayı geride bırakmak istiyorsa bir şeyler yapmalıydı. Günlerinin ve gecelerinin kontrolünü ele geçirmeli ve onları normal, sıkıcı bir hayatın bir benzerine dönüştürmeliydi.

Böyle bir hayat istiyordu. Minerva'nın da bunun bir parçası olmasını istiyordu.

"Bunu duymak hoş olmayacak," diye uyardı onu. "Aldırmayacağınıza emin misiniz?"

Onun göğsüne sarıldı. "Sen bunu *yaşadın* Colin. Seni dinleyecek gücü bulabilirim."

"Belki de gün ışığını beklemeliyiz."

"Eğer beklemek istiyorsan, bekleyebiliriz. Ama sen hazırsan ben de hazırım."

Derin, yavaş bir nefes aldı ve sonra doğrudan konuya girdi. "Buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kazadan bahsediyorum. Bazı komşuları ziyaretten eve dönüyorduk. Uzun bir yolculuk değildi. Yanımızda uşak yoktu, sadece şoför vardı. Arka koltukta uyuyakalmışım. Annem ve babam birlikte, karşımda oturuyorlardı. Bir şey hakkında konuşmalarını ve gülüşmelerini dinlediğimi hatırlıyorum. Sanırım annem babama aşırı düşkünlüğünden dolayı takılıyordu. Onların sesiyle uykuya dalmışım. Ve bir süre sonra uyandım. Çığlıklara."

Kollarını onun gövdesine doladı. "Kafan çok karışmış olmalı."

"Tamamen. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. **K a r a n l ı k t ı** ve yoldan çıkmıştık. Ben koltuktan düşmüştüm. Bir şekilde arabanın devrildiğini ve benim kapının üstüne düştüğümü öğrendim. Kafamı kapıya çarpmıştım.

Mandal."

"İşte." Adamın şakağındaki yara izine dokundu.

Başını salladı. "Bunun dışında, zarar görmemiş gibiydim. Ama dehşete kapılmıştım. Karanlık çok yoğun. Sanki gözlerim bağlıydı. Ve kan kokusu ..." Bağırsakları sıkıştı ve soğukkanlılığını korumak için durakladı. "Çok yoğun. Boğucu. Annemi çağırdım ve cevap verdi. Sesi zayıf ve garipti. Ama bana sürekli her şeyin y o l u n a gireceğini söylüyordu. Cesur

olmalıymışım. Kesinlikle

yakında birinin bize yardıma geleceğini söyledi. Ona inanmak istedim ama hareket edemeyecek durumda olduğunu biliyordum."

"Şoför neredeydi?"

"Ağır yaralı. Sürücü mahallinden biraz geriye fırlatılmıştı ama o anda bunu anlayamadık. Sadece atların acı içinde kıvrandığını duyduk. Beni uyandıran onların çığlıkları oldu."

"Peki ya baban?"

"Öldü."

"Bunu zaten biliyor muydun?"

"Hayır, ama annem biliyordu. İniş şekilleri ..." Titrek bir nefes aldı. "İşin tatsız kısmı burası, tatlım."

"Devam et." Onun omzunu okşadı. "Dinliyorum."

"Bir çeşit çivi vardı. Bugüne kadar arabanın bir parçası mı yoksa hendekteki bir şey mi olduğundan emin olamadım. Bir çit parçası, belki de bir dal... ama ona saplanmışlardı. İkisi de. Babamın göğsüne ve sonra da annemin böğrüne saplanmış."

Onun kucağında ürperdi. "Oh. Oh, Colin."

"Korkarım daha da kötüleşiyor. Annem konuşmaya devam ettiği sürece hayatta olduğunu biliyordum. Artık konuşamadığında bile nefes alış veriş çok hırıltılı ve gürültülüydü. Ama o bile durduğunda ... Tamamen çıldırdım. Panikledim. Dışarı çıkmak istedim. Çığlık attım ve sanırım bayılana kadar vagonun duvarlarına vurdum. Ve sonra-" Duygularını bastırdı. Buraya kadar gelmişti. Şimdi her şeyi anlatmalıydı. "Ve sonra vahşi köpekler bizi buldu. Gürültüden ve kan kokusundan etkilendiler. Atların işini bitirdiler. Gecenin ilk yarısını dışarı çıkmak için çığlık atarak, ikinci yarısını da içeri girmemeleri için dua ederek geçirdim."

"Oh Tanrım." Kadının gözyaşlarını sıcak ve ıslak bir şekilde teninde hissetti.

"Özür dilerim," dedi hızla, ona sıkıca sarılarak. "Özür dilerim." Bunun ne kadar rahatsız edici bir tablo oluşturduğunu çok iyi biliyordu. Tam da bu yüzden bunu hiç paylaşmamıştı. Kimseyle paylaşmamıştı. Böylesine korkunç bir tablonun onun hayal gücüne kazınmasından nefret ediyordu. "Sana söylememeliydim."

"Tabii ki yapmalısın." Burnunu çekerek başını kaldırdı. "Kesinlikle doğru olanı yaptın. Bunca yıldır bunu kendine sakladığını düşünebiliyor musun? Asıl üzgün olması gereken benim." Kollarını Colin'in boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Colin, özür dilerim. Bunlar acınası sözler ve

yeterli değiller. Ama çok ama çok üzgünüm. Tüm kalbimle bu kadar acı çekmemiş olmanı dilerdim. Ama bana her şeyi anlattığın için mutluyum."

Yüzünü onun saçlarına gömdü. Bir an için ağlayacağından korktu. Sonra fark etti ki, eğer ağlarsa -gürültülü, dağınık, kontrolsüz bir şekilde bile olsa -Ondan çekinmezdi. Muhtemelen onun biraz gözyaşı dökmesini bekliyordu. Bu yumuşak, tatlı kokulu kollar onu tutulması gerektiği sürece tutacaktı.

Bu yüzden gözyaşlarının gelmesine izin vermeye karar verdi. Ve sonra gelmediler. Tuhaf.

Kimin için ağlamalı? Ailesi için mi? Onların kaybına üzülmüştü, evet. Ve onları hâlâ özlüyordu. Ama yas sadece çok uzun sürdü. O gecenin dehşeti aklından çıkmamıştı. Korku. Ve utanç.

Derin, gömülü, dile getirilmemiş utanç.

"Yıllarca," dedi sessizce, "bunun benim hatam olduğunu düşündüm. Uykuya dalmasaydım böyle olmazdı diye düşündüm."

Nefesi kesildi. "Ama bu çok saçma."

"Biliyorum."

"Elbette senin hatan değildi."

"Biliyorum."

"Sen bir çocuktun. Yapabileceğin başka bir şey yoktu."

"Biliyorum. Ve yetişkin bir adam olarak bunu mantıklı bir şekilde anlıyorum. Ama ..." Ama bu düşünceden kurtulmayı bir türlü başaramamıştı. Sanki masumiyetini onaylayacak başka birine ihtiyacı vardı. Çok zeki ve mantıklı birine. Ona her zaman yalın gerçeği söyleyeceğine güvenilebileceği birine.

Minerva gibi biri.

"Benim hatam değildi," dedi.

"Hayır," diye cevap verdi. "Değildi."

Tatlı, sevgili Min. En başından beri onun en sevdiği yanı buydu. Onun kesinliği.

Çenesine bir öpücük kondurdu. Derin, yavaş bir nefes aldı. Kendini ne kadar hafiflemiş hissettiği dikkate değerdi. Sanki kolları onu sabitlemese, uçup gidecekmiş gibi.

"Bir şey biliyor musun?" diye sordu uykulu bir şekilde. "Annemle babamın ölümünü hep bir türkü gibi düşünmüşümdür. Birbirlerini çok seviyorlardı. Çocukken bile bunu görebiliyordum. Neredeyse uygun görünüyor

böyle şiirsel bir sonla karşılaştı. Her zaman birlikte, ölümden bile birleştiler. Trajediler arasında oldukça romantik bir trajedi olduğunu kabul etmelisiniz."

Uzun süre sessiz kaldı ama uyumadığını biliyordu. Parmakları saçlarında geziniyordu.

Kızın cevabını duyduğunda neredeyse uykuya dalmak üzereydi. "Eğer sen yazarsan, ben söylerim."

Minerva o gece bir daha uyumadı. Kalbi ve zihni çok doluydu. Ve her nasılsa, onun için nöbet tutarsa daha rahat uyuyacağını biliyordu.

Şafağın ilk ışıkları kulübenin içine sızarken sol kolunu uzattı. Önce başının üzerine, uyuşmuş, kaskatı kesilmiş parmaklarına kan çekti. Sonra alışkanlık ve zorunluluk kolunu yana doğru çekti ve el yordamıyla gözlüğünü aradı.

Colin tutarsız bir mırıltıyla uykusunda döndü. Kurşuni kolunu kadının gövdesine attı ve parmakları kadının göğsünü aradı.

Oh, Tanrım. Kalbi bir an için dondu, atmaya reddetti. Sonra hızlı, karıncalı bir çözülme yaşadı. Ilık su dolu bir leğene sokulduğunda karda uyuşmuş parmak uçlarının acıması gibi acıyordu. Nefes almak aniden bilinçli bir düşünce gerektirdi.

Her sabah ilk iş gözlüğüne uzanıyordu. Çünkü onlar olmadan güne hiçbir anlam veremiyordu.

Colin *ona* doğru uzandı.

Onu "iyileştiremezdi". Hiçbir kadın yapamazdı. O kadar geçmişte kalan olaylar geri alınamazdı. Ama belki de bir tedaviye değil, bir merceğe ihtiyacı vardı. Onu olduğu gibi kabul eden ve dünyayı daha net görmesine yardımcı olan birine. Tıpkı gözlüklerin onun için yaptığı gibi.

Bir saat sonra bu fikir saçma gelebilirdi. Ama sabahın bu ilk puslu ışıkları her türlü aptallığı affediyordu. Bu yüzden bir anlığına kendini hayal kurmaya bıraktı. Her gün böyle uyanmanın, kendini onun için vazgeçilmez hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etti. Geceleri en son dokunduğu ve her sabah aşinalık ve bütün hissetme arzusuyla ilk uzandığı şey.

Uyanıklıkla kıpırdanıp yanağına öpücükler kondurduğunda, bunu o kadar şiddetle, o kadar çaresizce istiyordu ki, kalbinin ham, zonklayan bir parçası hayal kırıklığının yasını tutmaya başlamıştı bile.

Ondan uzaklaşıp yan tarafına döndü - kahvaltıdan önce bile kendini nasıl bu kadar sinirli hale getirdiğini açıklamak istemiyordu. Adam onun arkasına sokuldu ve vücudunu kendi vücuduyla sarmaladı. Bu duruş, fiziklerinin tüm zıtlıklarını vurguluyordu. Adamın göğsünün sert hatları kadının sırtına baskı yapıyordu. Adamın bacaklarındaki kaba tüyler kadının pürüzsüz kalçalarına sürtünüyordu.

Çarşafın altında, elleri onun kıvrımlarında sıcak ve sahiplenici bir niyetle dolaştı. Bir kolunu beline dolayarak onu kendine çekti. Adamın uyarılmışlığı kadının sırtının alt kısmında titreşiyordu.

"Min," diye nefes aldı, boynunun kıvrımını okşayarak. "Sana tekrar ihtiyacım var.

Beni götürebilir misin?"

Başıyla onayladı. Ama kadın yüzünü ona dönmeden önce, adam bacağına kavrayıp kaldırdı ve arkasındaki pozisyonunu değiştirdi. Adamın sertliği kalçalarının arasına sıkışmıştı.

Gerildi, kararsızdı.

"Her şey yolunda." Parmakları karnından aşağı kayarak yarığına doğru ilerlerken boynunu öptü. "Dur sana göstereyim."

Onun mahrem bedenini beceri ve sabırla okşadı. Ta ki kadın onun için sadece hazır değil, aynı zamanda çaresiz olana kadar.

"Sev beni," diye yalvardı. Çünkü şu anda çok fazla riske girmeden bu sözleri söyleyebilirdi.

Ereksiyonunu eline aldı, kalçalarını doğru açığa eğdi ve içeri girdi.

Bir gece öncesinden beri hassastı. Ama adam nazikti, onu kollarının arasında kıvrılmış halde tutuyor ve yavaş, bilinçli vuruşlarla seviyordu. Aralarındaki tatlı sıcaklık büyüdü ve yayıldı. Kadın vücudunu gevşetmiş, adamın hamleleriyle birlikte dalgalanarak tek bir vücut gibi hareket etmelerini sağlamıştı.

Göğsünü avuçladı ve meme ucunu sıktı. Sonra dokunuşu vücudunda gezindi.

Evet. Aşağıya. Oraya dokun.

Onun neyi arzuladığını biliyordu. Parmak uçlarıyla incisini yakaladı ve kız titreyip enfes bir zevkle haykırana kadar sıkı, ateşli daireler çizerek onu okşadı. Kadının doruk noktası gerilerken, adam geri çekildi ve kadının kalçalarının arasına birkaç sert, umutsuz hamle yaparak bitirdi. Adam boşalırken, kadın onun alçak hırıltısının tadını çıkardı.

"Günaydın." Adamın gülümsemesini ensesinde hissetti.

"Öyle mi?"

Ses tonu değişti. "Sence de öyle değil mi? Keşke yapmasaydık mı diyorsun-"

"Hayır." Cesaretini toplayarak onunla yüzleşmek için döndü. "Hiçbir pişmanlığım yok. Hiç pişman değilim. Ama seni temin etmek isterim ki, belki söylemem gerekir. Hiçbir beklentim yok."

Sadece umutlar. Kederli, aptalca umutlar.

Gözlerini kırptırdı. "Hiçbir beklentiniz yok."

Elbette ne demek istediğini anlamış olmalıydı. "Paylaştığımız şey harikaydı. Ama daha fazlasını beklediğim konusunda endişelenmeni istemiyorum."

"Şey," dedi kuru bir sesle. "Ne kadar cömertsiniz."

"Rahatlamadın mı?" Adamın sesindeki kızgınlığı anlamamıştı.

Sırt üstü yuvarlandı ve burun kemiğini ovuşturdu. "Minerva, hangimizi daha çok aşağıladığına karar veremiyorum. Dün gecedен sonra beklentilerin olmalı."

"Neyin beklentisi?" Sertçe yutkundu.

"Benden."

"Herhangi bir beklenti içinde olmaya karşı çıkan kişinin sen olduğunu sanıyordum. Bu senin büyük hayat felsefen değil mi? Beklentilerin hayal kırıklıklarına yol açtığını söylemiştin. Hiçbir şey beklemezsen, her zaman şaşıırırsın."

Bir kahkaha attı. "Bu durumda ..."

Ona döndü. Ela gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu.

"Sürpriz." Adam kızın burnunun ucunu öptü. "Benimle evleniyorsun."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Colin düşündü. Onu şaşırtmayı kesinlikle başarmıştı.

Sürprizin "hoş" mu yoksa "nahış" kategorisine mi girdiğinden emin değildi. İkincisinden şüpheleniyordu.

Tek bir kasını bile oynatmadı. Ama gözlüklerinin ardında kirpikleri ikiz abanoz yelpazeler gibi çalışıyordu. "Evlenmek mi? *Seninle* mi?"

Alınmamaya çalıştı. "Söylemeliyim ki, Minerva. Bu tam olarak bir erkeğin duymak isteyeceği nefes nefese, sevinçli bir kabulleniş değil."

"Bu tam olarak ateşli ve içten bir teklif değildi. Aslında bunun bir teklif sayılabileceğinden bile emin değilim."

"Yeterince adil, sanırım." Ses tonunu hafifletti. "Geçici bir erteleme var. Şu anda seninle yataktan çıkıyorum. Bu gece York'a varmak istiyorsak acele etmeliyiz."

"Bekle, bekle." Adam ayağa kalktığı anda, kadın onun kolunu tuttu. "Kafam çok karıştı. Bu, beyefendilerin gösteriş için düzenledikleri o aptal düellolardan biri gibi mi? Şafak vakti gelişigüzel bir teklif yapıyorsun, kafamın üstünden uçup gidiyor ve bir şekilde onurun tatmin oluyor mu?"

"Hayır, hiç de öyle değil. Ben ciddiyim. Seninle evlenmek istiyorum." "Ama ben senin evliliğe yemin ettiğini sanıyordum."

Omuz silkti. "Benzer bir şey söylediğini hatırlıyor gibiyim."

"Aynen öyle. Colin, jestin için minnettarım." Dudağını ısırıldı. "Sanırım. Ama sırf sen ani bir vicdan azabı çekiyorsun diye seninle evlenmeyeceğim. İkimiz de en başından beri mahvolacağımızı biliyorduk."

"Görünüşte, evet. Ama bu gerçek."

"Aslında hiç de mahvolmuş hissetmiyorum." Ona utangaç bir yarım gülümseme verdi. "Sadece bazı yerlerim biraz hassas. Dün gece sana da büyük bir hata gibi geldi mi?"

Onun yanağına dokundu. "Tanrım, hayır. Ondan en uzak şey."

Bakışlarının onun tatlı, güzel yüzünde dolaşmasına izin verdi. Paylaştıkları geceden sonra, ruhunda bir şeylerin nihayet yoluna girdiğini hissetti.

"O zaman bu gerçekten neyle ilgili? Ne düşünüyor olabilirsin?"

Oturmak için mücadele etti. Çarşaflar kalçalarına kadar kayarak çıplak gövdesini ortaya çıkardı.

Colin'in nefesi vücudunu terk etti. Lanet olsun, eğer o ilk geceki gibi görünmüyorsa. Gözlükleri burnunun ucuna kadar kaymış, dağınık saçları omuzlarına dökülmüş, çıplak göğüsleri dokunulabilir mükemmellikleriyle onu baştan çıkarıyordu.

Göğsünden hafif bir inilti yükseldi.

"Düşünüyorum da," dedi, "dün gece kaçınılmazdı ve Spindle Koyu'ndan ayrıldığımız gün de bunu bilmem gerekirdi. Bir centilmen olarak yapmam gerekenin bu yolculuğu derhal durdurmak ve uygun bir düğün için hızlıca düzenlemeler yapmak olduğunu düşünüyorum." Dudaklarına dokunarak itirazını engelledi. "Seni o yatağa geri itmek, kapıyı kilitlemek ve önümüzdeki haftayı vücudunu içten dışa öğrenmekle geçirmek istiyorum. Ama daha çok, Min ..."

Yüzüne odaklanabilmesi için gözlüğünü burnuna geri itti.

"Sana iki söz verdiğimi düşünüyorum. Seni sempozyuma götürmek ve bunu seni baştan çıkarmadan yapmak. Bunlardan birini bozdum. Ama diğerini de yerine getirmeye kararlıyım." Yataktan kalktı ve ona elini uzattı. "Sanırım bu konuşmanın beklemesi gerekecek. Kaybedecek vaktimiz yok."

Şaşkın bir şekilde başını sallayarak onun elini tuttu. "Pekâlâ."

Çobanın kulübesinden deri bir kova alan Colin, yakındaki bir dereden su getirdi. Minerva abdestini kulübenin içinde alırken, Colin de tişörtü ve tüm kıyafetiyle soğuk suda ıslandı.

Gömleğinin yıkanması gerekiyordu ve şehvet dolu belini cezalandırmak için canlandırıcı, buz gibi bir banyoya ihtiyacı vardı. Dün gece onun erdemini almıştı. Sonra bu sabah yine almıştı. Kendi kurallarını çiğnemiş, elinde kalan birkaç ilkeyi de terk etmişti. Ne itiraz ederse etsin ya da

Kendi aptalca sözlerinden ne kadarını ona geri atarsa atsın, vicdanı tek bir hareket tarzı olduğunda ısrar ediyordu.

Onunla evlenmeli.

Ama önce onu o sempozyuma götürmesi *gerekiyordu*.

Onunla sadece kendisini mahvettiği için evlenmek istemiyordu ve Colin de bunu istemiyordu. Hayır, onunla evlenmesini istiyordu çünkü zafer kazanmasına yardım etmişti. Ona -kendisine- onun için iyi olabileceğini kanıtlayacaktı.

Kendini soğuk suya bıraktığında, düşüncelerinde sinsî, karanlık bir şüphe dönüp duruyordu.

Edinburgh'a giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir.

Şüpheyi zorla uzaklaştırdı, yüzeye çıktı ve suyu yüzünden itti. Bu sefer farklıydı. Bugün her şey farklıydı. Tanrı aşkına, taşradan nefret ediyordu ve yine de burada, bir otlağın ortasında, bir çoban kulübesine doğru ilerliyor, saçma bir şekilde burayı yazlık bir ev olarak kiralayabilmeyi diliyordu.

Sırılsıklam ve titreyerek kulübeye döndüğünde, Minerva gözlüklerinin ardından ona kötü kötü baktı. "Üşüteceksin."

Omuz silkti, gömleğinin kuyruklarını sıktı. "Güneş yakında kurutur. York'a vardığımızda yapacağımız ilk iş," - pantolonunu yukarı çekip sıırılsıklam gömleğinin altına bağladı - "temiz giysiler giymek olacak."

"Sempozyuma yetişmenin mümkün olduğuna emin misin?" Parmaklarıyla günleri saydı. "Şu andan itibaren sadece üç gece daha var."

"Başaracağız. Bu gece York'a ulaşacağız. Oradan, yenilenmiş paramızla, yeni bir yolculuğa çıkacağız. Yemek yemek, alışveriş yapmak ve bir posta arabası kiralamak için sadece birkaç saat ayıracağız ve sonra yola çıkacağız."

"Ama perişan olacaksınız. Posta vagonları çok küçük ve sıkışık. Pahalı olmasından bahsetmiyorum bile. York'tan sonra size at kiralamak için yeterli paramız olmayacak."

"Onlar en hızlı yol. Doğruca gidersek Edinburgh'a tam zamanında varırız."

"Doğruca seyahat mi? Geceleri durmayacak mıyız?" Gözleri endişeyle doldu.

Başını iki yana salladı. "Zamanımız olmayacak." "Ama Colin-"

"Ve bunu tartışacak vaktimiz de yok." Francine'in sandığının bir tarafını kaldırdı. "Hadi yolumuza gidelim."

Para her şeyi kolaylaştırıyordu. Uygun bir kahvaltı buldular, bir sonraki fayton kasabasına gittiler ve oradan Colin faytonunun yanında binmek için bir at kiraladı. Yolculuktaki son atı.

Öğleden sonra York'a vardılar. Araba hanlarının en büyüğünü ve en iyisini aradı. Minerva'yı yanında tutarak hancıya yaklaştı.

"Sizin için ne yapabilirim efendim?" diye sordu dalgın hancı.

"İyi bir akşam yemeğine ihtiyacımız olacak. Dinlenmek ve üstümüzü değiştirmek için birkaç saat bir oda kullanacağız. Sonra da bizi kuzeye götürecek bir posta arabası kiralamak için araştırma yapmam gerekecek."

"Ne kadar kuzeye seyahat ediyorsunuz?" diye sordu

hanacı. "Edinburgh. Dümdüz gitmek istiyoruz."

"Öyle mi?" Adam onları şüpheyle süzdü, romatizmalı gözleri yırtık pırtık kıyafetlerinin üzerinde geziniyordu.

"Peşin ödeyeceğim," diye teklif etti Colin.

"Oh, gerçekten. Kesinlikle öyle olacak." Hancı tek kaşını kaldırdı ve başının üstünü ovuşturdu. Bir rakam söyledi ve Colin parayı saydı.

Öne doğru eğildi ve adama alçak sesle hitap etti. "Dinle, belki bana başka bir konuda yardımcı olabilirsin. Hanımım bagajından ayrıldı. Devam etmeden önce ona yeni bir elbise bulmam gerekiyor. Güzel bir şey."

Hancı Minerva'ya baktı. "Hanımım ona bir şeyler bulabilir, garanti ederim."

"Bunun alabileceği en iyi kalite." Colin, şezlong için ödediği miktara birkaç altın daha ekledi.

Minerva'nın nefesi kesildi. "Colin, yapma. Bunu karşılayamayız." "Pazarlığa açık değil. Onu almalısınız."

"Ama ..."

Hancı güldü. "Yapmayın hanımefendi. Eminim size bir resim çizmek zorunda değildir. Kaçma ya da değil, bir erkek gelininin düzgün giyinmesini ister."

"Ama ..." Minerva onun arkasından seslendi, o da ayaklarını sürüyerek bir kapı aralığında kayboldu. "Efendim, biz kaçmıyoruz."

"Tabii ki değilsin," diye karşılık verdi. "Siz genç aşıkların hiçbiri öyle değil." Colin'e döndü.

Omuz silkti. "Tartışmanın faydası yok. Sence bir jeoloji sempozyumuna gittiğimize inanır mı?"

Akşam yemeklerini sipariş etmek için masaya oturduklarında, "Bu çok garip," dedi. "Bugün alışılmadık derecede şanslıydık. Kısa süren yağmur dışında hava oldukça güzeldi. Para ya da eşya kaybı olmadı. Yumruklaşma yok. Haydut yok. Prens Ampersand'ı kaçıranların peşine düşeceklerini düşünerek sürekli omzumun üzerinden bakıyorum."

"Oh, onlar için endişelenmeyin. O haydutları çok geride bırakmış olacağız. İnanın bana, o grup bizi kendi bölgelerinin ötesine kadar takip edecek kadar organize ya da alışkan değildi." enesini ovuşturdu. "Ama itiraf etmeliyim ki, başka birinin bize yetiştiğini görmek beni hiç şaşırtmazdı."

"Kim?"

"Bram. Ya da Thorne, ya da ikisi birden. Kuzenim bunu duyduğunda tepkisinin olumlu olduğunu sanmıyorum. Ayrılmamızdan iki gün önce evlenmek gibi bir planım olmadığını biliyordu. Ve eğer Susanna senin istekliliğin konusunda şüphelerini dile getirdiyse. Senin kurtarılmam gerektiğine karar vereceğini hiç sanmıyorum."

Hizmetçi kız onlara iki kadeh bordo şarap getirdi. Colin onlara biftek, balık yahnisi, soslu sebzeler ve elmalı tarttan oluşan doyurucu bir yemek sipariş etti. Midesi açlıktan gurulduyordu.

Hizmetçi kız gittikten sonra Minerva, "Ama bir not bıraktım," dedi. "Kız kardeşime kaçtığımızı söyledim."

"Tek başına zayıf bir kanıt. O sahte günlüğü geride bırakmayı unuttun."

"Bu doğru. Ve gerçek günlük senin karakterin için pek de övücü değildi." şarap kadehinin üzerinden ona temkinli bir bakış attı. "Ama geride bıraktığım tek şey bu değildi. Başka bir şey daha vardı."

"Oh, gerçekten mi?" Merakla öne doğru eğildi. "Ne?"

"Sen, um ..." Yüzü kızarak şarabından büyük bir yudum aldı. "Bana bir mektup yazmış olabilirsin."

Yirmi Beşinci Bölüm

"Onbaşı Thorne!"

Samuel Thorne küreğini kaldırırken durakladı. Bu sesi nerede duysa tanırdı.

Lanet olsun. O olmaz. Şimdi olmaz.

"Onbaşı Thorne, ben-" Bayan Taylor bir köşeyi döndü ve onu görünce kısa bir süre durdu. "Oh. İşte buradasın."

Patlama. Nazikçe yetiştirilmiş hanımefendilerin, yarı giyinik erkekleri doğumlarında şaşırtmalarını engelleyen bazı edep kuralları olması gerekmiyor muydu? Gömleği çamur içindeyken ve ter saçlarını kafa derisine yapıştırmışken onu nasıl karşılayacaktı?

Küreği bir kenara atarak, yüzünü aceleyle kolunun bir parçasıyla sildi. Yakasını kapattı.

Gözlerini kaçırarak kadar sağduyulu bile değildi. Gözlerini kocaman açmış ve merakla ona bakıyordu. Aklının bir köşesinde gömleği kafasına geçirip bir kenara atmak ve "*Al bakalım*" demek vardı. *Bak da doy. Yıllarca süren hırsızlık, hapisane işçiliği ve savaş bir adamı işte bu hale getirir.*

Bu düşünceye neredeyse kıkırdıyacaktı. O zaman çılgılık atarak kaçardı. Boğazını temizledi. "Kazınızı böldüğüm için özür dilerim." "Neden buradasınız Bayan Taylor? Sizin için ne yapabilirim?"

Elinde tuttuğu bir kâğıdı salladı. "Size bunu kanıtlamaya geldim. Kaçma olayının gerçekliğini. Elimde Lord Payne'in Minerva Highwood'a gönderdiği bir aşk mektubu var. Bayan Charlotte bunu Minerva'nın çorap çekmecesinde buldu."

"İmkansız." Thorne, Payne'in Bayan Minerva Highwood'a aşık olduğuna inanmak için çivi bile yutardı. O ilk gece çiftin peşinden gitmemiş olması hâlâ içini kemiriyordu. Ama kızın öz annesi bunu yasaklamışken ne yapabilirdi ki?

Keşke Bayan Taylor bu konuyu kapatsa. Onun huzurunda zaten yeterince eziyet çekiyordu, bir de bu şeytanlık eklenmeseydi.

Yaklaştı ve mektubu ona uzattı. "Kendin oku."

Aman Tanrım. Şimdi de onun alfabesini test etmek istiyordu. Thorne zarfa baktı. Midesini bulandıran bir duyguya kapıldı. Mektupları oldukça iyi biliyordu -kendi mevkiindeki çoğu erkekten daha iyi- ama bu uzunlukta bir mektubu gözden geçirmek için zamana ve konsantrasyona ihtiyacı vardı. Ve omzunun üzerinde gezinen öfkeli bir güzel varken okumaya çalışmak onu daha da zorlayacaktı. Onun huzurunda iki sesi nasıl bir araya getirebilirdi ki?

Özür dilemek için kirli ellerini kaldırdı. "Bana okumanız gerekecek."

Kâğıdı sallayarak açtı. " 'Sevgili Minerva'm,'" diye yüksek sesle okudu.

Ve bu duyduğu son şeydi. Okumaya devam etti. O da dinlemeye devam etti. Ama artık kelimeleri duymuyordu; sadece onun berrak, parlak sesini duyuyordu.

Çok garip. Şarkı söylemediği zamanlarda bile sesinde müzik vardı. Melodi vücudunda uğulduyordu. Hoş bir şekilde değil. Acıtıyordu. Tıpkı küreğini tüm gücüyle toprağa sapladığında onun yerine sert bir kayayla karşılaştığında hissedeceği gibi. Bunun şoku tüm kemiklerinde, dişlerinde yankılandı.

Kalbi.

Ve şimdi onun ne okuduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Kendisi aptal aptal kâğıda baksa daha şanslı olurdu. "Yeter." Bir elini kaldırdı. "Bunu Payne yazmadı."

"İmzaladı. İmzasını attı."

Thorne başını eğdi ve kâğıdın arka yüzündeki adrese baktı. "Bu Payne'in el yazısı değil." Bu kadarını çaba harcamadan anlayabiliyordu.

"Ne?" Kâğıdı bir ileri bir geri çevirdi.

"Bu onun eli değil. Olmadığını biliyorum." Ellerini pantolonuna silerek Payne'in kişisel odası olarak kullandığı kuleye doğru yürüdü. O

kapıyı açtı ve doğruca küçük yazı masasına ilerledi.

Doğru el yazısıyla yazılmış bir tane bulana kadar bir yığın kâğıdı karıştırdı. Sonra da ona uzattı. "Gördün mü?"

İkisini havaya kaldırdı ve karşılaştırdı. "Haklısınız. Bu farklı bir el yazısı."

"Sana söylemiştim. O mektubu o yazmadı."

"Ama anlamıyorum. Bunu başka kim yazıp Lord Payne'in adıyla imzalayabilir?"

Omuz silkti. "Acımasız bir şaka belki de. Umutlarını arttırmak için. Ya da belki de kendisi yazmıştır."

"Zavallı Minerva."

Bayan Taylor'ın alt dudağının dişlerinin altında kıvrılmasını izledi. Sonra kendini başka bir yere bakmaya zorladı.

"Ama bir şekilde her şey yoluna girmiş gibi görünüyor. Birlikte kaçtılar."

Geçen gün Bayan Ginny Watson'dan öğrendiği her şeyi ona anlatma isteğine direnerek homurdandı. Yüzleştirildiğinde genç dul ona Bayan Minerva'nın Rycliff Şatosu'na yaptığı gece yarısı ziyaretiyle ilgili her şeyi anlatmıştı. Thorne artık tüm şüphelerin ötesinde gerçeği biliyordu.

Payne ve Bayan Highwood kaçmamıştı.

Yine de sonunda evleneceklerdi. Bu kadarını garanti edebilirdi. Payne bu gezintiden bekar dönmeye cesaret ederse, o kadar uzun süre kalmayacaktı. Thorne onu bıçak zoruyla dürtmek zorunda kalsa bile Bayan Minerva'yı St. Ursula'nın koridorunda yürütecekti. Bu köyün kadınlarını korumak onun göreviydi ve bunu ciddiye alıyordu.

Tam da bu yüzden şimdi çenesini kapalı tutuyordu.

Bayan Taylor'ın, Bayan Watson'ın ona anlattığı her şeyin ayrıntılarını bilmesine gerek yoktu. Eğer bu kızın gerçek aşka ve herkes için mutlu sonla biten hikâyelere inanması hoşuna gidiyorsa, Thorne her türlü tatsız gerçeği mezara götürebilirdi. Ne de olsa bu sır pek de ilk değildi. Kızın mutluluğu için saklamaya yemin ettiği pek çok sırdan sadece biriydi.

Kağıtları karıştırdı.

Kollarını kavuşturdu. "Ne, şimdi de burnunu mu sokuyorsun?"

"Hayır," diye itiraz etti. "Şey, belki. Tanrım, kâhyalarına bir sürü mektup yazıyor."

"Dinle, kazmam gereken bir kuyu var ve-"

"Bekle." Yığından bir kâğıt kopardı. "Nedir bu?" Yüksek sesle okudu. " 'Millicent . . . Madeira . . . Michaela . . . Marilyn . . . ' Ve bu onun eliyle yazılmış."

"Yani? Bu bir isim listesi."

"Evet. Hepsi M ile başlayan bir kadın isimleri listesi." Boğazında bir kızarıklık oluştu. "Mektup hiçbir şey ifade etmiyor, ama bu ... bu bir kanıt. Anlamıyor musun?"

"Hayır, istemiyorum. Hem de hiç."

"Lord Payne her zaman Minerva'nın adını hatırlayamıyormuş gibi davranırdı. Ona Melissa, Miranda ve güneşin altındaki diğer tüm 'M' isimlerini söylüyordu. Ama bunu bilerek yapmış olmalı, anlamıyor musunuz? Sadece onu kızdırmak için. Bu listeyi yazma zahmetine bile katlandı."

"Bana kalırsa bu onun daha da alçak biri olduğunu kanıtlıyor."

Sabırsızca dilini şaklattı. "Onbaşı Thorne. Romantizm hakkında gerçekten hiçbir şey anlamıyorsun."

Thorne omuz silkti. Kadın haklıydı. Arzuyu anlıyordu. İstemeyi anlıyordu. Sadakati ve bu kadının en eski anılarından öncesine uzanan derin bağlılığı anlıyordu.

Ama romantizm hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bunun için Tanrı'ya şükretmeliydi.

İşte şimdi ona korkusuzca gülümsüyordu. Kimse Thorne'a böyle gülümseyemezdi. Ama o hep böyleydi. Her şeye rağmen neşeliydi. Cehennemin kapısında durduğunda bile küçük bir melek gibi şarkı söylüyordu.

"Bilmiyor musun?" dedi. "Görünürdeki hoşnutsuzluk çoğu zaman gizli bir çekiciliği maskeler."

Yüzünün kızardığını hissetti. "Bu durumda değil."

"Oh, evet. Bu liste Lord Payne'in bir alçak olduğunu kanıtlamaz." Kâğıdı Thorne'un göğsüne vurdu. "Ona *vurulduğunu* kanıtlıyor."

Yirmi Altıncı Bölüm

"Bu mektubun içinde ne olduğunu bilmek istiyorum." Colin şeytani bir sırıtışla onu hanın merdivenlerine kadar kovaladı.

Minerva irkildi. Bundan hiç bahsetmemeliydi. "Bunu geride bırakabilir miyiz lütfen? Yemek boyunca beni rahatsız ettin. Sana söyledim, hatırlamıyorum."

"Ve sana söyledim, sana inanmıyorum."

"Bana inanıp inanmamanız önemli değil."

Odalarının kapısını açtı. Onlar aşağıda yemek yerken, bir uşak Colin'e birkaç beyefendi ihtiyacı getirmesi için gönderilmişti. Üç sterline alınabilecek en iyi ikinci el elbise de hizmetçi tarafından hazırlanmıştı. Şaşırtıcı derecede güzel bir muslin elbise.

-Fildişi, minik pembe dallarla blok baskılı.

Ocakta yanan bir ateş vardı. Yastık ve yorganlarla dolu yatak... Minerva'nın yol yorgunu bedeni o yatağa gömülmeyi ve *günlerce* orada kalmayı nasıl da arzuluyordu.

"Şezlongumuz hazır olmadan üzerimi değiştireceğim." Bu konuşmadan saklanmak umuduyla bir paravanın arkasına saklandı.

"O zaman tıraş olacağım." Onun lavaboya doğru gittiğini duydu. "Ama sen her şeyi itiraf edene kadar seni kandırmaya devam edeceğim. Sayfalarca tasvir yazdım mı? Gözlerini Brighton elmaslarıyla karşılaştırdım mı?"

"Onlar *Bristol* elmasları. Ve hayır, sen yapmadın." "Aha. Yani içindekileri hatırlıyorsun."

Nefes nefese kaldı. "Pekala. Evet, hatırlıyorum. Hatırlıyorum. O mektubu kelimesi kelimesine hatırlıyorum."

Leğene su sıçradı ve tıraş fırçasının kirli çenesine sürtünme sesini duydu. Tıraş sabununun tanıdık kokusu havayı doldurdu. Karanfil kokuyordu.

"Dinliyorum," diye söze başladı.

Ekranın arkasında, yırtık bir tırnağını karıştırıyordu. "Ben farkında değilken beni incelediğini yazmışsın. Düşünceler içinde kaybolduğumda ya da başımı bir kitaba eğdiğimde bakışlarımı çalıyormuşsun. Koyu, vahşi saçlarımın her zaman tokalarından kurtulup boynumdan aşağıya dökülmesine hayranlıkla bakıyormuşsun. Güneşin öptüğü tenimin sıcak ısıltısını fark ederek. Kuzgun kanadı saçları ve boğucu dudakları olan bir büyücü için vahşi, içgüdüsel bir tutku tarafından tüketildiğini yazmışsın. Bende diğer erkekler tarafından göz ardı edilen nadir, vahşi bir güzellik gördüğünü yazmışsın. Tanıdık geldi mi?"

"Oh, yapmadın." Bir küfür mırıldandı ve usturasını lavaboya vurdu. "O gece söylediğim *her şeyi* hatırlamış olamazsın."

"Elbette yapabilirim. Senden gelen sahte bir mektubu daha iyi hangi kelimelerle doldurabilirdim ki? Ne de olsa hepsi senindi." Burnunu çekti. "Onca ay boyunca Spindle Cove'da kalmanın gerçek sebebinin ben olduğumu yazmışsın. Ve mektubun en tatlı sözlerle bitiyordu. 'Sadece sensin, Minerva. Her zaman sendin.' "

Uzun bir süre sessiz kaldı. Suistimal edilmiş mavi ipek elbisesinin arkasındaki on dört kancayı çözmesi, korse bağcıklarının düğümlerini çözmesi ve vardiyasının tüm küçük kapaklarını açması için gereken süre kadar. Tıraşını bitirmesi ve yavaş, ölçülü adımlarla odayı geçmesi ne kadar sürdüyse o kadar.

Adam kendini yatağa atarken bir gıcırtı duydu. "Tanrım, tam bir pisliktim."

Aksine herhangi bir argüman sunmadı.

"Ve bununla ilgili en ironik şey ne biliyor musun,

Min?" "Neymiş o?"

"Senden hep hoşlandım."

Minerva jartiyerini bağlarken durakladı. Yüksek sesle bir inançsızlık sesi çıkarmadan önce kendine bir anlık saçma, kalp sıkıştıran bir umut verdi. "Lütfen."

"Hayır, gerçekten," diye ısrar etti. "Pekala, belki de senden her zaman *hoşlanmamışımdır*."

Gördün mü? Kombinezonunun bağcıklarını sıkıca çekti.

"Ama kabul etmelisin ki aramızda ilk andan beri bir şeyler vardı." diye devam etti.

"Düşmanlık gibi bir şey mi demek istiyorsun?" Yeni elbisesinin içine adım attı ve ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak kumaşı kombinezonunun ve kalçalarının üzerinden çekti. Elbisenin bedeni oldukça dardı. "Bir çuvalın içinde kavga eden iki ahır kedisinin düşmanlığı gibi mi?"

"Onun gibi bir şey." Kıkırdadı. "Hayır, sadece ..." Sesi düşünceli bir hal aldı. "Her zaman bir şekilde beni görebildiğini hissettim. Başka kimsenin göremediği bir şekilde. O çekici küçük gözlüklerinle içime bakabiliyordun. Ve gördüğün şeyi küçümsediğini gizlemiyordun, bu da seni diğerlerinden çok daha zeki yapıyordu. Sana olan bu hayranlığımdan kendimi kurtaramıyordum. Keskin bakışların, baştan çıkarıcı ağzın, tüm cazibelerime karşı tamamen savunmasız oluştun. Eğer sana kötü davrandıysam -ki utanç verici bir şekilde davrandığımı biliyorum- bunun nedeni senin yanında kendimi hep umutsuz hissetmemdi."

Omurgası dikleştirdi. Duyduklarına inanamıyordu.

Başını paravanın arkasından uzattı ve ona baktı. Yatağa uzanmış, yeni tıraş olmuş ve yıkanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış ve kollarını başının arkasında birleştirmişti. Duruşu, *Evet hanımlar, ben gerçekten bu kadar yakışıklıyım*, diyordu. *Ve denememe bile gerek yok*.

"Sen," dedi. "*Benim yanımda* umutsuz mu hissettin? Oh, Colin. Bu çok fazla." "Gerçek bu." Bakışları samimiyetin ta kendisiydi.

Minerva paravanın arkasına sığındı. Çarpan kalp atışlarının perdeyi devirmemesine şaşırmıştı.

"Seni asla hor görmemiş," dedi. "Bil diye söylüyorum." İnançsızlık dolu bir ses çıkarma sırası ondaydı.

"Pekala, sizi biraz hor görmüş olabilirim. Ama sadece ..." Daha fazla inkâr edemeyerek içini çekti. "Sadece sana sefil bir şekilde aşık olduğum için. Öyle olmak istemedim ama elimde değildi. Tek yapman gereken bana doğru bir bakış atmaktı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Senin yanında ne zaman esprili bir şey söylemeye çalışsam, cadalozca ya da sıkıcı geliyor. Kendimi her zaman zeki biri olarak görmüşümdür ama yemin ederim Colin.

-Hiç kimse beni bu kadar aptal hissettirmemişti." "Şey. Bu garip bir şekilde memnuniyet verici."

Anılarına ve kendine biraz güldü. "Ve tüm bu süre boyunca Spindle

Cove'daki herkes Diana için ne kadar mükemmel bir eş olduğunu hakkında konuşurdu. Çay dükkânında, Her Şey'de, ateşin etrafında duydum.

Akşam. Sadece tekrar tekrar altını çiziyorum, kimse seni benim gibi bir kızla asla eşleştirmez. Ve bu kadarıyla yaşayabilirdim, ama senin baldızın olma ihtimali?" Bileğiyle gözyaşlarını sildi. "Kız kardeşimi seviyorum. Diana'nın tatlılığını, zarafetini ya da güzelliğini kıskanmamaya çalıştım hep. Ama *seni* kıskanırdım ve bu düşünce beni hasta ederdi. Bu yüzden eğer En Umutsuz tacı için yarışırıysak, sanırım ben kazandım."

Uzun bir sessizlikten sonra ellerini birbirine vurdu. "Umarım o tacı beş yüz ginelik bir ödülle takas etmeye hazırsındır. Pencereden posta arabamızı görüyorum. Neredeyse hazır."

Giyinme perdesinin arkasından çıktı. "Nasıl görünüyorum?" Dönüp aynaya baktı ve endişelendi. "Bu elbise olur mu?"

Kadının arkasında durdu, güçlü ellerini kadının omuzlarına yerleştirdi ve kadın hareketsiz kalana kadar bekledi. "Elbise iş görür. Öte yandan sen ..."

O . . . ? Yapmaz mıydı?

Kendini koruma güdüsüyle, yansımalarından uzaklaşmaya çalıştı. Adamın elleri omuzlarında sıkılaşıp hareket etmesini yasakladı. Aynada bakışları onun formunda gezinirken onu dikkatle, ihtiyatla izledi.

Bu belirsizliğe dayanamıyordu. "Tanrı aşkına, Colin. Sorun ne?" "Çok güzelsin Min," dedi hayret dolu bir ses tonuyla. Sanki kendi Kelimeler onu şaşırttı. "Yüce Tanrım. Çok etkileyicisin."

Kadın itiraz etti. "Etmiyorum. Olmadığımı biliyorsun."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Daha önce kimse bana böyle hitap etmemişti. Yirmi bir yaşındayım. Güzel olsaydım, şimdiye kadar birileri mutlaka fark ederdi."

Bir an bu konu üzerinde düşünür gibi oldu ve bir elini kolundaki süslemeyi düzeltmek için bıraktı. "Bu büyüklükteki bir güzelliği görmezden gelen birini hayal etmek zor. Belki de çok yakın zamana kadar güzel değildiniz."

Boğazından gergin bir kahkaha yükseldi. "Dramatik bir dönüşüm geçirmediğime eminim." Emin olmak için kendi yansımasına baktı. Aynı geniş kahverengi gözler pirinç tellerle çevrili olarak ona bakıyordu. Aynı yuvarlak yüzü ve komik, kalp şeklindeki ağzı sabitliyorlardı. Cildi son günlerde çillenmiş ve bronzlaşmıştı, ama bunun dışında ... "Her zaman olduğum gibiyim."

"Şey, değilim," dedi basitçe, hala onun yansımasını içiyordu. "Ben değiştim. Yok edildim. Tamamen harap oldum."

"Yapma. Benimle alay etme." *Tekrar böyle incinmeye dayanamam.*

"Sana takılmıyorum. İltifat ediyorum."

"İşte bu kadar. İltifat istemiyorum. Bu şekilde hayalperest değilim."

"Hayalperest değil misin?" Güldü. "Min, dünyanın en çılgın hayal gücüne sahipsin."

Tanıdığım herkes. Yerdeki tuhaf şekilli bir deliğe bakıp dev kertenkelelerin istila ettiği geniş, ilkel bir manzara görebilirsiniz. Ama güzel olduğuna inanmak çok mu fazla?"

Ne diyeceğini bilemedi.

"Belki de 'güzel' doğru kelime değildir. Çok yaygın bir kelime ve senin görünüşün çok nadir. Nadir bir iltifatı hak ediyorsun. İçtenlikle söylenmiş ve sadece senin için hazırlanmış bir iltifat. Böylece hiç şüphe kalmayacak."

"Gerçekten, gerek yok-"

"Sus. Sana iltifat edeceğim. Gerçekten. Kuzgun kanadı saçmalığı yok. Karşılığında tek kelime etmene gerek yok ama orada durup iltifatı kabul etmende ısrar edeceğim."

Kaşları konsantrasyonla çatılırken aynada onu izledi.

"Bir keresinde," dedi, "yıllar önce Maceracılar Kulübü'nde bir adamın konuşmasını dinlemiştim. Amazon ormanlarına yaptığı yolculuklardan bahsetmişti."

Minerva bu gezinin gidişatından hiç hoşlanmamıştı. Adamın onu garip bir etobur bitkiye benzeteceği gibi korkunç bir hisse kapılmıştı. Avını cıfcaflı kırmızı çiçekler ve çürüyen et kokusuyla cezbeden bir bitki.

"Bu adam bir böcekbilimciydi."

Oh Tanrım. Daha kötü! *Böcekler*. Onu kıllı bacaklı dev bir orman böceğiyle karşılaştıracaktı. Zehir saçan ya da küçük kemirgenleri yiyen bir böcek.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Bir kelebek olabilir. Kelebekler güzeldi. Çeşitlerine göre güzel bile olabilirlerdi. Amazon'da yemek tabağı büyüklüğünde olduklarını duymuştu.

"Her neyse, bu adam tüm zamanını yerlilerle birlikte, balta girmemiş ormanlarda, sert kabuklu böcekleri avlayarak geçirmiş."

"Böcekler mi?" Kelime bir inilti olarak çıktı.

"Dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyorum. Konuşmasının çoğunda uyudum ama hatırladığım şu: Ormanın derinliklerinde birlikte yaşadığı bu yerli halk - onların

dillerinde yağmur için düzinelerce kelime vardı. Çünkü yağmur onlar için çok yaygındı. Yaşadıkları yerde neredeyse sürekli yağmur yağardı. Günde birkaç kez. Bu yüzden hafif yağmur, şiddetli yağmur ve şiddetli yağmur için kelimeleri vardı. Fırtınalar için on sekiz farklı terim ve sis için bütün bir sınıflandırma sistemi."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Dokunuşu kızın kolunda boş boş gezindi. "Çünkü burada durmuş sana uygun bir iltifat etmek istiyorum ama kelime dağarcığım beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Sanırım ihtiyacım olan şey bilimsel bir gezi. Güzelliğin yağmurun yerini aldığı bir ormanın derinliklerine gitmem gerekiyor. Güzelliğin kendisinin düzenli aralıklarla gökyüzünden düştüğü bir yere. Her yüzeyde noktalar, zemini doyurur, havada buhar gibi asılı kalır. Çünkü senin şu anki görünüşün

... ." Bakışları yansımada onunkilere takıldı. "Orada bunun için bir kelime bulurlardı."

Onun dokunuşundan ve sıcak, eritici ses tonundan etkilenerек aynada kendi gözlerinin cam gibi olmasını izledi. Bir parça geriye yaslandı ve onun göğsüne yaslandı. Adamın kalp atışları omurgasına çarpıyor, uzaklardan gelen bir davul gibi göğsünde yankılanıyordu.

"Orada güzellik için o kadar çok kelime var ki," diye devam etti, dudaklarını kızın kulağına yaklaştırıp sesini mırıltıya düşürerek. "Günlük güzellik sağanakları için kelimeler ve onu kavramaya çalıştığınızda kaybolan buğulu sevimlilik türü. Etkileyici bir gök gürültüsüyle müjdelenen ama aslında sadece parıltıdan ibaret olduğu ortaya çıkan güzellik. Ve tüm bunların ötesinde bir de şu kelime var... En kırılgan, en bilge yaşlıların bile hayatları boyunca iki kez, üstelik sessiz ve korkulu ses tonlarıyla söyleyebilecekleri bir kelime. Manzaraları değiştirme gücüne sahip ani, dehşet verici bir güzellik seli için kullanılan bir kelime. Vadilerden ovalar yaratır, nehirlerin yatağını değiştirir ve insanları ağaçlara yapışmış, canlı ve küskün bir halde, yumruklarını göklere sallayarak bırakır."

Sesini bir parça şehvetli bir hayal kırıklığı sertleştirdi. "Ve ben de onlarla birlikte tanrıları lanetleyeceğim, Min. Az önce sana bakarken içimde vahşi bir muson fırtınası koptu. İçim allak bullak oldu ve elimde bir harita yok."

Aynaya baktılar. Birbirlerine, kendilerine.

"Sana aşık oldum," dedi sessiz bir teslimiyetle. "Eğer bir şekilde değişmiş görünüyorsam, bunun nedeninin sadece bu olduğunu tahmin edebilirim."

Tepkisini görmek için onu dikkatle izledi. Yüzü zaman içinde donmuş bir maskeye dönuştü. Sonsuza dek yakışıklı ve duygusuz.

Ve sonra, nihayet... ağzının kenarından çapkınca bir sırıtış belirdi. "Oh, Min-"

"Dur." Aralarına mesafe koyarak dik durdu. Adamın gerginliği gidermek için şakacı bir yorum yapacağını biliyordu. *Oh, Min, üzölme. Yakında atlatırsın. Ya da, Min, zavallı Sör Alisdair'i düşün.*

"Sakın bunu yapma." Aynadan uzaklaşıp ona doğru döndü. "Sakın şaka yapmaya kalkma. Yaptığım şeyi söylemek büyük cesaret ister. Karşılığında tek kelime etmek zorunda değilsin ama bunu kabul edecek kadar erkek olman konusunda ısrar edeceğim. Duygularımı hafife almanı ya da kendini hafife almanı istemiyorum - sanki onlara layık değilmişsin gibi. Çünkü sen buna layıksın, Colin. Sen cömert, iyi kalpli bir insansın ve seilmeyi hak ediyorsun. Derinden, gerçekten, iyi ve sık sık."

Tamamen şaşkın görünüyordu. Ona verdiği güçten sonra ne bekliyordu ki? Bir kadını son derece güzel bir muson yağmuruna benzetip sonra da ıslanmasına şaşırmış gibi görünemezdi.

"Seni pervasız adam." Yanağına bir dokunuş yaptı. "Bu iltifatlar konusunda gerçekten daha dikkatli olmalısın."

"Öyle görünüyor."

İçini çekti ve yırtık pırtık yakalarını düzeltti. "İskoçya'da evleneceğimize dair bir fikrin olduğunu biliyorum. Onurumuzu tatmin etmek için sanırım. Bana bu anlık cesaret patlamasını vermişken, sana şunu söyleyeyim. Seninle onurumu tatmin etmek için evlenmeyeceğim."

"Yapmayacak mısın?"

"Hayır." Ne kadar zor olsa da, kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Seninle ancak beni seversen ve benim de seni sevmeme izin verirsen evlenirim." Acı tatlı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Kuledeki o ilk gece, bana senin aşkına sahip olmanın nasıl bir his olduğunu tattırdın. Hayatımda yaşadığım en heyecan verici duyguydu. Bir an için her şeyin - kesinlikle her şeyin - mümkün olabileceğini hissettim. Yanlış olduğu ortaya çıktığında, bu beni yıktı Colin. İtiraf etmek istediğimden daha fazla. Evde kalmış bir kız olarak ölmeyi tercih ederim.

-yoksul, mahvolmuş, hor görölmüş ve yalnız- her gün bu kalp kırıklığının acısını çekmektense."

Pişmanlık gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. "İşte böyle, tatlım. İyi niyetle başlıyorum ama etrafımdaki insanlar zarar görüyor."

İşte oradaydı. Duygularla dolup taşan kalbi ödünç alınmış bir zamanda atıyordu.

Yakında onu kıracak olan adamdan teselli istemek gerçekten de aptalca görünüyordu, ama yine de öyle yaptı. Alnını adamın omzuna yasladı. Adam ellerini onun kollarına koyarak hafifçe aşağı yukarı ovuşturdu. Çenesi başının üzerinde kare şeklinde ve ağır bir şekilde duruyordu.

"Seni ve Francine'i Edinburgh'a tek parça halinde götüreceğim." Başının tepesine sert bir öpücük kondurdu. "Sana başka hiçbir şey için söz veremiyorsam, bunun için söz veriyorum."

Yirmi Yedinci Bölüm

Memeler aşkına.

Colin kendini bir vatansever ve Kraliyet'in sadık bir hizmetkârı olarak görüyordu. Ama Tanrı adına, şu anda İngiltere'den nefret ediyordu. Bitmek bilmeyen yağmurlarla boğuşan ve çamurlu, çukurlu, zar zor geçilebilen yollarla lanetlenmiş bu lanet ülkeden.

York'tan ayrıldıkları ilk gün iyi geçmişti. At değiştirdiklerinde yumuşak geçişler oldu. Arabanın içinde kısa süreli birkaç tur attı ama yolculuğun çoğunu postilionun yanında at sürerek geçirdi. Yollar ve hava güzel kalmıştı. Umutları yükselmişti.

Sonra, bugün, yağmur başladı. Ve devam etti. Ve devam etti.

Bir koçluk molasında, yeni bir ekip gelene kadar bir saat beklediler. Yol koşulları bazı bölümlerde o kadar kötüydü ki, hızları yavaşladı.

Ve tüm bu süre boyunca Colin'in zihninde bir saat işliyordu. Yavaş yavaş ilerleyen her saat onları programın daha da gerisine düşürüyordu. Bu gecikme onu çılgına çeviriyordu.

Minerva'yı sempozyuma zamanında yetiştirmek *zorundaydı*. Söz *vermişti*. Bu yolculuğu sonuna kadar götüremezse, hayatının geri kalanında ona güvenmesini nasıl isteyebilirdi? İyi niyetler ve güzel iltifatlar yeterli değildi. Bunu ona ve kendisine kanıtlamak zorundaydı.

Henüz her şey kaybedilmemişti. Edinburgh'a varmak için hâlâ yeterli zamanları vardı, ama zamanları gittikçe azalıyordu. Artık hataya yer yoktu. Birkaç saat önce öğle yemeğine çıktıklarında Colin kendi kendine, şu andan itibaren her şeyin yolunda gitmesi gerektiğini söylemişti.

Ondan yaklaşık on beş mil sonra sıkışıp kaldılar.

Kriz son at arabası hanında başlamıştı. Kiralanacak at yoktu ve -yağmur ve çamur nedeniyle- atların gelmesi de beklenmiyordu. Colin tüm ikna gücünü ve hatırı sayılır bir miktar parayı kullanarak postacıyı aynı ekiple yola devam etmeye ikna etmişti; ona yan yola sapması halinde, Colin'in birkaç mil ötede güçlü ve taze atların bulunabileceği bir yer bildiğini vaat etmişti.

Ve eğer yarı yolda bir çukura girip tekerleklerden ikisini çamura gömmeselerdi, bu harika bir şekilde işe yarayacaktı.

Colin ağırlığı hafifletmeye çalıştı. Ama işe yaramadı.

Arabanın arkasına dolandı ve posta görevlisi atları kırbaçlarken var gücüyle itti. İşe yaramadı.

Şimdi yağmurdan sıırıslam olmuş ve çamura bulanmış bir halde, umutsuzluğunu dizginlemeye çalışıyordu. Bu başarılabilirdi. Çok geç değildi. Yeni bir ekiple kurtulabilirlerdi ama bu zavallı hayvanlar çok yorulmuştu. Postilion'la meseleleri tartıştıktan sonra, adamın takımı çözmesine yardım etti ve Minerva'ya döndü.

"Neler oluyor?" diye sordu, onunla konuşmak için kapıyı açarak. "Atlarla birlikte uzaklaşıyor mu?"

"Evet. Bu bataklıktan çıkamayacak kadar yorgunlar, o yüzden onları yenileriyle değiştirecek. Ona yakınlarda bir yer söyledim. O dönene kadar burada bekleyeceğiz."

Ona dikkatle baktı. "Burada mı bekleyeyim?" Adam başını salladı.

"Yağmurda mı?"

Yüzünü gökyüzüne doğru çevirdi. "Sanırım hava biraz açılıyor."

"O halde." Kapıyı açtı ve post-şezlongdan dışarı adımını atar atmaz ayak bileğine kadar çamura battı. "Seninle dışarıda bekleyeceğim."

"Hayır, hayır," diye ısrar etti. "Arabaya geri dön. Yağmur hiç de durulmuyor."

Yağmur damlaları gözlüğünü kirletiyordu. "Yani bu bile bir yalan mıydı?" *Lanet olsun.* "İyimser görünmeye çalışıyordum."

"Neden zahmet ediyorsun?" Gözlerini yola dikerek başını salladı. "Colin, kabul etmelisin ki bu-"

"Yapma." Hangi kelimelerin geleceğini biliyordu ve bu kelimeler onu mahvedebilirdi. "Sakın söyleme."

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Postilion dönse bile, programın saatler gerisinde kalacağız. Ve bu yağmurla-"

"Sakin *söyleme*." Onu kollarının üst kısmından tutarak yüzünü kendisine çevirdi. Yağmur saçlarının küçük tutamlarını yanaklarına yapıştırmıştı. "Bitmedi, Min. Sana bir söz verdim. Seni ve Francine'i Edinburgh'a tek parça halinde götüreceğim." Ellerini kızın kollarında aşağı yukarı kaydırarak kumaşın üzerinde gezdirdi. Hancının onlara sattığı bu kumaş parçası bu hava için fazla inceydi. "Şimdi ölüme yakalanmadan önce arabaya geri dönün."

Cevap vermeye başladı ama toynakların çamura vuruşunun uzaktan gelen sesi sözünü kesti. Colin şaşkınlıkla döndü. Dört kişilik etkileyici bir ekip tarafından çekilen bir araba yaklaşıyordu.

"Gördün mü?" dedi, onu serbest bırakarak. "Sana söylemiştim. Bak, işte şimdi kurtuluşumuz geliyor."

Otobüs yaklaştıkça Colin yolun kenarında durup kollarını salladı. Şoför ekibi yavaşlattı.

Bir cam pencere açıldı ve bir yüz dışarı baktı. Kırışmış saçları ve dantel şapkasıyla güler yüzlü bir kadın. Harika. Colin gümüş saçlı kadınlar konusunda çok başarılıydı.

Bu özel kişi gözlerini kıstı ve "*Sen*" dedi. Lanet olsun.

Gerçekten, şansımız neydi ki?

"Neden, Bayan Fontley?" dedi, sıırtmaya zorlayarak. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Ve çok da şanslısınız. Gördüğünüz gibi biraz karışık bir durumdayız."

"Senin hapiste olman lazım, seni alçak."

"Söylüyorum." Bay Fontley'nin yüzü çerçevenin içine sıkıştı. "Çok cesursun Sand. Eğer gerçek adın buysa."

"Aslında değil. Londra'da sana yalan söyledim ve bu yanlıştı. Ama şimdi size gerçeği söyleyeceğim. Ben işe yaramaz, uykusuz bir vikontum ama" - Minerv'i işaret etti- "buradaki arkadaşım parlak bir jeolog. Gördüğünüz gibi bir sempozyum var. Dev kertenkeleler hakkındaki bulgularını sunabilmesi ve muhtemelen dünyanın doğal tarihi hakkındaki anlayışımızı değiştirebilmesi için yarına kadar Edinburgh'a gitmemiz gerekiyor."

Bayan Fontley inanamayarak ciyakladı. "Kertenkele mi? Önce kobralar, şimdi de kertenkeleler." "Hayır, hayır. Bu kobralara hiç benzemiyor. Hayatım üzerine yemin ederim, bu sefer size mutlak gerçeği söylüyorum."

Bay Fontley tavana vurarak şoföre işaret verdi. "İlerleyin." "Lütfen. Bizi burada bırakamazsınız." Colin kapının mandalını tuttu.

Pencereden Bayan Fontley katlanmış bir şemsiyeyle adamın parmaklarına vuruyordu. "Arabamızdan uzak durun, sizi aşağılık insanlar."

"Gilbert!" Minerva arabanın ön camına vurdu. "Gilbert, lütfen. Onları bize yardım etmeye ikna edemez misin?"

Genç adam parmak uçlarını cama bastırdı ve ona kederli bir bakış attı. "Senin için dua edeceğim."

Sürücü arabayı hareket ettirdi ve Colin tekerleklerin altında kalmasın diye Minerva'yı uzaklaştırmak zorunda kaldı. Araba hareket ederken, uşaklar aşağıya iki dikdörtgen nesne attılar. Yolun ortasına iğrenç bir gümbürtüyle düşerek ikisini de çamura buladılar.

Minerva'nın sandıkları.

Colin gülmeye çalışarak onlara baktı. Ama yapamadı. Artık bunların hiçbiri eğlenceli değildi.

Yüzündeki yağmuru iterek Minerva'ya döndü ve onun kendisini izlediğini gördü.

"Zahmet etme," dedi ona. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Biliyor musun?"

Başını salladı. "Bunların hepsinin benim hatam olduğunu söyleyeceksin. Fontley'lere yalan söylememiş olsaydım, şimdi bize yardım ederlerdi."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece kollarını kavuşturdu ve çamura **b u l a n m ı ş** botlarına baktı.

"Ama o zaman *size* şunu söyleyebilirim," diye devam etti, "Fontley'lere yalan söylememiş olsaydım, buraya kadar hiç gelmemiş olacaktık."

Kadın kaşlarını çatı. "Kendinle sık sık tartışır mısın?"

"Ve sonra diyeceksiniz ki, 'Ama *Colin* . . .' " Sesini onunkini taklit edencesine yükseltti. " 'Keşke posta arabasını alsaydık, şu anda Edinburgh'da olurduk. Ve bu konuda haklı olacaksın."

"Lütfen bana laf sokma-"

Ona el salladı. "Titriyorsun. O sandıklardan birinde pelerinin var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim."

"Kahretsin, bana iyi olduğunu söyleme." Yağmur şiddetini artırdı ve bağırarak için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Islanmışsın ve daha da ıslanıyorsun. Buradasın ama İskoçya'da değilsin. Sen ..."

Sen benimlesin, daha iyi bir adamla değil.

"Bana iyi olduğunu söyleme, Min."

"Pekâlâ," diye bağırdı sonunda, ellerini yumruk haline getirerek. "İyi değilim. Hayal kırıklığına uğradım, kalbim kırıldı ve çok üşüyorum. Şimdi mutlu musun?"

Allah kahretsin. İki elini saçlarının arasından geçirdi ve gözlerini yola dikti. Ne kadar basit bir şeydi, bir yol. Sadece bir yerden başka bir yere uzanan toprak bir şerit. Ve medeni dünyadaki diğer herkes, bir yerden başka bir yere seyahat etmek istediğinde, lanet olası bir arabaya biner ve oraya giderdi. İngiltere'deki herhangi bir adam onu çoktan Edinburgh'a götürebilirdi.

Başka bir erkek olsa bu sağanak yağmuru onunla birlikte güvenli ve kuru bir yerde beklerdi.

Şezlongun kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "İçeri girin."

Minerva tartışmaktan vazgeçti ve içeri girdi. Colin de ona katıldı ve kapıyı arkalarından kapattı. Üç yolcuyla birlikte daracık bir yerdi. Francine yağmur başladığından beri taksinin içinde yolculuk ediyordu.

Colin ıslak paltosunu çıkarıp onun kucağına bıraktıktan sonra boyun bezinin düğümlerini çözdü. Uzun kumaşı kaydırarak çıkardı ve kuruyan kısımları kullanarak yüzünü ve boynunu sildi.

Onu endişeyle izledi.

"Ben iyiyim," dedi. "Uzun sürmeyecek. Postacıya açık ve net talimatlar verdim. Yakında dönecek ve biz de yolumuza gideceğiz. Her şey yoluna girecek."

"O zaman tabancayla ne yapıyorsun?"

Kadın bakarken, adam koltuğun altından silahı aldı ve barutla doldurmaya başladı.

"Basit bir önlem," dedi. "Bu şekilde sıkışıp kalırsak hırsızlar için hedef oluruz."

Onun karanlık ruh halini nasıl yorumlayacağını bilmiyordu. Bu, arabanın yakınlığından daha fazlasıydı. Hava da dahil olmak üzere her şey için kendini suçluyor gibiydi. Ve onun kendisini daha fazla suçlamasına izin verdiği için kendine kızıyordu. Bunların hiçbiri onun suçu değildi.

"Colin, tüm bu yolculuk benim fikrimdi. Seni zor durumda bıraktığım için üzgünüm-" "Bunu tartışmamıza gerek yok." Barut borusunu tekrar kapattı.

Onun sessizlik isteğine saygı göstermeye çalıştı ama bu kolay değildi.

Bir dakika sonra hafifçe, "Havanın daha iyi olmaması çok yazık," dedi. Parmakları pencere camına vuruyordu. "Bu bölgede her türden etkileyici kayalık ve kayalar var. Cennette olurdun."

Pencereye ve gri sağanak yağmurun tuttuğu kareye bir bakış fırlattı. "Demek daha önce de bu yoldan geçtiniz."

"Oh, sayısız kez."

Sayısız kez mi? Bu hiç mantıklı değil. O zamandan beri ülkeden kaçtığını sanıyordu.

"Ah canım." Tüyler ürpertici farkındalık iliklerine kadar işlemişti. Onun eline uzandı. "Colin. Evine yakın değil miyiz?"

Sessizlik onun söylemediği şeyi doğruladı. Kalbi sıkışmıştı. Demek bu yüzden postacının taze atları nerede bulabileceğini biliyordu. Adamı basitçe kendi malikânesine göndermişti.

"Buraya çok yakın mıydı?" diye sordu. "Kaza mı?"

Büyük bir çabanın ürünü gibi görünen yavaş bir nefes aldı. "Aslında, hayır. O kadar da yakın değildi."

Ama hayal ettiği kadar uzak da değildi.

Duygularına yenik düşerek ona sokuldu ve parmaklarını onunkilerle sımsıkı birleştirdi. Onunla birlikte sıkışık, havasız bir arabadaydı, gece yaklaşıyordu, ailesinin hayatına mal olan ve masumiyetini yok eden aynı yollarda sıkışıp kalmıştı.

Colin Sandhurst cehennemin kükürtlü caddelerinde yalınayak yürümeye ancak bu kadar yaklaşabilirdi ve bunu onun için yapıyordu.

Onun için.

Ona daha da sıkı sarıldı. *Teşekkür ederim*, demek istedi. *Bana inandığın için teşekkür ederim. Benim için buna göğüs gerdiğin için. Seni zaten bu kadar deli gibi sevmiyor olsaydım, şimdi kesinlikle severdim.*

Ama şu anda onun ihtiyacı olan şeyin ağlamaklı itiraflar olmadığını biliyordu. Bu durum dikkat dağıtmayı gerektiriyordu.

"Uzun sürmeyeceğine eminim. Zaman geçirmek için ne yapalım?"

"Neden bana sunumunuzu tekrar okumuyorsunuz, ben de düşünceli sorular soruyormuş gibi yapabilirim?"

Biraz güldü.

Sesi ısındı. "Hayır, gerçekten. Dinlemeyi seviyorum. Sunumunuzdaki her kelimeyi anladığımı iddia edemem, ama bir uzman olmak zorunda da değilim."

önemli bir şey söylediğinizi bilmek için. İyi yazılmış ve dikkatli bir şekilde gerekçelendirilmiş olduğunu anlamak için jeolog olmama gerek yok. Ve tüm o çok heceli kelimeleri telaffuz etme şeklin?" Kalçası onunkini dürttü. "Beni her seferinde taş gibi sertleştiriyor."

Kızardı. Sadece cinsel ima karşısında değil, aynı zamanda onun akademisyenliğini dürüstçe takdir etmesi karşısında da. Aylar boyunca yaptığı tüm sataşmalara rağmen, ona şunu vermeliydi: Bir kez bile kendi aklından yoksun olduğunu söylememiş ya da cinsiyetinin entelektüel bir handicap olması gerektiğini ima etmemişti. Onun rütbesinde ve öneminde kaç erkek, evlenmemiş genç bir kadını akademik üstünlüğü olarak bu kadar kolay kabul ederdi?

Edinburgh'a vardıklarında bunu öğreneceğini düşündü.

Edinburgh'a ulaşırlarsa.

"Başaracağız," diye ısrar etti, sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi. "Devam et, sunumu tekrar oku."

"Notlarımı okuyamayacağım kadar karanlık oluyor."

"Ah." Çekingen ve gergin görünerek vagonun duvarına yaslandı. Açık yakasını çekti. "Sanırım yakında gece olacak."

Drat. Minerva yüzünü buruşturdu. Söylenecek o kadar aptalca şey varken.

Adam fiziksel rahatsızlığını gizlemek için var gücüyle çalışıyordu ama kadın bunun onun için bir ıstırap olduğunu biliyordu.

"Colin, neden dışarı çıkıp yürümüyoruz?"

"Çünkü bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor."

"Biraz ıslanmak bize zarar vermez."

"Bu seni üşütür. Francine'i de yıkar. Hafif bir yağmurda gövde onu kuru tutabilir. Ama böyle bir sağanakta? Yağmurun dikişleri delip geçeceğini biliyorsun. Sıva parçalanır."

"Bu yüzden onu burada, arabada bırakacağız."

Homurdandı. "Söz konusu bile olamaz. O pullu yaşlı kızla çok fazla şey yaptım ve çok fazla yol kat ettim. Artık gözümün önünden ayrılmayacak. Ben iyiyim. Bunu yapabilirim, Min. Postilion yakında taze atlarla dönecek ve biz de yolumuza devam edeceğiz."

Sesinin tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Bu arada dikkatimizi dağıtacak *bir* şeyler bulmalıyız." Kız neşelendi. "Ben biliyorum. Hadi kulağa yaramaz gelen matematiksel terimleri listeleyelim." En şuh, en nefesli sesiyle, "*Parabol*" diye fısıldadı.

Bir süre durakladıktan sonra parmakları onunkileri sıktı. "Tessellation."

"Binom."

"Neden orada duruyorsun?"

Trinomial." "İşte bu çok kötü."

"Bu bir şey değil. Bunu saklıyordum." Kulağına fısıldamak için yakınına eğildi. "*Annulus*."

Gülerek onun kucağına doğru süründü. "Oh, Colin. İşte seni bu yüzden seviyorum."

Elleri kadının beline gitti. "Tanrı aşkına. Derslerime odaklanmam gerekirken, ergen zihnim hep saçma sapan yerlere gittiği için mi?"

Omuz silkti. "Daha iyi bir nedene ihtiyacım var mıydı?"

"Sanırım öyle. Evet." Kaşları onunkilerle buluştu ve sesi çiğ bir fısıltıya dönüştü. "Bu yüzden buradayım, Min. Bunun nedenini biliyor olmalısın. Beni sevmek için çok daha iyi bir nedene ihtiyacın var ve ben de sana bunu vermek için canla başla çalışıyorum."

Sevgili, aptal adam. Ağırlığını kaydırarak ve eteklerini çekiştirerek adamın kucağına oturmayı başardı. "Sadece öp beni."

Yüzünü elleriyle çerçeveleyerek dudaklarını onunkilere değdirdi. Sonra o da onu sert ve derin bir şekilde öptü. Dilleri birbirine karıştı ve oynadı.

Elini göğsüne doğru götürdü. Adam avuçlarını meme ucunun kumaşla kaplı tomurcuğunun üzerinde yumuşatarak onu kavrayıp yoğururken ağzına doğru inledi. Öpüşmeleri açgözlü ve aceleci bir hal aldı. Adam dudakları ve diliyle kadının ağzını harap etti ve kadın da en az onun kadar iyi karşılık verdi.

Adamın uyarılmışlığının sert çıkıntısı, kadının iç uyluğuna doğru itilerek kendini duyurdu. Serbest eli kadının arka tarafını buldu ve sıkıca kavrayarak leğen kemiğini onunkine sürttü.

"Evet." Korsesini gevşetmek için arkasına yaslandı. "Evet. Benimle seviş."

"Min, istiyorum ..." Kadının eteklerini yukarı iterken nefes almaya çalıştı. "Tanrım, şu anda nazik olamam. Seninle sevişemem. Yapamam."

Hayal kırıklığıyla inleyerek vücudunu onunkine bastırdı. Ona çok ihtiyacı vardı ve onun kendisine olan ihtiyacının önemli boyutlarını hissedebiliyordu. Hayır diyemezdi.

Terli alnı kadının boynuna bastırdı. Yaladı, sonra göğsünün üst kısmını ısırdı. "Sen tatlı, şefkatli bir aşkı hak ediyorsun. Sana arzuladığın her şeyi verecek bir erkeği. Ama şu anda istediğim şey almak. Seni sert, hızlı ve tüm geceyi aydınlatacak kadar vahşi bir şekilde almak."

Parmakları kadının kombinezonunun altına girdi ve cinsel organını buldu, ön hazırlık yapmadan derinlere daldı.

Nefes nefese kaldı. Onun için o kadar hazırды ki, parmakları hemen içeri kaydı. "Yapabilir miyim ..." Homurdanarak daha derine itti. "Sen . . ."

"Evet," diye başardı. "Evet."

Parmaklarını geri çekti ve pantolonunun düşen düğmelerini karıştırmaya başladı. "Söyle. Anladığını ve tamamen istekli olduğunu bilmem gerek."

Sadece istekli değildi. Umutsuzca *istiyordu*. "Evet," diye fısıldadı. "Al beni."

Uyarılma onun içinden geçti. Kendisinin nemlendiğini ve pembeleştiğini *hissetti*. "Al beni," dedi daha yüksek sesle, bu kez sözcükleri sahiplenerek. Sahip olmak vahşilik de onun bir parçasıydı. "Al beni. Şimdi."

Kendini konumlandırdı ve sert, neredeyse acı verici bir hamleyle içine girdi. Kadın bunun sevinciyle haykırdı. Kalçalarını sertçe kazıp daha da derine indi. Kadının leğen kemiği adamınkine çarptı ve tüm şezlong yayları üzerinde zıplayıp sallandı.

"Oh, Tanrım. Minerva. Seni hak etmiyorum. Sen çok iyisin. Çok sıcak, çok ıslak ve bana karşı çok ama çok iyisin. Zeki, aptal, sevimli şey."

Yüce Tanrım, adam hiç susmuyor muydu? Minerva şu anda sohbet etmek istemiyordu. Sadece daha derine inmek istiyordu. Daha sert. Daha fazlasını.

Kulak memesini dişlerinin arasına alıp hırladı ve onu daha da yaklaştırmak için bacaklarını açtı. Adam onun kalçalarını kavradı ve çılgınca pompalayarak onu yukarı ve aşağı doğru yönlendirdi. Kadın, daha iyi bir kaldıraç için bir kolunu vagonun tavanına dayayarak, onun itişlerini terk ederek sürdürdü. Birbirlerine dişleri ve tırnaklarıyla yapışmışlar, sert, hırıltılı, hayvan sesleri çıkarıyorlardı.

Tüm araba onların çılgın ritmiyle sarsıldı ve sallandı. Kare şeklindeki pencere camı tutkularının sıcaklığıyla buğulandı.

Göz kapakları çırpınarak kapandı ve kalan gün ışığını da engelledi. Tahrik edici sözleri anlaşılmasız hırıltılara dönüştü. Ritimleri kendi başına bir güç kazandı, kendi başına bir güç haline geldi.

Onun kollarında suskun, çaresiz, aldırıışsız ve akılsızdı. Duygulardan başka bir şey bilmiyordu. Ondan başka hiçbir şey.

Doruk noktasına ulaştığında çaresiz bir sevinç çılgılığı attı. Zevk vücudunu sarstı. Adam çok geçmeden ondan çekildi, küfürler ve kutsamalar savurarak homurdandı ve kadının kalçasına sıcaklık fişkırttı.

"Min." Sıcak, ağız açık öpücükleri yüzünü ve boğazını kapladı. Sesi duygularla doluydu. "Min, beni asla terk etme."

Kollarını Colin'in boynuna doladı. "Colin, ben-"

Gürültülü, kırılğan bir *çatırtı* onu böldü. Bunu bir metal gıcırtısı ve titreyen, ürperen bir inilti izledi.

Ve sonra düşüyorlardı. Birbirlerinin kollarında düşerken, tüm post-şasi yana devrildi.

"Olamaz."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Birlikte bankın ucuna doğru kayarak post-şezlongun duvarına çarptılar. Sonra duvar zemine dönüştü ve her şey yan yattı.

Araba kalın bir *gıcırtyla* çamura çarptı. Birbirlerinden ayrıldılar ve Minerva'nın omzu yan panele çarparak acı içinde sarsıldı.

"Min." Hemen onun yanına koştu. "Minerva, bana iyi olduğunu söyle-" "İyiyim," demek için acele etti. "Zarar görmedim."

Çoğunlukla.

Bunu ona söylemedi ama omzu biraz ağrıyordu. Yine de bu dramatik, ölümcül bir araba kazası sayılmazdı. Posta arabası hareket halinde bile değildi. Bir çitten ya da ağaçtan düşmekten daha fazlası değildi.

"Sadece ölme." Onu sıkıca kavradı. "Eğer ölürsen, beni de alması için Tanrı'ya yalvarırım."

Tanrım, ne ifade ama. Kendini bu ifadenin sonuçlarını görmezden gelmeye ve elindeki işe odaklanmaya zorladı: güvence.

"Ölmüyorum. Yaralı bile değilim." Adam kadının yüzünü inceledi. "Emin misin?"

"Evet."

"Hiçbir yerin kanamıyor mu? Tüm uzuvlarını hissedebiliyor musun?" "Kollarımın seni sardığını hissetmiyor musun?"

Adam derin bir iç çekene kadar sırtını aşağı yukarı okşadı.

"Evet." Ağırlığını onun göğsünden kaldırdı ve biraz güldü. Bir elini yüzünde gezdirdi. "Aman Tanrım. Bunların ne kadar dengesiz olduğunu fark etmemiştim."

bir takımın olmadığı bir yer. Sanırım biz de ..." "Gayretli mi?" Gülümsedi.

"Bir de şu a ç ı d a n bakın. Tekerlekler artık çamura saplanıp kalmamalıyız."

"Bu doğru. Kalkmana yardım edeyim."

Kol ve bacaklarındaki düğümü çözdüler. Önce Colin ayağa kalktı, sonra elini uzattı.

Ayaklarını altına aldığında Minerva'nın botları su geçirdi. Arabanın hasarlı yan panellerinden içeri sızan su ayaklarının dibinde birikiyordu.

"Ah canım."

Colin de bunu fark etmişti. Sandığı eğdi ve botunu kullanarak büyüyen su birikintisinden uzaklaştırdı. Francine o kadar sıkı paketlenmişti ki, düşmekten kurtulacağına şüphe yoktu ama ıslanmaktan kurtulamazdı.

"Yani şezlongu deviren bizim ... bilirsiniz ... değildi. En azından tamamen değil."

Başını iki yana salladı. "Yolu su basıyor. Bu yüzden tekerlekler serbest kaldı."

Çamurlu su eteklerine vuruyordu. "Buradan gitmeliyiz. Hem de hemen."

"Katılıyorum." Colin ellerini kaldırdı ve kapının üstünü itti. Kapı açılmadı.

Bir küfür savurarak kapının mandalını yakaladı ve şiddetle tıkırdattı. "Aç, lanet olası," diye mırıldandı. "Aç kapıyı."

"Her şey yolunda," dedi onu sakinleştirmeye çalışarak. "Kapana kısılmadık. Eğer pencereyi kırarsan, sürünerek içeri girebilir ve dışarıdan açabilirim."

"Doğru. Her zaman zeki olan sendin. Kenara çekil ve başını ört."

Kadın itaat edince, göğüs cebinden bir mendil çıkardı ve parmak eklemlerine sıkıca sardı. Sonra tabancayı namlusundan tuttu ve pencere camına vurmak için kullandı. İki iyi vuruşta camı kırdı.

Minerva'nın eğik başının ve omuzlarının üzerine küçük cam parçaları yağdı. Cam yağmuru durduğunda ve gerçek yağmur damlaları içeriye doğru yol aldığında, yukarı bakmak güvenli görünüyordu. Minerva, adamın pencere açıklığının kenarlarında kalan birkaç kırık parçayı temizlediğini gördü.

"İşte." Bir elini kavradı ve uzattı. "Botunu elime koy ve elini omzuma koy. Seni yukarı kaldıracağım."

Başını salladı.

Başı ve omuzları küçük açıklıktan dışarı çıkarken Minerva ellerini derme çatma kapağın iki yanına dayadı. Vücudunun geri kalanını yukarı çekti ve içeri girdi. Yağmur anında onu ıslattı, saçlarını boynuna ve alnına yapıştırdı. Sabırsızlıkla saçlarını süpürdü.

Tüm vücudunu arabanın dışına çıkardıktan sonra, üst tarafa diz çöktü - ki bu son zamanlarda yan taraftı - ve iki eliyle kapı mandalını çekti, bükülmüş metal parçasını tıkırdattı ve küfretti.

"Kahretsin. Mandal bu taraftan da sıkışmış." Ona doğru baktı. "Benim yaptığım gibi pencereden gir. Biraz sıkışık olacak ama sığacaksın."

"Ben sığarım. Ama Francine sığmaz." Sandığı iki eliyle kavrayıp suyun üzerine kaldırdı. Pencereden sığmayacak kadar büyüktü. "Hadi git. Birkaç ağacın altına sığın. Yağmur dinene kadar onu kuru tutacağım."

"Seni burada bırakmamı mı istiyorsun? *Yalnız mı?*"

Yüz hatlarından bir duygu titreşimi geçti ama onu bastırdı. "Ben iyi olacağım. Bağırma mesafesi içinde kalacağız. Sistemimizi biliyorsunuz, M. Tallyho ve diğer her şey."

Başını iki yana salladı. İmkânsız adam. Daha beş dakika önce onu kollarının arasına almış ve kendisini asla terk etmemesi için yalvarmıştı. İş o noktaya gelirse, onu mezara kadar takip edeceğine söz vermişti. Gerçekten şimdi onu terk edeceğini mi düşünmüştü? Onu karanlık bir arabada, tek başına, ailesinin hayatına mal olan bu yollarda mı bırakacaktı?

Gerçekten çatlamıştı.

"Seni orada bırakmayacağım."

"Bu sandığı bırakmayacağım."

Kapının mandalını tekrar tıkırdattı. Hâlâ kıpırdamayı reddediyordu.

"Belki kırıp açabilirim. Tabancayı bana verir misin?"

Kırık pencereden uzanarak silahı ona uzattı. Kadın silahı açtı, avucunu kabzanın etrafına kaydırды.

Sonra da silahı ona
doğrulttu. "Çık oradan,
Colin."

Soğukkanlı, telaşsız bir sakinlikle konuşuyor, silahı yağmurdan vücuduyla koruyordu. Minerva onun hayatını gerçekten tehdit etmek istememişti. Sadece onu inatçı ve aptalca tabutun içinde kalma isteğinden vazgeçirmeyi umuyordu.

Kesinlikle şaşırmış görünüyordu.

Adamın kuşkulu bakışları Min'in yüzünden elindeki tabancaya kaydı. "Min, çıldırdın mı sen?"

"Ben de sana aynısını sorabilirim! Her şey bitti, Colin." Sesi kırıldı. "Her şey bitti. Edinburgh'a ulaşamayacağız ve bu senin bir an daha üzölmene değmez."

"Benim 'sıkıntımın' canı cehenneme. Bu sandık senin hayatının işi. Onu bırakmayacağım. Ve hala sempozyuma katılabiliriz, Min. Postilion döner dönmez ..."

Minerva yukarı ve etrafına baktı. Ne postilyondan ne de atlardan eser vardı. Yoldaki çamurlu kanallar kabarmış, yapraklar ve sopalar akıp gidiyordu. Ve yağmur daha da şiddetleniyor, arabanın kabuğuna çarpıp gürölüyordu.

Gürölüyü bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Su yükseliyor ve gece çöküyor. Posta arabası hasar gördü. Atlar gelse bile yol geçilmez olacak. Her şey *bitti*."

"Kahretsin, Min. Sakın vazgeçme. Sakın benden vazgeçme. Sana bir söz verdim ve sözümü tutacağım. Bir yolunu bulacağım."

"Yapamazsın-"

İrkilmiş bir çığlık tartışmasının geri kalanını çaldı. Devrilen at arabası yarım adım yana savruldu. Yükselen yağmur suyu, içi boş, devrilmiş posta arabasını yüzdürmüş ve çamurun üzerinde kaymasına izin vermişti.

Minerva'nın midesi sıkıştı. Onu dışarı çıkarmak zorundaydı. Arabada kalma konusundaki inatçı ısrarı artık sadece çılgınca değil, aynı zamanda tehlikeliydi. Su yükselmeye devam ederse, yoldan çıkabilirlerdi.

Tabancayı öne doğru itti. "Colin, bagajı bırak. İkimiz de bu arabayı terk etmeliyiz. Artık tartışmak yok."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağım, Min." "O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Tabancayı dengeledi, horozu kaldırdı, nişan aldı ve ateş etti.

"Kutsal-"

Bang.

Tabanca patladığında, Colin'in ilk düşüncesi: *Aman Tanrım. Bunu o yaptı.*

Beni gerçekten vurdu.

İkinci düşüncesi şuydu: *Kanım ve bağırsaklarım ne zaman beyaz tozla yer değiştirdi?*

Ortalık sakinleşince Colin yavaş yavaş kadının onu vurmadığını fark etti. Gövdesine doğru vızıldayan bir kurşun göndermişti. Ve loş iç mekanda patlayan beyaz toz bulutu kireçlenmiş kalbinin kalıntıları *değildi*.

Francine'di.

Aman Tanrım.

Allah *kahretsin*. Minerva'nın onu bağırsaklarından vurmasını diledi. Daha az acırdı. Ve en azından bağırsaklarının iyileşme şansı olabilirdi. Öte yandan Francine...

Francine gitmişti.

"Ne-?" Alçı tozuna boğuldu. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü bana başka seçenek bırakmadın," diye bağırarak tabancayı fırlattı. "Şimdi çık oradan. Her şey bitti."

Bitti artık.

Evet, bitmişti. Her şey bitmişti. Az önce tüm umutlarına ve hayallerine bir kurşun sıkmıştı. Postacı dört taze atla gelse de fark etmezdi. Bulutlar aniden dağılsa ve bir sıcak hava balonu onları İskoçya'ya götürmek için alçalsa da fark etmezdi. Francine olmadan, her şey bitmişti.

Boğazındaki acı yumruyu geri yuttu. Yenilgiyi kabul etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Tüm çabalarına rağmen onu hayal kırıklığına uğratmayı başarmıştı. İyi niyetleri havan topu mermisi gibi düşmüş ve bu kez Francine isabet almıştı.

Kırık pencereden kendini dışarı attı. Şezlongdan ilk o atladı ve baldır derinliğindeki suya indi. "Kollarıma atla," diye emretti.

Minerva itaat etti. Sanki her şeyi mahveden kötü adam değil de peri masalındaki kahramanmış gibi onun boynuna sarıldı. "Nereye gideceğiz?"

Colin gözlerini yoldan aşağıya dikmiş, azalan yağmura bakıyordu. Bu gölgeler ... olabilir miydi? ?

Atlar. Evet, atlardı. Kendi ahırından dört kişilik güzel bir ekip. Sonunda, Colin'in Riverchase'den iki seyisinin eşlik ettiği postilyon geldi.

Nefesini bıraktı ve ona "Eve. Eve gidiyoruz."

Riverchase'e olan mesafe sadece birkaç kilometreydi ama yol koşulları onu bu kilometreleri acı verecek kadar yavaş yürümeye zorluyordu. Minerva'yı atının üzerinde önünde tutuyor, onu soğuk ve ıslaktan korumak için elinden geleni yapıyordu.

Bir süre onun uyuduğunu düşündü.

Ta ki mırıldanana kadar, "Colin? Uzaktaki o uçsuz bucaksız, etkileyici görünen yer de ne?"

"Orası Riverchase. Benim mülküm."

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Çok güzelmiş. Tüm o granit."

İçten içe güldü. Bunu ilk o fark edecekti. "Bu yerel bir taş." "Bahse girerim gün ışığında parlıyordur."

"Işıl ışıl."

Kolunu ona doladı ve onu kendine çekti. İlk kez, onun göğsüne karşı ne kadar şiddetli bir şekilde titrediğini fark etti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sadece üşüyorum. Çok üşüdüm."

Colin içinden küfrederek atı tırısı kaldırdı. Yağmur giderek azalıyordu ama kız çoktan sıırıslıklam olmuştu. Onu bir an önce ateşin önüne götürmeliydi.

En azından Riverchase personeli, efendilerinin bu civarda olduğu konusunda posta görevlisi tarafından uyarılmıştı. Bütün ev hazır hale getirilmişti. Colin arabasına binip yola çıktığında ön kapı açıldı ve bir grup hizmetçi dışarı çıktı.

Colin önce attan indi, sonra Minerva'nın kollarına düşmesine yardım etti. Bir kolunu Minerva'nın sırtına doladı, diğerini de kalçalarının altından geçirerek onu on dört granit merdivenden yukarı ve ana girişe taşıdı.

Eski, tanıdık hizmetçi Bayan Hammond onu karşılamak için acele etti. Onu görmeyeli neredeyse iki yıl olmuştu ama selamlaşmayı kısa kesti.

"Ateş yaktınız mı?" diye sordu.

"Misafir odasında, lordum."

Minerva'nın ağırlığını kollarında taşıyarak hizmetçinin yanından geçti ve doğrudan salona döndü. Minerva'nın sıırıslıklam, titreyen bedenini pelüş bir divanın üzerine yatırdı ve her şeyi -mobilya ve

Kadın, ocağın birkaç adım ötesine oturana kadar ilerledi. Ateş gençti ve alev alev yanıyordu. Kavurucu alevler sıçrayıp dans ediyordu.

Minerva zayıf bir sesle, "Burası çok güzel bir oda," dedi. "Çok sevindim-" Dişleri takırdıyordu. "Evinizi görmek için bu şansa sahip olmak."

"Sus. Konuşmaya çalışma. Büyük turu daha sonra yapabilirsin." "Pekâlâ."

Kadının ince, titrek gülümseme çabası adamın acıyla inlemesine neden oldu. Bu şekilde olmamalıydı. Gözlüğü kızın yüzünden çekip aldı, kuruladı ve burnuna yerleştirdi.

Bayan Hammond kapının girişinde duruyordu.

"Battaniye getirin," diye emretti. "Temiz bir vardiya, kimin olduğu umurumda değil. Hemen sıcak çay ve mümkün olduğunca diğer içecekleri getirin."

"Evet, lordum."

Kadın gözden kaybolunca Colin, Minerva'nın sırılsıklam olmuş giysilerini çıkarma işine koyuldu. Kadın ona yardım etmeye çalıştı ama parmakları çok fazla titriyordu.

"Sakin ol, tatlım. İzin ver bana."

Sonunda düğmelerden ve kancalardan vazgeçti ve botundan katlanır bıçağı çıkararak elbisesini dikiş yerlerinden kesmek için kullandı. Sırılsıklam olmuş kumaşı vücudundan sıyrarak giysilerini ateşin yanındaki bir yığının içine attı. Tatlı, tül gibi muslini kesip biçerken ağlamak istedi.

Bir hafta önce bu kızı mahvedebileceğine dair belli belirsiz bir endişe duymuş muydu? İtibarını onarılamayacak şekilde lekeleyebileceği? Ya da, dehşet verici bir şekilde, onun erdemini çalabileceği?

Çok şanslı olmalıydı.

Şimdi ona bak. Kıvrılmış, kontrolsüzce titriyor. Teni solgun, dudakları mavi, elbisesi paçavralar içinde. Hayalleri paramparça olmuş ve bir köy yoluna saçılmış, geleceğe dair tüm umutları yok olmuş. Onu soyarken, omzunda şişen korkunç bir çürük buldu.

Bu sosyal yıkımın ötesindeydi. Bu, onun üzerinde yarattığı tam ve eksiksiz bir yıkımdı.

Colin'in o anda hissettiği derin, iç parçalayıcı acı ona iki şey söylüyordu, ikisi de eşit derecede trajikti.

Onu her şeyin ötesinde seviyordu. Ve kız onun için sonsuza dek kaybolmuştu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bir saat dinlenmenin, sıcak bir ateşin ve bir parça ilaçlı çayın bir kızın bünyesine neler yapabileceği inanılmazdı. Minerva battaniyelerden oluşan sıcak yuvasına sokulurken, yumuşacık yorganların yeni favori kıyafeti olduğuna karar verdi.

Henüz kendisine vaat edilen büyük turu yapmamıştı ama şu ana kadar gördüklerine bakılırsa Riverchase, Minerva'nın şimdiye kadar içine damladığı en güzel evdi.

Keşke Colin ocağın yanındaki yerini bırakıp yanına otursa, kendini tamamen yenilenmiş hissedecekti. Çok perişan görünüyordu. Ayağa kalkıp ona doğru gitmeye başladı. Ama Colin elini uzatarak ve tek bir sert söz söyleyerek onu durdurdu.

"Yapma."

Sesi ve gözleri çok soğuktu. Minerva divana geri çekildi. Gözlerini ateşe dikti. "Seni Londra'ya geri gönderiyorum. Yarın."

"Sen ..." Nefesi acıyla kesildi. "Beni Londra'ya mı gönderiyorsun? Beni götürmüyorsunuz."

İskoçya artık varış noktaları olmadığına göre, geri dönmelerinin mantıklı olduğunu düşünüyordu. Ama yarın? Ayı ayrı mı?

Başını salladı. "Böylesi daha güvenli. Ve daha uygun. Doğal olarak güvenliğiniz için öncüleriniz olacak. Hizmetçim Bayan Hammond size eşlik edecek."

"Peki ya sen?"

"Bram'ı uyarmak için önden gideceğim, böylece sizi bekliyor olacak." "Lord Rycliff? Ama ona ne söyleyeceksin?"

"Gerçek." Belli belirsiz bir işaret yaptı. "Bazı versiyonları. Spindle Cove'dan İskoçya'ya gitme planlarıyla ayrıldığımızı ama bunun yürümediğini. Ve senin itibarını kurtarmak için ondan ve Susanna'dan yardım istediğimi. Herkese Londra'dan öteye hiç gitmediğini söyleyeceğiz. İlk gece hastalandığını ve bütün hafta onlarla kaldığını."

Bu kadar çok aldatılma ihtimali Minerva'nın midesini bulandırdı. "Susanna benim arkadaşım. Benim için yalan söylemesini istemiyorum."

"Böyle şeyler her zaman yapılır."

Minerva bu kadarının doğru olduğunu biliyordu. Spindle Cove'da tanıştığı genç hanımların birden fazlası oraya bir skandalı ya da patavatsızlığı atlatmak için gönderilmişti. Köyün eski hamisi olarak Susanna pek çok sır saklıyordu. Ve toplumun geneli de hiç şüphesiz ona pek çok iyilik borçluydu.

Ancak bu yolculuğu kamuoyunun gözünden saklamak başka, kendi hafızalarından silmek başka bir şey olacaktı. Sanki bu noktadan sonra birbirlerine yabancı olacaklarmış gibi konuşuyordu.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu ona. "Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak mı?"

"Ne olursa olsun, hiçbir şeyden yoksun kalmayacaksınız. Hesaplarımın kontrolünü ele geçirdiğimde, sana sessizce biraz para yatıracağım. İstediğin gibi yaşamana yetecek kadar. İstediğin yerde ev kurabilirsin. Hayatını bursuna adarsın. Sen ve kız kardeşlerin her zaman benim korumam altında olacaksınız."

"*Korumanız* mı? O zaman senin metresin mi olacağım?" "Tanrım, hayır."

"Ah." Bir hıçkırık yuttu. "O bile mi?"

Mırıldandığı bir lanetle odayı geçti ve onun yanına oturdu. "Minerva, seni asla bu şekilde aşağılamam. Sana yaşattığım onca acıdan sonra, beni gözünün önünden kovarsan seni suçlamam." Başını ellerinin arasına aldı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım tüm yolları saydırma bana."

"O zaman bana verdiğin her şeyi listeleyeceğim. Sıcak çay ve battaniyeler. Panayırda bir gün. Bir elma, bir portakal, şeftali, kiraz. Bir atış yarışmasında yirmi pound kazanma şansı. Bir tavernada şarkı söyleme cesareti. İlk dürüst iltifatlarım. Nefes kesen bir tutku ve bir ömür boyu sürecek kadar macera. Bir düşünün, sadece bu bir hafta içinde bir misyoner, bir suikastçi, uzun zamandır kayıp bir prenses ... ve unutamayız, bir kılıç yutan oldum."

"İnan bana." Başını kaldırıp ona yarım bir gülümseme verdi. "Yaşadığım sürece bunu asla ama *asla* unutmayacağım."

Onun o tanıdık iyi huyunun parıltısını görünce kalbi ısındı. Bu tanıdığı ve sevdiği Colin'di.

Omuz silkti. "Tüm bu maceradan sonra, belki de basit bir jeolog olmak hayal kırıklığı yaratabilirdi."

"Yapma. Bana yalan söyleme, Minerva." Eli kızın yanağına gitti. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bana hayal kırıklığına uğramadığını söyleyemezsin."

Hayır, yapamazdı. Ve gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Zavallı, ezilmiş Francine ve tüm o parçalanmış bilimsel hırsları için ağlarken onu kollarında tuttu.

Birkaç dakika sonra gözlerini sildi. "Sadece bir ayak izi bırakmak istedim. Francine'in bıraktığı gibi bu dünyada kendi kalıcı izimi bırakmak. Gelecek nesillere kalacak küçük bir tabela asmak: 'Minerva Highwood buradaydı ve dünya onun varlığıyla biraz daha farklı'. Ben sadece bir izlenim bırakmak istedim."

"Evet, öyle de yapmalıydın." Divandan kalkıp ocağa doğru yürüdü ve yumruğuyla şömineye vurdu. "Yapabilirdin. Tek hatan bana katılman oldu."

"Bu bir hata değildi."

"Tabii ki öyleydi. Fark etmedin mi, Min? Ben her yerde iz bırakırım. Benim durumum hariç, onlar ayak izi değil. Daha çok krater gibiler."

Tek parmağıyla porselen bir çoban kızını şöminenin kenarına doğru itti ve sonra-

Parçalayınca ocak taşına düştü.

"Bak," dedi kuru bir sesle. "Colin Sandhurst buradaydı." Başka bir heykelciği kaderine doğru gönderdi. "Ve burada." Üçüncü bir *çarpması*. "Burada da."

Yıkımın melodisi sessizliğe gömülürken Minerva derin bir nefes aldı ve kendini sakın olmaya zorladı. "Colin, sen . . ." Cesaretini topladı. "Beni sevebilir misin?"

Gözlerini ona dikti. "Tanrı aşkına, bana bunu sorma." "Neden sormayayım?"

"Çünkü sana cevap veremem. Çünkü ne söylersem söyleyeyim, bir şekilde batıracağım. Senin alçı kertenkele ayak izini bile

İskoçya. Senin kalbin kadar değerli bir şey için bana nasıl güvenebilirsin?"

Omuzlarına bir battaniye çekerek ayağa kalktı. Odayı geçti ve ocağın karşı köşesinde durmak için ilerledi.

"Colin, eğer beni sevebilseydin ... başka hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Sen beş yüz ginelik bir bilim ödülünden çok daha değerlisin."

"Öyle mi dersiniz?" Muhteşem bir şekilde döşenmiş salonun etrafına dikkatle baktı. "Evet, ben çok daha değerliyim."

"Kastettiğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Ama bu asla parayla ilgili değildi. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. O sempozyuma katılmak için çok çabaladın. Her şeyi riske attın, Min. Güvenlik, itibar. Hayatını. Ve ben bu hayalleri yok ettim."

Onun bileğine dokundu ve bakışlarıyla buluşana kadar bekledi. "Hayallerimi yok etmedin. Beni kabuğumdan çıkardın. Biraz karışıklık olması kaçınılmazdı."

Yanağına hafif bir okşayış fırçaladı ve "Min" diye fısıldadı.

Gülümsedi ve bir damla gözyaşını sildi. "Her şeye rağmen, bu hayatımın en heyecanlı, en büyümlü haftasıydı. Tek üzüntüm bu şekilde bitiyor olması."

"Biliyorum, biliyorum. Bu çok yanlış, değil mi?" Maşayı eline aldı ve ateşi telaşlı hareketlerle karıştırdı. "Böyle bir fikrim vardı, görüyorsunuz. Daha çok aptalca bir umut sanırım. Tüm bu çılgın, çalkantılı yolculuk boyunca geleceğimizin öyküsünü yazıyorduk."

Biraz güldü. "Gerçekten Seylan'da misyoner olacağımızı mı söylüyorsun? Ya da bir sirke mi katılacaktık?"

"Hayır, hayır. Geleceğimizi *önceden gördüğümüzü* kastetmedim. Demek istediğim, geleceğimizin *hikayesini* yazdığımızı umuyordum. Akşam yemeği partilerinde şarap kadehleri eşliğinde ve çim bowlingleri için çok çamurlu olan kasvetli bahar günlerinde anlatacağımız ve yeniden anlatacağımız masal. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Bu bizim hikayemiz olacak, Min. Yıllar boyunca hatırlayacağımız ve güleceğimiz, hatta bazı bölümlerini ..." Sobayı demire yerleştirirken sesi kesildi.

"Neyimize?" Kalbi küt küt atmaya başladı. "Çocuklarımıza mı?" Onunla birlikte bir hayatın hayalini mi kuruyordu?

"Minerva, sen tanıdığım en zeki insansın. Yerdeki tuhaf şekilli bir deliğe bakıp zengin, canlı bir antik dünya görebilirsiniz. Bana bak.

Şimdi."

Bristol pırlantası gibi parlayan gözlerinin içine bakmak asla bir sınav değildi. "Bana doğruyu söyle," dedi. "Benimle güzel bir gelecek görüyor musun?" Ona doğru uzandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Dürüstçe mi?" "Dürüstçe."

"Sana baktığımda düşüncelerim şöyle bir şey oluyor: Bu yolun sonunda ne tür sınavlar olduğunu ancak Tanrı bilir." Gülümseyerek kollarını onun boynuna doladı. "Ama yüreğini ferah tut Colin. Bazı kadınlar şaşırmayı sever."

Uzun, nefessiz bir an boyunca sessiz kaldı.

"Peki o zaman," dedi karanlık bir sesle. Tek bir hızlı hareketle onu yakaladı. "Sürpriz."

Otuzuncu Bölüm

Colin onu duvara yapıştırdı ve ulaşabildiği her yerini açgözlülükle kavradı. Alnına, yanağına, dudaklarına hararetli öpücükler kondurdu.

Buna ihtiyacı vardı. *Ona*
ihtiyacı vardı. *Şimdi* ihtiyacı
vardı.

Vardiyasının düğmelerini çözdü. Bazılarını çözdü, bazılarını da iplerinden kopardı. Çok geçmeden zayıf keten giysi ayaklarının dibine serildi.

"*Minerva.*" Yankılanan bir iç çekişle, giyinik bedeninin tamamını onun çıplaklığına bastırdı. Ellerini duvara dayayarak diziyile onun kalçalarını birbirinden ayırdı. Başını eğerek Minerva'nın boynunu öptü ve yaladı, bir yandan da çaresiz ereksiyonunu Minerva'nın sıcaklığına sürüyordu.

Göğsünden bir inilti yükseldi. "Sana ihtiyacım var, Min. Sana çok ihtiyacım var."

"Buradayım," diye nefes aldı. Kollarını adamın omuzlarına doladı. "Ben seninim."

Ben seninim. Tatlı bir duygu sızısı kalbini burktu. Yine de ellerini duvar kağıdına dayadı - henüz ona dokunmak için kendine güvenmiyordu.

Biraz geri çekildi, görmek istiyordu. Hayran olmak için. Ona doğru uzandı. "Colin. . ."

"Bekle." Sesi arzuyla titriyordu. "Sana bakmama izin ver."

Duvar kağıdına yaslandı ve kendini onun görüşüne sundu. Bir kadının bu kadar güzel olabileceğini hiç hayal etmemişti.

Bu duvarda bir Hollandalı ustanın tablosundan bile daha ışıltılı görünüyordu. Kusursuz teni porselen bir çoban kızı bile kıskandıracak kadar acı gözyaşları döktürürdü. Ve göğüsleri ...

Göğüsleri için dekoratif bir paralelliği yoktu. Ama *onu* parke zemin kadar sertleştirmişlerdi. Göğüsleri, Londra'daki o handa onları ilk gördüğü andaki kadar çılgınca tahrik ediciydi.

Zarif boğazından aşağıya doğru öptü, dizlerinin üzerine çökerken tatlı meme uçlarının her birini emmek için durakladı. Dizleri yere değdiğinde, kalçalarının üzerinde dinlenerek rahatladı. Göbeğine hafif öpücükler kondurdu. Kalçasını okşadı. Uzun ve güzel bir ziyaret için yerleşti. "Tanrım." Kadının bacaklarını araladı ve koyu renk buklelerini karıştırdı. "Ben

Bunu uzun zamandır istiyordum."

Sinirli bir şekilde güldü. "Bir haftadır seyahat ediyoruz."

"Çok uzun zaman oldu." Parmaklarıyla onu ayırdı, kıvrımlarını keşfetti ve başparmağını şişmiş incisinin üzerinde gezdirdi. "Bilemezsin, Min. Seni ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin."

Onun cinsel organına tek bir öpücük kondurdu. Sadece bir başlangıçtı, böylece çok şaşırmayacaktı.

Sonra bir kolunu kadının dizinin altından geçirip omzunun üzerinden geçirdi. Elleriyle kadının kalçalarını kavradı ve iki başparmağıyla cinsel organına doğru uzanarak onu kendi görüşüne açtı. Öpücüğüne.

Boğuk bir ses çıkardı. "Colin-"

"Sus." Kelimeyi kızın narin bedeninin üzerine üfledi. "Her bir parçamı keşfetme şansını yakaladın. Şimdi sıra bende."

Ve keşfetti de. Enine boyuna. Dilini -sadece hafifçe- seksinin her kızarmış, nemli yaprağının üzerinde gezdirdi. Bir yandan aşağı, diğer yandan yukarı... ta ki tepedeki şişmiş tomurcuğa odaklanana kadar. Yine hafifçe alay etti. Sadece hafifçe. Kadının nefesi kesilinceye ve kadın kalçalarını kaldırıp topuğunu adamın sırtına saplayarak onu kendine çekinceye kadar.

Evet. İşte böyle. Bana yakın ve sıkı sarıl. Bana sahip çık. Beni zevkinin kölesi yap.

Ama içindeki kötücül bir şey ona arzuladığı şeyi vermiyordu. Henüz vermedi. Hafif, alaycı ilgisini sürdürdü. Ta ki kız onun ağzına karşı acil bir ritimle sallanana ve boğazından muhtaç inilti çıkana kadar.

"Oh, Colin. Oh, Tanrım."

Küfür gibi ama onun evreninde ilahi olanın üstünde sınıflandırılmayı seviyordu. Kısa, ahlaksız bir an için bile olsa.

"Evet, sevgilim?" diye mırıldandı, dilinin yavaş, durgun vuruşları arasında.

"Bir şeye ihtiyacım var. Bir şeye ihtiyacım var."

"Bu mu?" Dilini onun içine daldırdı.

Nefes nefese kaldı ve kıpırdandı. "Daha fazla."

Saçlarını kavradı. Kadının baş döndürücü tadı dilinde kaldı. Onun da daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ve bir dakika daha bekleyemezdi.

Bacağını yere indiren Colin ayağa kalktı ve aceleyle çözülmüş pantolonunu çıkardı. Gömleğini kafasına geçirdi ve bir kenara attı. Kadının arka tarafını iki eliyle kavrayarak onu duvara doğru kaldırdı. Her duygusunu okumaya kararlı, sert bakışlarıyla onu kısıtırdı.

"Beni istiyor musun, Min?"

"Evet."

"Bana ihtiyacın var mı?"

"*Evet.*" Ona karşı kıvrandı, vahşi, kaygan ve sıcaktı.

"Beni seviyor musun?" Sesi özleminden o kadar kısıktı ki, kelimeler boğazında kayboldu. Onun içine doğru kaydı, sert uzunluğunu onun sıkı vücuduna itti. "Sev beni," diye homurdandı, kelimeleri bir hamlede eve götürdü. "Sev beni. Beni."

"Evet." Zevkten nefesi kesildi, onu derinlere almak için pelvisini eğdi. "Evet."

Onu sürekli pompalıyor, tam da arzuladığını bildiği bir açıyla içine giriyordu. "Sev beni. Asla durma. Beni duyuyor musun? Başka kimseyle bu kadar iyi olmayacak. Sadece ben, Min. Sadece benimle."

"*Colin.*" Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirdi ve kendini duvardan çekerek onunla yüz yüze geldi. Dili onunkine hızlı ve aç bir hamle yaptı. "Seni seviyorum. Konuşmayı kes."

Yeterince adil.

Onu duvara yasladı. Daha fazla tartışma yok. Sadece birleşme, sıkışma ve itme. Ve öpüşme, sıcak, ıslak ve derin. Sadece bu umutsuz, içgüdüsel yakınlaşma ihtiyacı, mümkün olan her şekilde.

Hiçbir uyarı olmadan vücudu eğildi ve gerildi. Kriz patlak verdiğinde ona sarıldı ve kulağına doğru haykırdı. Mahrem kasları sıkılaştı ve sikinden aşağı sürtünme dalgaları gönderdi.

Bu sefer kendini tutmadı. Denese bile yapamazdı. Kadının zevkinin doruğuna çıktı, kadının doruk noktası onu doğrudan kendi içine çekerken çılgınca itti.

Onun içine boşaldığında, bunun kör edici hazzı daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Onu kendi dışına çıkardı. Onu garip, karanlık bir yere savurdu. Bir an için orada kayboldu, mutluluk içinde mahsur kaldı. Ama çok geçmeden, onun yatıştırıcı okşaması onu geri getirdi.

Onu her zaman karanlıktan çıkaracaktı. Nasıl yapmasın ki? Onun kalbini tutuyordu.

"Minerva." Bitkin ve titreyerek yüzünü onun boynuna gömdü. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu çok önemli bir soru. Daha önce hiçbir kadına yöneltmediğim bir soru. Cevabınız hakkında dikkatlice düşünmenizi istiyorum."

Başını salladı.

"Tüm bu çılgınlık sona erdikten ve seni sağ salim evine dönmüş gördükten sonra... sence..." Sertçe yutkundu ve bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Sana kur yapmama izin verir misin?"

Dudakları birbirinden ayrıldı. "Bana *kur* yap. Sen . . . bana *kur mu* yapmak istiyorsun?" "Evet. Hem de çok. Her şeyden çok."

"Colin, şu anda içimde olduğunun farkındasın değil mi?" "Bunun son derece farkındayım, evet."

Parmakları adamın şakaklarındaki saçları karıştırdı. "O zaman at kapıdan geçti, değil mi? Bu noktada resmi bir kur yapmanın gereksiz bir zahmet olacağını düşünmüyor musun?"

"Hiç sorun değil." Onun dudaklarındaki şaşkın kıvrımı öptü. "Ve bence bu gerçekten de gerekli. Kur yapmayı hak ediyorsun, Min. Çiçekler, piknikler, parkta yürüyüşler ve geri kalan her şey. Ve kendi adıma söylemem gerekirse, kendimi bir kez zorladığımda kur yapma konusunda oldukça başarılı olacağıma dair şüphelerim var."

"Olacağından çok eminim, ama-"

"Sezon yakında tüm hızıyla devam edecek." Yavaşça ondan uzaklaştı, sonra onu tekrar ayaklarının üzerine dikti. "Anneni seni Londra'ya göndermeye ikna edeceğim, böylece tüm *tonun* önünde sana ilgi gösterebileceğim."

"Bu skandal yolculuktan bekâr döndükten sonra bunu nasıl başarabiliriz ki? Kuzenin yardımı olsa bile dedikodular çok kötü olacaktır."

Kıkırdadı. "Bir skandal olsa ve köhne Almacks'ta kuponlarımız reddedilse bile, ne olacak ki? Başka yerlerde de hoş karşılanacağız. Balolar, opera, tiyatro, Vauxhall. Londra'nın dilinde olacağız."

"Evet, tahmin edebiliyorum. Hepsi, o garip küçük mavi çoraplarının şarabına ne kattığını ve seni bu kadar sarhoş ettiğini merak edecekler."

"Hayır. Bu şekilde konuşma." Bir parmağını çenesinin altına koydu. "Kendin hakkında kötü konuşmandan nefret ediyorum, Min. Seni aşağılamaya cüret eden herkese bedensel zarar veririm ama seni kendinden nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Bu yüzden bana bir iyilik yap ve sadece ... yapma. Tamam mı?"

"Pekala."

Alt dudağı titredi. Adam onu sevgiyle okşadı. "Seni şımartmak bana çok zevk verecek. Seni bir kraliçe gibi hissettireceğim. Seni kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Ama Colin, anlamıyor musun ..." Sevgi kahverengi gözlerini ısıttı. "Beni kazanmana gerek yok. Sana söyledim, ben seninim."

Onu kollarına aldı ve ateşe geri götürerek halının üzerine yatırdı. Geceliği buruşuk ve yırtıktı, bu yüzden gömleğini aldı ve giymesine yardım etti. Gömleği başına geçirdi, koyu renkli, güzel saçlarını yakasından tutup kaldırdı ve buklelerini yüzünün etrafına yerleştirdi. Gömleği ona çok yakışmıştı; açık yakası, bağlanmamış göğüslerini arsızca gösteriyordu. Gözleri parlıyordu ve yanaklarını güzel bir allık öpüyordu.

Tanrım, onun iyi yuvarlanmış görüntüsüne bayılıyordu. Kalbi ve beli onunla bir an önce evlenmesini ve onu burada tutmasını söylüyordu, böylece her gün bu manzaranın tadını çıkarmaya başlayabilirdi. Her gece.

Ama bu kez kararları beyninin vermesine izin verecekti. Dürtüleriyle hareket ettiğinde, en iyi niyetleri bile kötüye gidiyordu. Kulağa ne kadar cazip gelse de acele bir evlilik doğru yol değildi.

Attığı pantolonunu giydi ve ateşin önünde onunla birlikte bağdaş kurarak oturdu.

"Çok gençsin," diye başladı.

"Ben senden sadece beş yaş küçüğüm. Annem evlendiğinde o on yedi, babam ise kırk üç yaşındaydı."

"Sen gençsin," diye ısrar etti. "Ve bu hafta en hafif tabiriyle çalkantılı geçti. Sana biraz zaman vermek istiyorum, normal dünyaya döndüğünde duygularından emin olman için."

"Hislerimden eminim."

"Kur yapmayı hak ediyorsun. Hayatını birine adamadan önce seçeneklerin olduğunu bilmeyi hak ediyorsun."

Ben. Sör Alisdair Kent'e bir göz atmayı hak ediyorsunuz. O kadar da siğil olmayabilir."

Onun yüzüne dokundu. "*Seni seviyorum Colin. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek.*" "Sevgili, tatlı kızım." Onu kollarının arasına aldı ve düşüncesizce sarıldı.

Sıkı.

Seni seviyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremez.

Ah, bu cesur, kesin ifadeyi alıp gerçek olarak kavramayı nasıl da istiyordu. Onu taşla kazımayı, bedenine dövme yapmayı, bu zemine gömülü küçük mozaik karolarda hecelemeyi. Minerva'ya Göre İncil, asla şüphe edilmeyecek. Ama ondan, hayattan çok şey öğrenmişti ve onun dünyayı ne kadar az gördüğünü çok iyi biliyordu. Yorgun ruhu güvence istiyordu. En azından birkaç aylık bir güvence.

Bilimsel bir testin değerini herkesten çok onun anlaması gerekir.

"Eğer söylediklerin doğruysa ..." Karanlık, güzel gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "O zaman beklemenin bir zararı yok, değil mi?" Yanağını okşadı, gülümsemesini sağlamaya çalıştı. "Düşünmeden verilen kararlara yabancı değilim. İyi sonuçlanmıyor. Seninle evlendiğimde, bunun aceleci bir heves olmadığını herkesin bilmesini istiyorum - buna ikimiz de dahiliz -. Doğum gününden sonraya kadar beklemek istiyorum, böylece servetimin kontrolünü ele geçirmemin de bununla bir ilgisi olduğuna dair bir şüphe kalmayacak."

"Doğum gününden sonra mı? Aylarca ayrı yaşamamızı mı öneriyorsun?"

Başını salladı. "Sanırım öyle, evet."

"Peki ya geceler, Colin? Bütün o geceleri nasıl geçirmeyi planlıyorsun?"

Sertçe yutkundu. "Buna dayanabileceğimi sanmıyorum eğer ..."

Onu bir öpücükle susturdu. "Evlilik yeminleri beklemeli. Ama sana burada ve şimdi yemin ediyorum, Minerva" - elini tuttu ve kalbine bastırdı - "Yaşadığım sürece, başka bir kadının kollarında bir gece bile geçirmeyeceğim. Seni beklemenin hoş olacağını iddia edemem, ama üstesinden geleceğim. Eğer sen karanlığın ucundaki sıcak, sevimli ışık olursan, karanlığa dayanmak çok daha kolay olacak."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Ama hayatında yaptığı onca şey arasında buna dikkat etmesi ve doğru yapması gerekiyordu. Bu bir deniz salyangozu hızında hareket etmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Merak etme," dedi. "Bu ideal, göreceksin. Biz her şeyi tersten yaparız. Biz böyleyiz. Kaçarak başladık. Ondan sonra seviştik. Sonra, kur yapma aşamasına geçeceğiz. Yaşlı ve gümüş olduğumuzda-

belki de sonunda flört etmeye başlarız. Yulaf lapası içerken birbirimize sevgiyle bakarız. Yarı yaşımızdaki çiftleri kıskandıracağız."

Gülümsedi. "Oh, Colin. Eğer beni şu *anda* görebilselerdi, İngiltere'deki tüm kadınlar beni kıskanırdı."

"İskoçya'da da birkaç tane var. Unutuyorsun, ben sınıra çok yakın bir yerde büyüdüm."

Bu yorumu hafifçe yapmıştı, ama önemi iliklerine kadar heyecanla titremesine neden oldu.

İskoçya.

Colin'deki değişim hemen oldu. Minerva onun yüzündeki ifadenin bir anda sıcak bir şefkatten soğuk bir kararlılığa dönüşmesini izledi.

Eski haline döndürmek umuduyla göğsüne nazlı, şehvetli bir dokunuş yaptı.

İşe yaramadı.

Ayağa kalkarak ona elini uzattı. "Gel, şimdi. Çabuk ol." "Ne? Neden?"

"Yukarı çıkarken açıklarım. Kaybedecek zamanımız yok."

Şaşkınlıkla onun elini kabul etti. Adam onun kalkmasına yardım etti, sonra da atılmış giysilerini topladı. "Şimdiye kadar odalarınız hazırlanmış olur. Sandıklarınızı yoldan getirmiş olacaklar. Sizi odanıza götüreceğim, sonra da yıkanmanıza ve giyinmenize yardım etmesi için bir hizmetçi göndereceğim."

"Gecenin bir yarısı mı?"

Açık pencereden dışarı baktı. "Yakında şafak sökecek."

Colin bir elini Minerva'nın sırtına koyup onu kendine çekti ve odadan çıkarıp büyük, geniş merdivenlere götürdü. Merdivenleri hızla çıkarken Minerva, İngiltere'nin en görkemli, en tarihi malikânelerinden birinde Colin'in çim gömleğinden başka bir şey giymeden çıplak ayakla dolaştığı gerçeğini fazla düşünmemeye çalıştı. Skandalın ta kendisiydi.

Ama sonra... bir gün bu evin hanımı olacaktı. Belki de. Kur yapmanın sorunsuz geçtiğini varsayarsak.

Tanrım, kafası çok karışık.

"Peki ben banyo yaparken ve giyinirken sen nerede olacaksın?"

"Ben de aynısını yapacağım," dedi. "Yıkanacağım, giyineceğim. Sonra da atlara bakacağım."

"Atlar mı?"

"Evet. Mümkün olduğunca çabuk ayrılmamız gerekecek." Durdu. "Hangi kapıydı o? ? Aha. İşte sitiniz."

Onu fildişi ve adaçayı yeşiliyle dekore edilmiş zarif bir oturma odasına götürdü. Minerva oymalı pervazları hayranlıkla seyretmek ya da seyahat yorgunu ayak parmakları pelüş halıya gömülürken keyifle i geçirmek için zar zor bir bakış atabildi.

"Colin, buraya daha yeni geldik. Günlerdir neredeyse hiç uyumadık. Tekrar yola çıkmadan önce en azından dinlenemez miyiz? Burası hayatımda gördüğüm en güzel oda."

"Bunun içinde çok güzel görünüyorsun." Onu halının ortasında ayakta bırakarak odanın içinde bir daire çizdi. nce perdeleri geri çekti. Tavandan tabana pencerelerden gümüş bir şafak parıltısı süzülüyordu. "Soyunma odanız burada," dedi açık bir kapıyı göstererek. "Yatak odan da şurada. Umarım bir dahaki gelişimizde keşfetmek için daha fazla vaktin olur." Kapalı kapıları işaret ederek geçti. "Banyo. Dolap."

Gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı. "Colin. Beni nereye götürmek istiyorsun?"

"İskoçya'ya. Sempozyuma."

"Ama artık çok geç. Sempozyum bugün."

"Biliyorum. Bu yüzden acele etmeliyiz. Geç kalacağız. Elden bir şey gelmez." "Nasıl varacağız ki? Artık otobüs yok, Colin. Varamayız."

Dün gece post-chaise'de ne kadar mutsuz olduğunu biliyordu. Ona bunu bir daha asla yaşatmayacaktı.

"Bir planım var," dedi. "Göreceksin."

"Ama Francine-"

"Hâlâ var. Alçı olsun ya da olmasın. Onun ayak izi var. Dünyada izini bıraktı." Yaklaştı ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Sen de yle Min. Belki elinde kanıt olmadan dl alamayabilirsin. Ama orada olacaksın ve iz bırakacaksın."

Ne diyeceğini bilemedi.

Banyo odasının kapısında bir hizmetçi belirdi. Boğazını temizledi ve reverans yaptı. "Leydim, banyonuz hazır."

Colin başını sallayarak hizmetçiyi kovdu.

Minerva'nın ellerini sıktı. "Buraya kadar geldik. Artık pes etmiyoruz. Bu bizim geleceğimizin hikayesi - arkadaşlarımıza anlatacağımız hikaye

ve akşam yemeği misafirleri ve çocuklar ve torunlar- ve hikaye yenilgiyle bitmiyor. Zaferle sona erer. *Sizin zaferinizle.*"

Ellerini dudaklarına götürdü. Önce birini, sonra diğerini öptü. Kızın içi eridi.

"Seni oraya götüreceğim konusunda bana güven," dedi. "Ve sonra beni gururlandır."

"Bu mu?" Bir saat sonra Minerva Riverchase'in ön merdivenlerinde durmuş, koyu yeşil dimi kumaştan yapılmış, kalan en iyi seyahat kıyafetini giymişti. Pek öyle hissetmese de iyimser göründüğünü umuyordu. "Edinburgh'a *bununla* mı gidiyoruz?"

Puslu şafağa baktı. Yolda, hayatında gördüğü en yüksek basamaklı, en zengin döşemeli ve gail boyalı fayton duruyordu. Biri sürücü, biri yolcu olmak üzere sadece iki kişinin oturabileceği şekilde inşa edilmiş dar koltuk yerden en az bir metre yükseklikte olmalıydı. Küçük spor araba, Minerva'nın hayal edebileceği en iyi, en mükemmel şekilde eşleşmiş iki siyah sıcakkanlıya bağlıydı. Binek hayvanından çok yarış atına benziyorlardı.

"Bu güvenli olamaz," dedi.

"Bu tam olarak bir aile modeli değil."

"Karanlıkta parlayacağız." Güneşin ilk ışıkları nergis sarısı cilaya vurduğunda yüzünü buruşturdu.

"Gösterişli, cafcıflı ve pervasız, evet." Colin bir parça deri raptiyeyi çekiştirerek sağlamlığını test etti. "Ama İngiltere'de sahip olunabilecek en hızlı ulaşım aracı. Birkaç yıl önce bir iskambil oyununda kazanmıştım."

"Sen *kazandın*. Ama nasıl *kullanılacağını* biliyor musun?" Omuz silkti ve gülümsedi.

"Öğreneceğiz."

Minerva faytona yaklaşırken azımsanmayacak derecede korkuyordu. Ama cesur olmaya kararlı bir şekilde sinirlerini bastırdı. Colin ona olan tüm inancını ortaya koyuyordu. Buna değmesini sağlamak zorundaydı.

Bir seyisin yardımıyla koltuğa tırmanmayı başardı. Ekip sabırsızlıkla dans ediyor ve fayton yayları üzerinde sallanıyordu. Minerva'nın başı döndü.

Aşağı bakma, dedi kendi kendine.

Tabii ki, bir sonraki anda aşağı baktı. Böyle yasaklar hiç işe yarar mıydı?

Kendini koltuğa atan Colin onun yanına indi. Şapkasının kenarını indirdi ve dizginleri topladı. "Yetmiş üç mil. Edinburgh'a olan mesafe bu. Hava böyle giderse, bu faytonla saatte on iki mil rahatlıkla gidebiliriz. Basarsam on beş. Şansımız varsa öğlene varırız. Bunu yapabiliriz, Min. Gerçekten yapabiliriz."

Başını salladı. "Öyle..." Kolunu Colin'in kolunun arasından geçirirken zorlukla yutkundu. "Colin, bu şeyi nasıl kullanacağını biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedi. "Bana bunu sorup duruyorsun." "Cevap vermeyi reddediyorsun."

Bakışlarını yola çevirdi ve dizginleri oynatarak ekibi yürüyüşe geçirdi. "Arabalara *binmeyi* sevmiyorum. *Araba sürmek* farklı bir konu."

Yolun dönemecini döndüklerinde Colin dizginleri kırdı ve atlara başlarını vererek onları dörtnala koşturmaya teşvik etti.

Dörtnala gitmediler. *Uçtular.*

"Oh!" Rüzgâr onun irkilerek attığı kahkahayı alıp Riverchase'in geniş arazisine savurdu.

Kurşun böyle hissettiriyor olmalı.

Bu iki görkemli, zarif hayvandan güç alan fayton, meleklerin ilahi arabası gibi düz çakıllı yolda hızla ilerliyordu. Koltuk o kadar hafif yaylıydı ki Minerva yoldaki çukurları neredeyse hiç hissetmiyordu.

Yolun sonuna geldiklerinde Colin ekibi yavaşlattı ve onları ana yola doğru beceriyle ve kolaylıkla yönlendirdi. Sanki elinde dizginlerle doğmuş gibi görünüyordu.

Daha yakına eğildi, rüzgârın ve toynak seslerinin gürültüsü arasında bağırmak zorunda kaldı. "Alaycı adam. Nasıl sürüleceğini biliyorsun."

"Four-in-Hand Club!" diye seslendi ve ona sinsice göz kırptı. "Şehirde çok popüler."

Minerva gülerek bir elini kaputunun üzerine koydu, rüzgârın ve hızın etkisiyle şikâyet edemeyecek kadar neşeliydi. Evet, elbette. Serseri onu kabul eden her kulübe üyeydi. Centilmenler kulübü, boks kulübü, kumar kulübü, maceracılar kulübü. Neden bir sürüş kulübü de olmasın?

Londra'daki hayatı buydu. Tüm o kulüpler. Bütün o arkadaşlar. Tüm o ışıltılı, zengin eğlenceler.

Bütün o *kadınlar.*

Kuzeye doğru hızla ilerlerken, zihni faytonun tekerleklerinden daha hızlı dönüyordu.

Halka açık bir flört önerisi onu heyecanlandırmıştı. Gösterişli, yakışıklı Lord Payne'in kolunda balolara ve operalara katılmak mı? Sadece bu düşünce bile kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. Ve ona değer verdiğini söylediğinde ona inanmıştı. Bu konuda yalan söylemezdi.

Senin için İskoçya'ya son sürat gidiyor, dedi kendi kendine. Tabii ki umurunda.

Daha birkaç gün önce bir öğleden sonrasını bir kulübenin çatısını örmeye adanmıştı. Kendini güç, coşku ve iyi bir mizahla bu önemsiz işe vermişti. Ama hayatının geri kalanını bu işi yaparak geçirmeye söz vermemişti. Minerva'ya olan ani bağlılığı sadece olağanüstü koşulların bir ürünü müydü?

Ve eğer kadın onun bağlılığından şüphe ediyorsa, belki o da kadının sevgisinden şüphe ediyordu.

Ya da belki sadece *ondan* şüphe ediyordu. Belki de onun uygun bir Vikontes olabileceğinden şüphe ediyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Tanrı aşkına, o muazzam, güzel evi ve mülkü düşünün. Minerva'nın onun metresi olabileceğini kim düşünebilirdi ki? Misafir odasını çoktan darmadağın etmiş ve girişteki halının üzerine yağmur suyu damlatmıştı. Hizmetçiler ondan nefret ederdi.

Yüzlerce ayrı şey için endişelenmekten kendini alamıyordu. Colin de endişelenmiş olmalıydı. Kararsızlığını itiraf etmişti. Bu yüzden beklemek istiyordu.

Beklemek akıllıcaydı, diye düşündü. Nişanı geciktirmek mantıklı ve ihtiyatlı bir hareketti.

Peki bu onu neden korkutuyordu?

At değiştirmek ve serinlemek için üç kez durdular, her seferinde mümkün olan ilk anda aceleyle yola geri döndüler. Yemyeşil ve yemyeşil kıvrımlı bir manzara akıp gidiyordu. Yatan bir tanrıça, kış uykusundan uyanıyordu.

Buna karşın rüzgâr soğuk ve acımasız bir cadıydı.

Minerva ısınmak için dokuma bir halının altına sokuldu, ama soğuk onu da pençeledi. Yol düzleştğinde ve dizginleri biraz gevşetebildiğinde, Colin onu yanına çekti ve kolunu omuzlarına koydu. Colin'in yanına sokuldu, onun tanıdık sıcaklığı ve kokusuyla kendini rahatlattı. Eldivenli ellerinin takımı tahrik edici, kendinden emin hareketlerle yönlendirmesini izliyordu.

Bir kolunu onun beline doladı ve ona sıkıca sarıldı. Bugün ya da yarın ne olacağı önemli değildi. Bu -sadece *bu*- her şeye değirdi.

Öğle güneşi tam tepeye ulaştığında Edinburgh'a yaklaşmışlardı. "Neredeyse vardık," dedi, sormak için durduktan sonra koltuğa geri tırmanırken

bir tüccarın talimatları. "Büyük an için hazır mısınız?" "I . . ."

Bilmiyorum, bilmiyorum. Kadın olduğumu bilmiyorlar. Bütün notlarımı ve eskizlerimi kaybettim. Kanıt olmadan Francine konusunda bana inanmazlar. Ve bir sabahta yetmiş mil yol aldıktan sonra, saçlarım tam bir korku olmalı.

Hepsi gülecek. Oh Tanrım. Hepsinin güleceğini biliyorum.

Dehşet içini düğümlemişti. Ama korkularına ses vermeyi reddetti.

Colin'e bir daha kendisi hakkında kötü konuşmayacağına dair söz vermişti. "Ben de öyle düşünüyorum. Eğer benimle olursan, her şeye hazırım."

Atları sokağın tam ortasında durdurdu. "Geldik mi?" diye sordu etrafına bakınarak.

"Pek sayılmaz." Eldivenli tek bir parmak ucuyla kızın yüzünü kendi yüzüne çevirdi. "Ama bunu Kraliyet Jeoloji Derneği'nin kapısının eşiğinde yapmamam gerektiğini düşündüm."

Başını eğdi ve onu öptü. Tam orada, sokakta ve böylesine tatlı, şefkatli bir tutkuyla, tüm endişeleri geri çekildi, kalbindeki kabaran duygu tarafından bir kenara itildi.

"Daha iyi misin?" diye sordu dizginleri toplayarak.

Başını salladı, kendine güveninin yerine geldiğini hissetti. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

Kalabalık, Arnavut kaldırımlı sokaklarda birkaç dakika daha yolculuk ettikten sonra Colin ekibi görkemli bir tuğla yapının önünde durdurdu. Kızın inmesine yardım etmek için faytonun etrafında dönmeden önce dizginleri ve bir bozuk parayı bekleyen bir çocuğa attı.

"Acele et. Modaya uygun şekilde geç bir giriş yapmak için tam zamanında geldiniz."

Kol kola girerek merdivenleri hızla çıktılar. Minerva eteklerine takılmamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki kapıcıyı ya da herhangi birini fark etmedi.

Ta ki derinden gelen bir ses onları durma noktasına getirene kadar.

"Özür dilerim. Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

Otuzbirinci Bölüm

Minerva irkildi. Bu kadar basit olamayacağını bilmeliydi.

"Jeoloji sempozyumu için buradayız," dedi Colin ona. "Ve bir seyahat kazası nedeniyle geç kalıyoruz. Bu yüzden lütfen kenara çekilirseniz ..."

Sakallı adam dimdik durdu. Yazı tahtasına tutturulmuş bir kâğıda vurdu. "Özür dilerim efendim. Ancak giriş sadece Dernek üyeleri içindir."

"Ben bir üyeyim." Minerva öne çıktı. "Ben Cemiyet'in bir üyesiyim. Adım M. R. Highwood. Listenizde olmalı."

"Sen mi?" Gri sakalının ardındaki adam uygunsuz bir kırmızı tonunda kızardı. "M. R. Highwood olduğunuzu mu iddia ediyorsunuz?"

"Bunu iddia etmekten daha fazlasını yapardım. Ben Bayan Minerva Rose Highwood. Bu ismin size yabancı geldiğine inanamıyorum. Bulgularım son on yedi ay içinde *Kraliyet Jeoloji Dergisi*'nin en az beş sayısında yayımlandı."

"Gerçekten mi, Min?" Colin'in eli Min'in sırtının alt kısmına dokundu.

"Beş kez mi?"

Bu harika, sevgilim. Çok gurur duydum."

Biraz kızardı. En azından *biri* onun başarısını takdir etmişti. Fevkalade yakışıklı, nazik, zeki ve her şeye rağmen sözde ona sadık biri.

Bu kendini beğenmiş hödük önünde durmuş, aptal listesini sallıyordu... Onu korkutamazdı. Artık korkutamaz.

"Madam, bir yanlış anlaşılma olmalı. Bu cemiyetin üyelerinin hepsi beyefendidir."

"Kesinlikle bir yanlış anlaşılma var," dedi, şimdi sabırla gülümseyerek, "ama yanlış anlaşılma benim değil. Son iki yıldır,

Bu örgütün tam üyesi olarak aidatlarımı ödedim, bulgularımı sundum ve yazılı yazışmalarda bulundum. Hiçbir zaman erkek olduğumu iddia etmedim. Eğer üyeler aksi yönde yanlış bir varsayımda bulunduyorsa, bunun sorumlusu ben olamam. Şimdi lütfen içeri girmeme izin verir misiniz? Sunmam gereken bir bildiri var."

"Hiç sanmıyorum." Doğruldu ve Colin'e döndü. "Buna izin veremeyiz. Eğer elinde bir şey yoksa-"

"Affedersiniz, neden onunla konuşuyorsunuz?" Minerva araya girdi. "Tam burada duruyorum ve kendi adıma konuşabilirim."

Adam derin bir iç çekti. "Sevgili kızım, ben-"

"Ben bir kız değilim. Sizin için 'sevgili' de değilim, tabii-" Yüce Tanrım, bu kırmızı suratlı ukalanın Sör Alisdair olmamasını umuyordu. Sör Alisdair bundan çok daha makul görünüyordu. "Dinleyin, Bay? "

"Barrington."

"Bay Barrington." Rahatlayarak gülümsedi. "Sempozyumda bulgularımı sunmak için buradayım. Topluluğun saygın bir üyesiyim, etkileyici bir akademik geçmişe sahibim ve bu bildirilere katkıda bulunacak değerli bir şeyim var. Ayrıca bir kadını. Taşlar hakkında çok şey bilen bir kadını. Bununla ilgilenecek taşları bulmanızı öneririm."

Colin onun yanında kahkahalara boğuldu. "Aferin aşkım.

Bravo." "Teşekkür ederim."

Bay Barrington kesinlikle daha az eğlenmiş görünüyordu. "Bu sempozyum Kraliyet Jeoloji Derneği üyeleri ve onların misafirleriyle sınırlıdır. Ve üyelik beyefendilerle sınırlı olduğu için bu kapı size kapalı."

"Gel bakalım." Colin araya girdi. Kadın onun en buyurgan ve efendi tonunu takındığını fark etti. "Bunu başka bir şekilde halledebiliriz, elbette. Kulüplere katılmayı oldukça severim. Şimdi, bir erkek Cemiyetinize üye olmak için ne yapmalı?"

"Uzun bir başvuru süreci var. Araştırma ilgi alanlarının ve ilgili yayınların kişisel bir beyanını içeren bir soruşturma mektubu yapılmalıdır. Referanslar sağlanmalıdır - en az üç ve en fazla -"

"Evet, evet. İşte başvurum, eğer dikte etme nezaketini gösterirseniz. Ben Colin Frederick Sandhurst, Vikont Payne. Jeolojik çıkarlarıma gelince, arazimin tüm dünyadaki en büyük kullanılabilir granit damarının üzerinde oturduğu söylendi.

Northumberland. Referans olarak kuzenim Rycliff Kontu Lord General Victor Bramwell'in adını veriyorum. İkincisi, sevgili dostum Halford Dükü. Ve üçüncü olarak . . ."

Minerva boğazını temizledi. "Öhöm."

"Üçüncüsü, M. R. Highwood," diye bitirdi

Colin. "Efendim, ben-"

"Ah." Colin bir parmağını kaldırdı. "Sanırım bu sizin için 'lordum' demek."

"Lordum, eminim ki Cemiyet, lord hazretlerinin ilgisinden onur duymuştur.

Ancak . . ."

"Normal aidat yerine ve hızlandırılmış başvuru sürecimin bir imtiyazı olarak, yıllık ... diyelim ki bin sterlinlik bir sürekli abonelik sözü vermeye hazır olduğumu söylemiş miydim?"

Bay Barrington ele geçirdi.

"Oh, çok iyi. Sıkı pazarlık yapıyorsun, Barrington. Üç olsun." Sessizlik karşısında genişçe gülümsedi. "Pekâlâ. Artık her şey hallolduğuna göre, sempozyuma katılacağım. Bayan Highwood misafirim olarak gelecek."

"Ama lordum, evli olmayan kadınlar konuk olarak katılamaz. Bu uygun değil."

"Ammonitler aşkına, dostum! Bu çok aptalca. Dernek neden evlenmemiş kadınları toprağın bileşimiyle ilgili kemik kurusu derslerden koruma ihtiyacı duysun ki? Üyeleriniz kendilerini hiçbir narin genç kızın güvende olamayacağı bir tür tozlu çılgınlığın içinde mi buluyor?"

Bay Barrington ceketini çekiştirdi. "Bazen tartışmalar hararetleniyor."

Colin ona döndü. "Min, ona vurabilir miyim?"

"Bence bu kötü bir fikir."

"Onu keskin bir şeyle ezmek mi?"

"Muhtemelen daha kötü bir fikir."

"O zaman bundan kaçış yok." İç çekti.

"Biliyorum. Sadece içeri girip benim için sunum yapman gerekecek."

"Ne? Hayır." Başını salladı. "Hayır, bunu yapamam."

"Elbette okuyabilirsin. Beni defalarca okurken dinledin. Çok sayıda çok heceli kelime içerdiğini biliyorum ama bu zorluğun üstesinden geleceksin."

"Minerva, bunlar senin bulguların. Bunlar senin akranların. Bu senin anın olmalı."

"Evet, ama ..." Gözlerinin kenarları yaşlarla doldu ve sabırsızlıkla onları geri kırıştırdı. "Beni içeri almıyorlar."

"Evli *olmayan* bayanları içeri almazlar. O yüzden evlen benimle. Hemen burada ve şimdi."

Şok olmuş bir halde ona baktı. Adamın Bristol elması gözleri parlıyordu, parlak ve içtendi. "Evlenmek mi? Ama biz ... biz mümkün değil-"

Onun ellerini tuttu. "Burası İskoçya, Minerva. Ruhsata ya da kiliseye ihtiyacımız yok. Sadece tanıklara ihtiyacımız var. Barrington burada bir tane olarak hizmet edebilir ve -"

Döndü, tam o sırada başka bir adam kapıyı açtı ve onlara katıldı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu yeni gelen derin ve ciddi bir sesle.

Minerva'nın gözleri onu çizmelerinden tacına kadar taradı. Uzun boylu, yakışıklı ve ... şey, biraz daha uzun boylu ve yakışıklıydı. Kapıda silüetini gördüğümüz adam oldukça güzel bir figürdü.

"Barrington, kim bu insanlar?" diye sordu.

"Oh, güzel," dedi Colin. "Bu yakışıklı adam ikinci tanışımız olabilir. Elimizde Bay Barrington var, bir de" -yeni gelenin omzuna vurdu- "Bay? "

Adam Colin'in bu küstah hareketi karşısında gözlerini kırıştırdı. "Ben Sör Alisdair Kent."

Minerva şaşkın kahkahasının üzerine bir elini kapattı.

"Doğru." Colin'in eli Sör Alisdair'in omzuna iki yavaş ve ağır vuruş yaptı, bir yandan da adamı geniş bir bakışla süzüyordu. "Doğru. Öyle olmalısın." İç geçirdi ve Minerva'ya döndü. "Muhtemelen burada kenara çekilip ikinizin daha yakından tanışmasına izin vermeliyim-"

Hayır! Hayır!

"Ama yapmayacağım," diye bitirdi.

Kalbi yerinden fırladı. Şükürler olsun.

Eldivenli ellerini iki elinin arasına aldı ve derin derin gözlerinin içine baktı.

"Minerva, seni seviyorum. Bunu sana daha iyi bir zamanda söylemek için bekliyordum. Daha romantik bir zamanda ve yerde." Etraflarına bir bakış fırlattı. "Ama şimdi ve burada söylemek zorundayım."

"Burası iyi," diye idare etti. "Şimdi iyi."

Onun ellerini sıktı. "Seni seviyorum. Zeki, sadık, meraklı ve nazik olmanı seviyorum. Çoğu zaman korkusuz, cesur ve güçlü olmanı seviyorum - ama bazen öyle olmamanı da seviyorum, çünkü o zaman senin için güçlü olabiliyorum. Sana her şeyi anlatabilmeyi seviyorum. Ne olursa olsun. Ve ben

Her zaman söyleyecek şaşırtıcı bir şeyin olmasını seviyorum. Her şeyi doğru isimleriyle çağırmanı seviyorum. Bir memeye meme ya da bir sik demekten korkmaman-"

"Özür dilerim," diye araya girdi Sir Alisdair, "ama Tanrı aşkına siz neden bahsediyorsunuz?"

Minerva gülmekten kendini alamadı.

"Sakıncası var mı?" Colin adama sinirli bir şekilde konuştu. "Bu kadına aylarca nazik bir kur yapma sözü verdim ve Cemiyetiniz ve onun anlamsız, arkaik kuralları sayesinde hepsini beş dakikaya sıkıştırmak zorundayım. En azından sözümü kesmeyebilirsiniz."

Sör Alisdair doğrudan Minerva ile konuştu. "Bu adam sizi taciz mi ediyor, Bayan

... "Durakladı. "*Bayan* Highwood mu?"

"Evet," dedi nazikçe. "Evet, ben *Bayan* Highwood. Karışıklık için özür dilerim. Ve eğer sizi hayal kırıklığına uğrattıysam çok özür dilerim."

Adam onu bir aşağı bir yukarı süzerken ağzı bir karış açıldı. "Sadece sürpriz, Bayan Highwood. Sadece sürpriz."

"Evet, evet. O çok şaşırtıcı bir kadın." Colin boğazını temizledi. "Bir kez daha, dostum. Sakıncası var mı?"

Minerva gülümseyerek Colin'i birkaç adım ö t e y e çekti. "Boş ver onu. Devam edin."

Biraz yalnız kaldıklarında gözleri yumuşadı. "Dediğim gibi, tatlım. Her şeyi doğru isimleriyle çağırmana bayılıyorum. Bir memeye meme, bir alete de alet diyecek kadar cesur olman. Ama en çok da benimle geçirdiğin bu çılgın, pervasız haftadan sonra bile -kalbin, itibarın ve geleceğin tehlikedeyken bile- aşka aşk diyecek kadar cesur olmanı seviyorum." Elleri kızın yüzünü çerçeveledi. "Çünkü bu tam olarak böyle bir şey. Seni seviyorum, Minerva." Sanki hayatının bilimsel keşfini ortaya çıkarmış gibi gözlerinde coşkulu bir sevinç ifadesi belirdi. "Biz birbirimizi seviyoruz."

Boğazında bir düğüm oluştu. "Evet. Var."

"Hayatımızın geri kalanında seninle olmak istiyorum." "Ben de bunu istiyorum."

"O zaman burada." Kadının ellerini serbest bıraktı. Eldivenini dişlerinin arasında yakalayarak çekiştirdi ve sonra tamamen attı. Parmakları küçük parmağındaki mühür yüzüğe gitti ve onu ileri geri çevirdi. Ve ileri geri. Yüzünü buruşturdu. "Bu biraz zaman alabilir."

"Colin, gerçekten. Yapmak zorunda değilsin-"

"Neredeyse oldu," dedi dişlerini sıkarak. Yüzü kıpkırmızıydı ve çabalamaktan buruşmuştu. "Bekle . . . bekle . . ."

Arkasını döndü ve çömeldi, hâlâ yüzüğü çekiştiriyordu. Minerva onun için endişelenmeye başladı.

"İşte." Nefes nefese kalmış ve zafer kazanmış bir ifadeyle yüzüğü kızın incelemesi için havaya kaldırdı. "Bu yüzüğü çocukluğumdan beri hiç çıkarmadım. Elbette babamındı ve onun ölümünden sonra bana geldi. Başparmağımdaydı, sonra her parmağıma doğru ilerledi. Son parmağımdaydı o kadar uzun süre kaldı ki, neredeyse benim bir parçam oldu. Ama şimdi onu senin takmanı istiyorum."

"Oh, yapamam."

"Hayır, yapmalısın." Elini avuç içine doğru çevirdi ve yüzüğü içine bıraktı. "Bu benim en değerli varlığım, Min. Onu takmalısın. Böylece benim için en değerli iki şeyin aynı yerde olduğunu her zaman bileceğim. Gerçekten çok yardımcı olacak. Çok kullanışlı."

Yüzüğe baktı. Sonra ona baktı, duygudan nefesi kesilmişti. "Değil mi-

" Boğazını temizledi. "Benimle evlenmek istemedin mi?"

"Elbette istiyorum," diye aceleyle onu temin etti. "Elbette seninle evlenmek istiyorum. Ama beklemek, yavaş ilerlemek istediğini sanıyordum. Düzgün bir kur yapmak. Bu senin için çok önemli görünüyordu."

"Bu" -kapıyı ve içeride devam eden sempozyumu işaret etti- "senin için önemli. Bu da benim için her şey demek."

Sersemlemiş bir halde, adamın tek dizinin üzerine çöküşünü izledi.

"Seni seviyorum, Minerva. Sonsuza dek benimle kal. Seni her zaman beslememe izin ver. Sana benim demenin sonsuz mutluluğunu yaşat bana." Mühürlü yüzüğü kızın eldivenli parmağına taktı. "Ama benimle bugün evlen. Böylece seni tüm dünyayla paylaşabilirim."

Ona baktı, kalbi sevgiyle kabarmıştı ve zihni dünyanın daha iyi bir adam göremeyeceğine karar verdi.

Tam burada, bu basamaklarda edilen birkaç aceleci yeminle, Colin'e tüm hayallerini gerçekleştirmeyi teklif etti. O da Colin'in tüm hayallerini gerçekleştirebilirdi. Sonsuza dek. "Evet, kızım?" Arkalarında Bay

Barrington tahtasına vurdu. "Sen

"Bu adamla evlenmeyi düşünüyor musun, düşünmüyor musun?"

Bölüm Otuz İki

"Bugün biraz dantel ilginizi çekebilir mi Bayan Taylor?" Kate All Things mağazasına girdiğinde Sally Bright tezgâhın arkasında doğruldu. Sarı saçlı genç kadın okumakta olduğu gazeteyi bir kenara bıraktı. "Ya da yeni bir kurdele, belki?"

Kate gülümseyerek başını salladı. "Sadece biraz mürekkep. Bugün yeni dantel ya da kurdeleler için bir nedenim yok."

"Emin misiniz?" Sally tezgâha bir şişe mürekkep bıraktı. "Ben öyle duymadım."

Kızın sesindeki sinsî nota Kate'in dikkat kesilmesini sağladı. "Ne duydun?"

Sally masummuş gibi davrandı. "Sadece geçen gün birinin Rycliff Kalesi'ne gittiğini söyledi. Tek başına."

Kate yanaklarının ısındığını hissetti. Bu da onu rahatsız ediyordu, çünkü utanacağı ya da mahcup olacağı hiçbir şey yoktu. "Evet, kaleye kadar yürüdüm. Onbaşı Thorne ile konuşmam gerekiyordu. Çözmemiz gereken bir anlaşmazlık vardı."

"Ah." Sally'nin kaşları çatıldı. "Çözülmesi gereken bir anlaşmazlık. Kulağa çok uygun geliyor."

"Uygunsuz değildi, eğer ima ettiğiniz buysa."

Kate adama çalıGırken rastladığı gerçeğinden bahsetmeyi reddetti. Yarı giyinikti, terden sıırsıklam olmuştu. Tüm o bronz ten sert, kaslı bir vücudun üzerine gerilmişti... geniş omuzlu silueti şimdi hafızasına kazınmıştı. Sanki doğrudan güneşe bakmış ve bu izlenim retinasında kalmış gibiydi.

"Sadece takılıyorum Bayan Taylor. Aranızda kötü bir şey olmadığını biliyorum. Ama dikkatli olun. Etrafta yanlış bir fikrin dolaşmasını istemezsiniz. Yoksa başınıza bir sürü küçük aksilik gelebilir. Şekerliğinize tuz girecek, paçaları kıvrılmış eteklerinizde iğneler kalacak ve daha neler neler."

Kate kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

"Kıskançlık. Köydeki kadınların yarısı senin kötülüğünü isteyecek." "Beni kıskanırlar mı? Neden?"

"Cor, gerçekten bilmiyorsun." Sally vitrindeki mücevher parçalarını düzeltti. "Lord Rycliff'in partisi geçen yaz köye girdiği andan itibaren, Kraliçe'nin Ruby'sindeki tüm hanımların gözlerinin Lord Payne'de olduğunu biliyorum. Gösterişli, yakışıklı, çekici. Hangi centilmen kadın ondan hoşlanmaz ki? Ama bu köyde başka kadınlar da var Bayan Taylor. Hizmetçi kızlar, denizci dulları, hizmetçi kadınlar... Bir Vikont'un hayalini kurmaya zahmet etmeyecek kadınlar. Hepsi de Onbaşı Thorne'u yakalamak için birbiriyle yarışıyor."

"Gerçekten mi? Ama . . ." Kate boynunu rahatsız eden bir sivrisineği tokatladı. "Ama o çok büyük. Ve kaba. Ve kaba saba."

"Aynen öyle." Sally ona bilmiş bir gülümseme verdi. Kate bunu merak etti.

"Şimdiye kadar hepsi boşa çıktı. Köyün her yerinde ona tuzaklar kuruldu ama o hepsinden kaçtı. Söylentiye göre, bir sonraki kasabada dul bir kadınla 'anlaşma' yapmış. Ne demek istediğimi anladıysanız, ayda bir ya da iki kez onu nazıkçe ziyarete gidiyormuş."

Kate, Sally'nin ne demek istediğini anladı. Ve bu onun birdenbire, anlaşılmaz bir Gekilde midesini bulandırdı. Doğal olarak Onbaşı Thorne istediği kiGiyle istediği Geyi yapma hakkına sahipti. Sadece bunu bilmek hoşuna gitmiyordu.

Hayal etmekten çok daha az.

Kendi kendine zihinsel bir sarsıntı geçirdi.

"Pekâlâ, Spindle Cove'daki kadınların kıskanacak hiçbir şeyleri olmadığını yayabilirsin" -ve Sally'nin bunu yapacağını biliyordu-. Onbaşı Thorne ile aramda kesinlikle hiçbir şey yok. Benim tarafımda kibar bir tanışıklıktan başka bir şey yok, onun tarafında ise kesinlikle sevgi yok. Adam benim varlığıma zar zor tahammül ediyor."

Thorne o gün Kate'in gittiğini görmek için çok hevesliydi. Konuşmaları sona erdiğinde onu kale kapısına kadar geçirirken hareketlerindeki sabırsızlığı hatırladı. Belli ki kuyu kazmak daha eğlenceliydi.

Sally omuz silkti ve tezgâhın arkasındaki rafların üzerindeki toz bezini sildi. "Asla bilemezsiniz Bayan Taylor. Kimse Bayan Minerva ile Lord Payne arasında bir şey olduğunu da düşünmedi. Bir de şunlara bakın."

"Bu tamamen farklı."

"Nasıl?"

"Bu . . . sadece öyle." Kate toynak sesleri ve yaklaşan araba tekerleklerinin gürültüsüyle kurtuldu.

Akrobatik bir manevrayla Sally bir eliyle rafı kavradı ve ağırlığını diğer tarafa vererek boynunu büküp dükkânın ön camından dışarı baktı. Göz ucuyla bakmayı başardıktan sonra elindeki toz bezini bıraktı.

"Bir dakika, Bayan Taylor. Posta geldi. Onu karşılamak zorundayım, yoksa çok kızacaklar. Şu posta arabası şoförleri çok huysuzlar. Yavaşlamayı bile sevmezler."

Sally postayı toplarken, Kate de mürekkebin parasını ödemek için bozuk para aradı. O kadar çok bozuk para kalmamıştı. Bir tatil köyünde müzik öğretmenliği yapan biri için kış ve ilkbaharın ilk ayları zayıf mevsimlerdi. Sürekli tutumluluk göstermek zorundaydı.

Sally kapıdan geri döndüğünde, "Yarım kron bozukluğun var mı?" diye sordu.

"Bir dakika. . ." Genç kadın küçük zarf ve mektup destesini karıştırdı. Bir mektubu yakaladı ve yığından ayırdı. "Cor. İşte burada."

"Burada ne var?"

"Bayan Minerva'dan bir mektup."

Kate'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bütün köy Minerva'dan gelecek haberi bekliyordu. Hemen Sally'nin yanına koştu. "Bu onun el yazısı. Bundan eminim."

"Oh!" Sally ciyakladı. "Lord Payne'in armasıyla mühürlenmiş, bakın."

Kate parmaklarını engebeli kırmızı balmumu mührün üzerinde gezdirdi. "Gerçekten de öyle. Oh, bu harika bir haber. Bayan Highwood bunu hemen almalı. Bunu Kraliçe'nin Ruby'sinde ona götüreceğim."

Sally zarfı göğsüne bastırdı. "Kesinlikle olmaz. Kimse bunu benden alamaz. Bunu okuduğunda orada olmalıyım."

"Peki ya dükkan?"

"Bayan Taylor, bu Bright ailesi. Yarım düzine kişiyiz." Sally hızla depo kapısına gitti ve kapıdan seslendi. "Rufus, tezgâha dikkat et. On dakika içinde dönerim!"

Birlikte yeşilliklerin içinden geçip Kraliçe'nin Ruby'sinin kapısından içeri koştular. Charlotte ve Bayan Highwood'u misafir odasında buldular. İlki işlemeli bir yastık kılıfı üzerinde çalışıyordu. İkincisi ise divanda uyukluyordu.

"Bayan Highwood!" Sally seslendi.

Başhemşire bir homurtuyla uyandı. Başını aniden öyle bir çevirdi ki dantel şapkası yamuldu. "Ne oldu? Ne oldu? Kim öldürülmüş?"

"Kimse öldürülmedi," dedi Kate gülümseyerek. "Ama biri evlenmiş olabilir."

Sally mektubu yaşlı kadının eline sıkıştırdı. "Devam edin, Bayan. Highwood. Okuyun. Hepimiz öğrenmek için yanıp tutuşuyoruz."

Bayan Highwood zarfa baktı. Yüzü bembeyaz kesildi. "Aman Tanrım. Benim canım, sevgili kızım." Titreyen parmaklarıyla mührü kırdı ve mektubu açtı.

Charlotte nakışını bir kenara bıraktı ve yanına sokuldu.

Yaşlı kadın mektubu en küçük kızına doğru itti. "Al, sen oku. Gözlerim çok kötü. Ve sinirlerim ..."

Sally, Kate'in kolunu tuttu ve hepsi soluksuz bir bekleyiş içinde bekledi.

"Yüksek sesle, Bayan Charlotte," diye ısrar etti Sally. "Yüksek sesle okuyun."

"Sevgili anneciğim," diye başladı Charlotte. "Asi kızına ne olduğunu merak ediyor olmalısın. İtiraf etmeliyim ki geçtiğimiz hafta pek de planladığım gibi gelişmedi."

"Ah canım," diye mırıldandı Kate.

"Mahvoldu," dedi Bayan Highwood zayıf bir sesle. "Hepimiz mahvolduk. Biri yelpazemi getirsin. Ve biraz şarap."

Charlotte okumaya devam etti. " 'Yolun sancılarına rağmen, biz-'"

"Biz!" Sally yineledi. "Cesur olun, Bayan Highwood. 'Biz' diye yazmış!" "Şu anda Northumberland'e yerleşmiş durumdayız. "

"Northumberland." Bayan Highwood'un yanaklarına yeniden renk geldi. Divanda dimdik oturdu. "Malikânesi orada. Bir keresinde bana öyle demişti. Oh, ne

adı neydi?"

"Ve büyük bir zevkle," diye devam etti Charlotte, "size ...'dan yazıyorum." Kâğıdı indirdi ve gülümsedi. "Riverchase'deki güzel kütüphaneden."

Otuz Üçüncü Bölüm

İki hafta sonra

Sevgili kızım, Vikontes Payne,

Bugün St. Ursula'da çanlar çalıyor! Papaza öyle olması gerektiğini söyledim, ta Northumberland'da olmanızın bir önemi yok. Mektubunuzu aldığımızda ne kadar mutlu olduk. Arkadaşlarımın hep söylediği gibi, sezgilerim eşsizdir. O serseri Payne'in bir gün benim oğlum olacağını hep biliyordum. Ama onun vikontes olacağını kim tahmin edebilirdi ki! Anneni gururlandırdın, canım. Elbette balayınız için zaman ayırmalısınız, ancak Şanlı Barış kutlamaları için Kasabaya dönmeyi düşünün. Sırada Diana olmalı, biliyorsun. Yeni bağlantılarından faydalanmak için iyi bir konumda olacak. Onun geleceği için her zamankinden daha büyük umutlarım var. Sen Payne'i yakalayabiliyorsan, Diana da bir dükü yakalayabilir!

*Sevgiler, vs.
Anne*

Minerva eğlenen bir gülümsemeyle mektubu yeniden katladı ve cebine koydu.

Yolun ortasında durdu, ılık, güzel kokulu bahar sonu havasını ciğerlerine çekti ve kaputunun iplerini gevşeterek samanların

Şapkası sırtından aşağı kaydı. Sonra hafif adımlarla köyden Riverchase'e giden patikada ilerlemeye devam etti.

Bluebell'ler ince saplarında sarhoş bir şekilde sallanıyor, koparılmak için yalvarıyorlardı. Gittikçe, çuha çiçeği ve kalan birkaç nergisle birlikte onları toplamak için durdu. Tepeye tırmandığında epey bir çiçek biriktirmişti. Tepenin zirvesine yaklaştığında yüzünde bir gülümseme belirdi. Tanıdık granit cepheyi görmeyi beklerken sevinçten içi ısındı.

Ama tepeyi tırmanırken ilk gördüğü Riverchase değildi. Aynı yoldan ona doğru yürüyen Colin'di.

"Merhaba," diye seslendi, yaklaşarak. "Ben de tam köye gidiyordum."

"Ne için?"

"Seni görmek için, doğal olarak."

"Oh. Şey, ben de seni görmeye geliyordum." Ona utangaç bir gülümseme verdi, o tanıdık baş dönmesi dokunuşunu hissetti.

Eliyle kır çiçekleri buketini işaret etti. "Bugün çiçek mi topluyorsun? Taş değil mi?"

"Bazen çiçekleri severim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Vazolar dolusu çiçeği eve göndermek çok daha kolay." Eldivenli parmak ucu onun yanağını okşadı. "Bayan Minerva, izin verir misiniz?"

"Bir
öpücük
mü?"

Başını
salladı.

Yanağını ona doğru uzattı ve bu nazik, kibar jesti kabul etmek için eğildi. Ama son anda yüzünü kendi yüzüne çevirdi ve onun yerine dudaklarından öptü. Oh, adam her zamanki gibi alçaktı ve kız bundan memnundu. Öpüşmeleri kısa sürdü ama öğleden sonra güneşi kadar sıcak ve tatlıydı.

Bir an sonra doğruldu. Bakışları onun formunda dolaştı. "Görünüyorsun . . ." Biraz gülümseyerek başını salladı. "Bugün güzellikte felaket."

Yutkundu, adamın erkeksi ihtişamının etkisinden kurtulmak için bir an bekledi. "Sen de beni harap ediyorsun."

"Bu güzel allık için tüm övgüyü öpücüğümün alabileceğini düşünmek isterdim, ama bunun gerçek olduğundan şüpheliyim. Seni bu kadar memnun eden ne?"

"Öpücüğün bununla büyük bir ilgisi var. Ama posta bu sabah geldi." Cebinden bir çift zarf çıkardı. "İki tane oldukça

ilginç mektuplar. İlki annemden. Evliliğimiz için tebriklerini iletiyor."

Spindle Cove'dan gelen mektubu ona uzattı. Sayfayı açtı ve içindekileri gözden geçirdi. Okurken ağzının kenarı eğlenerek kıvrıldı.

"Özür dilerim," dedi Minerva. "Korkunç biri olduğunu biliyorum."

"Öyle değil. O kızları için en iyisini isteyen bir anne."

"O bir hata yapıyor. Ona evlendiğimizi söylemedim. Sadece malikanenize uğradığımızı ve beni bir ay ya da daha uzun bir süre beklememesi gerektiğini söyledim. Ama belli ki öyle sanıyor."

"Hepsi üstlendi. Geçen gün Bram'dan bir mektup aldım. Avukatlara evliliğimizin yazılı kanıtını neden henüz göndermediğimi öğrenmek istiyordu. 'Paramı istemiyor muyum?' diye sordu."

Birlikte Riverchase'e doğru yürümeye başladılar.

"Eninde sonunda gerçeği öğrenecekler," diye düşündü.

"Evet, gelecekler. İki ilginç mektup aldığınızı söylemişsiniz. Diğerini kim gönderdi?"

"Sör Alisdair Kent."

Onun adımlarında hafif bir aksama fark etti. Bu ince kıskançlık iması onu olması gerekenden daha fazla heyecanlandırdı.

"Ah, gerçekten mi?" dedi, kasıtlı olarak hazırlıksız bir ses tonuyla. "Peki Sör Alisdair ne dedi?"

"Pek bir şey yok. Sadece *Kraliyet Jeoloji Dergisi* Francine hakkındaki makalemi yayınlamayı reddetti."

"Ne?" Adam durdu ve ona döndü. Gözlerindeki sevecen ışıltı, öfkeli ve öldürmeye meyilli bir parıltıya dönüştü. "Oh, Min. Bu saçmalık. Bunu sana yapmış olamazlar."

Omuz silkti. "Sör Alisdair benim adıma tartışmaya çalıştığını ama diğer dergi editörlerinin ikna olmadığını söyledi. Kanıtlarımın aldatıcı olduğunu söylediler; vardığım sonuçlar çok büyüktü ..."

"Saçmalık." Çenesi gerildi. "Korkak piçler. Bir kadın tarafından alt edilmek istemiyorlar, hepsi bu."

"Belki de."

Başını hüznle salladı. "Özür dilerim Min. O gün sempozyuma gitmeliydik. Bulgularını bizzat sunabilirdin. Keşke hepsi seni konuşurken dinleseydi, onları ikna edebilirdin."

"Hayır, üzülme." Onun eline uzandı ve sıktı. "Asla üzülme, Colin. Asla olmayacağım."

Uzun bir süre orada durdular, biraz gülümsediler ve birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Son zamanlarda bu şekilde saatler geçirebiliyorlardı; aralarındaki boşlukta hissedilir bir mutluluk ve sevgi vardı.

Minerva onun karısı olmak için sabırsızlanıyordu. Ama o gün Edinburgh'da, Kraliyet Jeoloji Derneği'nin eşğinde onunla evlenmeyi reddettiği için asla pişman olmayacaktı.

Onu o kapıya getirebilmek için çok şey atlatmıştı. En derin korkularıyla yüzleşmiş, cüretkâr davranışlarda bulunmuştu. Kalbini ve evini ona açmıştı. Ona cesaret, güç ve kahkaha dolu saatler vermişti. Tutkudan ve tüm o ateşli aşk sözlerinden bahsetmiyorum bile. Ona evlenme teklif ederek, hayal edebileceği en cesur inanç sıçramasını yapmıştı.

Karşılığında Minerva ona en azından bu kadarını vermek istiyordu. İsteddiği uygun kur yapma fırsatını. Aşklarının kök salması ve büyümesi için bir şans. Evlilik yeminlerini okurken, bunların bilimsel zafere aceleyle ulaşmak için değil, özgürce verilmiş, kalıcı bir bağlılığın yeminleri olduğunu bilmesini istiyordu.

Colin bu kadarını hak ediyordu.

O gün Bay Barrington'a ve Kraliyet Jeoloji Derneği'ne sırtlarını dönmüşlerdi. Ama Sir Alisdair Kent'in merakı peşlerini bırakmadı. Onları yakındaki bir hana yemeğe davet etti ve burada arkadaşlarıyla birkaç saat boyunca bilimsel tartışmalar yaptılar. Sir Alisdair ve arkadaşları Minerva'yı dinlediler, sorguladılar, tartıştılar ve genel olarak ona entelektüel bir akranın göstermesi gereken saygıyı gösterdiler. Colin şarap kadehlerinin hiç boş kalmadığından emin oluyor ve kolunu rahatça, sahiplenircesine Minerva'nın sandalyesinin arkasına doluyordu.

Hayır, bu bir madalyon ve beş yüz gine ödül değildi ama bir tür sempozyumdu. Ve bu yolculuğa değmişti.

Daha sonra Colin'le birlikte doğruca Northumberland'e geri döndüler. Colin onu köydeki şirin bir kulübeye yerleştirmiş, kahyası Bayan Hammond da ona eşlik etmişti. Sonra da şefkatli ve özenli bir kur yapma vaatlerini yerine getirmeye başlamıştı. Çoğu sabah onu ziyaret ediyor ve öğleden sonraları uzun, başıboş yürüyüşlere çıkıyorlardı. Ona şekerlemeler ve dantellerden oluşan hediyeler getirdi ve ayak işlerine bakan çocukları imza gerektirmeyen notlarla oradan oraya koşturdular. Haftada birkaç kez Bayan Hammond'la birlikte Riverchase'de yemek yiyor, Pazar akşam yemeklerini de kır evinde yiyorlardı.

Ayrı zaman da geçirdiler. Kadın, Spindle Cove bulgularını yazıyor ve yeni sarp araziye keşfediyordu. Colin, arazi görevlisiyle birlikte araziye inceliyor ve gelecek için değerlendirmeler ve planlar yapıyordu.

Gelecek *planlarına* gelince... Minerva sabırlı olmaya çalıştı.

Colin evlenme teklif ettiğinde büyük bir inanç sıçraması yaptıysa, onun inanç jesti daha çok ince buz üzerinde uzun ve yavaş bir paten kaymak olmuştu. Kur yapmalarından ne kadar keyif alsa da, kalp kırıklığı potansiyelini düşünmemeye çalışıyordu. Fikrini değiştirme ihtimali her zaman vardı.

Ama Edinburgh'dan döndüklerinden bu yana geçen bir ay içinde ilk tartışmalarını atlatmışlardı - her şey bir yana, kayıp bir çift eldiven yüzünden çıkan bir anlaşmazlık. İkinci çatışmalarını da atlatmışlardı. Minerva'nın yerel kayalıkları refakatsiz olarak güvenle keşfedip keşfedemeyeceği konusunda gergin bir anlaşmazlık olarak başlamıştı. (Tabii ki yapabiliirdi, Minerva'nın fikriydi. Colin farklı düşünüyordu.) Gergin anlaşmazlık, kadın bağımsızlığının, erkek kibrinin, kürklü pelerinlerin, her türden kayanın ve -anlaşılmaz bir şekilde- yeşil rengin yüksek sesle kınanmasını içeren büyük bir kavgaya dönüşmüştü. Ancak sonunda varılan uzlaşma -kayalıklara yapılan ortak bir gezi, sıcakta tutkulu ve çılgın bir buluşmaya dönüştü- öfkelerini dindirdi.

O zamandan beri flörtleri her zamanki gibi tatlı ve şefkatliydi ama tamamen iffetli değildi.

Minerva kolunu onun koluna doladı ve patikada yürümeye devam ettiler. "Yılmadım. Bulgularımı yayınlamak için başka bir yol bulacağım."

"Bir yolunu bulacağız. Eğer beş hafta daha bekleyebilirsiniz, doğum günümü İngiltere'deki her ev için bir kopya bastırarak kutlayacağım."

Gülümsedi. "Birkaç yüz kopya yeterli olur ve acele etmeye gerek yok. Francine'in ayak izi o mağarada milyonlarca yıl hayatta kaldı. Kendi izimi bırakmak için biraz daha bekleyebilirim."

"Kalbimde zaten derin, kalıcı, Minerva büyüklüğünde bir ayak izi olduğunu söylesem yardımcı olur mu?"

"Evet." Yanağına bir öpücük kondurdu ve tıraş sabunundan yayılan karanfil kokusunun tadını çıkardı. "Bu öğleden sonra bir işin var mı? Riverchase kütüphanesinde birkaç saat geçirmeyi umuyordum."

Bir an cevap vermedi. "Eğer arzunuz kütüphanede bir öğleden sonra geçirmekse, bunu yapabilirsiniz. Ama itiraf etmeliyim ki aklımda başka bir şey var."

"Gerçekten mi? Neymiş o?"

"Bir düğün."

Minerva neredeyse elindeki çiçek demetini düşürüyordu. "Kimin düğünü?" "Bizim."

"Ama yapamayız-"

"Yapabiliriz. Papaz kilisede üç kez evlilik ilanını okudu. Bu sabah evden çıkmadan önce ona bir not gönderdim ve uşaktan kiliseyi hazırlamasını istedim. Biz dönene kadar her şey hazır olur."

Minerva ona gözlerini kırptırdı. Bunu planlamış mıydı? "Ama doğum gününden sonraya kadar bekleyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Kolları ona dolandı, gevşekçe beline dolandı. "Biliyorum ama yapamam. Yapamam işte. Dün gece iyi uyudum. Ama bu sabah uyandığımda seni çok özledim. O duyguyu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Diğer yastığa baktım ve orada olmaman bana yanlış geldi. Sanki kendi kolumu ya da kalbimin yarısını kaybetmiş gibi uyandım. Kendimi eksik hissettim. Sonra kalktım, giyindim ve sana doğru yürümeye başladım - çünkü başka bir yöne hareket edemiyordum. Ve sonra sen oradaydın, bana doğru yürüyordun. Elinde çiçeklerle."

Gözlerinde duygu parıladı ve onun yanağına dokundu. "Bu bir heves değil. Bir günü daha ayrı geçirmeye dayanamıyorum. Hayatımı ve evimi paylaşmanı istiyorum ve ..." Onu sıkıca kavradı ve vücudunu kendi vücuduyla enfes bir temas içine çekti. Başını eğdi ve kulağının altındaki yumuşak yere öpücükler kondurdu. "Ve yatağımı paylaşmanı istiyorum. Karım olarak. Bu gece."

Öpücükleri özleminden başını döndürdü. Ona sıkıca sarıldı. "Colin." "Seni seviyorum, Min. Seni o kadar çok seviyorum ki, bu beni korkutuyor. Benimle evleneceğini söyle. bugün."

Biraz geri çekildi. "I . . ." Sertçe yutkunarak titreyen elini tereyağı sarısı muslin elbisesinde gezdirdi. "En azından elbisemi değiştirmeliyim."

"Sakın buna cüret etme." Başını salladı, elleriyle belini çerçeveledi. "Sen mükemmelsin. Tamamen mükemmelsin, tıpkı olduğun gibi."

Duyguları kalbinde kabardı ve boğazını sıktı. Rüya görmediğinden emin olmak için kendini çimdiklemek istedi. Ama bu kadar harika bir şeyi asla hayal edemezdi. O mükemmeldi. O da mükemmeldi. Bu an mükemmeldi. Bunu bir şekilde mahvetmekten korktuğu için konuşmaya korkuyordu.

Düşünmek için durmayın. Sadece yamaçtan aşağı koş.

"Evet," diye ağzından kaçırdı sonunda. "Evet. Hadi evlenelim."

"Bugün mü?"

"Tam bu saatte." Baş döndürücü bir sırtıma yanaklarını gerdi ve saf sevincini daha fazla tutamadı. Kollarını onun boynuna dolayarak kendini ona doğru fırlattı. "Oh, Colin, seni çok seviyorum. Sana anlatmam mümkün değil. Sana göstermeye çalışacağım ama yıllara ihtiyacım var."

Kıkırdadı. "On yıllarımız var, sevgilim. Onlarca yıl."

Beş dakikalık aceleci bir yürüyüşle kilisenin kapısına vardılar. Colin papazı bulmaya ve tanık olarak birkaç hizmetkâr toplamaya giderken, Minerva küçük kilise avlusuna girdi ve ayna parlaklığında cilalanmış kusursuz bir granit levhanın önünde durdu.

Nasıl başlayacağından emin olamadan uzun bir süre öylece durdu. Sonra derin bir nefes aldı ve yanağındaki bir damla gözyaşını sildi.

"Hiç tanışamayacağımız için çok üzgünüm," diye fısıldadı, elindeki çiçeği merhum Lord ve Leydi Payne'in mezarının üzerine koyarken. "Ama teşekkür ederim. Onun için. Söz veriyorum, onu elimden geldiğince şiddetle seveceğim. İmkânınız olduğunda lütfen biraz kutsama gönderin. Muhtemelen zaman zaman onlara ihtiyacımız olacak."

Kilise bahçesinden çıkıp şapelin köşesini döndüğünde, Colin'in papaz, uşak ve hizmetkârlara önderlik ettiğini ve bir eğlence günü geçit töreninde yürüdüklerini gördü. Kapıyı açık tutarak hepsine kiliseye girmeleri için el salladı.

"Hadi bakalım," dedi sabırsızlıkla botuna vurarak.

Diğerleri içeri girdiğinde ve kapıda sadece ikisi kaldığında Minerva'nın bakışlarını yakaladı. "Hazır mısın?"

Başını salladı, nefesi kesilmişti. "Eğer öyleysen."

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Elini uzattı ve öptü. "Sen benim yanıma aitsin, Min. Ben de senin yanına aidim. Bunu kalbimde biliyorum. Ruhumda hissediyorum. Mümkün olan her şekilde eminim."

Ve hiç bu kadar yakışıklı olmamıştı. "Kesinlik sana yakışıyor," dedi.

Gülümseyerek kızın kolunu kendi koluna doladı ve onu şapele götürdü.

Ve geleceklerinin büyük, destansı hikayesi -onlarca yıl boyunca arkadaşlarına, akşam yemeği davetlilerine ve torunlarına anlatacakları hikaye- böyle başladı.

-Bitti. Tıpkı gerçek bir peri masalının olması gerektiği gibi. Romantik bir düşünle, şefkatli bir öpücükle . . .

Ve sonsuza dek mutlu olma sözü.

Yazarın Notu

"Francine" bir iguanodondur.

Korunmuş iguanodon ayak izleri İngiltere'nin güney sahili boyunca pek çok yerde bulunabilir, ancak Minerva Francine'in ayak izini bugün dinazor olarak adlandırdığımız türün fosil kanıtı olarak tanımlama konusunda zamanının birkaç yıl ilerisindeydi. Sussex'li jeolog Gideon Mantell 1820'lerin başında iguanodonlarla ilgili bulgularını yayınladı. Birkaç önemli fosilin keşfi genellikle eşi Mary Ann'e atfedilir.

Belki de en eski ve en etkili paleontolog, ilk kez on iki yaşındayken Lyme Regis kayalıklarında ihtiyozor fosilleri keşfeden Mary Anning'dir. Hayatının geri kalanını değerli buluntuları gün ışığına çıkararak geçirdi. -Sadece daha yüksek bir sosyal sınıftan beyefendiler tarafından satın alınmalarını, sergilenmelerini ve haklarında yazılar yazılmasını izlemek için.

İskoçya Kraliyet Jeoloji Derneği'ni ben kurdum ama o dönemde Londra Jeoloji Derneği de vardı. Dernek, kadınları üyeliğe ya da toplantılarına kabul etmiyordu.

Diğer notlarda, bazı okuyucular Spindle Cove'un neden Napolyon Bonapart'ın Waterloo'daki nihai yenilgisinden bir yıldan fazla bir süre önce, Nisan 1814'te zaferi kutladığını merak edebilirler. Bonaparte 1814'te Fransa'da teslim oldu ve Elba adasına sürgüne gönderildi. Ancak 1815'in başlarında hapishaneden kaçmayı başararak İngiltere ve müttefiklerini Yüz Gün Savaşları için toplanmaya zorladı.

kampanya. Yani İngiltere'nin bu kitapta sahip olduğu barış ne yazık ki geçici bir barış ama karakterler bunu henüz bilemiyorlar.

Teşekkür

Tessa Woodward, Helen Breitwieser, Martha Trachtenberg, Ellen Leach, Pam Spengler-Jaffee, Jessie Edwards ve Kim Castillo'ya uzmanlıkları ve yardımları için çok teşekkür ederim. Sevgileri ve sabırları için eşime ve aileme de minnettarım.

Bu kitabı araştırmak ve yazmak, bugün romantizm topluluğunun bir parçası olduğum için çok minnettar olmamı sağladı. Romantizm yazarları ve okurları parlak, çeşitli, ilham verici bir gruptur. Bizler doktorlar, avukatlar, iş kadınları, akademisyenler, bilim insanları, askerler ve çok daha fazlasıyız. Ve bu canlı, zenginleştirici kadın (ve birkaç iyi erkek) topluluğuyla etkileşime geçmek için dizüstü bilgisayarımdan daha uzağa gitmeme gerek yok. Bu benim için muazzam bir nimet. Her gün şükrediyorum.

Çevrimiçi romantizm topluluğuna teşekkürlerimi sunuyorum: yazarlara, editörlere, temsilcilere, kitapçılara, kütüphanecilere, blog yazarlarına, eleştirmenlere ... ve en önemlisi okurlara! Beni güldüren ve her gün yeni bir şey öğreten birçok e-posta döngüsüne teşekkürler: Bunlar arasında İki Dahi, Vanettes, The Morning Juice, Balo Salonu Blogcuları arkadaşlarım, Avon Yazarları ve Adlandırılmaması Gereken Döngü yer alıyor. Teşekkürler Twitter.

Ve teşekkürler, Ada Lovelace.

Daha fazla Spindle Cove ister misiniz?
Tessa Dare'in yeni kitabına bir göz
atmak için okumaya devam edin.

GECE YARISI BİR KADIN

Avon Books'tan Eylül
2012'de Çıkıyor

"Biraz daha ay, Bayan Taylor?"

"Hayır, teŖekkür ederim." Kate yüzünü buruŖturarak fincanındaki zayıf demi yudumladı. Yapraklar en azından üçüncü kullanımlarındaydı. ay olduklarına dair son belirsiz anılarından da arınmış gibiydiler.

Uygun, diye düşündü. Belirsiz anılar günün düzeniydi.

Bayan Paringham aydanlığı bir kenara koydu. "Nerede ikamet ettiğınızı söylemişsiniz?"

Kate karşısındaki sandalyede oturan beyaz saçlı kadına gülümsedi. "Spindle Cove, Bayan Paringham. Nazikçe yetiştirilmiş genç bayanlar için popüler bir tatil köyüdür. Hayatımı müzik dersleri vererek kazanıyorum."

"Eğitiminizin size dürüst bir gelir sağladığını öğrendiğime sevindim. Bu sizin gibi bir talihsizin umabileceğinden çok daha fazlası."

"Oh, gerçekten. Çok şanslıyım."

Kate "ay "ını bir kenara bırakarak Gömine rafındaki saate gizlice bir göz attı. Zaman gittikçe daralıyordu. Dilinin ucuna kadar gelen sorular varken, değerli dakikalarını inceliklerle harcamaktan nefret ediyordu. Ama acelecilik ona hiçbir cevap kazandırmayacaktı.

Kucağında sarılı bir paket duruyordu ve parmaklarını ipin etrafına doladı. "Hastings'e yerleştiğınızı öğrenince çok sevindim. Düşünün, eski öğretmenim birkaç saatlik mesafede emekli oldu. Anıları tazelemek için uğramadan edemedim. Margate yıllarımla ilgili çok güzel hatıralarım var."

Bayan Paringham bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet." Örnekler bulmak için zihnini zorladı. "Ben özellikle . . .besleyici orba. Ve düzenli ibadetimiz. Bugünlerde vaaz okumak için iki saat bulmak çok zor."

Yetimler söz konusu olduğunda, Kate çoğundan çok daha mutlu olduğunu biliyordu. Margate Kız Okulu'ndaki atmosfer sert olabilirdi, ama dövülmemiş, aç bırakılmamış ya da çıplak bırakılmamıştı. Arkadaşlıklar kurmuş ve faydalı bir eğitim almıştı. Hepsinden önemlisi, müzik eğitimi almış ve bu konuda teşvik edilmişti.

Gerçekten de Ŗikâyet edemezdi. Margate, biri hariç Kate'in her ihtiyacını karşılamıştı.

Sevgiler.

Orada geçirdiği onca yıl boyunca gerçek aşkı hiç tanımamıştı. Sadece soluk, üç kez yıkanmış bir sulandırma. Başka bir kız acı çekebilirdi. Ama Kate mutsuzluk için yaratılmamıştı. Akli hatırlayamasa bile kalbi Margate'ten önceki zamanları hatırlıyordu. Mutluluğun uzak bir anısı her atışında yankılanıyordu.

Bir zamanlar sevilmişti. Sadece bunu biliyordu. Bu duyguya bir isim ya da yüz koyamıyordu ama bu onu daha az gerçek yapmıyordu. Bir zamanlar, birine, bir yere aitti.

"Margate'e geldiğim günü hatırlıyor musunuz, Bayan Paringham? Çok küçük bir şey olmalıydım."

Yaşlı kadının ağzı büzüldü. "En fazla beş yıl. Emin olmamızın hiçbir yolu yoktu."

"Hayır. Tabii ki yapmazsın."

Hiç kimse Kate'in gerçek doğum gününü bilmiyordu, en azından Kate. Okul müdiresi Bayan Paringham, okuldaki tüm koğuşların 25 Aralık'ta Tanrı'nın doğum gününü paylaşmasına karar vermişti. Sözde, diğer tüm kızların kendi kanlı canlı akrabalarının yanına gittiği o günde, cennetteki ailelerini hatırlatan bu hatırayla teselli bulacaklardı.

Ancak Kate her zaman bu seçimin arkasında daha pratik bir neden olduğundan şüphelenmişti. Eğer doğum günleri Noel'e denk geliyorsa, onları kutlamaya hiç gerek yoktu. Fazladan hediye almaya gerek yoktu. Okulun koğuşları her yıl aynı Noel paketiyle yetinirdi: bir portakal, bir kurdele ve düzgünce katlanmış desenli bir tülbent. Bayan Paringham tatlılara inanmazdı.

Görünüşe göre hâlâ bilmiyordu. Kate kendisine ikram edilen kuru, tatsız bisküviden küçük bir parça ısırdı ve sonra tabağa geri koydu.

Şöminenin üzerindeki saatin tik takları hızlanmış gibiydi. Son posta arabasının Spindle Koyu'na doğru yola çıkmasına sadece yirmi dakika kalmıştı. Kate arabayı kaçırırsa bütün gece Hastings'te mahsur kalacaktı.

Cesaretini topladı. Artık tereddüt etmek yoktu.

"Kimdi onlar?" diye sordu. "Biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ailem."

Bayan Paringham burnunu çekti. "Siz okulun gözetimindeydiniz. Aileniz yok."

"Bunu anlıyorum." Kate gülümseyerek biraz ciddiyet katmaya çalıştı. "Ama ben bir yumurtadan çıkmadım, değil mi? Bir lahana yaprağının altında ortaya çıkmadım. Bir zamanlar bir annem ve babam vardı. Belki de beş yıl kadar yanımdaydılar. Keşke hatırlayabilseydim. Tüm anılarım çok belirsiz, çok karmakarışık. Güvende hissettiğimi hatırlıyorum. Mavi bir izlenimim var. Mavi duvarlı bir oda belki, ama emin olamıyorum." Burnunun kenarını sıktı ve düğümlenmiş halı saçaklarına kaşlarını çattı. "Belki de hatırlamayış kadar çok istiyorum ki, hayal görüyorum."

"Bayan Taylor ..."

"Çoğunlukla sesleri hatırlıyorum." Gözlerini kapattı, içine doğru daldı. "Resimsiz sesler. Biri bana 'Cesur ol Katie'm' diyordu. Annem miydi? Babam mıydı? Kelimeler hafızama kazındı, ama ne kadar denersem deneyeyim, onlara bir yüz koyamıyorum. Bir de müzik var. Sonsuz piyanoforte müziği ve aynı küçük şarkı ..."

"Bayan Taylor."

Kate'in adını tekrarlarlarken yaşlı öğretmenin sesi çatladı. Kırılğan porselen gibi değil, bir kırbaç gibi çatladı.

Kate refleksif bir hareketle sandalyesinde doğruldu.

Keskin gözler onu süzdü. "Bayan Taylor, bu soruşturmadan bir an önce vazgeçmenizi tavsiye ederim."

"Nasıl yapabilirim? Anlamalısınız. Hayatım boyunca bu sorularla yaşadım, Bayan Paringham. Her zaman öğütlediğiniz gibi yapmaya ve hayatın bana sunduğu şansla mutlu olmaya çalıştım. Arkadaşlarım var. Bir hayatım var. Müziğim var. Ama hala gerçeği bilmiyorum. Nereden geldiğimi bilmek istiyorum. Ailemin öldüğünü biliyorum ama belki akrabalarımın ulaşma umudu vardır. Bir yerlerde birileri olmalı. En küçük ayrıntı bile işe yarayabilir. Bir isim, bir kasaba, bir-"

Yaşlı kadın bastonunu döşeme tahtalarına vurdu. "Bayan Taylor. Verecek bir bilgim olsa bile bunu asla paylaşmam. Mezarıma götürürdüm."

Kate sandalyesine geri oturdu. "Ama ... neden?"

Bayan Paringham cevap vermedi, sadece kâğıt gibi dudaklarını ince bir onaylamama çizgisiyle bastırdı.

"Benden hiç hoşlanmadın," diye fısıldadı Kate. "Bunu biliyordum. Bana gösterdiğin her iyiliğin karşılıksız kaldığını küçük, sözsüz yollarla her zaman belli ettin."

"Pekâlâ. Haklısınız. Senden hiç hoşlanmadım."

Birbirlerine baktılar. İşte, şimdi gerçek ortaya çıkmıştı.

Kate herhangi bir hayal kırıklığı ya da incinme belirtisi göstermemek için çabaladı. Ama sarılı nota tomarı yere düştü ve yere düşerken Bayan Paringham'ın dudaklarında kendini beğenmiş küçük bir gülümseme belirdi.

Çirkin, iğrenç kocakarı.

"Neye dayanarak bu kadar aşağılandığımı sorabilir miyim? Bana verilen her küçük şey için uygun bir şekilde minnettardım. Yaramazlık yapmadım. Asla şikayet etmedim. Derslerime dikkat ettim ve yüksek notlar aldım."

"Kesinlikle. Hiç alçakgönüllülük göstermedin. Margate'teki herhangi bir kız kadar neşeye sahipmişsin gibi davrandın. Sürekli şarkı söylüyordun. Her zaman gülümsüyordun."

Bu fikir o kadar saçmaydı ki Kate gülmekten kendini alamadı. "Çok fazla gülümsediğim için mi benden hoşlanmadınız? Melankolik ve düşünceli mi olmalıydım?" "Utanç verici!" Bayan Paringham kelimeyi bağırarak söyledi.

"Utanç dolu bir çocuk

utanarak yaşamak için."

Kate bir an sessizliğe gömüldü. *Utanç dolu bir çocuk mu?* "Ne demek istiyorsun? Hep yetim olduğumu düşünmüştüm. Hiç söylemedin-"

"Kötü şey. Utancını söylemeye gerek yok. Tanrı'nın kendisi seni işaretledi." Bayan Paringham kemikli parmağıyla işaret etti.

Kate cevap bile veremedi. Titreyen elini şakağına götürdü ve oraya sıçramış olan şarap rengindeki dramatik doğum lekesinin izini sürdü.

Doğum lekesinin onu hoşnutsuzluğun, bazen de acımanın nesnesi haline getirdiğini biliyordu. En kırsal, kültürsüz bölgelerde bile bazılarının ona şüpheyle bakmasına neden oluyordu. Yıllarca geniş kenarlı bonelerle ya da ustaca düzenlenmiş saç lüleleriyle izi gizlemeye çalışmıştı ama nafile. İnsanlar hep gözlerini dikip bakıyordu. Sonunda artık saklamamaya karar verdi. Arkadaşları arasında Kate lekeyi tamamen unuttu. Ama bazen başını dik tutmak için büyük bir güç gerekiyordu.

O anda çenesinin düştüğünü hissetti.

Parmak uçlarıyla, genç bir kızken yaptığı gibi, sanki onu teninden silebilecekmiş gibi, izi boş yere ovalamaya başladı. Hayatı boyunca, anne babası zamansız bir ölümle karşılaşmış, sevilen bir çocuk olduğuna inanmıştı. Bir kenara atıldığını, istenmediğini düşünmek ne kadar korkunçtu.

Parmakları doğum lekesinin üzerinde hareketsiz kaldı. Belki de *bu* yüzden bir kenara atılmıştı.

"Seni aptal kız." Yaşlı kadının kahkahası yakıcı bir törpüydü. "Bir peri masalının hayalini kuruyorsun, değil mi? Bir gün bir habercinin kapını çalacağını ve uzun zamandır kayıp bir prenses olduğunu ilan edeceğini mi düşünüyorsun?"

Sakin ol, dedi Kate kendine. O artık bağıkalarını mutsuz etmek için yağıyan yalnız, çarpık yağılı bir kadın. Beni sarsılmış görme zevkini ona tattırmayacağım.

Ama o da burada bir dakika daha kalmayacaktı.

Müzik paketini yerden almak için uzandı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Paringham. Ben gideyim. Başka bir şey söylemenize gerek yok."

"Oh, daha fazlasını söyleyeceğim. Sen ne cahil bir şeysin, bunu anlamadan üç yirmi yaşına gelmişsin. Görüyorum ki sana son bir ders vermeyi kendime görev edinmeliyim."

"Lütfen, kendinizi zorlamayın." Kate sandalyesinden kalkarak reverans yaptı ve kadına meydan okuyan bir gülümseme verdi. "Çay için teşekkür ederim. Posta arabasına yetişmek istiyorsam gerçekten gitmeliyim. Ben kendim çıkarım."

"Terbiyesiz kız!"

Yaşlı kadın bastonunu savurarak Kate'in dizlerinin arkasına vurdu.

Kate biraz tökezledi ve salonun girişinde kendini yakaladı. "Bana vurdun. Bana vurduğuna inanamıyorum."

"Bunu yıllar önce yapmalıydım. Yüzündeki o gülümsemeyi silip atabilirdim."

Kate omzunu kapı pervazına dayadı. Aşağılanmanın acısı fiziksel acıdan çok daha büyüktü. Bir yanı yerde küçük bir topa dönmek istiyordu ama buradan kaçması gerektiğini biliyordu. Bundan da öte, bu *sözlerden* kaçması gerekiyordu. Bu korkunç, akla hayale gelmeyecek ve onu hem içeride hem de dışarıda iz bırakacak fikirlerden.

"İyi günler, Bayan Paringham." Ağrıyan dizine ağırlık verdi ve hızlı bir nefes aldı. Ön kapı sadece birkaç adım ötedeydi.

"Kimse seni istemedi." Yaşlı kadının sesinden zehir damlıyordu. "O zaman kimse seni istemedi. Şimdi seni kimin isteyeceğini sanıyorsun?"

Birisi, diye ısrar etti Kate'in kalbi. Birileri, bir yerlerde.

"Hiç kimse." Bastonunu tekrar savururken yaşlı kadının yüzünü kötülük kapladı.

Kate kapının pervazına *çarptığını* duydu ama o sırada çoktan ön mandalla boğuşarak açmıştı bile. Eteklerini toplayıp bahçeden dığarı, parke tağlı sokağa fırladı. Alçak topuklu botlarının tabanları yıpranmıştı ve koşarken biraz kayıp tökezledi. Hastings sokakları dar ve kıvrımlıydı, işlek dükkânlar ve hanlarla doluydu. Asık suratlı kadının onu takip edebilmesi mümkün değildi.

Yine de koştu.

Uzakta olduğu sürece hangi yöne gittiğini pek umursamadan koşuyordu. Belki de yeterince hızlı koşmaya devam ederse, gerçek ona asla yetişemeyecekti.

Sokağa doğru döndüğünde, bir kilise çanının gümbür gümbür çalması içini dehşete düşürdü.

Bir, iki, üç, dört . . .

Olamaz. Orada dur. Lütfen bir daha geçme. Beş.

Kate'in kalbi küt küt atıyordu. Bayan Paringham'ın saati yavaş çalışmış olmalıydı. Çok geç kalmıştı. Araba onsuz çoktan yola çıkmığ olmalıydı. Sabaha kadar bir tane daha gelmezdi.

Yaz, gün ışığını en uzun süresine kadar uzatmıştı ama birkaç saat içinde gece çökecekti. Parasının çoğunu müzik dükkânında harcamış, geriye sadece Spindle Cove'a dönmesine yetecek kadar para kalmıştı; bir han ya da yemek için fazladan para yoktu.

Kalabalık yolda durma noktasına geldi. İnsanlar dört bir yandan itişip kakışıyor ve etrafına üşüşüyordu. Ama o hiçbirine ait değildi. Artık hiçbiri ona yardım edemezdi. Uzun zamandır içinde tuttuğu umutsuzluk, soğuk ve siyah bir şekilde damarlarına doğru ilerledi.

Yalnızdı. Sadece bu gece değil, sonsuza dek. Kendi akrabaları onu yıllar önce terk etmişti. Artık kimse onu istemiyordu. Yalnız ölecek, Bayan Paringham'ınki gibi sıkışık bir emekli dairesinde yaşayacak, üç kez yıkanmış çay içip kendi acısını çiğneyecekti.

Cesur ol, Katie'm.

Hayatı boyunca bu sözlerin hatırasına tutunmuştu. Bu sözlerin bir yerlerde birilerinin onu önemsedici anlamına geldiği inancına sıkı sıkıya tutunmuştu. O sesi hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve sessiz bir envanter çıkardı. Aklı vardı. Yeteneği vardı. Genç ve sağlıklı bir vücudu vardı. Hiç kimse

bu şeyleri ondan alamazdı. Bastonu ve zayıf çayı olan o zalim, pörsümüş hizmetçi bile.

Bir çözümü olmalıydı. Satabileceği bir şey var mıydı? Pembe muslin elbisesi oldukça güzeldi -öğrencilerinden birinin hediyesi, kurdele ve dantellerle süslenmişti- ama sırtındaki giysileri satamazdı. En güzel yazlık bonesini Bayan Paringham'da bırakmıştı ve onu geri almaktansa sokaklarda uyumayı tercih ederdi.

Geçen yaz bu kadar kısa kestirmemiş olsaydı, saçlarını satmaya çalışabilirdi. Ama bukleler artık omuzlarının altına ancak ulaşıyordu ve kahverenginin dikkat çekici olmayan bir tonuydu. Hiçbir perukçu bunu istemezdi.

En iyi şansı müzik dükkânıydı. Belki de içinde bulunduğu durumu açıklar ve kibarca rica ederse, dükkân sahibi müziği geri kabul edecek ve Kate'in parasını iade edecekti. Gelecek hafta tekrar geleceğine ve aynı parçaları tekrar satın alacağına söz verecekti. Bu para ona saygın bir handa bir oda tutmaya yeterdi. Yalnız kalmak asla tavsiye edilmezdi ve tabancası bile yoktu. Ama kapısının altına bir sandalye koyup bütün gece uyanık kalabilir, şömüne demirini tutup sesini çığlık atmaya hazır tutabilirdi.

Şurada. Bir planı vardı.

Karşıdan karşıya geçmeye başladığında bir dirsek darbesiyle dengesi bozuldu. "Oy," dedi sahibi. "Kendinize dikkat edin, bayan."

Kate özür dileyerek geri döndü. Paketinin ipi koptu. Beyaz sayfalar, ürkmüş bir güvercin sürüsü gibi rüzgârlı yaz öğleden sonrasına doğru kanat çırpıp uçtu.

"Oh hayır. Müzik."

İki eliyle çılgınca süpürdü. Birkaç sayfa caddede kayboldu, diğerleri ise kaldırım taşlarına düşerek yoldan geçenler tarafından hızla çiğnendi. Ancak paketin büyük kısmı hâlâ kahverengi kâğıda sarılı bir şekilde yolun ortasına düştü.

Kurtarabildiklerini kurtarmak için umutsuzca bir hamle yaptı.

"Keskin bak!" diye bağırdı bir adam.

Çarklar gıcırdadı. Çok yakınında bir yerde bir at kişnedi ve kişnedi. Yolda çömeldiği yerden başını kaldırdığında, yemek tabağı büyüklüğünde, demir nallı iki toynağın kendisini yıkmaya hazırlandığını gördü.

Bir kadın çığlık attı.

Kate ağırlığını bir tarafa verdi. Atın toynakları hemen soluna indi. Ciyaklayan bir fren tıslamasıyla bir takla atarak durdu; bacağını ezmesine birkaç santim kalmıştı.

Nota paketi birkaç metre uzağa düştü. "Planı" şimdi sokakta çamur lekeli, tekerlek izli bir lekeydi.

"Şeytan seni alsın." Şoför at kırbacını sallayarak kutunun içinden ona küfretti. "Ne güzel küçük bir cadısın sen. Neredeyse bütün arabamı devirecektin."

"Özür dilerim efendim. Bir kazaydı."

Kırbacını kaldırım taşlarına vurdu. "Çekil yolumdan o zaman. Seni doğaya aykırı küçük-"

Kırbacını bir kez daha vurmak için kaldırdığında Kate irkildi ve eğildi. Darbe gelmedi.

Bir adam onunla arabanın arasına girdi. "Onu bir daha tehdit edersen," diye alçak, insanlık dışı bir hırıltıyla sürücüyü uyardığını duydu, "o sefil kemiklerini kırbaçlarım."

Bu kelimeler tüyler ürpertici. Ama etkili. Araba hızla uzaklaştı.

Güçlü kollar onu ayağa kaldırırken, Kate'in bakışları gerçek bir erkek dağına tırmandı. Siyah cilalı botları gördü. Devetüyü pantolon granit uylukların üzerine uzanıyordu. Kendine özgü kırmızı yün bir subay ceketi.

Kalbi yerinden fırladı. Bu paltoyu *tanıyordu*. Kol ağızlarındaki pirinç düğmeleri muhtemelen o dikmişti. Bu Spindle Cove milislerinin üniformasıydı. Tanıdık kollardaydı. Kurtarılmıştı. Ve başını kaldırdığında dost bir yüz bulacağı kesindi, tabii eğer ...

"Bayan Taylor?"

Tabii ki.

Tabii *o* değilse. Spindle Cove'da arkadaş diyemeyeceği tek kişi. Neredeyse bir yıldır aynı köyde yaşıyorlardı ve o arkadaşlıkla ilgilenmediğini açıkça belli etmişti. Onun arkadaşlığına hiç ihtiyacı yoktu.

"Onbaşı Thorne," diye fısıldadı.

Hayatı boyunca bu kadar sert bakabilen bir adam tanımamıştı. Yüzü taş gibiydi; acımasız, keskin açılardan ve boyun eğmez düzlemlerden oluşuyordu. Yüzünün sertliği ona sığınacak, saklanacak bir yer bırakmıyordu. Ağzı acımasız bir kesikti. Kara kaşları onaylamaz bir şekilde birleşmişti. Ve gözleri... gözleri en soğuk, en sert kış gecesinde nehir buzunun mavisiydi.

Kate bağka bir gün olsa bu ironiye glebilirdi. Onu kurtarmaya gelen onca insan arasından bu adam, yani hiÇ kalbi olmayan adam olacaktı.

"Bayan Taylor. Burada ne işiniz var?"

Onun sert ses tonu karşısında tüm kasları gerildi. "I . . . Kasabaya yeni notalar almak için geldim ve ..." Bayan Paringham'ı aramaktan bahsetmeyi kendine yediremedi. "Ama paketimi düşürdüm ve şimdi de eve giden arabayı kaçırdım. Ne aptalım."

Aptal, aptal, utanç içinde, istenmeyen ben.

"Ve şimdi gerçekten sıkıştım, korkarım. Keşke yanımda biraz daha para getirseydim, bu akşam için bir oda tutabilir ve yarın Spindle Cove'a geri dönebilirdim."

"HiÇ paran yok mu?"

Adamın bakışlarındaki azaba dayanamayarak arkasını döndü. "Bunca yolu tek başına kat ederken aklından ne geçiyordu?"

"Başka seçeneğim yoktu. Ben bekâr bir kadını, ne annem ne babam ne de kardeşim var. Bir refakatçi tutacak imkanım yok." Sesi kesildi. "Tamamen yalnızım."

Kollarını sıkıca kavradı. "Ben buradayım. Artık yalnız değilsin."

Bu sözler pek şiirsel değil. Gerçeğin basit bir ifadesi. Neredeyse nezaketle aynı alfabeyi paylaşıyorlardı. Eğer gerçek teselli besleyici, kepekli bir somun olsaydı, ona sunduğu şey birkaç bayat kırıntıydı.

Önemli değildi. Önemi yoktu. Açlıktan ölmek üzere olan bir kızdı ve reddedecek onuru yoktu.

"Çok üzgünüm," diyerek hıçkırıklarını bastırmayı başardı. "Bundan hoşlanmayacaksın."

Ve böylece Kate onun muazzam, katı, isteksiz kucağına düğtü ve ağladı.

Lanet olsun.

Gözyaşlarına boğuldu. Tam orada, sokakta, Tanrı aşkına. Güzel yüzü allak bullak oldu. Alnı adamın göğsüne değene kadar öne eğildi, sonra yüksek sesle, içini burkan bir hıçkırık kopardı.

Sonra bir ikincisi. Ve bir üçüncüsü.

İğdiş edilmiş atı yana doğru dans etti ve Thorne hayvanın tedirginliğini paylaştı. Bayan Kate Taylor'ın ağlamasını seyretmekle kendi atını sunmak arasında

kendi karaciğerini leş kuşlarına yem etseydi, Thorne daha ilk gözyaşı kızın yüzünden aşağı yuvarlanmadan bıçağını çıkarıp bilemiş olurdu.

Dilini yumuşakça gıdıkladı, bu da atı sakinleştirmek için biraz işe yaradı. Kız üzerinde hiçbir etkisi olmadı. İnce omuzları kasılıyor, ceketine sarılıp ağlıyordu. Adamın elleri kızın kollarında sabit kaldı.

Çaresiz bir hareketle onları yukarı kaydırды. Sonra aşağı. İşe yaramadı.

Ne oldu? Sormak istedi. Sana kim zarar verdi? Seni bu şekilde üzdüğü için kimi sakat bırakabilirim ya da öldürebilirim?

"Özür dilerim," dedi, birkaç dakika geçtikten sonra uzaklaşarak.

"Neden?"

"Her yerinde ağladığım için. Seni bana sarılmaya zorladığım için. Bundan nefret ettiğini biliyorum." Kolundan bir mendil çıkardı ve gözlerini kuruladı. Burnu ve gözleri kızarmıştı. "Yani, kadınlara sarılmayı sevmediğinden değil. Spindle Cove'daki herkes senin kadınlardan hoşlandığını biliyor. Senin hakkında duymak istediğimden çok daha fazlasını duydum-"

Soldu ve konuşmayı kesti. İyi oldu.

Bir eliyle atın dizginlerini tuttu, diğer eliyle de Bayan Taylor'ın sırtına vurarak onu sokağın dışına doğru yönlendirdi. Yolun kenarına vardıklarında, atının dizginlerini bir direğe doladı ve gözlerini onu rahat ettirmeye çevirdi. Oturabileceği hiçbir yer yoktu. Ne bir bank, ne de bir sandık.

Bu onu mantıksız bir şekilde rahatsız etti.

Bakışları caddenin karşısındaki meyhaneye kaydı -kadının girmesine asla izin vermeyeceği türden bir yerdı bu- ama ciddi ciddi karşı şeride geçmeyi, müsait olan ilk sarhoşu koltuğundan devirmeyi ve boşalan sandalyeyi onun için sürüklemeyi düşünüyordu. Bir kadın ayaktayken ağlamamalıydı. Bu hiç doğru gelmiyordu.

"Lütfen, bana birkaç şilin borç veremez misiniz? Bu gece için bir han bulacağım ve sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

"Bayan Taylor, geceyi bir handa tek başınıza geçirmeniz için size borç para veremem. Güvenli değil."

"Kalmaktan başka seçeneğim yok. Spindle Cove'a sabaha kadar başka bir etap olmayacak."

Atına baktı. "Ata binebiliyorsan sana bir at kiralayacağım."

Başını iki yana salladı. "Hiç ders almadım."

Lanet olsun. Bu duruma nasıl çare bulacaktı? Başka bir at kiralayacak parası vardı ama özel bir araba için cebinde yeterli para yoktu. On mil onun için kolay bir yürüyüştü ama bir bayandan yürümesini istemek için çok uzaktı. Onu bir hana yerleştirebilirdi ama yalnız kalmasına izin verirse lanet olsun.

Tehlikeli bir düşünce onu ziyaret etti ve pençelerini zihnine batırdı. Onunla kalabilirdi.

Alçakça bir şekilde değil, dedi kendi kendine. Sadece onun koruyucusu olarak. Başlangıç olarak oturması için lanet olası bir yer bulabilirdi. Yiyeceği, içeceği ve sıcak battaniyeleri olduğunu görebilirdi. O uyurken nöbet tutabilir ve hiçbir şeyin onu rahatsız etmediğinden emin olabilirdi. Uyandığında orada olabilirdi.

Bunca ay süren hüsrana dolu özleminden sonra, belki bu yeterli olurdu.

Yeterli mi? Doğru.

"Aman Tanrım." Ani bir geri adım attı. "Ne oldu?"

Bakışları düştü ve zorlukla yutkundu. "Senin bir parçan hareket ediyor."

"Hayır, değil." Thorne kişisel teçhizatının hızlı ve sessiz bir değerlendirmesini yaptı. Her şeyin kurallara uygun olduğunu gördü. Başka bir durumda -daha az gözyaşının söz konusu olduğu bir durumda- bu derece yakınlık şüphesiz şehvetini uyandırırdu. Ama bugün kadın onu gövdesinin daha yukarısından etkiliyor, bağırsaklarını düğüm düğüm ediyor ve kalbinden geriye kalan siyah, tüten kuru dürtüyordu.

"Çantan." Adamın göğsünün üzerinde çaprazlama asılı duran deri keseyi gösterdi. "Kıpırıyor."

Oh. Bu. Tüm bu kargaşa içinde yarattığı neredeyse unutmuştu.

Deri kapağın altına uzandı ve kıpırdanmanın kaynağını çıkarıp kızın görmesi için havaya kaldırdı.

"Sadece bu."

Ve aniden her şey değişti. Sanki tüm dünya bir darbe almış ve yeni bir açıyla eğilmişti. Bir adamın kalbinin yerinden fırlamasından daha kısa bir süre içinde Bayan Taylor'ın yüzü değişti. Gözyaşları gitmişti. Zarif, geniş kaşları şaşkınlıkla kalktı. Gözleri canlandı - gerçekten de iki yıldız gibi parlıyordu. Dudakları sevinçli bir solukla birbirinden ayrıldı.

"Ah." Bir elini yanağına bastırdı. "Oh, bir *köpek yavrusu*."

Gülümsedi. Tanrım, nasıl da gülümsedi. Tüm bunlar, terliklerini çiğnemek kadar üzerine işlemeye de meyilli olan bu kıpır kıpır burun ve tüy yumağı yüzünden olmuştu.

Paketini bir kolunun altına sıkıştırdı ve öne doğru uzandı. "Alabilir miyim?" Sanki Thorne reddedebilirmiş gibi. Yavruyu onun kollarına bıraktı.

Ona bir bebek gibi yaltaklandı ve miyavladı. "Nereden geldin, tatlım?"

"Yakınlarda bir çiftlik," diye yanıtladı Thorne. "Onu kaleye geri götüreceğimi düşündüm. Bir av köpeğine ihtiyacım vardı."

Başını eğdi ve yavruya baktı. "O bir tazı mı?" "Kısmen."

Parmakları yavrunun sağ gözünün üzerinde pas rengi bir yamanın izini sürdü. "Sanırım kısmen birçok şeye benziyor, değil mi? Komik küçük sevgili."

Yavruyu iki eliyle kaldırıp burun buruna baktı ve dudaklarını büzerek cıvıl cıvıl bir ses çıkardı. Köpek onun yüzünü yaladı.

Lucky Cur.

"O zalim Onbaşı Thorne seni karanlık, iğrenç bir çantada mı tutuyordu?" Yavruyu şakacı bir şekilde salladı. "Burada benimle olmak çok daha hoşuna gidiyor, değil mi? Tabii ki seviyorsun."

Köpek havladı. Güldü ve onu göğsüne yaklaştırarak tüylü boynuna eğildi.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldadığını duydu. "Bugün tam da ihtiyacım olan şeysin." Yavru köpeğin tüylerini okşadı. "Teşekkür ederim."

Thorne göğsünde keskin bir burkulma hissetti. Sanki paslanmış ve bükülmüş bir şey sallanıp gevşiyordu. Bu kızın bunu yapmanın bir yolu vardı - ona *hissettirmenin*. Yıllar yıllar geçmiş olsa bile bunu hep yapmıştı. O uzun zaman önceki zaman, ilk anılarının erişemeyeceği bir yere düşmüş gibiydi. Onun için gerçek bir merhamet.

Ama Thorne hatırlıyordu. Her şeyi hatırlıyordu.

Boğazını temizledi. "Yola çıksak iyi olur. Spindle Koyu'na vardığımızda hava kararmak üzere olacak."

Dikkatini köpekten ayırdı ve Thorne'a meraklı bir bakış attı. "Ama nasıl?"

"Benimle geleceksin. İkiniz de. Seni eyerime alacağım. Köpeği sen taşıyacaksın."

Sanki ilgili tüm taraflara danışıyormuş gibi ata döndü. Sonra köpeğe. Son olarak da bakışlarını Thorne'un kilere dikti. "Sığacağımızdan emin misin?"

"Sadece."

Dudağını ısırdı, emin değilmiş gibi görünüyordu.

Bu fikre karşı içgüdüsel direnci açıktı. Ve anlaşılabilirdi. Thorne da planını uygulamaya koymak için fazla istekli değildi. Bayan Kate Taylor kalçalarının arasına sokulmuşken at üstünde üç saat mi? En keskin türden bir işkence. Ama onu hızlı ve güvenli bir şekilde eve götürmek için daha iyi bir yol göremiyordu.

Bunu yapabilirdi. Eğer onunla aynı küçük köyde bir yıl dayanabildiyse, birkaç saatlik yakınlığa da dayanabilirdi.

"Seni burada bırakmayacağım," dedi. "Yapılması gerekecek."

Dudakları muzip, mahcup bir gülümsemeye kıvrıldı. Bunu görmek güven vericiydi ve aynı zamanda yıkıcıydı.

"Bu şekilde ifade ettiğinizde, kendimi reddedemez halde buluyorum."

Tanrı aşkına, böyle söyleme.

"Teşekkür ederim," diye ekledi. Koluna nazık bir dokunuş yaptı.

Kendi iyiliğiniz için bunu yapmayın.

Onun dokunuşundan uzaklaştı ve kız incinmiş görünüyordu. Bu da onu yatıştırmak istemesine neden oldu ama denemeye cesaret edemedi.

"Yavruya dikkat et," dedi.

Thorne onun eyere binmesine yardım etti ve daha etkili olabileceği gibi uyulğundan değil dizinden destekledi. Dizginleri bir eline alarak ve bir kolunu da kızın beline dolayarak ata bindi. Atı yürüyüşe geçirdiğinde, kadın ona karşı yumuşak ve sıcak hissetti. Adamın kalçaları onunkileri kavradı.

Saçları yonca ve limon kokuyordu. Koku, o durduramadan tüm duyularına hücum etti. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Onu kendisiyle konuşmaktan, kendisine dokunmaktan vazgeçirebilirdi. Bir köpekle dikkatini dağıtabilirdi. Ama onun bir kadın gibi şekillenmesini ve cennet gibi kokmasını nasıl engelleyebilirdi?

Dayakları, kırbaçları, hapishane yıllarını boş verin.

Thorne şüphesiz önümüzdeki üç saatin hayatının en ağır cezası olacağını biliyordu.

Yazar Hakkında

TESSA DARE bazen kütüphaneci, tam zamanlı anne ve vardiyalı yazar. Yakın zamanda *Booklist* dergisi onu "tarihi romantizmin yeni yıldızlarından" biri olarak seçti. Evini Güney Kaliforniya'da, kocası, iki çocuğu ve büyük kahverengi bir köpekle paylaştığı rahat, dağınık bir bungalovda yapıyor.

Tessa Dare'i www.tessadare.com adresinde ziyaret edin.

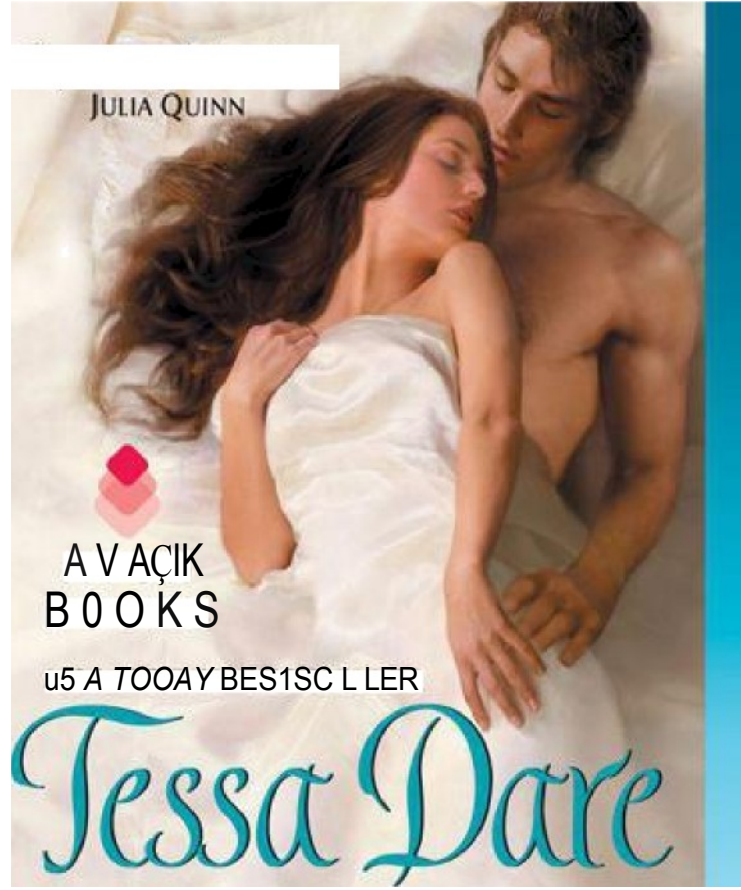
En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Tessa Dare tarafından

*Kötü Olmak İçin Bir
Hafta Teslim Olmak
İçin Bir Gece
Bir Serseriyle Üç Gece Bir
Serserinin İki Kez Baştan
Çıkarması
Dük ile Bir Dans Bir
İkna Kadını Bir Sirenin
Teslimiyeti
Av Tanrıçası*

Çok Yakında

Gece Yarısı Bir Kadın



A Week to Be
Wicked

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

A Lady by Midnight'tan alıntıdır telif hakkı © 2012 Eve Ortega'ya aittir

KÖTÜ OLMAK İÇİN BİR HAFTA. Telif hakkı © 2012 Eve Ortega'ya aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı NİSAN 2012 ISBN: 9780062049865

Baskı ISBN: 9780062049872 İLK

BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayınca Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.